

GHEORGHÎĂ ȚARĂLUNGĂ

AM RĂMAS SINGUR

Țâteva cuvinte de început

Cine ești? Te-am găsit! De când, de când te caut!
Acestea au fost primele cuvinte pe care i le-am spus acelei
care mi-a fost dat să-mi fie încântătoarea mea soție.

Întâlnirea a fost ca o fulgerare! Ne-m privit și din clipa aceea am înțeles amândoi că inimile noastre s-au aprins de dragoste.

A izbucnit năvalnic epopeea unor profunde sentimente, înțelegeri și năzuințe de viitor! Oricâte neîmpliniri, insuccese ori răutăți ne-au întâmpinat, le-am înfruntat împreună și nu ne-au desprins înlănțuirea de suflet!

Nu ne-am îmbătat cu vorbe și iluzii, ci ne-am simțit unul pe altul, ne-am înțeles și ne-am încurajat în fapte; noi am trăit iubirea și i-am clădit un postament de adevăr și de eternă viațuire.

Îi sunt dator soție mele că mi-a împărtășit iubirea și a întreținut întreaga viață văpaia simțirii adorate!

Peste revărsarea de iubire s-a năpustit însă un puhoi de durere! Chinurile îndelungi s-au sfârșit numai prin moarte!

De acum încolo, dacă nu mă vor părăsi puterile minții, voi scrie despre zbuciumul gândurilor mele înfiorate de iubire pentru aleasa mea soție și prietenă profund credincioasă, mamă a unei adorate fetițe, Lidia, Elena Țarălungă – Cici – fiica Mariei și a lui Constantin Toma din Predeal.

Mărturisesc că voi încrusta simțirile mele cu scopul de a transmite în Eter pentru lumea cealaltă închinarea sufletului și a conștiinței mele dumnezeiescului sentiment de iubire pe care îl am sădit în ființa mea îndurerată de cutremurătoarea pierdere a chipului atât de drag.

Simt, astfel, că mă port răzbuna pe Eternitatea nemiloasă, dovedindu-i faptul că **Dragostea adevărată nu moare niciodată!**

PENTRU O VIAȚĂ !

Motto:

Adorarea-i o-nzestrare ce-o primești ca pe-o sfințire,

Să o porți întreaga viață și s-o-nscrii în nemurire!

Credincioasa mea soție, după o necruțătoare suferință, astăzi, 22 septembrie, orele 21 și 55 de minute, 2018, și-a trimis sufletul să bată la poarta făgăduințelor...Nu a mai putut suporta chinurile care au epuizat-o și Dumnezeu s-a îndurate de ea!

Eu o tot privesc, o tot privesc și-mi pare că ar fi din altă lume. Îi spun că, sigur, o cunosc de undeva...N-ai vrea să fii soția mea?

De câteva zile iubita mea soție Cici, a fost chemată către înaltul stelelor, dar nu-i simt lipsa. Vorbesc cu pereții! Nici nu credeam că au atâtea amintiri. Ei îmi spun despre bucurii, despre entuziasmul de a trăi și despre dragoste, dar și despre suferințe. Mai ales despre acestea! O, ce de zile dureroase au fost în ultimii ani!

Nu mă simt părăsit de ființa dragă, căci îmi face bine când ascult glasul tainic al încăperii! Cu cine altcineva să stau de vorbă? Ea mă cheamă, eu o ascult; eu o strig, ea îmi răspunde! E ca o adevărată regăsire și ne declarăm iarăși nesfârșită iubire!

De dincolo de pleoapele închise simt că sufletul celei care mi-a fost iubită soție mă privește cu atenție și-mi spune că nu putem fi despărțiți...Îi explic că am un contract cu viața și trebuie să-l respect până când Creatorul va decide ce trebuie să fac. Aud cum îmi răspunde că știe ce cred, că nu mai contează viața mea, căci și-a pierdut, în durerea singurătății, întreaga ei valoare. Ce să mai aștept și ce să mai sper?

Un înger care mi-a iubit soția a zmulș, atunci când ea a părăsit această lume și cea mai mare, frumoasă și înălțătoare parte din viața mea. În locul ei a rămas doar un

adânc pustiu. El mi-a fost oare potrivnic, a făcut-o din gelozie ori mă ajută să înțeleg rosturile pe care le mai am?

Cum mă mai implora când suferea! *Ajută-mă, ajută-mă, iubitul meu, ajută-mă! Iubitul meu,ajută-mă, ajut-mă!* O, cât de chinuită disperare, dar cât de neputincios am fost! Nu-zi să nu aud această îndurerată chemare: ***Ajută-mă, ajută-mă, iubitele, ajută-mă!*** Câtă dragoste, încredere și credință cuprind în ele!

Aprind tot mai des candela și-mi pare că îmi luminează drumul gândurilor, ca să ajungă mai repede la sufletul iubitei mele. Să nu se simtă singură, nici îndurerată și nici fără de ajutor.

Într-o fotografie, de pe vremea studenției soției mele, un zâmbet cuceritor sfidează vremelnicia; este fixat în cremenea Timpului și în sufletul meu!

Aș vrea să dorm, dar gândurile nu mă lasă; se duc cu bucurie acolo în lumea nouă a celei care mi-a fost soție și sunt întâmpinate cu aceeași aprinsă dragoste ce ne-a înlănțuit cu fericire mai mult de o jumătate de secol.

Mi-am lăsat să crească barba, așa să par, în felul meu, cucernic, iar tu, iubita mea de-o viață, acolo unde ești în veci dusă, să înțelegi cât sunt de îndurerat, chiar dacă totdeuna mă îndemnai să-mi îngrijesc înfățișarea...Așa cum arăt vreau să sfidez nerdeptul destin!

S-a despărțit în mine inima în două; o parte o-nsoțește pe iubita mea soție în altă lume, iar cealaltă pulsează îndurerată doar ca pentru o jumătate de viață. Atât mi-a mai rămas, dar cred că ar trebui să mă duc după cealaltă!

Nu mă întristează barba mea căruntă, ci suferința

sufletului îmi schilodește chipul. Din bucurii de cuget și din lumini de suflet m-am transformat în chin și-n întuneric, destinul meu nu are inimă!

Dintr-o fotografie mă-ntâmpină cu dragoste un zâmbet al soției mele, izvorât din fabuloasa tinerețe pentru a mă însoți până dincolo de propria ei viață. Ce dăruire de iubire emana întotdeauna din sufletul ei!

De unde ești să nu mă dojenești că nu-mi rad barba, dar e un semn, să știi, c-așa mă pedepsesc că n-am putut să te salvez de veșnicia morții, că, poate, te-oi fi supărat în viață cu ceva ori nu ți-am oferit destule bucurii.

Că nu te-am meritat, pe cât suflet ai avut, îți cer îndurerat iertare!

Iubita mea avea o mare teamă de sfârșit, încât mi-a imprimat în cuget o aprigă revoltă față de neîndurătorul destin ce i-a fost hărăzit. N-a greșit, dar a suferit, n-a păcătuît, dar a fost pedepsită, a fost credincioasă, dar n-a fost crezută?!

Nu doar că nu mai există chipul iubitei este marea tragedie, ci tot ceea ce ea îmi oferea a fost indus în taine de durere. Ea îmi dăruia chiar parte de suflet și simțeam că este al meu, dar și acesta a fost, de către cine și cu ce drept, definitiv retras. Dar este o înșelare, căci eu tot îl păstrez, chiar fără voie, ne confesăm, ne jurăm iarăși iubire!

Nepăsător este intregul Univers că nu mai există iubita mea, dar pentru mine el însuși parcă nici nu mai ființează; e gol, pustiu, nefericiri! Sărman parcă-i și el!

Când plec de unde tu te-ai dus de lângă mine, simt cum mă întoarce gândul înapoi, căci viața mea nu poate a mai fi aceeași în nicio altă parte!

Orice aş face de acum încolo în viața care mi-a mai rămas, nu se va raporta la viitor, ci totdeauna mă vor însoți imaginile din trecut, alături de aceea care nu mai este decât în cugetul și în inima mea. Transform viitorul și trecutul doar în prezent; nu mai ești, iubit-o, nu vei mai fi, dar nu m-am despărțit în niciun fel de tine! Ești în mine, mi-ești propria viață!

Nu o întrevăd pe cea care mi-a fost iubită toată viața ca pe o umbră a-ntristării, ci ca pe o fabuloasă reverie, pentru care merită să nu mori niciodată, oricât aş suferi că ea nu mai există.

Mă uit spre cer și-mi amintesc cum nu-ți era destul văzduhul să-ți primenească aerul din piept, de parcă ar fi secătuit întregul infinit! Cum de n-ai mai putut exista în aceasă nesfârșită galaxie?! O implozie te-a absorbit definitiv, dar imaginea ta nu a putut din suflet să mi-o ia nicicum!

Ce altă împlinire să mai doresc în viață, ce viziuni, ce inspirații să mă îndrume a mai crea ceva nemuritor, când tu te-ai dus definitiv și nu mă mai îndemni să las lumii ceva de seamă!?

Când îmi scriu gândurile mele triste despre tine, Cici, iubita mea soție ce te-ai dus în veșnicie, îmi pare că tu îmi potolești durerea și o transformi în aprinse declarații de iubire.

Haide, haide, tot mai des, parcă, îmi spune aceea care mi-a fost soție, pune pe foc tristețea și ia-mi din zâmbetele, pe care le sorbeai cu încântare, întreaga bucurie ce-o aveam și declară-mi iar iubire, trimițându-mi-o în veșnicie cu gândurile năpădite de fericire și speranțe, ca-n vremurile tinereții noastre!

Ce de ființe uimitoare am mai pierdut în viață! S-au stins personalități de seamă, artiști, savanți și mari conducători de nații, dar cel mai mult mă doare că nu mai sunt în în existența mea ființe dragi răpuse de aprige năpaste! S-au prăpădit întâi bunicii, unchi și mulți veri, ca mai apoi chiar însăși mama și tatăl meu puternic, urmați de cei doi frați de sânge Lucian și Nicolae. Teribilă îndurerare de suflete umane!

Dar s-au mai dus, din lumea celor care însă nu cuvântă, câinele copilăriei mele, Hary, mai de curând și Karol, ca și micuța Dona, precum și vechiii mei căluți de călărie Surelul și iapa ageră Negruța. Eu știu că toți aceștia au avut divine sufletele! Le simt că s-au desprins din ființa mea.

A fost însă ca acum câteva zile să mă lovească o năpraznică urgie! M-a părăsit, după o îndelungă suferință, iubita mea soție Cici, îndurerându-mă de moarte!

Abia acum simt c-am rămas, cu adevărat, singur! Ce mi-a mai rămas? Nimic! Nici speranțe nu mai am, dincolo de acestea nu sunt decât rugăciuni.

Că s-a dus de pe acest tărâm iubita vieții mele, nu pot să plâng, nu pot să plâng! În suflet și în inimă un junghi teribil mi-a pătruns, de-ncremenește orice lacrimă sub pleoape!

Mă tot duc gândurile către infinit, în zbaterile lui către nemărginiri, deși convins sunt că n-am s-ajung a îl cunoaște niciodată. Doar veșnicia mi-e de înțeles acum, că-n ea-i pătrunsă de curând iubita mea soție; ne-om întâlni cândva din nou, într-o nemuritoare dragoste!

De când iubita mea s-a stins, a început să moară-ncet și marea bucurie de-a trăi; la ce e bun ca să mai știu c-am existat! Poate că ce e dincolo e mai uman și mai creștin!

Cuvintele mele întristate nu vreau să îmi acopere bucuria de-a fi iubit o ființă cu sufletul străluminat de dragoste!

Nu plec din casa unde iubita mea s-a săvârșit din viață! O simt că mai există; vorbim, ne sfătuim și gânduri înălțăm spre viitor, ca-n primii ani de dragoste.

Chiar de s-a dus în veșnicii iubita mea, tot mai doresc să îmi inspire creațiile pe care le dedic cutezătorului meu popor, spre-a-i dovedi că nu mă pierd și sunt, în amintirea ei, un înțelept învingător.

Aș vrea să mă descopăr cine sunt: aleg cuvintele, mă descriu și mă imaginez, dar când sfârșesc, n-am zădărnici vreun erou, ci, vai, un om sărman, necunoscut, străin de Dumnezeu și despărțit de dragostea și de împlinirile lui, că doar singur a rămas.

Modest, cât am putut eu fi, mi-am dorit ca-n scrierile mele să strălucească veșnic licurici de înțelegeri; nicicând nu am sperat văpaie de luceferi, așa cum și iubita mea îmi era deplină bucurie și încântătoare fericire, fiindu-mi îndeajuns!

Aprind în fiecare dimineață o candelă în amintirea ta, iubito, de o viață. Parcă acolo, în orbita de-ntuneric, îți luminează lunga cale spre Marele Repaos.

Mi-am dorit să trăiesc cât mai mult, deși duc povara că îndur pierderea de oameni dragi și importanți care mi-au bucurat existența. Dar de când s-a stins ființa iubită, speranțele au secătuit, iar viitorul pare a fi fără sens.

N-am stat lângă soția mea doar timp de cincizeci și cinci de ani, căci și acum, când dusă-i unde răgăciunile se-

nalță, îi simt prezența pretutindeni și oricând. Ea, sigur, și-a dorit să nu mă lase singur într-un pustiu de viață! Oare când ne vom regăsi?

Că tu te-ai stins, iubit-o, nu-mi cad pe față lacrimile grele, căci toate se revars-n suflet într-o cascadă de durere.

Cu același dor ți-nchin și-acum creațiile mele, dar toate se vor transforma în buchete dragi de flori peste mormântul tău.

Că mi-am pierdut în veci iubita, nu plâng că n-am cu cine să vorbesc, să o înțeleg și s-o mângâi! Îmi amintesc de tot ce-a fost, împovărat de bucuria că ea era încântătoarea mea soție.

Mă plimb prin curtea mare, să-mi treacă de urât, mi-ascund rana din suflet, ca nimeni să nu știe că tu nu mai ești, în timp ce vântul doară șuieră tristeți, răvășindu-le-n pădurea ce sângerează și ea, aflând cumplita veste.

Aș vrea să mă tot duc prin lume, să-mi uit durerea vieții, ce-o dă singurătatea-n care am rămas, să-mi caut, nu știu unde, alt rost de-a exista, dar simt că niciodată eu nu-l voi mai găsi! Din tot ce-a fost pe-acest pământ, nimic nu va mai fi, nimic!

Absorb din pozele tinereții cele ce mi-a fost soție zâmbete cuceritoare, din privire bucurie și din toată fața încredere în viitor; e ca o revărsare de iubire care mă recucerește, spunându-mi, parcă, o poveste că, vezi, *dragostea adevărată nu moare niciodată!*

Tu, Cici, nu mai ești cu mine să faci a îmi simți îndurerata mea bătrânețe că ar fi, precum a fost la tinerețe, o fericită și mare regină!

Chiar dacă în vecie tu, Cici, te-ai dus, eu permanent mi te-nchipui că ești și te simt că ești nemuritoare, căci în tine a rămas iubire!

Ochii mei deși nu plâng, în suflet picură dureri și vărs amare lacrimi în torente de cuvinte.

Niciun cuvânt azi n-am mai scria în amintirea ta, dar ți-am trimis mai multe gânduri întristate, că nu mai suntem împreună. Tu mi-ai zâmbit însă dintr-o fotografie și m-am înseninat, sperând că voi avea o noapte liniștită și visuri cumpliniri, precum aveam odinioară.

Nu avea cum să lipsească iubita mea, dusă-n stinse depărtări, de la lansarea cărților mele! Chiar dacă nu i s-a simțit de către nimeni prezența, ea a fost alături de mine, încurajându-mi gândurile și bucurându-se că am povestit la atât de multă lume aflată în sală, că a fost o fericire, întrucât am iubit-o, și că sunt îndurerat de stingerea flăcării ei de viață.

Vai, cum se bucura soția mea, chiar și la vârsta naintată, când îi spuneam *fetița mea, fetița mea mult te iubesc*, așa cum îi spuneam cu drag, când nu credeam că ar pute fi altfel!

Oricât aş scrie despre tine, în veci dusă soție, parcă te fac să fii tot mai prezentă-n preajma mea, înfricoșând singurătatea.

Cu câtă-ndurerare îmi spunea iubita mea, pe care n-am putut să o ajut, cum îmi cerea, că *nu mai pot, că toate relele din lume sunt pe capul meu și nu mai pot, nu mai pot!*

Doar eu o auzeam, căci însăși îngerul ei de neputință și uimire era surd!

Uitarea nu iubește oamenii deloc și le ucide tot ce au în viață mai frumos! Cu ea mă lupt de multă vreme, căci mă ajută amintirile să o alung. O, ce de gânduri minunate port despre aceea care mi-a fost soție, de parcă doar acum s-au petrecut!

Iubita mea, în casa-n care nu mai ești decât cu spitiul tău prezentă, îți spun că voi lipsi câteva zile. Tu să nu cunoști supărarea, căci gândul meu aici îl las, să se-ntrețină-n taină cu amintirile noastre.

Am lipsit câteva zile din casa-n care te-ai ivit în viață și din care ai dispărut în Tainica Neștire, dar când am revenit nu m-a întâmpinat singurătatea, ci, din fotografii atât de bucuroase, zâmbetele tale mi-au spus cu drag: *Bine-ai venit!* Eu meditez că orice surâs, pe care l-ai emis cândva, ai vrut să îl transmiți dincolo de existența ta!

Am găsit, pitulat într-un dulap, un pachet înnodat cu o panglică roșie, scrisorile mele adresate-n anii tinereți mele cele pe care am iubit-o. Încă nu îndrăznesc să le recitesc, căci teamă-mi este că n-am să pot a-mi stăpâni nici bucuria, nici înălțătatea dragoste și nici lacrimile că ființa căreia îi adresem nemuritoare jurăminte nu mai există în această lume.

Eu nu mai sunt același, putere nu mai am, tristețea mă afundă-n întuneric, cu toate că un gând, parcă de la soția mea transmis, mă-ndeamnă să rescriu legenda dragostei noastre.

Mă-ntâmpină voioase zâmbetele tale din fotografii, dar eu, cu cât timpul se tot duce, mă întristez cu-atât mai mult, că tu pe lumea-aceasta nu mai ești! Zâmbetele vor să îți țină loc.

Doamne, cât de mult la sfârșit de viață am pierdut, de am rămas nu doar singur, ci și infiorător de sărac! Odată cu dispreția soției mele s-a întunecat orizontul, a sângerat prezentul, iar trecutul a izbucnit în dureri de aduceri-aminte!

E ca o răzvrătire de simțire asupra unui Destin de neînțeles, rece și cutremurător. Eu, c-am iubit, de ce sunt vinovat!? De când e dragostea motiv de suferință și nu rămâne-n nesfârșirea ei frumoasă, tainică și înălțătoare!?

Divine, Tu, de ce mă pedepsești? De-atâtea ori mi-ai încercat credința, nu este oare îndeajuns?

Miracolul de viață unic și inconfundabil, pe care un destin cucernic mi l-a oferit să îl iubesc, nu mai există! S-a stins iubita mea aprinsă de durere, ca o cometă căzătoare, lăsând în urma ei un infinit de supărări, o răzvrătire a naturii spiritului omenesc!

Oricât ar fi credința mea de împlinită, tot nu-nțeleg de ce iubita mea nu mai există, De ce minunea vieții făcută-i să dispară, de ce o dragoste curată să lase-n urmă jale!?

Acum, când nu mai e pe lume ființa ce mi-a fost iubită, îmi pare că tristețea mea exist-n mine de un veac, în timp ce clipele fericite s-ar fi simțit numai într-un minut.

VI

După ce, poate, veți citi despre îndurerările care m-au cuprins de când din viață a fost luată soția mea ori îmi veți asculta glasul răvășit de tristețe, imprimat în calculator, veți putea înțelege că tot ceea ce am relizat, gândit și creat în existența mea, au fost ca un rod bogat datorat iubirii pe care am simțit-o din partea iubitei mele, că mă inspiră și mă încurajează în toate momentele vieții.

Îi simt acum lipsa cel mai mult, căci lanul meu de gânduri înțelepte este sterp!

În poemul meu, pe care l-am scris în anul 2002 la Predeal, intitulat *La Tine Mă gândesc, Părinte...* sunt scrise spre sfârșit aceste cuvinte, prin care se refuză însăși veșnicia spiritului în favoarea existenței:

*Îmi vreau cu disperare viața, aceea searbădă, amară,
Lipsită d enoroc și pace, săracă și-n vise avară;
Așa-ncărcată de neliniști, așa prea plină de păcate,
Cu ale ei aprinse patimi, cu lacrimile nesecate...*

Aceste gânduri simțeam că le trăiește și iubita mea pe patul de suferințe, îmi cerea să o ajut, cerea viață , ca și în rugăciunile ei. În poem un distih continuă:

*Am înțeles cu greu povața cu care ne-ai pătruns
înfire:*

Tu ai creat fîința noastră să nu fie fără iubire!

Da, și acum am aceeași credință. Eu însumi am pierdut, prin încetarea din viață a soției mele, această sacră dăruire. Nu mai pot fi acelaș. Înseamnă că în curând se va stinge și flacăra vieții mele. Că nu poate fi altfel o spune și Marin Preda la sfârșitul romanului *Cel mai iubit dintre pământeni* cu memorabilele cuvinte: *Dacă dragoste nu e, nimic nu e!*

O fi aceasta oare o tragedie sau este o binecuvântare pentru propria regăsire dincolo de realitatea în care vremelnic existăm?

Mă învărt prin casă, mă duc prin curtea singură, dar nu-mi găsesc puterea liniștii, e zburciun pretutindeni , căci el răzbate din suflul meu îndurerat

Abia acum înțeleg pe deplin adâncă disperare atunci când îmi cerea neconținut ajutorul: *Ajută-mă, ajută-mă, iubitul meu, ajută-mă!* Ea nu spera să-i curm eu suferințele, ci de la definitivă dispariție să o salvez; veșnicia acesteia o înspăimânta!

Cerându-mi s-o ajut, credea în puterea dragostei mele de a învinge însăși moartea. Dar eu, cât am putut să mă înalț

în iubire, n-aveam atâta de înaltă sfințenie, și-o simt ca pe un imens păcat!

Scriam, cândva, că *Atâta timp cât nu moare nimeni, pe Pământ nu se întâmplă nimic.* Dar în ziua de 22 septembrie 2018 la orele 21,55 s-a cutremurat însă de tristețe Pământul; nemernicia morții a stins văpaia de viață a iubitei mele!

Este o cumplită nedreptate că nelegiuita moarte mi-a ucis iubita! Era mai tânără decât mine și atunci se cuvenea ca ea să aibă grijă de ce ani urmează să mai parcurg. E un afront ce mi-l aduce hidoșenia morții, pentru că ea știe că o sfidez neconținut, precum a spus Horațiu: *Non omnis moriam!*

Dacă nu sufăr că pe lume nu mai ești, deloc nu mă simt bine! Numai așa sunt alături de tine, căci pretutindeni tu te afli, oriunde eu aș fi!

Intru în casa mare, dar toată este goală! Nu-i nimeni să mă-ștepte, nu-i nimeni să mă strige! Doar un suspin persistă din vremea când aici era iubita mea. Ce jale mă cuprinde când dorul mă recheamă în vremuri fericite! O, vai de viața mea!

De vreau s-alung tristețea nu pot să uit trecutul când dam imbold trăirilor frumoase. Acestea, toate sunt astăzi numai pulberi de cenușă. Atât a mai rămas din arderile vieții iubitei mele dragi. Sprea-mi omorî durerea să mă arunc în patimi, să-mbăt sfânta simțire și amintiri fecunde în valuri de alcool? Dar aș avea regrete, n-aș mai trimite înfiorate gânduri către iubita mea! Acolo, sigur, tăcerea mea va face să se-audă în adormirea veșnică un tunet de suspine.

Acolo unde acum tu ești să nu-ți faci cumva grijă pentru mine, că-mi este greu și n-oi putea să mai răzbat singur tot ce va fi potrivit! Te-ncredințez că nu am să mă pierd nici de această dată, căci de atâtea ori, la oricare răscruce-a vieții, întodeauna am ales drumul, mai greu, dar sigur de urmat, primind chiar de la tine-ndemnuri! De partea mea sunt amintirile ce-ți port, acele jurăminte de credință ce ni le-am spus cândva și patima de-a mă răzbuna pe moartea ce mi te-a luat!

Pentru că vreau să am în continuare bucuria fericirii de a fi fost iubit în această lume, trebuie să mă îngrijesc de viața mea, aceea care mi-a mai rămas, pe care n-o presimt deloc ușoară. Să o trăiesc cu intensitate, visând, sperând și adorând stelele cerului și curcubeul zilelor bogate în împliniri, dar cel mai mult să îmi pot respecta jurămintele de credință rostite iubitei, până la propria mea adormire!

De-o fi să mai trăiesc, cum vreau, cel puțin un deceniu, doresc să uit toate avatarurile vieții și să rămân doar cu amintirile iubirilor mele: Ființa unică în lume care mi-a fost soție, mama fetei noastre dragi, și îvolburatele pasiuni ale eternei poezii.

Soția, Fiica și Cuvântul au fost sacra mea treime de viață! Tocmai de aceea le dedicam, în motto-ul unei cărți din anul 1995, aprinsele cuvinte: *Cum prin voi nădăjduiesc desăvârșirea, prin acelaș har mă confund cu fericirea; nimic de n-ar fi, sunteți în toate ca duhul sfânt!*

Ce bine ar fi fost de-ar mai fi trăit iubita mea, așa bolnavă cum era; să o-ngrijesc la fel ca pe un copil și să îi dau cu lingurița să mănânce, iar ea să-mi spună: *iubite, iartă-mă și stai aici, mai aproape de mine, ca să te pot vedea!*

Cu ce să-mi umplu viața de frumusețe și de fericire goală, dar încărcată de tristeți și bântuită de regrete?!

Dacă ar fi ca ea, iubita mea să îmi mai poată spune măcar o singură vorbă, m-ar împresura un univers de bucurii!

Atunci când nu o cunoșteam pe cea care îmi va fi iubită, o căutam, o căutam și-o așteptam să se ivească! Dar azi, când ea de lângă mine s-a desprins, zmulă fiind către o altă existență, eu nu-nțeleg de ce în lume nu mai e, și încă, încă o mai caut și disperat nădăjduiesc ca o minune să se întâmple! Oare n-a auzit despre durerea mea taumaturgul Sfântul Nicolae?

Încrustez gândurile mele în paginile unei cărți, spre a fi de oameni cunoscute, ca imn al unei mari iubiri ce-a existat pe-această lume. Alături de iubita mea am trăit zile-ncântătoare și toată viață dragostea ne-a fost uluitoare desfătare. De-aceea am credința că pentru o-ntregă Omenire această sacră-mbrățișare de suflete, pe care o voi depăna, va fi de neuitat, așa cum pentru mine e în veci nemuritoare!

În clipa când m-am întâlnit cu Cici, dragostea noastră a izbucnit ca o văpaie și a ținut neconținut focul intens, cu jar mocnit, să nu se stingă de vreo boare. Au fost însă furtuni și uragane, ce-au vrut cu totul să ne spulbere, dar nu a fost a fi clintiți, că dragostea din noi ne-a-nlănțuit în brațe fabuloase de poveste.

De-ar fi ca eu însumi să-mi răspund ce-a însemnat soția Cici pentru mine, ar trebui poate să povestesc un veac ori să compun un tom cu mii de pagini.Oricea aș face însă, nu aș putea să nu încep așa:

Sunt fericit, am fost iubit, m-am înălțat, m-am împlinit, am construit și am creat, simt că nu am viețuit degeaba și mi-am aflat menirea existenței pe acest Pământ. Prin legământul meu ce ea, eu astăzi cugetul meu îl simt c-ar fi, precum îmi e și dragostea, nemuritor!

Fără de dragostea ei, n-aș fi știut lupta, spera și nici a mă ruga, n-aș fi ținut nicicum către desăvârșire, căci aș fost Nimic!

Credeam că nu am să mai pot scrie, lovit fiind de parul nevăzut al întristării, de când s-a stins flacăra de viață a iubitei mele. Taine sacre însă mă recheamă să-mi despletesc gândirea înfășurată în durere și să închin, celei luată brutal de lângă mine, iar verbe înjăruite de simțire și de aprig dor, așa precum știam s-o fac odinioară.

De-aceea scriu, tot scriu, cuvintele ascultătoare se supun, înving împotrivirile ce vor să amuțesc și tare aș dori, ca în trecut, să îi citesc iubitei tot ce am conceput.

Eu și cu Cici nu ne-am îmbătat cu falsele iluzii, căci viața am trăit-o construindu-ne iubirea așa cum o doream, cum ne învăluia ea înseși în extaz pe noi.

Noi nu ne-am petrecut prin lumi aristocrate, nu ne-au purtat pașii prin locuri fermecate, nici n-am avut prieteni printre vipuri ori oameni cu puteri temute sau cu averi nesocotite!

Noi am trăit în casa modestiei, având speranțe multe, crezând în idealuri și în virtuți alese. Ne-au fost deajuns un cântec și o pâine, aceleași gânduri ne-au unit și cu aceeași plapumă ne-am învelit, iar teamă n-am avut că timpul se petrece, c-aveam în inimi dragoste nemuritoare!

Am fost, pe un frig năpraznic, la adunarea închinată Zilei Naționale, 1 decembrie și aniversării a 100 de ani de la unirea Transilvaniei cu Țara – Mamă. A fost lume multă, preoțime și o gardă militară a *Vânătorilor de Munte* din Predeal. Eu am vorbi, de fapt am citit, din cartea mea *Dorul și jalea de patrie* prologul și pasajele care se referă la trecut.

Nu am spus nimic despre faptul că tu, Cici nu mai ești o prezență fizică în această lume! Tu nu faci nicicum

parte din Trecut, din *Ce-a fost*, din *Pe vreme când...Astăzi nu mai e...*căci prezentă ești în viața mea.

Te simt în suflet și în gânduri, în casă și în grădină, faci parte din obiceiurile zilnice, participi la gătit, la curățenie la dat demâncare păsărelelor pe care le hrăneai cu multă grijă. Prezența ta e aici, oricând și pretutindeni. În ceea ce ne privește pe noi, trecutul e de neînțeles, suntem împreună și acum, nu are sens cuvântul ce e o noțiune doar lingvistică, care mie, parcă, îmi stârnește, printre lacrim, hazul!

Emoționat de gândul că s-au împlinit o sută de ani de la Marea Unire, am dedicat acelor soldați, țăranilor viteji ai patriei câteva gânduri de slavă, știind că atât de mult ți-ai iubit, Cici, patria Română:

Tu, amărâtule țaran, oare ai uitat de țară,
N-o mai vezi cum suferă, c-o doresc străinii iară?
Tu i-ai fost oștean de veacuri și-ai păstrat glia
străbună,
I-ai clădit templul credinței și i-ai pus pe tron cunună!
Azi nu știm ce ne așteaptă, cum vine ziua de mâine
Și dacă pe masa noastră va mai exista vreo pâine!
Ai hrănit întotdeauna nația dragă Română,
Te-ai jertfit pe tine însuși, nu ți-a fost spaima stăpână,
Iar când patria ta sfântă a fost ca dușmani s-o-mpartă,
Ai spus: **Pe-aici nu se trece!** și-ai trasat hotar pe
hartă!

Este un frig de crapă pietrele afară, tu să nu ieși din casă, așa-i spuneam pe vreme rea soției mele, și mai puneam pe foc câteva lemne. Să fie-n casă cald, precum era și-n sufletele noastre! O, Doamne, ce timpuri de poveste, în care Dragostea era eroina pe care o veneram!

Atunci când Cici mă ruga, spunându-mi *ajută-mă, ajută-mă* știa prea bine că suflarea ei de viață se va stinge. Nu pomenea niciodată cuvântul moarte, nici când îl implora

discretă și înceată, pe Dumnezeu, căci avea o silnică repulsie față de aceasta vorbă. Spunea doar că o să *Adoarmă într-o taină* la care nimeni nu va avea acces și nu vom mai ști nimic de ea. Gândurile ei temătoare parcă voiau să spună, precum se exprima Regina Maria despre sine că va pleca în *Taina Cea Mare*. Știa, desigur, iubita mea că însăși mi-a fost mie o Regină De Suflet!

Cici, să știi că spre mormântul tău privesc crestele munților Bucegi, dar măreția lor senină din totdeauna existentă, de când tu nu mai ești, e-nnegurată și e tristă.

Îmi pare că m-am oprit pe drumul vieții și niciun pas nu fac spre viitor. Atunci când tu, Cici, existai, ne îndemnam unul pe altul să mergem înainte și ne țineam de mână-ncrezători. Înseși vremurile viitoare păreau că ne așteptau...

În ultimele ei luni de viață Cici nu îmi mai spunea pe nume. Găsea că trebuie să fie mai interiorizată, mai plină de căldură și să o simt de mine mai apropiată. Mă desfăta cu vorba ei înceată, zicându-mi, cu îndemn, *iubiti-le, iubitu-le!*

Acest cuvânt era suprema ei chemare, o declarație de dragoste și un îndemn de viață pentru mine. La ea se gândea, parcă, tot mai puțin; eu îi eram forță, speranță și iubire! Era în stare chiar să se jertfească, de-ar fi simțit o vagă-ndepărtare!

De câte ori sunt întristat, dar când nu sunt?, îmi îndrept privirea către zâmbetele din fotografiile tale, Cici, și mă învăluie deodată o-nseninare-n suflet. Ce vrajă au și acum îndemnurile tainice de suflet pe care mi le adresai!

Ce-i mai plăcea iubitei mele să fie-n casă cald, să audă și să vadă cum arde-n sobă focul, spunându-mi grijulie; *mai adu lemne din șură, să fie de rezervă!*

Acum, când ea nu mai poate nimic să rostească, eu stau în fața focului și parcă mult aș vrea să-i spun că nu mă încălzesc deloc, fiindu-mi tare frig în inimă. O existență viforată!

Mă tot gândesc, mă tot gândesc la cea care mi-a fost soție și pe cât timpul trece, tristețea nu mă iartă, dar, fără de aceasta, cu mult mai rău mi-ar fi.

Până la urmă este un fel de împăcare, fiind mai bine-așa, decât să fie o uitare. Adică dintr-o lume de bucurii și fericiri divine nimic să nu mai fie!? De-ar fi așa, o sabie a chinului parcă m-ar despica în două; o parte a uitării ar dispărea în întunericul veșnic, iar cealaltă, adică eu, ce a mai rămas din mine, ar țopăi bezmetic printre minunile lumi și-n Univers, printre planete; un rătăcit de minte!

Să știi, Cici, că tot mereu găsesc la mormântul tău lumânări aprinse, dar nu știu cine la pune! Mă gândesc însă că, poate, îngerii merg des la cimitir...

Din adormirea ei tăcută iubita mea tot îmi transmite să îmi reiau vechile mele-ndeletniciri prin care îmi pun cugetul să deservească pe deplin chemarea harului de-a scrie ce gândul, sufletul și conștiința îi oferă din fremătătoarele trăiri ale existenței.

Nu e ușor să mă decid, căci în inimă un foc îmi arde, cum toată viața a făcut-o; dar acum peste el dureile care m-au cuprins își varsă lacrimile lor!

Mai înainte însă de a trece la această temerară acțiune îmi aduc aminte de ceea ce am scris în cartea mea **Îngândurări**, Ed. Lucas, Brăila, 2018:

***Notez ultima însemnare.** Am ajuns să cred că nu voi mai scrie nimic vreodată! Marea pasiune a vieții mele s-a frânt îndurerată! Două evenimente dramatice, survenite în același timp, m-au cutremurat, rătăcindu-mi orbita existenței.*

Mai întâi, am luat seama că un act medical preciza diagnosticul de: Carcinom scoamos de cervix, invaziv, nekeratinizat, moderat diferențiat, cu arii extinse de necroză tumorală. Cici, iubita mea soție, pare că a fost condamnată! Este sfârșită, bulversată, chinuită! I s-a spus că afecțiunea este inoperabilă în acest stadiu...

O încurajez, rămân puternic. Nici chiar atât nu mă poate dărâma! Însumi am cunoscut asemenea lovituri ale sorții. Dar cum, parcă, nu ar fi fost îndeajuns această năpastă, primesc o altă stare, la fel de zguduitoare. Scumpa noastră nepoțică, minunea drăgălașă de fetiță în vârstă de nici doi anișori, Teodora- Maria, manifestă simptome de Autism.

Nu mai murmură sunete dulci, nu comunică cu cei din jur și nu se bucură de viață de când, nu de mult, a efectuat unele vaccinări, după cum spun părinții ei.

Mi s-a închis complet orizontul viețuirii. O negură amară mi s-a pus pe suflet și în cuget. Încotro să alerg? Pe cine să înfrunt așa bolnav, bătrân și îndurerat?! Ființa mea se revoltă, izbucnește în lacrimi, se leapădă de orice griji , nevoi și visuri! Nimic în afară de sufletele îndurerate! Fiecare gând se îndreaptă numai către ele. Adio orice altceva!

Iată că din gârbovirea vieții tihna mi-a dispărut, în locul ei pătrunzând Nelegiuirea Sorții. Sufletul mi-a fost rupt în două dureri: o parte se alătură ființelor iubite, cealaltă ar vrea să îmbrățișeze deznădejdea și să mă afund în haos.

Dar nu se poate! Există Dumnezeu! Prin orice mijloc voi face ca Răul să îl vadă și să îl simtă și el, oricât ar fi de orb și îndiavolită. Trebuie să mă reasc cu puteri întinerite din propriami suferință! Această fericire am învățat-o din lupta vieții cu nesfârșite nemernicii.

Din tot ce-am scris pentru lumea largă, voi căuta curaj și pilde, putere și credință! Cât timp nu voi mai încropi gânduri pentru nimeni și câtă vreme port în suflet jarul durerilor familiei mele, îmi sorb în adâncuri propriile-mi lacrimi, să nu le vadă nimeni. Cel ce am fost nu voi mai fi niciodată, dar mă voi opune cu disperare prăbușiri în neant.

*Conștiința și Credința îmi poruncesc să mă ridic din văpăile
deznădejdiilor, căci Apa Vie a speranțelor îmi va stinge focul
durerilor și va tămădui de suferințe ființele dragi!*

N-a fost însă a se întâmpla așa, cum îndrăzneam să cred
că nu poate fi altfel! Viața i-a fost curmată, Pământul s-a
cutremurat, eu sunt înmărmurit în durere, fără să înțeleg nimic
din ceea ce i-a fost destinat a îndura și nici de ce ne este hărăzit
un asemenea sfârșit omului care este parte a Suflării Divine!

Nu-mi rămâne decât să suspin, să plâng îndelung într-un
poem îndurerat!

AM RĂMAS SINGUR!

Motto:

O întâlire întâmplătoare a declanșat o dragoste fulgerătoare și o existență învăpăiată de fericire. Acesta a fost viața iubitei mele răpusă de o suferință nemeritată, părând a fi ca o pedeapsă pentru credință, săvârșită de o nedumnezeire!

**Sunt negre stelele pe cer, ziua este-ntunecată,
Viața nu mai e frumoasă – de tristețe-i sufocată!
M-am hotărât, iubita mea, să-mi pun neliniștea la treabă,
Să făurească, din simțiri, imnuri dragi, ca o podoabă;
Să le ia din suferințe și din întristări rebele,
Ce mă chinuie de-o vreme, de când te-ai urcat spre stele!
În amintirea ta să las zece mii de versuri rare,
De iubire – jurăminte, dragoste să te-mpresoare!
Compun miile de versuri, să-mi înving singurătatea
Și-am să le trimit la tine, implorând Divinitatea,
Ca să nu te simți uitată sau mult mai puțin iubită,
Iar că-n inima mea tristă dragostea este știrbită.
Am să-ți scriu tot ce mă-ndeamnă gândul, sufletul, credința,
Cum sufăr fără de tine, cum pierd viață – biruința!
Despre cum te simt prin casă ori în gândul meu purtată
Și vorbim de toate cele, ce s-ar întâmpla vreodată!
Voi mai scrie despre lume, tot ce-ntreabă despre tine,
Căci în ziua-nsingurării cerul a primit suspine.
Când mi-o fi dorul mai aprig, am s-aleg rime mai clare
Și chiar dacă-am să plâng amarnic, te-oi slăvi cu-nfiorare!
Îți voi închina poeme, bucurii și rugăciune;
N-am să las jarul din mine să rămână un tăciune.
Mă-mpresoară vâlvătaia de trăiri ce ne-au fost sfinte**

Și-o-ntrețin, să ardă veșnic, cu aducerile-aminte!
Sufăr aprins că tu te-ai stins și nu-ți mai pot citi ce-am
scris;
Credeam că harul s-a sfârșit, dar nu-i de Sorți încă
decis!

E zi de douăzeci și doi, în luna septembrie,
Două mii și optsprezece – parcă-i eră cambrie!
Ora douăzeci și unu și cincizeci și cinci – minute!
Toate, în acest grav crâmpei, sunt rămase pe veci
mute!
Și-a pierdut suflarea vieții stăpâna din astă casă!
Ceasul și-a oprit rotirea, nimic nu mai e *Acasă*.
În sobă s-a stins și focul, nicio plantă nu-nflorește,
Nicio ușă nu se-nchide, aerul încremenește!
În această clipă oarbă Timpul, Lumea, Galaxia
Au încetat să existe - se-ntronează Veșnicia!

Și-acum, chiar dacă totu-i trist, dau ideile năvală,
Să spun lumii ce mă doare, nu să îmi creez vreo fală!
Am sculptat gânduri în versuri și-am irumpt din
cugetare,
Să fac viața mai frumoasă, înălțată către soare;
Nu mă lasă-aceste fapte să le uit, c-ar fi doar fleacuri;
Ele sunt îndemn de luptă ce-ar putea învinge veacuri!
Astfel, viața mă cuprinde într-o vrajă de simțire
Și te simt, iubită dragă, ca-ntr-o tainică trăire,
Ce mă-ndeamnă să-ți spun vorbe cu iubire-mpodobite
Și să-ți scriu poeme pure, cu dragoste dogorite.
Cum să nu rostesc cuvinte despre marea mea iubire,
Să îmi fie vocea mută, să se piardă în neștire?
Adorarea-i o-nzestrare ce-o primești ca pe-o sfințire,
50-Să o porți întreaga viață și s-o-nscrii în nemurire!
Despre ea azi scriu o carte și versuri înălțătoare,
Începând chiar de acuma, căci am sacră-ngrijorare;
Retrăind clipe nefaste, o fac cu temei și zilnic,

Cu o mare bucurie, renegând Timpul, de-i silnic!

Mă trezesc sub taina lunii pe la trei, în plină noapte,

Dar nu tulbur adormirea, că-s tăcut, gândesc în șoapte
Și aprind lampa de veghe, să notez câte o rimă,
Iar din clipele acelea liniștea mea se suprimă!
Doar în gând vorbesc cu tine și te-întreb ceea ce nu
știu;
Căci așa eu pot a spune că nu trăiesc într-un pustiu,
Și ce bine-i că am grijă să-ți trimit câte o veste
Despre ce mai e prin casă și prin lume ce mai este;
Nu c-aș fi pus eu în temă de prieteni ori de rude,
Știi doar că nu am pe nimeni – nici ecoul nu se-aude!
N-am cu cine sta de vorbă, nu opresc oameni pe
stradă,
Nimeni nu deschide poarta; vine-un câine să mă vadă!
Este drept, mai scot un sunet când le dau la vrăbii
pâine...
Ele-mi zic, în ciripească, mai că ar veni și mâine!
Astea-s știrile de astăzi, draga mea, dragă soție;
Voi mai scrie și la noapte, de urât să nu îți fie!
Și-ți mai spun c-a fost prin curte, ca o vulpe, o pisică,
Ca să prindă, poate, șoareci – stau ascunși, că le e
frică!

Plec pe drum să fac mișcare, oameni trec pe lângă mine,

Nu le par o cunoștință, nu spunem ce se cuvine...
Pe aici e-nstrăinare, parcă suntem niște pietre,
Fără chip, fără simțire, sărăciți, lipsiți de vetre.
Aș dori să fiu cu tine, întristată-ndepărtare,
Să umblăm pe stăzi aiurea, îmbrăcate-n încântare;
Eram tineri, plini de gânduri și cuprinși de-aprinse
doruri;

Peste tot vedeam frumosul; visuri ne purtau în zboruri!

Azi îmi pare-o-nchipuire multe amintiri – suspine;
Și-acest drum îl simt că-i straniu, de-mi întorc pașii spre tine...

Vreau s-ajung din nou acasă, unde tu m-aștepti în poză

Și să fiu cuprins de vrajă, ca-ntr-o taină de hipnoză!

Nu erai printre-acei oameni care nu-și cinstesc eroii,

Pe-acei slujitori ai țării, ai izbânzii și-ai nevoii,
Ce-și jertfesc minunea vieții, ca fiind cutezătorii
Unui ideal de luptă, Neamului – Nemuritorii!
Tu, pe când patria noastră era-n inimă rănită,
Sufereai, iubită dragă, de regret înmărmurită,
Că-i o jale-n cârmuire, fără tronul unui unui rege,
Ca erou născut din fire, năzuit de Neam și Lege!
De-ar fi Timpul să se-ntoarcă, peste-ntreaga Românie,
Ca o sacră rugăciune, s-ar instala iar Monarhie!
Astăzi, când un an se-ncheie de la stingerea deplină
A celui ce ne-a fost rege, în Înalt îl vezi senină!

Se împlinesc, foarte curând, nouă zeci de zile grele

De când, iubito, ai plecat, suindu-te printre stele.

Facem astăzi dăruire, așa cum datina cere,

100-Să aibă trupul de toate în nevolnica durere.

A noastră fiică a ținut orice să fie cu dichis,

C-așa doreai ordine-n tot: frumos, plăcut, cât mai precis!

Ne-am străduit, cât am putut, să fie sfântă pomană,

Ca semn că lumea te-a iubit – fără de tine-i orfană!

Chiar dacă vor trece anii, rămâi imagine vie

Că în sufletele noastre vremea mereu te învie!

Când va fi a mă desprinde din această lume rece,

Ne-om revedea și ne-o fi dat durerile să mai sece!

Eu nu știu bine unde ești și nici nu am închipui,
Căci tu în mine viețuiești, ca semn al unei mari iubiri!
Cu mine ești oriunde-aș fi și orice gest eu aș face;
Mă vezi, îmi spui, mă-nveți, mă cerți; te bucuri, mă ierți, îți place!
Ce bine că avem în noi puterea sfântă de-a iubi,
Căci ne-nălțăm spre împliniri și fericire de-a clădi;
Când dragoste în om nu e, pe sine însuși s-a pierdut,
Din măreția ce-a avut n-a mai rămas decât rebut
Și-i o ființă fără rost, păgubită de memorii,
C-o viețuire aprigă, ce-a rămas din preistorii!
De-aceea, draga mea, să știi că noi am fost înlănțuiți
Cu o divină dragoste, ce ne-a făcut nebiruiți!
A vrut Destinul ca noi doi să ne-ntâlnim întâmplător
Și, deodată, din senin, ne-a-nvăpăiat cu-același dor!

**Mi-am adus aminte, dragă, ce ființe-aveam
dușmane,**

Fără să aibă motive – mințile le-aveau sărmene!
Inventau rechizitorii, sărăcia s-o ascundă,
De-am primit pedepse aspre, că regimul se scufundă!
Una-i de la cârma țării, de-i spunea *Ion Teleagă*;
Se purta cu tiranie, de credeai că-i într-o doagă!
Alta se numea, vezi, Lungu, dar nu era *înalt de stat*,
Ci era cam *lung de mână*, ca orice mare arestat!
Nu le-am cerut îndurare, pomană ori indulgență;
Am răzbit luptând pe față, prin fapte și competență!
În acele clipe grele, viața nu mi-a fost să cadă,
Căci m-ai sprijinit cu forță și-am înălțat baricadă!
Am zburat din asuprire când revolta ne-a cuprins,
Ne-a deschis sufletul aripi și-n libertate am descins!
Știi tu încă multe fapte care ne-au fost împotrivă,
Voi vorbi și despre ele, că ne-au pus viața-n derivă,
Dar o las pe altădată, că mă duc să-ți văd mormântul
Și-oi depune-o coroniță...apoi îmi respect cuvântul!

Mi-ai pătruns în gând azi-noapte și-amândoi ne-am prins de mână,

Am trecut prin anii tineri și-am uitat vremea hapsână,
Ce de fapte, ce de visuri în beznă ne-au fost lumină,
De-am purtat război în viață cu o eră asasină,
Când la cârma obștei noastre, indivizi fără de carte
Făceau legea pentru sine, n-am putut a sta deoparte.
Am spus lumii adevărul, tu-mi erai în față scutul,
De credință și putere de-am învins tot prefăcutul.

O, și când a fost să vină, ca un semn al providenței,
150-Minunea – fetița noastră, am pus laurii prezenței!
Ne-am simțit stăpâni pe vremuri, aripi triple au fost s-
apară,
Ne-au urcat spre culmi înalte, de unde spre zări se
zboară
Și-am cunoscut fericirea, altă lume ne-a fost dată,
Pentru toată viața noastră, s-o trăim ca niciodată!
Îmi spuneai ca să am grijă de ea și de nepoțică,
Ce-a fost uimitor s-apară: dulce, scumpă, mititică;
Des rosteai aceste vorbe: *Ele-mi sunt fetele mele,*
Mereu de ele să-ngrijești când mă voi urca spre stele!

Că vreau, în ultima vreme, să alung singurătate,

Am cu tine conversații, cu doruri iluminate;
De umblu prin toată casa, te întreb, cu voce tare,
De-ntrețin cum se cuvine orice lucru, pe oricare!
Îți spun ce mai fac pe-afară, dacă am de dat zăpadă,
Dacă-i frig și dacă ninge, dacă trec oameni pe stradă.
Astfel, eu îmi ascult glasul, dar pare c-al tău chiar este
Și mă-nvăluie cu iubire, ca-ntr-o filă de poveste...
Când ne par indiferente fapte ce ne-au fost de seamă,
Nici nu prea mai ținem minte de-a-nsemnat vremea o
dramă,
Cine ne-a fost împotrivăm, ce dureri ne-au fost haine,
Câte visuri ne-au fost smulse, câte libertăți divine,

Căci avem în firea noastră o sentință de uitare,
Dar și-o înzestrare sfântă de-a-nțelege – ca iertare!

Când m-o cuprinde liniștea, nu va tuna în niciun nor

Și nici n-or fi cutremure; nimic pe lume n-o fi zor!
Voi fi, de parcă nici n-am fost, ca boarea unei primăveri;
Ce cred că lumii las în dar, nu s-o găsi pe nicăieri!
Rostul meu acum e viu, împreună ne vom stinge;
El aici are chemare , căci doar astfel se distinge!
Să nu-ți faci, iubito, grijă c-am să-ndur greu despărțirea,
De această rece lume, ce nu-și află regăsirea.
Viața mea poartă regretul că în jur este tăcere;
Oamenii-s în pribegie ori au cugetu-n zăcere!
Ne-om găsi-n acest deceniu, unde sufletul tău doarme
Și-mpreună rugi vom spune, ce uitarea va s-o sfarme!

Cine s-o gândi la mine când voi fi doară un tăciune

Ce-a rămas din ce-a fost viață, care-a ars? – represiune!
Soarta noastră e decisă înainte de-a ne naște;
Pe splendoarea unei flăcări suflarea morții o paște!
Ne-a fost dată demnitatea, iubirea și înălțarea
Spre-a ne stinge-ntr-o neștire? Răspuns n-ar întrebarea!
M-am luptat, din greu, cu răul și-am cunoscut disparare,
Făr` să știu care mi-e vina, pentru ce păcate oare?!
Tot așa cu noi, iubito, s-a-ntâmpat – ca răstignire!
Să cunoaștem adorarea, dar s-o curme-o nețărare!
Cine-a-ngăduit iubirea, cine-a hotărât sfârșitul,
Ne-nțeles rămâne gândul, pân` mă stinge Infinitul.
Doar iubirea noastră este o-nzestrare nesfârșită
De Cel Sfânt blagoslovită și nu poate fi oprită,

De nicio putere oarbă, silnică și disperată,
200-Că-i respinsă de-a pătrunde într-o taină-adevărată.
De aceea eu tot caut să păstrez forța din minte
Că ne vom uni iar viața, dragostea – că toate-s sfinte!

Îmi e viața obosită, c-a-nfruntat trăiri amare,
Nimic nu o mai încântă, n-are nicio-mbărbătare.
Cum să mai concept sonete, să scriu pagini înfocate,
De sublime aforisme și poeme inspirate,
Când sunt părăsit de Muză, ce poartă o jale-n sine,
C-am pierdut iubirea vieții și-am în inimă suspine?!
Doamne, câtă întristare și câtă nemărginire
Stă-n Cuvântul Tău puternic și la orice dai zidire!
N-am căderea să Te judec, dar nu-Ți spun că totu-i
bine;
Asta o fac fariseii; în suflet eu am suspine;
Încă de prin anii tineri am compus versuri acide –
Le redau, spre-a se reține că trăirile-s stupide :
Bine-i, Doamne, ce-ai făcut,
Doar că traiul e urât,
Zâmbetul necunoscut
Și sufletul zădărnîc!
Ai lăsat Neliniștea
În ființa omului,
Ca omida lacomă
În coroana pomului!
Și acum, când rău eu sufăr, că mi-ai dat o grea-
ncercare,
Să mă lași singur pe lume, am în piept tristețe mare,
C-aș da mâna cu Pustiul, cu Viciul și Disperarea,
Și să uit de Tine, Doamne, că îmi ești întruchipare!
Dar un glas al unui Înger îmi aprinde o lumină
În trăirea de-ntuneric și cu mine el suspină;
Mă îndeamnă, mă susține și-mi acordă prețuire,
Întorcându-mi gându-n urmă, când viața-mi era-n
jelire!

Câte zile n-au fost negre, câte nopți n-au fost jeric
Când îndemnul meu de viață durerii era ostatic!
Dar am renăscut la viață, nu c-așa a vrut hazardul,
Ci prinTine, prin credință, cum lupta mi-a fost
stindardul.
Nu mi-a convenit destinul de-a cunoaște alt tărâm;
Eu gândesc că veșniciei tronul sumbru să îl dărâm.
Construiesc fapte de seamă și-mpietresc idei mărețe,
Nemurirea să le afle, veacurile să le-nvețe!
Orice țință are omul, el vrea doar trăiri trufașe;
Să învingă viitorul cu idei și stări abrașe,
Nu mai vrea supunere, suferințe și-ntristare
Ori prea scurtă viețuire – tinerețe trecătoare!
El își ascute cugetul, se-adâncește în știință,
Se trudește cu plăcere, vrea putere, vrea voință
Cu elanul de-a pătrunde în misterele trăirii,
La-nceputul existenței, unde-s tainele ivirii!
Ți-am spus toate-aceste astăzi, ca să știi ce dor mă
poartă,
Draga mea, dragă soție, cât de aprigă am soartă!

Deși ziua-abia începe, nu știi încă ce voi face!

250-O sun doar pe fiica noastră și-apoi totul, totul tace!
Nicio umbră nu se mișcă, nici chiar focul nu
troznește,
Doar în gând dorul se zbate și o pleopă îmi clipește,
Ca un semn de veste proastă, că tristețea tot m-apasă,
Că te-ai dus, iubită dragă, și-am rămas singur în casă!
M-aș tot duce prin pădure să vorbesc cu vreo jivină,
Să le spun să-mi trecă gardul, că le-aștept, cu drag, să
vină!
Dar când clipa înserării pe pământ își află locul,
Vin puzderii gânduri negre, chinului aprinzând focul!
Nu-ți mai văd sclipirea vieții, nu tresar la vreo
chemare;
Doar un huiet parcă trece, răvășit de supărare!

Regăsesc pe dese pagini multe gânduri importante,
De parcă nu le-aş fi scris eu , ci de muze fascinante;
Se spune, adeseori, *desprinde coroana de spini*
Din fruntea desăvârşirii – când citeşti, profund
suspini;
Unde este pur, e pusă de trăiri inferioare,
Că-s duşmane biruinţei şi a tot ce-ar vrea să zboare;
Cei distinşi lacrimi să-ndure, să nu poarte decoraţii;
Ce e rău să aibă lauri şi înalte decoraţii!
Ce atâta importanţă se tot dă celor cu şcoală,
Că vor mai curaţi să fie şi-n izvoare-adânci se spală!
Noi, ce nu avem pretenţii, ăstora viaţa le-o coacem
Să şi-o blesteme ei singuri, ei să plângă – noi să
facem!
Doamne, câţi Tepeşi să vină, de-aşa lepre să ne scape,
Că-n iubirea-acestui secol negliobia nu încape!

**Pe mormânt ţi-am pus o floare şi-am aprins o
lumânare,**

Că mă duc să văd nepoata, căci e zi de sărbătoare!
De când a venit pe lume, patru anişori trecură;
E-năltuţă, frumoşică şi îţi seamănă la gură.
Că tu n-o să fii prezentă, o s-o plângă pe bunica,
Dar îi spun că-ţi era scumpă şi-o să tacă mititica!
Îi duc jucării şi dulciuri şi-am să-i spun că-s de la tine,
Cum mi-ai zis în vis a face, printre lacrimi şi suspine!
O, cât mai doreai s-apară, ca rod al copilei tale,
Zâmbetele de fetiţă – rugăciunile vitale!

În tot ce eu scriu în versuri nu-s deloc închipuire;
Sunt doar fapte de credinţă – jurăminte de iubire!
Ceea ce inima-mi spune le-ncrustez pe albul filei;
Plâng, surâd ori n-am putere să mai trec de greu! zilei.
Când vorbesc despre durere nu este din zări sosită;
Ea din mine este parte; din suflet e nelipsită!

Nu înscriu idei de geniu, nu ținesc desăvârșire
A ceea ce clădesc temeinic, pentru a stârni uimire!
După cum îmi e puterea îmi este și stăruința
De-a-mi expune-ndurerarea și-a-mi mărturisi
credința!

Nu aleg gânduri sublime, nu concep un stil aparte,
Proză doar versificată pentru a crea o carte,
În urmă spre a rămâne, nu a geniului prestanță,
Să se mire cărturarii de fală și eleganță!

Mă înalț din suferință, căutând rime mai clare

300-Să răsune-n cuget ritmul ca o binecuvântare!

Doar așa vreau să se știe ce izvor de bucurie
Din dureri pot să apară când dragoste a fost să fie!

Vorba geniului Blaga: *eu nu strivesc...minunile...*

Am cu veacul răfuială, el și-a deschis genunile!

A adus în lume răul, ura, crima, sărăcie

Și lipsa de libertate; viață cât abia să fie!

Cum să-l iert de toate-acestea, c-ar mai fi făcut și
bine?!

Diavol e cu două fețe – gesturile asasine!

Cei ce au pierit de jale schingiuiți, legați în lanțuri

L-au iertat ori ard în chinuri prin păduri, prin gropi,
prin șanțuri?

Unii i-au dat gir frenetic că-i măreț și plin de haruri,

I-au scris cărți cu lingușire, lauri mari punându-i
daruri!

Ba, mai mult, dacă nu-l lauzi te consideră epavă,

Ca fiind din vremi barbare, cu o suferință gravă!

**Oare ce-am să las în urmă, după ce am trăit un
veac**

Voi pieri fără de urmă, așa, ca floarea unui mac?

Am avut țeluri fixate, de idei, de idealuri,

Nu m-am rătăcit în viață, am trudit creând cristaluri

Din dureri, din soartă brută, să producă-n existență

Strălucire de gândire și-n idei incandescență.
Bornele lăsate-n cale vor spune care e mersul
Către propria-mi chemare, ce jertfă mi-a cerut versul!
Veți afla ce multe gânduri poartă-n ele libertate,
Suferințele trăite și durerile iertate.
Dar mai des veți afla dorul care-n viață mi-a fost farul
De-a crea, de-a-nvinge răul, de-a fi bun, de-a stinge-
amarul.
Dincolo de el nu treceți, n-aveți unde a mai merge;
El e dus în veșnicie, lacrima-mi nu se va șterge!

Au venit colindătorii, că Iisus a fost Ivire...

De demult vremuri apuse re trăiesc în Nemurire!
Știm mereu ce-a fost odată, clipa nașterii e vie;
Prin ea viața noastră scurtă va părtunde-n veșnicie!
Vin pe rând, pe rând copiii, somnul nu mă mai
cuprinde,
Parcă într-o altă lume vraja sufletul mi-aprinde!
Te revăd în rugăciune, candelai punând feștilul,
Și te bucurai de ziua când Hristos a fost Copilul...
Parcă te ivești în casă, cum în staul El apare
Și-ascultăm...colindă îngeri, parc-ar fi sfântă-
nchinare!

Dușmani mari nu am în viață, căci le-am dăruit iertare,

Cum ne-ndeamnă chiar credința; n-am gândit o
răzbunare!
Pe ei nu-i mai știu pe nume, dar nemernicii – noiane!
Cu ele mă lupt întruna, căci sunt aprige și-avane.
Câte rele, câte spaime nu m-au atacat parșive,
Să nu mă avânt în luptă cu ambiții *primitive*,
Că-i mai bine de le mângâi, de le cânt și de le laud,
Că-s mărețe-n comportare, că le-aprob și că le-aplaud.
Dar nu m-au găsit nevolnic, nu le-am fost aleasă
pradă.

Le-am respins îndemnul silnic, nu fac prostului
paradă!

Nu-nchei pact cu neputința, cu teama și nedreptatea;

350-Le înfunt ademenirea, să îmi apăr demnitatea!

Pentru orice înșelare și pentru orice minciună,

Arme am cuvinte grele și ideile – furtună!

Cu ele înving urâtul, frica, moartea, rățacirea,

Implantând în orice cuget forța, legea, arta, firea!

Numai pe mine, iubito, nu m-ajut cu nicio faptă,

Nu mai urc la vreo tribună, Stăruința mea-i inaptă,

Consideră chiar nefirească ideea de a acede

Spre ceva ce nu-i speranță, ci regret se întrevește!

**Astăzi, când singur am rămas, eu prin lume m-aș
tot duce,**

Să rătăcesc ca-ntr-un pustiu, ce-i lipsit de vreo
răscruce;

Spre niciun țel nu mai doresc ca să mă avânt de-
acuma,

Că-naltele simțiri s-au stins – doar le străjuiește
huma!

Aveam, pe vremea aceea, când nu știam de- ntristare,

Iubirea ca un duh divin, ce îmi da îndemnuri rare,

Să cuceresc nemărginiri, să-nving puteri temute,

Să nu mă scald în amăgiri și în vorbe prefăcute!

Îmi era dragostea îmbold de gesturi mai importante,

De mari creații, de virtuți și de vreri pasionante,

Prin care năzuiri să am și așteptate împliniri,

În urmă să las rod bogat de cugetare – moșteniri!

Nimic aici dacă nu e, doar durerile tenace

Și-ngândurări că mă sfârșesc în aspre trăiri rapace,

Ce-mi smulg din viață orice dor care sfânt a fost
odată,

De ce să mai rămân pe loc, iubire însângerată?

Mă duc să nu mă mai întorc, căci rău inima mă doare

Și mintea mi se clatină de înalta adorare,

Ce mă purta spre fapte mari, căci ea îmi era visare,
Credință, forță ori suspin de nu își afla chemare.
Tot pribegind pe nicăieri, pierdut, gol, singur și livid
Poate un înger va dori ca în sinea-mi să mă închid...
Ce bucurie-atunci va fi, într-o lumea fără lacrimi!
Adio!, suferințe mari, voi nedreptăți și voi patimi,
Căci voi cunoaște alt tărâm unde-i ferice doară
Și-mi va fi dat a-mi regăsi a vieții iubire iară!

M-am apropiat de casă, la ferestre nu-i lumină,
Nici perdeaua nu se mișcă, înaintea-mi cin` să vină!?
Niciun zâmbet nu apare, nu e glas să se audă,
Parcă-s rătăcit de locuri, mintea chiar pare zăludă!
Cum mă-ntâmpină pustiul, cum urâtul mă sufocă
Când pătrund în locuință și durere îmi invocă!
Mai resimt din bucuria și din limpedea privire
Doar un geamăt de răsunset – toate-au cunoscut
strivire!
Ce să fac, pe cin` să judec când cu viața-mi se amuză,
De parcă-i o jucărie și liniștea i-o refuză,
O trimite în tristețe, o scufundă în uitare
Și-o desprinde de simțire, botezând-o-n disperare!
Să cred că e fericire ștreangul, dacă îl leg de gât?
Să ajung curând la tine, să nu mai vreau nimic de-
atât?

N-am curaj, nici lașitate gestul să îl pun în faptă,
400-N-am căderea să curm zile, o credință-ar fi nedreaptă!
Știu că nu-ți dai cuviința, când viață aveam sfințită!
Mă voi adânci în rime, fără muze să inspire,
Liber frâu voi de creării unor versuri de iubire!

**Ziua trece-n val de grijă, dar mai greu e-n timp de
noapte;**

Stelele pe cer sunt lacrimi, iar norii suspină-n șoapte.
Nu mai e nici vraja lunii să îmi freamăte simțirea
Și nu scriu versuri de slavă, ca să bucur stăpânirea.

Mă feresc de zvonul lumii, de ambiții și de fală.
Stau retras într-o odaie, de iubire fiind goală;
Nu mai simt în ea îndemnuri, nici dureri, nici
rugăciune;
Din văpaia existenței s-a stins ultimul tăciune!
Mai tresar la vreo idee, mai invoc o amintire,
Să nu simt c-am rămas singur într-o umbră de neștire.
Mă veghează, poate,-un înger, să nu cad în văgăună
De gânduri și de durere, opunându-ne-mpreună!?
M-am rugat, n-am fost eretic, am iubit n-am fost de
stâncă,
Nu găsesc tămăduire, rana-mi sângerează,încă!
Dar mai bine așa noapte, așa cer de întristare,
Decât să m-afund bezmetic într-o veșnică uitare!

Cunoștințele mă-ntreabă unde-mi e soția dragă,
De ce-s trist și de ce-s singur, ne-am certat – vor să-
nțeleagă!
Cum să le explic dezastru...dar le spun c-a fost furată,
Chiar de îngerii din ceruri, că-n suflet era bogată.
Și cum e în lumea noastră credință tot mai puțină ,
S-au gândit să nu se piardă – mai bine la ei s-o țină!
Acolo nu-i bucurie, în mine e-ndurerare,
Chiar de ea-i nemulțumită, ceru n-are îndurare!
Oamenii acestui astru se luptă c-o ne-mplinire:
Vor trăire-a fi eternă, nu admit nicio sfârșire!

Nu te mai aflu nicăieri, absent e zâmbetul discret,
N-aud glasul, nu-ți văd ochii; pretutindeni ești regret!
Parcă ieri mergeam pe stradă și, ținându-ne de mână,
Ne doream clipa sublimă pe vecie să rămână!
Veacul nu părea vremelnic, nu simțeam că timpul
trece
Și credeam că din noi dorul nu are motiv să plece,
Ne simțeam uniți pe viață – n-are cin` să ne despartă;
Orice-ar fi pe-această lume noi avem aceeași soartă!

Mă confrunt cu gânduri negre, cu nevoi și suferințe,

Căci m-afundă în uitare, în tristeți și umilințe.
Nu lovesc dușmanii vieții, nu disting pete de umbre,
Visurile nu m-avântă, iar speranțele-mi sunt sumbre.
Orice faptă n-are capăt, orice gest pare penibil
Și de vreau un dram de pace, totul este imposibil!
În război sunt cu Destinul ce se vrea Divinitate,
Dar îl cred că-i, mai degrabă, o perversă lașitate!
Cu al morții întuneric s-a-nțeleș să mă despartă,
Fără un motiv anume, de iubita mea consoartă.
Cine-atâta nedreptate îi permite-acestui despot
Să curme suflări de viață, să-nțeleg eu , Doamne, nu pot!

450- Ai lăsat iubirea noastră criminalul s-o decidă,
S-o prefacă în cenușă, chiar credința s-o ucidă?
Când va fi din astă lume să mă-nalț spre zări senine,
Pe-orice drum, chiar plin de jale, cheamă-mă Dor, Tu la Tine!
Nu vreau să blestem destinul, pe acest intrus fățarnic,
Dar merită să îi dai, Doamne, un sfârșit nedemn și-amarnic!

Nu mă vizitează muze, nu emit idei de geniu,
Să uimească toți confracții și să freamăte mileniul!
Mă împac cu proza brută și-o-nfierbânt cu rimă-aprinsă,
Căci lipsit de inspirații mintea nu-mi e necuprinsă.
Cu o simplă modestie deslușesc în viață rele
Ori speranțe și izbândă în război cu vremuri grele.
Îndemn oamenii să lupte, ca virtuți să cucerească,
Să se-nalțe în simțire, să viseze, să iubească!
Și să afle că ființa, cea cuprinsă-n adorare,
Nu se poate-a fi uitată: dragostea în veci nu moare!

Cât de diferită-i lumea! Infinită-nfățișare

E și-n fețele umane, de crezi că-s figuri bizare.
Și din multe miliarde partenerul când l-alegem
Ce minune intervine nu putem să înțelegem!
Simțim însă fericire și trăim o încântare,
Că ne-a fost dată ființă s-o iubim fără-ncetare!
Dar când ea din lume piere, tristețe e-n Omenire:
Nicio vorbă nu ne cheamă, Universu-i adormire!
Diminețile sunt triste, fremătarea se sfârșește,
Faptele sunt fără rosturi, niciun vis nu se-mplinește,
Noaptea vine supărată, luna-n nourii se ascunde,
Gândul zbuciumul și-l simte și-n suflet jale pătrunde!

Mă duce trenu-n depărtare, *fetițele* să le-ntâlnesc,

Cum le spuneai *ale mele* , părând că e ceva firesc
Să-ți aparțină ca un tot, părtaș eu nefiind deloc,
Dar admiteam, căci dragostea oriunde-n tine-și avea loc!
Imaginile dimprejur mirate-s că nu te ivești,
Când au văzut, de-atâtea ori, c-alătura de mine ești!
Pe-atunci erau întineriri, ne zâmbeau în față visuri,
Azi e numai întristare, ne despart sumbre abisuri!
Ce va fi de-acu-nainte, gândul nu mă liniștește,
C-aș putea să văd lumină, când bezna în față-mi crește!
Poate am să ard în mine focul dragostei eterne
Și atunci, ca o minune, pace-n suflet se așterne!

Mă voi întoarce la Predeal,. De unde ai pornit spre ceruri,

De-am plâns și ne-am crucit semeriți, renegând adânci misteruri...
Văzui fiica și nepoata, *dragele mele copile*
Cum le numeai cu glas duios, lacrimi izvorând umile.
Nu le-am spus că stăm de vorbă, că-ți închin versuri aprinse

Și că-n fiecare noapte stelele pe cer sunt stinse,
Nici că, fără să-i miște vântul, brazii fruntea și-o-
nconvoaie

Și-ntr-un foșnet de durere cetina plânge șiroaie.
Le-am spus doar că-n adormire somn adânc te
ocrotește,

Iar imaginile noastre te veghează ostășește!

500-Le-am mai zis că-nălțăm rugă La Cel ce ne-a dat

Suflare,

Să te-avem ca o-nviere – permanentă adorare!

Unde viața ne va duce ne-nsoțești ca o lumină,

Ne alungi umbra-ntristării – pacea-n suflet va să vină!

Liniștită fii, iubire, ființă neprihănită,

Ești în noi o sfântă parte, pură și-ndumnezeită!

Am fost la o biserică – zăvorul e la ușă pus!

A uitat popa, păgânul, că mâine se naște Iisus!

S-au scurs vreo două mii de ani, cât să țină, bietul,
mintel!?

El doar numără câștigul, n-are timp de cele sfinte!

Mi-a mai spus, la-nmormântare, costă *Totul* vreo *opt*
sute...

Asta, de, ca pentru mine, mai discret și pe tăcute!

A făcut eforturi multe și a cuvântat, se știe,

Domnul să îi dea iertare celei ce mi-a fost soție!

Dacă nu ar fi făcut-o, mari pedepse o așteaptă;

El e-n har de la Înaltul – e sfințită a lui faptă!

Cum nu-s dus pe la biserici, nu prea știu ce se cuvine,

Dar mă ceartă *slujitorul*, că prea rar trec pe la sine!

Drept urmare, fac pomelnic și-mi socot des gologanii,

Cât să-i dau pentru rostire, să o plângă și dușmanii...

Eu aprind o lumânare și lacrimi udă pământul...

El și-a terminat *serviciul*; nu știe unde-i momântul!

**Mi-am pus cărțile în rafturi, pe care mașina de
scris**

Atât de mult m-a ajutat să le expun în manuscris.
Drept mulțumire-ntr-un sonet, i-aduc slavă *din oficiu*,
Să-l atașez la loc de cinste, așa, ca pe frontispiciu.
Iată ce-am scris, iubita mea, dar cu mașina ce-am
făcut?
Nu o găsesc nicicum, e un adânc necunoscut:

Mașina de scris

Eu sunt a ta îndrăgită unealtă,
Cu mine-ai scris atât de multe file,
Ți-am fost aproape-n nopți și-n aspre zile,
C-aveam trăirea vie laolaltă!
Am scris cu drag romantice idile
Ori cugetări ce spiritul îl saltă,
Făcându-le expunerea înaltă,
Să aibă sens și tănuiri subtile.
Stăpân și bun prieten, am simțirea
Că nu mă vei zvârli la topit fiare,
Căci astăzi mi-e trecută dăruirea;
Ar fi semn, cum spui: *dragostea nu moare*,
Gândind că își va pierde în veci firea
Acel care în viață trecut n-are!

De știi de ea, să-mi spui în vis; merg oriunde s-o
găsesc,
Căci rău îmi pare de n-o am; nu o trădez, n-o
părăsesc!

A nins, e frig, iarna e grea, curtea este troienită

Și mă lupt să fac cărare, deși forța-i istovită...
Unde-s timpurile faste când veneai să dăm zăpadă,
Ajutându-mă voioasă, dragostea să se-ntrevadă!
Dar aș prefera azi, Cici, să m-acopere ninsoarea
Și-ntr-un univers de gheață să nu simt însingurarea.

550-Ce-ar conta că-nzăpezirea ascunde un jar de viață –
Ea demult n-are valoare, ca un faliment de piață!

Chiar de-ar fi-n această lume răul să se mai restrângă,
Clipa tristă-a despărțirii în vecie va să plângă!
De-ar fi vară, de-ar fi iarnă, bucurie, supărare
Nu voi desluși vreodată; parcă-n viață-am fost eroare!

Nu știi ce soartă voi avea, unde pașii mă vor duce
Și ce loc în lume-aceasta îmi va înlesni o cruce!
Cine oare mă va plânge, vor fi-n suflete regrete,
Cine de mine să-ntrebe, să mă știe pe-ndelete!?
O durere parcă vine și prin inimă îmi trece;
Voi rămâne-o neîntinșă, vremurile or so-nece!
Nu m-așteaptă viitorul, căci n-am fost un om de seamă;
În această viațuire am fost doar o biată scamă!
Am plutit, dusă de vânturi, dar atunci când a fost cazul,
M-am lăsat pe nedemni oameni, rușinându-le obrazul!
Pe fapte de întuneric m-am oprit ca o lumină
Și-am făcut să se-ntrevadă ce multă lume suspină.
Doar pe gesturi de iubire nu am poposit vreodată,
N-am pătat nicio credință sublimă – adevărată!
De-aș avea o altă viață, mi-aș dori a fi aceeași;
Nu mărirea mi-ar fi ținta, ci doar ce din inimă lași!

Nu mă plimb să-mi facă bine și nu caut bucuria;
Merg să plâng ascuns de lume să nu-mi simtă grozăvia!
Și când lacrima se scurge, o șterge parcă un înger
Îndemnat de-a mea iubită, simțind cât de mult azi sânger.
Mi-aș băga capul sub pernă și-aș dormi în sufocare
Să nu uit că n-am cu soarta vreo perversă împăcare.
N-o admit sub nicio formă, ea de-a pururi mi-e dușmană,
Nemiloasa ei orbire mi-a lăst în suflet rană!
Nu te iert, să știi, haino, sunt pătruns în Nemurire;

N-ai acces s-ajungi la mine, te vei stinge în neștire!

A fost cândva tinerețe, visuri și multă iubire

Și-n oricare zi din viață văpăi de-naltă trăire!

Și chiar dacă prin țări n-am mers, mult departe ne-a dus gândul,

Că-n cuget zburau îndemnuri și-n suflet dorul, avându-l.

Ne-am ținut cu drag de mână și-am unblat pe străzi tăcute,

Făr` să jinduim mărire; aveam vrute și nevrute!

Am găsit în lumea noastră universul modestiei;

Înțelegere deplină – sărbătoarea poeziei!

Ce-a nemulțumit destinul n-am putut a înțelege,

De ne-a despărțit, tiranul, nemilos și fărdelege!

De-am să-l întâlnesc vreodată, teamă grea îl va cuprinde,

C-al meu foc de răzbunare cu văpăi îl va aprinde!

E vreme de colinde și de rugăciuni pioase,

C-așa-i datina străbună, ca în toate cele case!

Și tu, Cici,-ai fost prezentă de Crăciun și de Anul Nou

La cei dragi copii ai noștri, ca-ntr-o rugă, ca-ntr-un ecou.

Ne-am făcut poze-mpreună, tu din fotografii zâmbind;

Ți-am șoptit vorbe de suflet ce, parcă, viață reaprind.

600-N-au curs lacrimi, nici suspine, dar ne-am închinat cucernic;

Îți simțim lipsa tot timpul – dorul de tine-i puternic!

Ca pe mir ori ambrozie am sorbit vinul din cană

Și la tine să ajungă duhul lor – ca o icoană!

Am dorit să-mi îmbăt mintea, dar inima nicicum n-a vrut

Să n-ascult de rațiune, să fac Detinul dispărut...

Mai demult i-am spus puternic că purtarea o să-și plângă,

Căci el e nemernicia ce-a vrut viața să-ți restrângă!
N-am să-l iert, cumva, vreodată, îl pândesc la cotitură
Și-l reclam Divinității, că el răspândește ură!
Nu-ți fă griji, soție dragă, ne-auzim în orice seară,
Pe când taina adormirii în iubire te-mpresoară!

Să fac bilanțu-acestui an, ce se sfârșește-n agonie,
Nu-i necesar și nici util, căci s-a-ntrecut în grozăvie.
Din noianul de speranțe care senin mă-mpresura,
A preferat gestul hain, etern a mă îndurera!
De aceea eu îl reneg și existența îi desfid!
Să-l aibă-n grijă Ceberul, căci în tartar am să-l inchid!
Da, merită acest destin, ca orice criminal sadea,
Căci cu un patos necreștin, el a ucis soția mea!
Nici Anul Nou ce va veni n-o s-aducă bucurie,
Căci și el cu Răul aprig sunt în mare cârdășie,
Înțeleși sunt să-mi lovească orice zi ce-mi va fi dată
De-a mai fi pe-această lume; fericire – niciodată!
Un an nou oferă veacul, dar nu e deloc prea darnic;
Dacă viață nu induce, gestul lui este fâțarnic!
Vine cu multe speranțe, dar le ține pentru sine;
Să mă bucur de vreo una, asta, sigur, nu-i convine!
El vremelnic având firea, permanența îl intrigă;
Dragostea cum să nu moară, tot să piară, el instigă!
În prima zi de Anul Nou Concertul Vienez ascult
Și nu știu dacă nu visez; văpăi de armonii – tumult!
E un concert de heruvimi cu sunetele celeste,
Le receptez cu sufletul, căci Divinitate este!
Așa de rele mai scăpăm, ne primenim în cugete,
Creăm o lume falnică, cu rugăciuni de sunete!

**Mă poartă gândurile-ncet, nu că-mi șchiopătează
pasul,**
Ci inima să asculte ce vrea să îi spună glasul:
Cine sunt eu, ce rosturi am, cât de mic sunt pe-acest
pământ,

De ce n-am un statut al meu, un ideal – a jurământ!
Dar cum răspunsuri nu găsesc, neliniștea mă înfioară,
Nimeni de mine nu va ști că am fost odinioară.
Ceva de am a împlini, aș da orice să reușesc,
Alt om mi-aș dori a fi; să zbor, s-alerg, să îndrăznesc!
De-o fi să las în urma mea o șoaptă, un cuvânt, un vers
Degeaba nu am viețuit, din existență nu sunt șters!
Dar oare asta eu doresc sau, mai degrabă, chiar acum,
În vremurile aprige, vreau un alt zbor și un alt drum?
Dar cum, se pare, că suntem mai lacomi și mai
pătimași
Toate le vrem, plus glorie, fără efort, ca niște lași!

**650-Am scris atât de multe cărți și chiar de nu îs
grozave**

Le-am îmbarcat cu dragoste de-a fi spre viitor nave!
În cală le-am pus liniște, pe punte zbcium de valuri,
Străjuit de mari catarge, fluturându-și idealuri!
Să nu se uite ce-am făcut, ce crâncen veac am îndurat
Și cum chipul dragii mele de heruvimi a fost furat!

În orașul plin de lume trec mașinile în goană,
Freamătul mă obosește, sentiment am de prigoană.
Nu mă simt stăpân pe mine, gălăgia mă sufocă,
Iar ființe întristate inima o au de rocă.
Parcă mă afund în junglă – arealul de jivine –
Interesele domină, Omul a uitat de sine!
Fiecare se confruntă cu afaceri, cu probleme,
Cu ei înșiși, cu Puterea, cu idei și vrieri extreme.
N-ai cu cine sta de vorbă; în atâta omenire
Întâlnești singurătatea, pustiul și-ncremenirea!

**O limuzină mi-aș dori, chiar dacă n-am să o
conduc,**

Să-mi amintească de trecut, doar n-am s-o iau unde
mă duc...

Ar fi așa, ca un izvor plin de umor și încântări,
Ca-n vremea anilor trecuți, când spre orice aveam
chemări.

Aș face poze lângă ea, punându-mi chiar cercei în
nas,

Ca unii, de bani gata, fii, ce-n viață au în plus un as.
Desigur, prețul e de lux; ca pe nerozi să-i uimesc,
Să creadă că pe-acest pământ o-mpărăție moștenesc...
Dar sincer trebuie să fiu: am invidie amară
Că-și permit unii avere, când n-au în pungă o chioară!

Când privesc clădiri mărețe, mă simt atâta de umil,

De grandoare coplesit, speriat ca un copil.
Cum atât de mulți au darul de-a avea averi temute,
Iar eu nu-mi găsesc curajul și mi-ascund dorințe mute.
Nu-mi admit incompetența, nici șansa nu-i vinovată.
Eu am, poate, altă hibă: mintea nu-mi e încărcată
Cu idei de-mbăgățire, cu taine și griji obscure,
Viața cui să o seducă, mila cui să n-o îndure!
Sunt sărac și nu am pofte de-a avea îndeustulare,
Bogația mea-i minoră, ea-mi sunt gândurile rare;
Nu uimește omenirea, nu strivește, parcă, firea,
Se desprinde de-mbuibare, căci țintește Nemurirea!

La răscruci de existență adeseori m-am rătăcit,

Am ales cărări ușoare, dar tot mai rău m-am încălzit;
M-am înțepat în măracini, iar șerpii și-au înfipt venin,
Dușmanii mi-au părut amici, din bucurii cream
suspîn.

Încet-încet m-am lepădat de înșelări și de-njosire,
Greu suferind, spre a ieși dintr-o tristă irosire!
Ca bobul grâului în glod, am îndurat cumplitul ger,
Aripi mari să îmi răsară și-a mă-nălța senin spre cer!
Spre demnitate am purces după ce-am luptat cu mine,
Cu patime, cu amăgiri – satisfacții necreștine!

Când renunți s-aștepți pomană, desfătări, noroc și fală,

Vei descoperi zburarea, viața nu îți va fi goală!

700-În suflet vei avea zâmbet, în cuget îndeșulare,
În inimă-nfiorare – restul este înșelare!

De tine mi-aduc aminte; orice lucru, orice faptă

Îmi vorbesc, se fac simțite, te cheamă și te așteaptă.

Nu ești numai în spirit, ca un gând și ca o taină,

Ci și-n multe obiceiuri mă-nsoțești precum o haină.

Tot ce văd, ce-aud, ce caut te întreb, în gând, de toate.

Și-mi răspunzi, ești pricepută, știi exact, nu spui că poate...

Când am gândul șovăielnic, nu pregeți să-ți spui părerea,

Iar eu merg, vorbesc, mă tângui ori mă bucură tăcerea.

Și, parcă, la braț, agale pășim unde vrea iubirea;

Mai uităm de cele rele, părând sfântă mulțumirea.

După cum poți tu conchide, am învins destinul rece;

Noi purtăm un dor în suflet, uitarea nu ne petrece!

De-ar fi să mă-ntorc în urmă cu trei luni, ca o sentință,

Exact peste doar un minut va muri dragă ființă!

Pe cât simțeam, nu-ndrăzneam să credem că s-ar și întâmpla,

Și cât de mult o imploram, măcar un ceas de-a amâna...

Știm ce înseamnă un minut? De-ar reappare-n viață iar

Iubita mea, doar pentru-atât, un univers aş avea-n dar!

O clipă chipul ei de-ar fi să îmi zâmbească fericit,

Chiar noaptea s-ar însenina, aş fi de doruri copleșit!

În sufletul îndurerat s-ar reaprinde reverii,

Credințe, zâmbet, dragoste, fantasme, visuri, bucurii.

Pe Lazăr, biblic, l-aș uita, ar fi altă înviere,

Viața iarăși m-ar absoarbe, m-aș desprinde de tăcere!

Fiind atâta de bătrân, de la mine nu se-așteaptă

Nicio faptă, niciun gest cu valoare înțeleaptă.
Ce-ar putea să mai emită gândul dintr-o altă eră,
Decât umbre și tristețe, un regret, chiar o himeră!
Nu am artă digitală să umblu pe telefoane,
Ori averi prinse cu japca, cu necinste și prigoane.
Nici nu mă desfată gândul de-a fi trădător de glie,
A uita dorul de țară, de istorie – făclie!
Eu mă-nfrupt cu-nțelepciune din legende și hrisoave
Să le las celor de mâine doruri de patrie brave.
Și de n-ar fi adorate, cei mai buni să-nlocuiască
Cu ce știu, de au credințe, Nația să se-ntărească!

**Când vine seara e mai rău, căci scriu, adeseori,
plângând;**

Revin în minte amintiri – ești în idei, te afi-n gând...
Dar de te strig, nu îmi răspunzi, de mă revolt că te-am pierdut
Și-odată cu-acest sfârșit, orice imbold a dispărut.
Să cuget nu mai îndrăznesc, nici să-mi imaginez vrun gest,
De-a-mi exprima ideile; ce mai dețin e ca un rest!
Îndurerările mi-au ars visuri, speranțe și avânt,
În suflet zgură mi-a depus, de-s trist, eretic și înfrânt!
În mine nu mai am puteri, gloria nu mă seduce,
Cântul meu nu are sunet, lacrimile să-mi usuce.
Voi îmbrățișa durerea, ca pe-o blândă mângâiere,
Căci ea nu-i mai rea ca moartea, care n-are înviere!

750-Pe al tău mormânt a tot nins, de-abia crucea se distinge,

Dar urmele de prin nămeți parcă vor a mă convinge;
Văd o candelă aprinsă, după lupta cu troienii,

Ca un semn drag de iubire – au fost îngerii ori sătenii?!

Tu, de-acolo, știi mai bine, te-ncălzește adorarea,

Ca și flacăra aprinsă; e lumina – împăcarea!

Chiar de-ar trece vreme multă, în noi dragostea-i aprinsă

Și-om veghea să nu uiți viața, lumea, țara necuprinsă!

Privesc fotografiile, le tot privesc, le tot privesc

Și-mi pare că pe-acest pământ eu că nici nu mai viețuiesc.

Un senin de încântare din orice zâmbet izvora,

Iar chipurile tainice doruri de viață adora.

Niciun gest de-mpotrivire nu părea a sta în cale

Și-orice șansă de izbândă avea dăruiri regale.

Eram un suflet amândoi cu dorințe ca o vrajă,

Nu ești astăzi, eu sunt oare? Lacrimile ne sunt strajă!

O nespunsă fericire din priviri ni se desprinde

Și un univers de fapte gândul nostru îl cuprinde.

Noi aveam în gând proiecte de durată, importante,

Spre-a le transforma, cu râvnă, în fapte pasionante,

Să servim, cu dururi, țara, lumea, vremea, Omenirea

Și credința strămoșească - tot ce-n viață e iubirea!

Chiar dacă timpul scurs a fost neiubitor și înrăit,

Ca-n secolul lui Pericle noi fericire am trăit!

Și cum imagini – mărturii că am fost ca-ntr-o minune,

Îmi transpun îngândurare și regret doar am a spune!

Cum prietenii mă uită și cum gândul obosește,

Nu mai simt chemarea vieții, parcă lumea se sfârșește!

Cât de multă frumusețe se umbrește cu tristețe,

De nu văd în față zorii, nici ideile semețe.

Oare-n viață mă mai aflu și îmi pun astă-ntrebare,

Căci văpăi de altădată și-au stins ultima suflare!

Nu simt nicio fremătare, nicio faptă nu mă-ncântă,

Un regret parcă suspină, că-s bolnav și mă descântă...
O, aş vrea ca o revoltă să mă ia din amorţeală,
Să resimt îndemn de slavă şi gândire genială!
Starea grea de adormire e o pacoste, o silă,
Cine oare să mi-o-nvingă, cin` de mine s-aibă milă!?
Dar un vis, ca o poruncă, mă trezeşte, mă incită,
Cum de-mi uit din jurăminte pe soţia mea iubită!?
Am promis să scriu în versuri tot ce-n viaţă se
petrece,
Cum îmi las glasul să plângă sau cum dor prin mine
trece
Şi cum tu mă-ndemni, adesea, să fiu bun şi cu tărie,
Să nu cad, să nu mă-mpiedic de oricare grozăvie!
Să rămân tot brav în luptă, iar de forţa mă trădează
Şi mă pierd pe baricadă, datoria mă-nviază!
Acest îndemn mă vindecă de-ndurerări amarnice,
Mă simt demn de biruinţă contra a ce nu-s darnice!
Şi când punct a fi a pune la sfârşit de odisee,
Nu voi renunţa la luptă, zămislind altă idee!

800-Iubito, de-ai mai fi trăit, prin lume am fi colindat,

Cum ne doream atât de mult, dar vrmea voie nu ne-a
dat!
O, nu prin fanteziste locuri, insule îndepărtate
Ori ţarmuri scăldate-n soare, de Cer binecuvântate!
Am fi vrut patria noastră s-o cunoaştem, să-i ştim
dorul,
Să ne ducem pretutindeni, cu maşina, cu piciorul,
Să-ntâlnim oameni destoinci răspândiţi prin orice
parte,
Care au iubiri de ţară, că în suflet o au aparte!
Azi de vreau, de simt, de caut, farmecul e-o amintire,
De mă bucur cui îi pasă, iar de-s trist, nu-i nicio
ştire...
Aş fi vrut, la braţ cu tine, să umblăm prin văi, prin
sate,

Să-nălțăm rugi în biserici către Slavă adresate.
Să pătrundem în vreo curte, prin poartă divin
sculptată
Și să mai vedem, adesea, ie din străbuni purtată.
Am fi vrut, c-o barcă mică, Dunărea să o străbatem
Până-n Delta fermecată, uimire din noi să scoatem.
Să ne-ncânte peisaje, nuferi puri să-i sorbi din ape,
Păsări multe, fără nume, să ne mângâie de-aproape!
Cât ne-a mai chemat frumosul, câte nu ne-au spus
tăcerea,
Dar aveam regim de ocnă, năzuiam doar Înviera!

Sonete pentru tine-am scris, mai tainic să simți dragostea

Și să uităm că ne-a fost dat să ne lovească pacostea...
Doar unele ți le trimit, cât vrea noaptea să mă lase,
Dar voi mai găsi o vreme cu voințe luminoase!

Am căutat...

Am căuta mereu, de-a lungul vieții mele,
Să cuceresc iubire, glorie și fală,
Să nu-i las lumii ziua palidă și goală,
Chiar de-nfruntam urgii urâte și rebele.
Am scris poeme dragi și cugetări de gală
Și m-am luptat cu false steme pe drapele,
Să nu pătrundă-n oameni patimile rele,
S-avem o țară liberă și triumfală!
De ce dispare zbaterea înălțătoare
Acum, când secolul meu vrea să se sfârșească,
Chiar nu-ntrevăd nicio idee salvatoare.
E țara mută de iubire românească,
Iar eu rămas sunt singur, fără alinare,
C-a mea iubită nu mai poate să zâmbească!

Vorbe dragi

De-aveam ceva de târguit,

Când reveneam acasă,
Mă-ntâmpina voioasă:
O, cât de bine-i c-ai venit!
O grijă mă apasă
Când știi că ești pe drum pornit...
Se tânguia, cu dor sfiit,
Iubita mea aleasă.
Astăzi, când eu grăbit revin,
Ca-n vremurile duse,
Mă răvășește un suspin,
Speranțele-s distruse,
850-Doar un regret trist mai rețin;
Vorbe dragi nu mai sunt spuse!

Închinare-i se cuvine!

Huie și trosnesc în sobă
Lemnele de brad aprinse,
Căci e frig, zilele-s ninse,
Vântul bate ca-ntr-o tobă.
Azi îmi simt faptele stinse,
Orice țel mă dezaprobă,
Port în suflet neagră robă
Și din ochi lacrimi prelinse.
Draga mea nu mai îmi spune
Să fac cald, să fie bine,
Să trăin ca-ntr-o minune...
Ea s-a dus în reci destine,
Eu am cuget de tăciune;
Închinare-i se cuvine!

Întristată adormire

În taina întristatei adormiri
Care a fost sortită dragei mele,
Zadarnic gândurile-mi sunt rebele,
Căci tot trăiesc triste nedumeriri.

De ce iubirii-s date zile rele,
Cu suferințe ca unor martiri
Și toate clipele-mi sunt răstigniri,
De parcă port pedepse mari și grele ?!
Cum de ne-ai despărțit Părinte Sfinte
Și-ndurerări la amândoi ne-ai dat,
Când ne-am unit cândva prin jurăminte?
Că ne-am iubit parcă a fost păcat
Și am fost pradă unor simțăminte
Pe care Tu le-ai binecuvântat!

E lumină mai puțină ori este doar o părere
Că o ceață din gândire se transmite în vedere?
Viața este-ntunecată și chiar pălesc sclipirile,
Freamătul încetinește, îngândurând iubirile.
Cine, ce motive are în lume să fie umbră,
Mai redusă încântare, însăși bucuria sumbră?
Poate visul sau hazardul, rătăcirea, întristarea,
Ce-ar avea cu firea noastră, nu cumva e-nsingurarea?
Ea nu-și află regăsire, dintre oameni e desprinsă,
Ea trage obloane triste peste viața neînvinsă!
O, nevolnică năpastă, cu mine însă nu-ți merge!
Nu mă păcălești vreodată, orice-ai vrea, lacrimi mi-oi
șterge
Și invoc marea iubire să înving orice-ncercare;
Eu cu ea răzbat durerea, răsărind înseninare!
De aceea, dragă Cici, îmi păstrez dorul de-a scrie,
Îți trimit gânduri alese, dragostea mi-e trează – vie!

Azi nu mai știu cum să îți spun, Elena, Cici, draga mea,

Dragoste, iubită scumpă; ești oare înger sau ești stea!?
Păstrezi, tu, chipul unde ești, un nume ori ai poate un
cod,

Cum cu tine să comunic, trebuie să fie un mod!

900-Nu cred în cel cu Iulia, nici în cel cu rugi sihastru!

Simt că ar putea fi cale doar prin sufletele noastre!
Eu îți scriu mai multe versuri, între noi să fac o punte
Și să îți trimit din viață tot ce eu adun sub frunte.
Îți vorbesc de ce-i prin lume, care e ultima veste,
De tristețea ce m-apasă, bucurie – dacă este.
Multe știri și subiecte, toate vor să fie spuse;
Dacă le amân înscrisul, plâng ușor și-s indispuse.
Eu prefer să caut rime și adăugiri de verbe,
Să le las eternității pentru tine, ca drept jerbe.
Poate astăzi, poate mâine cine vrea ori știe-a spune
De mai pot a scrie strofe, dacă viața mea apune!
Dacă Timpul mi-o permite, sunt pornit pe-o cale
lungă,
Mă grăbesc să-ți scriu poemul, ca la tine să ajungă!

E acum întunecare, dar a fost și-nseinare,
A fost chiar și grozăvie, ce-a rămas îndurerare.
Dar mă-mpac cu mine însumi, te revăd în amintire,
Nu las gândul să m-afunde în vreo neagră istovire!
Mă trimiți în tinerețe când îți văd fotografia
Și-o văpaie de simțire îmi aprinde bucuria;
Eram tânăr, brav și mândru, și doream să-mi fii
soție...
Da, a fost să spunem astăzi: ne-am iubit pentru vecie!
Cât va fi să treacă Timpul, nu îmi voi uita iubirea;
Mi-e pătrunsă în ființă, îmi e viață – nemurirea.
E prezentă orișunde, nicio clipă nu-i absentă,
Mi-este gând, lumină, soare, în suflet e confidentă.
De m-aș rătăci prin lume, ea ar fi tot lângă mine;
Suntem unici, ca o parte din alcătuiți divine.
De aceea nu ne temem, nu ne răzvrătim, nu plângem,
Toate relele din lume le desfidem, le înfrângem!
Ne vom regăsi de-a pururi în virtuți, idei, dorințe,
Căci credem în idealuri, izvorând din biruințe.
Cine-ar vrea să ne cunoască să ne caute prin visuri
Și de-n ele nu ne află, ne-am mutat în Paradisuri!

Imagini din trecut revin și suflul îl mângâie,
Dar dacă-n viață nu mai ești, totul acum se tânguie.
Aveai ochi blânzi, azi nu mai sunt, purtai păr lung și-l
pieptănai,
Eu te priveam, te admiram, cu coc deasupra ți-l
faceai.

Ieșam pe străzi, mergeam la braț, lumea pe tine te
privea,

De mă simțeam plutind spre cer și fericit ca nimenea!
Pășeai ușor și delicat, să nu se simtă că tu treci
Și-aș vrea din nou să văd cum mergi, dar tu din viață-
a fost să pleci...

Cu glas plăcut și-ncetinit, rosteai cuvintele zâmbind,
Le-aș asculta și-acuma iar, dar tu te-ai dus, și-s
suferind,

Că nu mai văd nici chipul tău, iradiind surâsul drag,
Ce ca o vrajă mă-nvelea, părând a fi iubirii mag.
Să-ți mai răspund la întrebări, atât de mult azi îmi
doresc,

Dar nicio vorbă nu aud...am asurzit, mă prăpădesc?
Ce bine-ar fi, însă n-ai glas, ecoul ultim s-a sfârșit,
Era ca șoapta unui gând, dar care-a fost înăbușit.

950-De-atât tăcut am amuțit la rândul meu și nu mai pot
Nici să suspin, să mă revolt; cu cine-acum să mă
socot?

Când obosită tu erai, de-ți cădea de somn pleoapele
Spuneai că-i bine ce-ai făcut, bucurând aproapele...

Pentru tine datoria de-a sluji obștea mai bine

Era cinste, iară truda se-nțelegea de la sine!

Era ziuă ori chiar noapte sau o zi de sărbătoare,

Lăsaî totu deoparte și răspundeai la chemare.

Cam așa ne-a fost îndemnul, n-am precupețit efortul,

Nici n-am prea avut concedii, la ce-i greu ne-am dat
aportul.

Când credeam c-a venit timpul să ne bucurăm de
toate,

Te-a îmbrățișat vecia și-a decis că nu se poate!
Aveai atâtea bucurii, astăzi tristețe ți s-a dat,
Încrederea te-ncuraja – destinul aprig te-a sfidat.
Mi-ai pus din sufletul tău rai și fericire pe pământ
Și n-ai pretins nimic în schimb, dar eu m-am dat sub
jurământ!
O, ce frumos ne-am legănat în brațele iubirii mari,
A fost o taină și un vis! Vai, Doamne, cum de nu
apari!?

E o seară importantă pentru draga noastră țară;

Aș fi conversat cu tine, cum făceam odinioară,
Dar o ne-nțeleasă taină din lumea noastră te-a
desprins,
De mă-ngân cu mine însumi, ca un om chiar de sine-
nvins,
Care și-a pierdut tăria de a își păstra curajul
Ori de câte ori destinul își dezvăluie linșajul...
Nu știu oare ce armură să îmbrac spre a învinge
Barbaria nedreptății ce-a vrut viața ta a stinge
Și să las glasul a spune: nicidecum deșertăciune!
Capul nu mi-l voi apleca să îți fac vreo plecăciune!
Mă voi implica în luptă mai deplin decât am forță,
Desfid orice neputință și vreau o aprinsă torță!
Îmi e patria mea dragă mai presus decât văd cerul;
Datorie am s-o apătr, s-o slujesc, să-i fiu străjerul!
Prea bogată-i în istorii, prea o vreți, străini, voi iară;
Pretutindeni stau la pândă răutățile de fiară!
Populat e cuibul țării de mulți cucu, ce puii noștri
Îi azvârle din cuibare și îi pune pe ai voștri.
Dă-mi, iubito, iar îndemnul de-ndemna la răzvrătire,
Să ne păstrăm în hotare ce ni-s date, cu sfințire,
De străbunii noștri falnici, care-au fost, de veacuri
multe,
Puși au fost de `Nalt Părinte de ei înșiși să asculte!
În aceste vremuri grele m-aș fi-mpotrivit cu tine

Contra vânzării de țară...dracii chiar or să se-nchine!
Acum am și-o bucurie, dup-atâtea rele date:
Am visat că suntem tineri, trăind vremuri minunate;
Ne-a cuprins, întâia oară, o sublimă îndrăzneală:
În dans ne-m atins, arzând, obrăjorii cu sfială
Și-n necuprinsă dragoste a urmat o fulgerare
De simțiri și-eterne doruri, înălțându-ne spre soare.
Ce măreață era viața, ce frumoasă și senină,
Ca o filă de poveste, zile pline de lumină!

1000-Am cunoscut fericirea, lupta, pacea, zborul, cântul,
Căpătând în gânduri aripă; ne-am luat spre zări
avântul!

O, dar scurtă e visarea, nu mai ești, tu – adorare!
Fără tine viața-i oarbă: negăsire - disperare!
De necrezut c-așa a fost, pe atunci erai copilă,
Zbucium doar a rămas astăzi; vremurile-s fără milă!
Este liniște-n odaie, nicio floare nu respiră
Și nici gândul meu nu plânge, scrisu-mi numai se
deșiră...

Cum ar spune filozoful, bate-n geamuri raza lunii...
Parcă se mișcă perdeaua... intră taina rugăciunii?
Sunt cuprins de idei sumbre și regret a ta plecare,
Neglijând că lași în urmă trista mea îngândurare?
Dar nu cred orice mi-ai spune, n-aveai suflet să mă
doară,

Nici măcar c-o vorbă aspră; pieirea ta mă doboară!
Îmi ridic privirea rece către cerul plin de stele
Și în scânteieri de raze îmi văd lacrimile mele.
Liniștea cea grea din casă, gândurile din înalturi,
Ca și rugăciunea vie în ființă-mi dau asalturi.
O alintă, o incită, o agită ori o zbate,
Îmi conferă altă viață, spre mari împliniri răzbate.
Simt, astfel, că am o șansă de a te păstra în minte,
Semn că dragostea mea poartă neștirbite-ndemnuri
sfinte.

Somnul vrea să las creionul, liniștea parcă m-adoarme,

Împăcarea culcă gândul, dar eu tot resimt alarme!

Nu m-așteaptă vremuri line, bucuria nu mă-mbie,

Tu rămâi veșnic pierdută, Dumnezeu nu te învie!

Mă mai consolez cu gânduri că a fost mai bine-odată;

Ne zideam visuri de cremeni - dragoste ne-ndurerată!

Ce frumoasă ne-a fost viața, buna noastră viețuire

Când aveam speranțe pure; ne-mbăiam, parcă,-n iubire!

Au fost clipe dificile, ne-am certat, am plâns tăcere?

N-au rămas în amintire, regretam chiar cu plăcere.

Orice vobe de tristețe, izvorâte ca din nimic,

Repede erau uitate și ne îmbrățișam un pic...

Când privesc cărțile mele, la ele gândul mă duce,

Dacă de mine-s scrise ori ce minte le produce?

Le-o fi scris, poate, un înger ori un demon vrăjitoare,

Au ele oare vreo taină, au un scop, au o valoare?

În atâtea mii de file ce se spune, ce se-ntreabă,

Ce răspunsuri se-nfiripă, n-are gândul altă treabă?

Din pretinsa-nțelepciune și dorita înzestrare

Cititorul cât reține, cât e demn, cât e frustrare,

Se-adresează ele vremii, sunt îndemn, curaj, speranțe,

Sunt cuvintele lor arme de temut, de cutezanțe

Ori părei, să treacă timpul, sau doar vorbe de saloane,

Să placă mult stăpânirii și distinșelor cucoane?!

Ce s-o alege de ele, cine multă grijă are

Ori va fi maculatură fără de nicio valoare?

Va fi, poate, o minte să le-audă vreo chemare

Și, parcă, în răzvrătire, va da altă estimare?

1050-Iar atunci lumea uimită va dori să le cunoască,

Căci trecutul, în orbire și muțenie de iască,

N-a știut de existență, nu-l preocupa cultura,

Îl interesa doar banul – lui i-a aurit statura!

Și de nu va fi nici asta, le voi face eu mormântul,

Înscriind pe a mea cruce: Aici s-a ucis Cuvântul!

**Doamne, cum mă prinde jale, c-am rămas singur
în casă,**

Mi s-a dus a mea soție și dorul de ea m-apasă!
Nu aud vocea ei caldă, chipu-i nu-i măcar o rază;
Aș atrage-o lângă mine, inima de i-ar fi trează.
Nicăieri nu-i dau de urmă, deși tot ce e-n odaie
Parcă știe unde este – mie-mi curg lacrimi șiroaie!
Îmi ascund trist adevărul toate lucrurile, toate,
De nu-mi vine chiar a crede c-a plecat cum nu se
poate.
Le întreb, le rog, le mângâi, să-mi spună unde-a fost
dusă
Și cine-a venit anume să-i fie viața apusă!
Niciun sunet nu se scoate, nicio umbră nu vorbește,
Tot ce produce lumină cu-ntuneric mă orbește
Și orbecăiesc prin lume, strig, o caut orișunde -
Mut e codrul și pământul și nici cerul nu-mi
răspunde!

**Ce-i târziu din lume pleacă, dar oricând e prea
devreme**

Și de drumul ce-o să-l facă totdeauna se va teme!
Clipa omului de viață urmează aceeași cale,
N-are cum să se opună, va cunoaște mare jale!
Nimeni nu-i scutit vreodată de-a urma așa năpastă,
Universu-ntreg cunoaște dispariția – e vastă!
Nașterea sfârșește-n moarte, materia se transformă;
Tot se schimbă se preschimbă după o divină normă!
Lutul, piatra, apa, vântul toate-s una, una-s toate;
Taina vieții, gândul, visul doar dispar – atât se poate!
Tocmai ce-i măreț pe lume nu e dat să se mențină,
Nu-s atomi, nu au valențe, nedreptatea e deplină!
Orice element așteaptă să fie altă substanță,
Pe când spiritul de geniu n-ajunge măcar o zdreanță!

Lucruri care-s derizorii pot sa-jungă de valoare;
Din nisip – cristal teribil, din carbon - aur drept soare,
Pe când din ideea vieții nicio umbră nu rămâne;
Ce părea Divinitate au fost doar idei păgâne?!
Primise viața un suflet, care-a fost retras îndată;
Parc-a venit, văzut, plecat – aventură hazardată!
Ce-ai căutat, de ce te-ai dus, de viață însuflețitor?
Dac-ai avut un rost divin, să știi că ai rămas dator;
Existența-i prăduită și-a dispărut în Infinit,
Tu doar musafir ai fost în dorul ei nemărginit?!
Dar oare tu de-aici nu pleci și printre oameni
viețuiești?
Atunci să știi că draga mea cu mine vrea ca să
vorbești.
Ascultă-mă suflet pribeag, ce mi-ai părăsit iubita,
Rostul tău nu e vremelnic, nemurirea-ți e ursita
Și de-aceea, tu cu mine ne vom conversa de-a pururi,
Vei cunoaște suferința, nu vei întâlni huzururi!

1100-Bătrânul tău soț, iubit, de trei zile întristate,

N-a putut nimic să-ți scrie; o durere mă străbate,
Nu prin corp, ci-adânc prin minte, căci visez că plângi
cu jale,
Că te-am fi uitat cu toții și-amintirile ni-s goale
Fără să ne gândim la tine, ne dorim doar zile faste,
Bucuriile ne-ncântă, petrecerile ne sunt vaste!
Într-o clipă, cam târzie, m-a dezmetecit un înger,
Poate l-ai trimis chiar tu, m-a certat, de ce mă-
nsânger!
Mi-a spus că ai pace-n suflet, simți că-ți dăruim
iubire;
Cum ne știi, aceeași suntem, nu ne-e gându-n rătăcire!
Dar n-am cu cine să vorbesc, toată casa este goală,
Niciun zâmbet, nicio voce, tăcerea e ca o smoală
Rece, neagră și urâtă ori fierbinte ca durerea,

De nu știu unde mă aflu, ce-am pățit, de-mi pierd
puterea!?

Huie gândul, mută-i ziua, noaptea geme de-ntristare,
Niciun trăznet printre nouri n-ajunge s-aud că-i tare.
Nici atunci când plâng în hohot, răsunetul nu îl
resimt,

Doar când cad pe podea lacrimi, picăturile le consimt.

Ies din ele Unde grele de regrete și suspine,

Ce mă-nvăluie-ntr-o taină a iubirilor depline.

Nu aud, nu văd, dar caut să aflu sufletul tău blând,

Să mă confesez în tihnă, inima mea de dor bătând!

**Presimțeari că te vei stinge, dar n-ai lăsat vreo
scrisoare;**

În cumplita suferință efortul ar fi fost mare,

Dar nu la tine te-ai gândit, ci că-n tristețe-ai să ne lași;

Voiai câteva clipe-n plus pentru noi, cei aici rămași.

Așa gândeai neîncetat în toate cele ce făceai;

Întâi *fetițele* și eu; la urmă mereu te treceai!

Ai fost prima-n suferință și ca frunză omenească

Toamna ai căzut din viață – o voie necreștinească!

Cum dispar ființele, perzându-se valorile;

Rămâne pustiu Pământul, nu mai răsar nici zorile!

Să reia ciclul de viață, omul n-are primăvară,

Soarele nu îl ajută să regenereze iară.

Nu vom lăsa în uitare amintiri în gând purtate;

E sădită-n noi de-a pururi iubire- eternitate!

Ea ne dăluie putere să răzbatem întristare;

Fără ea nu am fi teferi, ne-ar fi traiul o-nchistare.

Tu ești în noi simțire, în suflet umbră nu este,

Doar luminează-n el pătrunde, mereu ca o bună veste!

Ce bine-i că-ți ducem dorul; ar fi existența vagă,

Dar așa, ne simțim veșnici, că ne ești așa de dragă!

**Nu plângeți ochi, nu lăcrimați, le spune-un glas
mângâietor**

Când sunt cuprins de mult regret și de un dor sfâșietor!

Cum să nu plâng, că nu mai ești, Imagine de lumină,
Care m-ai condus în viață cu dragoste de regină?!

Cum să nu plâng că te-a luat din lume un destin hain
Ce a lăsat, prin crima lui, în suflet un nemernic chin?!

Cum să nu plâng când am rămas fără iubirea ce-am
purtat,

Smulsă brutal, cu dușmăanii, de un tâlhar necuțetat?!

1150-Cum să nu plâng, voi îngeri buni, când împreună ne-
nchinam,

Suferința să-nceteze, vai, cât de mult ne mai rugam!?

Cum să nu plâng în albe nopți și în zile-ntunecate

Când speranțele-au decedat, în tristețe înecate?!

Cum să nu plâng de remușcări și că viața mi-o
restrâng,

Când în pustiu simt că trăiesc și-n mine-ndurerare
strâng?!

Cum să nu plâng că amuțesc și n-am cu cine să
vorbesc,

Să-i spun, ca-n vremea de demult: fetiță dragă te
iubesc?!

Cum să nu plâng că nu am cui să-i spun cu ce eu mă
confrunt,

Câte sorți am împotriva și cum mă zbat să le înfrunt?!

Cum să nu plâng în orice zi că nu-mi trece nimeni
pragul,

De parcă nici nu mai exist, și nimănui nu-i sunt
dragul...

Cum să nu plâng că lacrimi n-am, c-au secat de-acum
și ele,

Nimeni nu mă ia în seamă, și-amăgiri vor să mă-
nșele?!

Cum să nu plâng disperarea, ce în preajma mea
plutește,

Că viața-i fără-nviere...nimeni nu se răzvrătește!

Cum să nu plâng întristarea că n-am cui să-nchin creații,

Cât iubita mea-i pierdută și n-am cum a-i intra-n grații.

Cum să nu plâng, nu e-n casă și nici prin lumea întregă;

Nicăieri nu-i simt prezența, nu-i privirea-i să m-atragă?!

Cum să nu plâng când o faptă de tine are nevoie,

Dar nimeni nu vrea a-i spune că lipsești fără de voie?!

Cum să nu plâng rugăciune, ce mi-ai tremurat pe buze

Că nu ai fost auzită ori ai spus idei confuze?!

Cum să nu plâng bucurie când te-ai transformat în jale,

De nu știu pe ce drum umblu, rătăcind pe orice cale?!

Cum să nu plâng, senină zi, că umbrești cu-ndurerare

Clipele mele de viață că ar fi într-o eroare?!

Cum să nu plâng că singur sunt, pe masă pun doar un tacâm,

Mâncarea miroase ciudat – tămâie pentru alt tărâm!

Cum să nu plâng că nu-ți mai fac nicio surpriză, niciun dar,

Să îți văd chipul zâmbitor, cu ochii blânzi și glasul rar.

Cum să nu plâng că nu-ți aduc, ca să te bucuri, niște flori,

Să mângâi cu privirile petale multe de splendori.

Cum să nu plâng că nu te prind de mâna caldă ce-mi dădeai

Și ne plimbam pe străzi târzii – erai voioasă, surâdeai!

Cum să nu plâng că lacrimi n-am, căci ele-n suflet s-au prelins,

Uscate-mi sunt privirile și-mi ard intens, parcă-ntradins!

Cum să nu plâng că viețuiesc acuns de lume în pustiu,

Ca o jivină singură, nimic de mine nu mai știu!

Cum să nu plâng când eu aprind o candelă, ca un simbol,

Că dorul meu e plin de foc și gându-mi ți-l trimit drept sol!

Cum să nu plâng când la mormânt îți mângâi crucea, îngânând

Cuvinte de profund regret, în rugăciune suspinând.

Cum să nu plâng când glasul-i stins, că n-am cu cine să vorbesc

Și nici nu văd pe careva, sunt mut, sunt surd și-ncet orbesc...

Cum să nu plâng că astfel sunt, de mine însumi chiar mă sperii;

Mi-am pierdut iubirea vieții și vin tristețile – puzderii!

Cum să nu plâng, cum să n-o fac, neliniștea mă-nfioară,

Mă-mpotrivesc să nu mă pierd, căci pribegesc – a câta oară!

1200-Cum să nu plâng, cât suflet am, că inima a gol îmi bate,

Nu mai pulsează freamăte, neputința mă străbate!

Cum să nu plâng că n-am nădejdi să-ți văd privirile arzând

De dragoste și dragi chemări, ca într-o șoaptă îngânând...

Cum să nu plâng, Floare de Colț, că prea puțin ai existat,

Căci din viață ai fost ruptă, de-am rămas mut și-ntristat.

Cum să nu plâng că rareori regretul nu e nesfârșit;

Nu mai ești, simt că mă pierd, iar pașii vieții-s un hârșit.

Cum să nu plâng că-n niciun fel fericirea nu mă-ncântă,

Nu se referă și la noi, nu ne vrea, nu ne descântă!

Cum să nu plâng în zori de zi când soarele se arată,

Și măcar umbră tu nu ai sub raza lui – supărată!
Cum să nu plâng când plouă des și iar îți udă florile;
De te bucurai cu zâmbet, părand că apar zorile!
Cum să nu plâng c-așa puțin ai existat, nici cât un
veac,
Trăire de la mine-ți dau, dar nu știu bine cum să fac?
Cum să nu plâng că sunt livid, cu gândurile întristate
C-ai suferit și-n veci te-ai stins Odorul meu –
imensitate!
Cum să nu plâng c-atât de mult, cu dragoste m-ai
îngrijit,
De câte ori în viața grea am fost bolnav și betejit.
Cum să nu plâng că te-ai luptat, nevoii să-i punem
cruce,
Să nu purtăm poveri mai mari de cât noi le putem
duce!
Cum să nu plâng că te-ngrijai să am de toate, de
purtat,
Să fiu distins și îngrijit, nicicum să nu fiu de certat!
Cum să nu plâng că ai trăit în veacul de ne iubire
Și-atâtea idealuri dragi ți-au fost strivite din simțire.
Cum să nu plâng c-atât doreai să trăim în libertate
Și-atâta de puțin ți-a fost să cunoști ceea ce poate!
Cum să nu plâng cumplitul fapt, dureri în mine să tot
strâng;
Voi regreta mereu ce-a fost și-am să tot plâng, am să
tot plâng!

Cu cine să mă războiesc, care putere s-o abjur

Și ce decizii să reneg, contra a cine să conjur?
Prostia, ura, patima să aibă ele vina grea
Ori sunt destinul, diavolul , munții, pădure, Dunărea?
De nu-s acestea cine e, pacostea, nemernicia,
Natura, Dumnezeuirea, cine nu ne-a vrut vecia?
Ființa noastră-i de vină, construcția e defectă
Sau concepția primară n-a vrut să fie perfectă?!

Și de credem că în lume suntem geniu-alcătuirii,
E o falsă-nchipuire – n-avem taina nemuririi!
Același sfârșit îl poartă și bogatul, și săracul;
Toți avem sorți precum gâza , ziua, luna, anul, veacul!
Întristat rămâne gândul ce cunoaște persecuții
Și străin ți-e rostul vieții, de a-l ști, nu sunt soluții!
O să pleci, acesta-i traiul, tot ce-nfăptuiești e-o farsă;
Averea, gândul, iubirea în uitare se revarsă!
Mă doare-n piept, c-ai dispărut, când forță-aveam să
te apăr

De răutăți și amăgiri, cât demn sunt și gându-i teafăr!
Dar cei ce decid sfârșitul ori Suprema Conștiință
Nu ne-ntrebă, nu au milă, vom fi scrum, ci nu ființă.

1250-Unde-s gândul, visul, geniu, nimeni nu știe a spune!
Dar, iubito, e-nșelare când sufletu-i dat deoparte;
Ți-am păstrat dorul în mine, nici moartea nu ne
desparte !
În suflet e nemurire, iubirea-i eternitate;
Avem aceeași orbită tainică – intimitate!
Protesu-i clar că nu place, mulți îmi spun să-mi văd
de treabă,
Să las faptele în pace, de ele nimeni nu-ntrebă!
Nu despic firul în patru, meditănd a vieții soartă,
Dar dacă-am primit un cuget, degeaba capul ni-l
poartă?
Vreau să ne cunoaștem bine, ce menire ne e dată
Și dacă un rău satanic nu ne-nșală deodată!
O ființă înzestrată cu putere de-a-nțelege
Și a ști ce e cu sine, taina vrea să o-dezlege.
Dacă nu poate anume cu-a sa minte sclipitoare
Ne-nțeles rămâne rostul de ce-i viața trecătoare!
Nu-s proprietar de viață, n-am drepturi asupra ei,
Îmi e dată, mi-e luată; ce puțini sunt anii mei!
Pentru trupul nostru falnic ea este o amăgire,
N-o putem ține cu forța, nici măcar cât o sclipire!
Îmi seacă inspirația că de tristețe-s îmbibat?

N-am primit niciun răspuns, chiar muzele le-am întrebat!

Mă ocolesc faptele noi, entuziasmul e absent,
Scânteii în minte nu se-aprind, de-ndurerare-s dependent!

Nu-mi petrec zilele în zbor de cuget către-nălțare,
Idei mărețe să-ntâlnesc, nu gânduri de renunțare!
În văgăuni cad orele umplute de îngândurări
Și noaptea vine cu pustiu, încurajat de disperări.
Cum să nu lupt cu pacostea ce-mi schimbă viața în dureri

Și-ncet-încet, ca un venin, mă vlăguiește de puteri.
O, cum vreau să mă regăsesc, răul să-l alung din mine,

Să-mi reclădesc un alt indemn ieșit ca de sub ruine.
Și chiar de nu mai ești aici, iubito, dă-mi imbold deplin,

De bucurii să îți vorbesc, să-mi fie iarăși gându lin,
Să re trăiesc faptele mari pe care noi le-am împlinit.
Să le resimt farmecul iar, ca-ntr-un izvor neconținut.

Văzându-mă bătrân, posac, mi-a-ntins un leu, ca pomană;

Nu cerșesc, dar cer iubire – fără ea viața-i sărmană!

De când iubita mea s-a dus, o lume a luat cu ea,
Nimic în jur-mi n-a rămas, s-a prăpădit și viața mea!
Tot ce-a fost frumos și vrednic nu mai au astăzi valoare,

Nu știi dacă-au fost vreodată, au pierit precum o boare!

Acum inima suspină – s-a depus în ea doar zgură,
Niciun vis nu se-nfiripă, existența-i o arsură!

Doar un gând e mângâiere, ce-mi rostește ca pe-o șoaptă

Că Cici îmi e iubire, aprig dor, vrajă-nțeleaptă.

Și mă prind de-așa visare, înălțându-mă-n gândire,

Străbătând spre altă lume un drum lung de regăsire.
Până-atunci, târziu sau astăzi, când va fi n-o fi-
ntristare,

Căci eu sunt dator iubitei să m-afund în cugetare!
Și reiau îndemnul zilnic, să-i descriu ce e de seamă,

1300-Despre lumi, despre iubire, cum imaginea-i mă
cheamă.

Parcă-n vis îi mângâi fața și-o dezmiard cu vorbe
blânde,

Îmbrăcate-n poezie și din suflet renăscânde.

Nu percep că nu-i a avea și fac planuri de victorii,

Cum să reușim în viață, cum să dobândim chiar glorii,

De mă-mbăt cu amăgire și tresalt de bucurie,

Uit de ce-i urât în cale și vărs lacrimi pe hârtie,

Ce se-mbibă cu cerneala...tot ce-am scris se șterge-n
dată

Și întreaga-nchipuire n-a fost, parcă, niciodată!

Vor mai fi însă momente de aprinsă adorare;

Tot ce are importanță în tăcere nu dispare!

Se vor pierde versurile pe care le-am scris, iubito,

Nimeni nu va ști vreodată cum noi viața ne-am clădit-
o ,

Cum în râul de iubire amândoi ne-am botezat

Și, pășind în lumea largă, în doruri ne-am eternizat?

Poate că nu ar să fie jale că slove cu rime rare

Nu-și vor răspândi sclipirea și se va-ntrona uitare!

Lumea nu-i interesată de-ntâmplări sentimentale,

De iubiri, de jurăminte ori de griji spirituale!

Dar nu are importanță dacă nu sunt cunoscute

Strofele despre iubire, ce din minte-au fost născute!

De acum le știi pe toate, căci sufletele s-au găsit

În Divina Conștiință, unde tu ai poposit.

Și, poate, că zile multe nu vor fi până când galsu-mi

Mi-l vei auzi deaproape, căci spre tine mi-o fi pasu-
mi.

Ne-o-nvăța Divinitatea cum să rescriem idila
Dragostei încântătoare, care nu și-a stins feștila!
Reaprimdem iar tumultul primei clipe de-nălnire,
Reluând aceleași fapte, gânduri, visuri și simțire.
Chiar de știm că vor fi rele, nu le-om ocoli cu teamă ,
Căci mai tare ne-a fost dorul când le-am dat cumplită
vamă!

O, vai ce timpuri am trăit, a fost epocă barbară,
Decenii multe-am suferit – dar prea târziu se
schimbară!

Vom regândi aceleași gesturi ce ne-au dat imbold de
luptă

Și-om cuceri virtuți alese și dragoste neîntreruptă!
Ce mulți ani de nedreptate ne-au întâmpinat cu silă,
Prăbușind neomenia peste lume, fără milă!

Dar din orice suferință am desprins crezul speranței,
L-am mutat în fericire și în zborul cutezanței.

N-am trăit în desfătare, în petreceri și huzururi;

Visuri am avut avere, virtuți am avut azururi!

Din trăiri orgolioase noi năravuri nu am ales,

Ne-a fost țelul modestia, doar cu ea stimă am cules!

Erai, Cici, o copilă, nicidecum că ești studentă,

Parcă n-ai știut de tine, m-ai urmat, erai prezentă

În fapte și-n orice gânduri, mă-ndemeai să nu am
teamă

Că n-am dragoste-ți cu mine, de greutăți să nu țin
seamă!

Ce minunea-i fost de fată: caldă, blândă, iubitoare,

Ne-ntrecută-n cuviință, pură ca o sărbătoare.

Mereu avea gânduri bune , fața ta era senină,

1350-Nu-ți brăzda fruntea vreo cută, erai blândă, fără vină.

Nu voiam să știi de rele, ți-ascundeam multe atacuri

Nu voiam să-ți curgă lacrimi, de le-aflai spuneam că-
s...fleacuri!

Eram bucuros și mândru când îmi cereai ajutorul,

La vreo treabă, la vreo grijă; mă simțeam apărătorul.

De-ți era ceva-mpotrivă eram scut de apărare,
Căci știam năravul vremii, ce n-avea nicio-ndurare!
În mine dorul meu arde și-, astfel, viața mi-o-ntreține;
Fapte ce păreau uitate vin ca roiul de albine
Și în zumzet de visare îmi pătrunde-n stupul minții,
Reclădind faguri de gânduri pentru hrana biruinții,
De-a învinge neputința, scâncetul și întristarea,
Renăscând din orice jale voia, lupta, cugetarea!
Doar așa am supus răul și mi-am înălțat gândirea,
Dragostea îmi dă putere, țintind glorii – împlinirea!
Și de ce toate acestea, când pieirea e decisă,
Eu trăiesc în oarbe vremuri? Nemurirea-i îngeriză!?

Cei ce vor citi vreodată lunga mea versificare

Pună titluri , note, coduri, ce dorește fiecare,
Că aceste mii de versuri, nu vor fi luate-n seamă,
Poate doar ca neființa-mi din străfunduri va să geamă!
Ce-am crezut că e lumină întuneric e de smoală,
Plămădit de nepăsare – nimenea nu se răscoală!
Eu doar mi-am expus gândirea, ce-am simțit ori ce-o
să doară,
Buchisească vre un dascăl, ce rămâne, ce să moară!
Precum s-au ivit din minte, le-am dat chip frumos pe
rânduri,
N-am triat, n-am dat favoruri, toți îmi sunt copii de
gânduri!
De-o rămâne peste veacuri o strofă, o cugetare ,
Mai bogată va fi lumea, voi trăi o încântare!
Va fi ca o nestemată cu o proprie sclipire,
Ce-a rămas pentru vecie dintr-o falnică iubire.
Pe măsură ce scriu versuri nu reiau idei expuse,
Dacă teme n-or s-apară, fantezii vor fi seduse.
Voi imagina că Timpul mă întoarce mult în urmă,
Voi reîntâlni iubirea, iar tristețile se curmă.
De vor fi însă sfârșite și acele subiecte,

Vor spune, Cici, de tine sutele de obiecte
Ce le foloseai tot timpul și te știi, și sunt mirate
Că nu sunt de trebuință, că nu ești sunt disperate!
Haine-ncălțăminte, rufe, lenjerii, căciuli de blană
Nu-și au rostul, te tot stigă, existență au sărmană.
Cum credința ne învață, le-oi duce la mănăstire,
Unde mulți, bătuți de soartă, și-au găsit adăpostire,
Toate lucrurile tale, ca părintele Tănase
Să le-mpartă cu dreptate și cuvinte cuvioase.
Am păstrat unele lucruri, amintiri mici și veștminte,
Ce-mi vorbesc cu drag de tine - mi se par că-s racle
sfinte!

Inversesc logica faptei, mă dezic câtodată,
Că-s supus unor impresii și de-s trist ori rîd, vreodată,
De mă-nvăluî în speranțe, îndoială mă pîndește,
1400-De-s cuprins de întristare, credința mă întărește.
Tot așa e și în viață; la-nceput n-avem răbdare,
Mai târziu avem prea multă – trebuință însă n-are!
Ca să aflu echilibru pe meleagurile vieții,
Cînd e greu gîndesc speranțe, de-i ușor mă tem de
rele!
Chiar și-acum, în întristare, cînd n-am nicio-
mbărbătare,
Poezia mă salvează și-ți scriu versuri – încântare!
Mă confrunt cu așa gînduri și, parcă, vorbesc cu tine;
Mă împaci cu mine însumi și mă simt ceva mai bine.
Nu deschid televizorul și în liniștea prelungă
Meditez la vreme-n care te-ai numit tu Țărîlungă;
Lume multă, nuntă mare, părinți, frați, prieteni, rude;
Toți ne-au spus: *Casă de piatră* – fericirea să ne ude!
Da, am înălțat o casă din iubiri, entuziasme;
Nu era deloc prea mare, dar părea Castel de Basme!

Pe cînd noaptea abia-ncepe, eu îmi ascult tăcerile,

Niciun gând nu sună-n minte și nici nu-mi chem plăcerile.

Îmi las pleoapele să cadă peste truda zilei duse
Și se-aprind din întuneric amintiri demult apuse.
Amândoi, purtați de doruri, ne plimbam în prag de seară

Și, ținându-ne da mână, simțeam vrajă ce-nfioară.
Ne iubeam, n-aveam păcate, năzuiam trăiri intense,
Să-nvingem puterea vieții – ofertele ei imense!
Și-am decis, sub sub raza lunii, ea și astăzi martor este,

Să ne pregătim de nuntă...și-a urmat lunga poveste...
Scumpă tinerețe, scumpă, m-aș întoarce iar la tine;
Unde să te caut,unde, cine mi te-a luat, cine?!
Aș face pact și cu-n diavol, l-aș plăti dacă te-ar vinde,
Măcar pentr-o zi de vară, din tristeți a mă desprinde!
În această-ntinerire și pe tine te-aș cuprinde,
Draga mea, căci știu de-acuma – iubirea s-ar reaprinde!

O, suflet al dragii mele, nu simți tu marea chemare
Ce-o fac astăzi tinereții? Dacă poți dă-mi o-ndrumare,
Să am aici o întâlnire cu iubita, ce-ai slujit-o
Și m-ai ajutat pe mine s-o cunosc - și am iubit-o!
Tu ce faci acolo singur, de chipul ce-a dispărut
Nu-ți vine ție a plânge, n-ai vrea să îi dau un sărut
Ești creație divină, roagă-l pe Stăpânul Lumii
Să-ți reiei locul terestru, viață dând în chipul humii.
Ascultă-mă tu, duh celest, fără urmă de păcate:
Singurătate-i durere, fă-ți iar chip, să ai de toate:
Gânduri mândre, fericire, dragoste – nemărginire,
O familie frumoasă, idealuri – împlinire!
Asta-i menirea voastră, nu vii, stai și apoi te duci!
Tu ai împuternicire ca viață aici să conduci!
Știu, prin tine eu comunic cu iubita vieții mele,
Dar de-ați reveni în lume, voi mi-ați fi cerul de stele.
Dar așa, în lunga noapte mă afund în mâl de chinuri,

Îmi închipui negre fapte, niciodată și seninuri!
Când apar raze de soare, gândurile-ntunecate
1450-Nu m-aștept să se prechimbe; nopți ori zile, triste-s
toate!

**Vreau să știi ce gând mă-nalță, tu ce-ai fost soție
scumpă,**

Că de-atâta dor de tine, inima mea stă să irumpă
Sentimente-nălțătoare, dorințe de regăsire,
Dragoste neschimbătoare – toate-și caută ivire,
Să pătrundem bravi în lume, s-o slujim, să-i fim
aproape
În momente de cumpănă, de dușmanii ei să scape!
Să-i cunoaștem ne-mplinirea, să simțim ce doruri
poartă,
Cum își apără trecutul, cum e a timpului soartă.
Să avem în noi puterea de a cuceri redute,
Să nu renunțăm la lupte, oricât ar fi de temute!
Și-n această-mpresurare de răspunderi și de rosturi,
Să ne situăm în frunte, în primele avanposturi!
Pentru toate-acestea însă de iubire s-avem parte;
Ea e singura minune care reușite-mparte!
Ea ne-nalță gândurile, ea duce orice povară
Și-oricâte griji ne-ar paște, în înfrângeri e avară!

Minunata mea soție parcă nu-i spre stele dusă!

Cici, te-ai ascuns de mine, ce stare ți-a fost impusă?!
Pretutindeni te tot caut, nu ne aflăm trăirile,
Mă tot uit, mă uit întruna...de mă dor privirile!
Pe cei care-mi ies în cale îi întreb și-i tot descos,
Dacă n-au auzit unde este vrun loc întunecos,
Unde s-ar putea să fie cea care mi-a fost iubită,
Că de când s-a dus din casă, inima îmi e zdrobită!
Mai umblu prin magazine, că-i plăce mult să admire
Obiectele mai rare, dar nu cred să se ivească.
Și-atunci mă duc spre jucării că-i voia nepotei sale

Mașini, trenuri, păpușele și-apoi dulciuri, portocale...
N-am găsit-o nici prin piață, nici la coafor, la gară,
Am umblat și dimineța, am trecut și mai spre seară...
Unde s-o mai caut, unde, te rog, Doamne, spune-mi unde!
De e-n iad, mă duc și-acolo... Și la Tine aş pătrunde!

Cine-s eu, pe ce cărare urmez sensul înălțării,
Țin seama de vreo menire, ascult oameni, glasul țării?
Ca să vină înspre mine, puțină lume se-abate,
Spinosul drum spre-al meu suflet Cici l-a putut străbate!
Nu mă las dus în eroare, nu accept brutalitate,
Tot ce nu e împăcare, poate fi fatalitate,
Nu-mi e voia prea înaltă, dar nu cad sub demnitate,
Mă sufocă înjosirea de inferioritate!
Nici poziția absentă și urâta nepăsare
Nu îmi sunt deloc plăcute, ba, îmi sunt chiar adversare.
Când a fost clipa sublimă, Cici să mă întâlnească,
Ne-am înțeles gândurile – doruri să se împlinească!
Și-am fost un gând și o voie, și credință, și-nălțare,
Am fost o aceeași parte și-n visări, și-n cugetare!
Cici dragă, azi sunt singur, ne iubirea mă străpunge;
Vino iar pe-acest plaiuri, dragostea nu îmi ajunge!
Inima mi-e însetată de gând bun , de vorbă caldă,
1500-Fără ele eu nu-s teafăr, mintea în dureri se scaldă!
Acolo unde tu te-ai dus, cu dorul meu tu ai plecat,
Ți-am dăruit iubirea mea, dar nu mi-e sufletul secăt.
În mine e părțuns ce-ai dat, din inimă, la rândul tău,
Mă ține brav să lupt din greu, cu gândul că nu ești și-i rău!
Dar ce m-aș fi făcut altfel? În clipa-aceasta n-aș fi fost,
De nu aveam dragostea ta, nici Universul n-avea rost!
Iubire cât timp nu este, lumea poate să se stingă,

Nimeni n-are nicio vină, Cerul lacrimi să prelingă!
Ce-am primit e bogoție, îmi e sufletul mai mare;
Plâng ori râd, înving sau sufăr, ce mi-ai dat îmi e
Suflare,
Ca o sfântă biruință a ce-i trist și chin amarnic;
În absența-acestei taine totul ar fi fost zadarnic!
Mă gândesc, Cici, la tine, la cumplita suferință,
Când chiar razele de soare te priveau cu stăruință.
Dar pe vremea neputinței, nimeni n-a venit să vadă
Cum viața ți se chinuie, poate-așa răul să scadă!
Dar de judec rosturile, atât cât știință am eu,
A venit, cu drag la tine, într-o zi sfântă, Dumnezeu!
Când ai plecat de lângă noi, în ochi n-aveai întuneric,
Strălucea în ei lumină, să ne lași ceva feeric!
O, nu-mi curg pe față lacrimi, ele-n suflet se revarsă,
Căci de dor și fericire viața mea demult e stoarsă.
Inima bate-ntristare, gândul îmi e ca de iască
Și de-atât pustiu în preajmă, n-are cum să viețuiască!
Un gând totuși mă alintă, vin imagini de pe vremuri
Și de caldă amintire de emoții parcă tremuri...

Ne tot plimbam pe o șosea, mai către Pârâul Rece,
Spuneau cei care ne vedeau: iar perechea tandră
trece...

Eram voioși, îndrăgostiți, aveam de învins o viață;
Ne făceam planuri să zburăm peste-ntinderea semeață
A marilor promisiuni, a acelor începuturi
Ce se voiau cucerite ca vraja unor săruturi.
Ne-am aruncat în vârtoarea existenței agitate,
Îndemnați de fericire și visând imensitate...
Nici nu ne lipsea curajul, căci un gând, o-mbrățișare
Erau de ajuns să facem faptelor înfățișare.
Unde-i, Doamne, frumusețea începuturilor de viață,
Când nu era neputință, când nu ne sta nimic în față! ?
E de vină bătrânețea, insuccesul, plafonarea
Mintea nu mai e în stare, își semnează detronarea?

Nu-i deloc de vină vremea, chiar cu forțe mai puține,
Tot cream fapte de seamă, n-aveam griji a ne reține!
Dar o aprigă urgie – chin, spaimă, moarte și ură
Ne-au despărțit brusc din brațe – nu mai suntem o
făptură!

**Îmi vine-n minte uneori c-am să sfârșesc ce am de
spus,**

Nu voi mai găsi cuvinte și nici idei de introdus
Într-un volum care se vrea un document de jurământ
De dragoste între noi doi, cei însetați de dor și-avânt.
Dar șovăind și regândind, în ajutor veni răbdarea,
1550-Ea m-a făcut să înțeleg că Timpu-mi dă dezlegarea
Problemei care mă frământă, el îmi va da orice
răspuns,
Îl știu cât e de exigent și, poate, că va fi-ndeajuns!
În Timp există Infinit, deci voi găsi și eu în el
Idei, cuvinte, rime noi, la muze chiar voi face-apel!
Să nu rămână-ncremenit strigătul meu de iubire,
Să se audă ca un imn, fără de nicio sfârșire!
E bine, Cici, ca să știi, că atât timp cât scriu, exist,
Numai așa eu viețuiesc – prin cuvânt în viață persist!
Și-o fac ca tu să ai vești, că lipsa ta doare intens,
Ce compun, ce fac, ce judec în versuri dau tuturor
sens!
Cu tine, astfel, comunic, nu mă simt ca într-un haos,
Mă împac cu mine însumi, mă-închin la al tău
Repaos!
De-am început să-mi spun dorul, file multe s-or
întoarce,
Voi uita de multe rosturi și-amintiri se vor tot toarce,
Ca să depăn ce-am în suflet; greu se scrie așa carte,
Iar să fie editată, de noroc n-o avea parte!
Poate că în vre un secol se va găsi manuscrisul
Și atunci, ca gest cucernic, se va tipări înscrisul...
Se spune că ce-i valoare nu se pierde niciodată;

Da, de este cunoscută, în zări de-a ieșit vreodată!
 Dar în neagra nepăsare și-n necinste, drept virtute,
 Se pierde orice tezaur de gândiri, pe neștiute!
 De-mi va fi dat ca să termin trista mea istorisire,
 Cât încă mintea m-ajută, voi găsi eu vreo ieșire
 Din năpasta sărăciei, poate apelez la pensii,
 Chiar dacă anii mei șubrezi vor trăi mai în...suspensii!
 Că doar am știut în viață ce-i necazul, lipsurile,
 N-o să pier nici de-astă dată – resping avatarurile!
 Când după-ndelungă trudă îți îndeplinești menirea,
 Nu mai simți pacostea hădă – te împaci cu nemurirea!
 S-or supăra unii critici - rime repetate prea des...
 Da, așa-i, dar țină minte: nu au același înțeles!
 Gânduri multe, idei clare trec prin grija conștiinței,
 Nu-s culese din mulțime, sunt un rod al stăruinței.
 Clipe, zile, nopți tăcute le zidește înălțarea,
 Și, prin tatonări atente, le-ncrustează cugetarea!
 Poate avea multe chipuri orice omul întreprinde,
 Dar cel ce nu cunoaște taina orice poate a pretinde!
 Am gândit în multe feluri, dar am scos în libertate
 Doar ce a dăruit sufletul: credință, dureri iertate!
 Iau din inimă îndemnuri pentru tot ce-o să mă-
 nfrunte,
 Pentru orice suferință care fața o s-o-ncrunte!
 Și cum vine viitorul, el spre noi se îndreaptă
 Ori noi către el ne ducem pe o cale înțeleaptă?
 Cum ar fi, el ne iubește, ca fii îi vom fi o vreme
 Și, ca orice bun părinte, ofertele vor fi supreme!
 Eu salut încă de-acuma clipele ce vor apare
 C-or aduce multe daruri – le aștept cu-nfrigurare.
 Știu că va veni cu fapte, cu idei, gânduri și doruri,
1600-Mă voi înfrupta din ele, ca din niște mari favoruri!
 De pe când am deschis ochii, așteptam mereu să vină
 Și pe cât a trecut timpul, zarea lui mi-a fost senină!

**Lasă-mi, Doamne, gândul teafăr să colind cu el
prin țară,**

Să văd lumea, cerul, munții, să nu simt viața amară,
Căci mi-ai prăpădit iubita, pe care ai vrut s-o mântui,
De-am rămas precum un pustnic și în preajma mea
doar vântu-i !

Am văzut Patria dragă doar puțin; ea-i o mândrețe,
Cu biserici, cu palate, cu fii buni și cu blândețe;
Mă doare însă în suflet, c-am întâlnit multe rele,
Înjosiri și nepăsare, lăcomii ce vor să-nșele.

Răutatea unor oameni de morală nu țin seamă,
Parcă locuiesc în junglă, nici de lege nu au teamă!
Ei, desigur, n-au credință, la nimeni nu se închină,
Pare că nu au nici suflet, viața lor chiar și-o dezbină!

De frumos, de înălțare cunosc numai învrăjbire -
Existența au atrasă de-o perfidă absorbire.

Acolo le este veacul de păcate și de vicii -
Despre orice demnitate au doar mofturi și capricii.

Dumnezeu pe-această lume de ar fi să nu existe,
Un ocean de barbarie ar fi veștnic să persiste.

Nu-i de-ales între iubire, fericire și credință,
Preferând o comportare – infernală-alcătuință!

Mă gândesc, iubită dragă, relele cum se desfată,
Parcă au o-mpăreție de îndeavolire dată!

Țara care-a fost trădată nu-și va uita apatrizii,
Aceștia nici nu au suflet, cum n-au nici antroipoizii.

Acești indivizi de fală n-au istorie, n-au glie,
Nici strămoși, eroi de veacuri, au doar patimi –
fudulie!

Au averi strânse cu japca, nu au cinstea drept onoare,
N-au blazon măcar de formă, au coroană dezonoare!

Fac politică de clanuri, interesul națiunii

Îl joacă la loterie, sunt sclavii irațiunii!

Nu au mers la școli înalte, străini sunt de cultură,

Se folosesc de minciună, orice ins e-o secătură!

Cu mintea – valiză goală – vor să-mbogățească țara,

Cu promisiuni – fantomă și nerușinare rară!
Și cu-acest tupeu sălbatic au pretenții la alegeri,
Parcă noi, prin înșelare, facem cu ei înțelegeri!
Nu va fi vremea departe când ne-o prinde răzvrătirea
Într-o aprigă sentință să le stăvilim prostirea!

Poate-i ultima din viață; am ajuns într-o răscruce,
Singur am rămas pe lume, nu știu pașii und` m-or
duce!

Să iau drumul pribegiei, să mă-ndept spre patimi
oarbe

Ori să merg spre cugetare? Poezia mă absoarbe!

Ea-mi e suflet, îmi e viață, mă înalță către soare,

Să-mi luminez amintirea și să uit rana ce doare.

Prin ea eu înalț iubirea, revărs în lume gândul bun,

Comunic cu iubita mea și ce-am în suflet tot îi spun,

Căci e trist fără de sine și îi scriu versuri aprinse

1650-De o veșnică iubire, ce-s din inimă desprinse.

Cei ce-or vedea punctul cruce, unde m-am oprit din
cale,

Să-mi judece scrierile, de toate relele goale!

Agale merg pe drumul lung, târând o gleznă beteagă,

Sunt însoțit de amintiri spre cea care mi-a fost dragă.

Mai scriu, tăcut, câte un vers, o chem, aproape să
vină...

Parcă în vânt aud răspuns și-n văzduh o văd lumină...

Și cum mă dor picioarele, ea mă ia de subțiori,

Râzând că eu am obosit – pe mine mă cuprind fiori...

Pe când din drum ne întoarcem, spre a reveni acasă,

La poartă s-a oprit pe loc... de mine nu îi mai pasă?

A fost, acum nu mai e sau oare că mi s-a părut...

O, nu, desigur, eu greșesc; din mine nu a dispărut!

Și mâine voi parcurge iar, precum fac în oricare zi,

Poate că iar ne vom regăsi...de n-o veni, să cred c-ar
fi?

Închipuirea mă ține, nu știu ce-i realitate,

Căci ce credeam că-i adevăr este o fatalitate.
Mă voi ascunde în simțiri, s-or stinge înșelările,
Decât iluzii palide, rămână-ndurerările!
De umblu prin toată casa, parcă nu-s la noi acasă;
Bântuie o întristare și-o tăcere greu m-apasă.
Urme nu mai sunt de viață, niciun glas nu se aude,
Nici chiar eu nu emit sunet, existența mă exclude.
Nu se mai deschid ferestre, soarele abia pătrunde,
Nu-i nici zgomot, nici mișcare – amuțirile-s
profunde...
S-a oprit demult ecoul unui freamăt, unui cântec,
Ca o caldă primăvară, s-au sfârșit într-un descântec!
Da, prin camere pustiul a lăsat blestem – o vrajă,
Drept pedeapsă că iubirea aici era ca o strajă,
Pentru frumusețea vieții, pentru gânduri și lumină,
Precum binecuvântarea – incantație divină!

**M-aș tot duce peste dealuri, peste munți cu creste-
nalte,**

Gândul scufundat în noapte spre lumină să se salte!
Și de-acolo, mai de-aproape, să mă uit spre cer, spre
stele.
Doar te voi afla pe tine, tu, dragostea vieții mele!
Și de nu vei fi găsită, poate-un duh, cu voie bună,
Liniște și împăcare, despre tine o să-mi spună...
Eu rămâne-voi cu gândul c-am aflat ce se cuvine
Și îl voi ruga, cucernic, dragostea-mi să ți-o închine!
Îți voi înălța o cruce pe cel mormânt al tău sărac,
Îl voi îngriji cu râvnă până sfârși-se-va un veac
De când pe această lume ființa-mi a fost s-apară,
Spre a te-ntâlni pe tine într-o-ndrăgostire rară!

**Cum pădurea e aproape, mă mai duc să-i văd
splendoarea;**

Mă primește cu uimire și-o cuprinde-ngrijorarea,
De ce-s singur, când adesea mă-nsoțea aceea care

De pe când era copilă umbla pe a ei cărare.
Ce să-ți spun, mare pădure, prietenă de orișicând,
Cum îți cad frunzele toamna, Cici ne-a lăsat plângând
Și de suferințe grele, și că noi rămânem jalnici;
1700-Lume multă o regretă, suspină codrii tăi falnici!
O, pădure, mândră viață, tu, ce-adormi, dar renaști
iară,
Poți să-i spui iubitei noastre cum și ea să reapară?
Dacă n-ai această forță, atunci eu te rog păstrează
Spiritu-i de primăvară ce pe tine te botează!

Orice vers e dat să poarte har, tehnică și simțire;
Numai prin aceste daruri cu geniu-are-nfrățire!
Dar mai trebuie să aibă forță, trudă ne-ntrepută,
Ca mereu să strălucească, peste orice vreme-abruptă.
Și-ncă Timpul îi mai cere pe-al său secol să-l
slujească,
Ideile să îi străbată suferința omenească!
În absența jertfei proprii și a darurilor sfinte,
Poetul e un om vitreg, nu-i adevărat părinte!
Altfel, oricât ar fi de-adânci, de sincere, cu fantezie
Versurile vor dispărea, căci au fost... spre-a nu se știe!
Chiar de pleci și tu, poete, din această ființare,
Nu ai nicio supărare; ți-a fost viața o-nălțare!

Am pretins, pentru c-am luptat, n-am lingușit și n-am cerșit
De la viață niciu-un favor, chiar de-ar fi fost
desăvârșit!
M-au chemat zărilor-nalte, să le cunosc, să văd ce-i
 greu,
Ce e real și ce e fală, ce-i pojghiță și ce-i nucleu.
Să urc culmile înalte țel mi-a fost și pasiune
De-a nu sta în văgăună, să am cerul rugăciune!
Dar nu mi-a fost deloc ușor, am întâlnit împotriviri:
Râpe-adânci, dușmani ascunși, invidie, neizbăviri.

Pe cât mai sus mă ridicam, mai tare eram tras în jos;
N-aveam un loc acolo, sus, nu le-aduceam niciun folos!

Mi-au ars în inimă dureri, gândul mi-a fost răstălmăcit,

Lovituri mi-au dat perverse și drumul vieții-ncolăcit.

Ce nu-i drept spuneau că-i oblu, albul lor era chiar negru,

Minciuna era adevăr, hârbul spart era integru.

De aveam o clipă fastă, inventau multe mizerii,

Să nu cutez a năzui, toată viața să mă sperii!

De fapta-mi era vrednică, spuneau că tot ce-i plin e gol,

Că nu sunt demn de așa vremuri, în urmă să mă-ntorc cu-n secol!

De am ambiții să vorbesc, nu am o așa menire;

Îmi trebuie aviz, permis de la înalta stăpânire!

Să fiu înscris în Uniuni, recunoscut c-aș fi de-al lor,

Ce gânduri port, ce-ndemnuri fac, să fiu un bun ascultător!

Veneau în haite indivizi să mă întrebe cine sunt,

Ce haine port, ce rude am, cu cine-n viață mă înfrunt

Și dacă nu eram smerit, să ascult orice prostie,

Aș fi fost demult pierit, aș fi fost când nu se știe!

Am avut, poate, norocul să nu-mi bată noaptea-n ușă,

Că vorbești, că spui ce-i jalnic, la gură-ți puneau cătușă!

N-am avut rude-n afară, în țări *imperialiste*,

Să m-afunde-n persecuții, că-s dușman pe...vremuri triste.

Când îndeplineam o faptă, sigur, n-aveam eu vrun merit;

Ei primeau laude-n față și plocoane... mai ferit!

O, vai, Cici, cum se spune, eu m-am cam luat cu vorba,

1750-Nu că tu nu le-ai ști prea bine, am reîncălzit iar ciorba,

Ci pentru aceia care, sigur, a fi avut vină,
Fără nimic să greșească pe vremea de chinuri plină.
Ne-or fi scurs din gene lacrimi, dar ne-am înfățișat în
minte
Și am rezistat terorii, având sacre jurăminte.
Îți spunea, mai înainte, că o să rescru calvarul
Prin care ne-a purtat viața, de-aveam fața precum
varul!
Ce am scris acum e palid, de ce-a fost în acea vreme!
Și acum, ca neuitare, sufletul meu parcă geme.
Cici, Domnul știe toate, dar de poți, prin rugă-i spune
Că bună a dat pieire terorii care...apune!
E adevărat că și-astăzi multe rele sunt tenace,
Însă Nația Română le-o strivi pofta rapace!

De-i pus unde nu trebuie, cuvântul va fi un barbar;

Nu ține cont de vreo lege și nici de spirit literar,
Nu va avea nici înțeles ori reguli de prozodie;
Va răvăși ideile, cu ură și vrăjmășie.
Și, absolut, ce-ai vrut să fie, capătă o altă stare,
Ce credeai că-i bucurie, va fi numai întristare.
De i-ai dorit împăcare, va fi un mare răzvrătit,
Ce e sfânt nu va percepe, pentru nimic nu-i pregătit.
De-l așezi unde-i e locul, se întâmplă o minune:
E plăcere, revărsare, ce ai vrut aceea spune!
Are-n el prietenie, frații toți și-i recunoaște,
Va fi armonie-n toate, niciun zgomot n-o să-mproaște.
În lectură va fi sfetnic, ce-i corect o să susțină,
Va fi receptat în cuget ca răscruce de lumină.
De aceea, dragi cuvinte, de greșesc arhitectura
Versurilor dintr-o strofă, îmi iertați, rog, făcătura...
Le-oi fi scris, poate, -ntr-o doară, nu o fac cu răutate;
Orice vorbă sau idee cu dragoste-s căutate.
Vă iubesc cu disperare, fără voi aș fi pieire:
Îmi sunteți îndemn de viață – ca o îndumnezeire!
Vă admir din tinerețe, când văpaia poeziei

Ardea zgomotul din lume, lăsând loc doar armoniei.
Vă căutam în gândul meu, în suflet și în cântece,
Îmi erați îndemn și vrajă, iar în tristeți descântece!
Când răul colinda lumea, voi mi-ți fost arme de atac
Și scut demn de apărare, să-i vin asupririi de hac!
Prin voi, cuvinte magice, gândul o lume străbate,
Aveam idei de răspândit – ce greu era de a răzbate!
Voi, cuvinte de iubire, m-ați ajutat să cuceresc
Ființa care mi-a fost dragă, cărei iertare îi cerșesc,
Că n-am știut, putut, ruga dumnezeirea să n-o ia,
În niciun fel, în niciun caz, definitiv din viața mea!
Exiști tu, cuvânt anume, să ai puteri de-a obliga
Sufletul ei de a mi-o reda? Hai, încearcă de a-l striga!
Ce de cuvinte-mi stau alături când regretul mă
aprinde,
Niciunul în clipe rele de mine nu se desprinde:
Mă întăresc, mă fac puternic, toate-o dată ori pe rând,
1800-Și suferim împreună, rime sacre îngânând!

Nu te vreau, n-ai trebuință, fugi departe Nepăsare,
Rostul tău mă întrisează, îmi produci multă-ntristare.
Când eu cer puteri de viață, tu îmi spui că nu îți pasă,
Iar de vreau o bucurie, manifesti o silă crasă!
Care-ți e pofta pe lume, putregai de existență,
Tu n-ai nicio-ngrijorare, în lume ești rea prezență!
De ce scriu eu despre tine, tu nu ești deloc absentă
Din purtarea unor oameni, ba, le ești chiar confidentă,
Deși ei, toți sunt aceia care pretind ajutorul,
Pe motive puierile...la apă nu-i dus ulciorul!
Am pățit-o eu cu inșii, știu ce le emite capul;
De-am cerut un strop de apă, mai curând l-aduce
dracul!

Cât de mult o întrebare așteptam, intrând de-afară:

Ce-ai făcut, ce e pe-acolo, e toamnă, e primăvară?

Niciun glas nu se aude, nicio voce nu suspină
Și-n îndurerata casă, niciun zâmbet nu m-alină!
Cum lași, Doamne,-așa păcate în lume să se
petreacă?!
Din mine durerea mare nu mai pleacă, nu mai pleacă!
Chiar de era suferință, tot era clipă de viață,
O gândire, o minune; de doru-mi cin` mă dezvăță?
Nu să uit ce e iubirea, cum mi-a fost marea-mplinire,
Ci doar lacrimi să-mi sece – o umană părtinire!
Să resimt în preajmă numai ce-a fost sfântă împlinire,
Tainica-nălțare-a vieții cu divină-nsuflețire!

**De-atâta durere-n suflet, vântule, ce-mi treci prin
plete,**

Declanșează o furtună s-o spulbere pe îndelete.
Doar în tine-mi pun nădejdea, căci confrății mei n-au
vreme,
Să știe ce e cu mine – îmi văd singur de probleme!
De aceea tu-mi ești frate, vânt de noapte, vânt de
seară,
Nu mă ocoli vreodată, din văzduh aici coboară,
Unde eu tot număr zile și oftez însingurare.
Spune-mi ce mai e prin lume, poate-mi aduci vreo
urare,
De prin sate, de prin locuri, unde anii îmi trecură,
De la oameni, de la rude, că le-am fost de-nvățătură.
Dacă-ți e suflarea goală, de la mine gându-mi poartă,
Că le scriu numai de bine și lasă-l din poartă-n poartă!
Nu le spune cât eu sufăr, doar că eu mai scriu o carte
Despre viață și iubire, de ele să aibă parte!
Vânt hoinar, vântule dragă când afli o bucurie,
Îndură-te că-s întristare, lasă-mi-o-n curte și mie,
Că de-o fi să-mi pară bine, îi voi scrie despre veste
Celei ce s-a dus din lume spre liniștile celeste.
Dar poate că tu ai cale și spre porțile divine,
Te-aș ruga atunci din suflet du-i tu știri și de la mine,

Spune-i că avem de toate, ce voia să nu-i lipsească,
C-o iubim, că-i ducem dorul, de noi să nu se-
ngrijească!

Te ştiu vântule puternic, de aceea răbufneşte
Şi te-ntoarce iar la mine – ce făcea, ce ne doreşte,
Cum arată, dacă-i bine, a slăbit, mai ia buline,

1850-O mai doare ceva iară, cine poate s-o aline!

O, tu, vântule de veacuri, tu ai ferice făptură,
Pretutindeni îţi duci firea, nu scânceşti în bătătură,
Ia-mi cu tine-a mea privire, ca iubita-mi s-o imprime
Şi să mi-o redai aicea, întristarea să-mi suprime!

Un infern îmi e durerea; vara, iarna, zi ori noapte,

Mă zgâlţâie, ţipă, urlă, nu nă-ncearcă, nu e-n şoapte!

Este nor, gunoi şi zgură, chiar şi un puhoi de apă,

Ce se prăbuşeşte-ntruna, din care viaţa nu scapă!

Nu simt altfel existenţa, păgubită-i de valoare

Şi de orice bucurie; parc-ar fi gravă eroare!

Cine poate să m-ajute, să mă-nveţe, să-mi arate

Cum să scap de-aşa năpastă, să n-am clipe disperate?!

O idee-asunsă-n minte se iveşte şi mă ceartă,

Ca eu însumi să-mi fiu sfetnic, relele să se despartă.

Să-mi impun să depăn dorul, nu frâu liber întristării,

Ci clipelor de fericire să las vraja desfătării!

Amintirea unui zâmbet, ce îmi era atât de drag,

Va atrage după sine frumuseţi de gânduri - şirag!

Prima strângere de mână, cel dintâi sărut sfielnic,

De le chem să vină-n gânduri, orice rău ar fi
vremelnic!

S-ar îngrămădi-n simţire idei, visuri, încântare,

Amintiri şi clipe faste – ar fi binecuvântare!

Vezi tu, suflute nostalgic ce minuni nu ei în seamă,

Toate-n viaţă te aşteaptă, vin cu drag, nu pretind
vamă!

Se oferă să te-ajute, iar cu cel al dragii mele

Să înălţaţi toată vraja gândurilor către stele;

Acolo nu-i întristare – este pace, bucurie,
Se trăiește veacuri-veacuri în deplină armonie!

În holda mea de cuvinte nu pot suporta neghină

De ură și dușmănie – eu aspir numai lumină!
De-nfloresc în lan și macii, îmi sunt petele de sânge,
Când inima îmi e rănită și de durere ea plânge.
Grâul va fi bun de pâine, iar cuvintele drept hrană
Pentru sufletele blânde care nu cunosc prihană.
Ele duc în lume gânduri îmbrăcate-n libertate,
Împodobite cu virtuți și idei adevărate.
Știu să-ndemne pe oricine să viseze, să iubească,
Să se-nalțe în simțire, viața însuși să-și gândească.
Voi, prietene cuvinte, relele multe ați stăvilat
Și cu brav curaj și cinste pe mari dușmani i-ați potolit;
Nu-i lăsați pe cei nemernici să producă nedeptate;
Pentru-așa ticăloșie să luptați cu voluptate!
Când datoria o cere, voi sunteți și scut, și lance
Pentru-abuzuri și păcate, căci vieții îi sunt dușmance!
Voi, cuvinte dragi și tandre, când sunteți cu doruri
pline,
Ce fiori treziți în inimi: sentimentele divine
Ale dragostei eterne purtătoare de dorințe,
De virtuți înălțătoare, de geniu și biruințe!
Demne slove credincioase, nu m-ați trădat niciodată;
1900-Chiar de sunt mai trist și gârbov, iubiți-mă ca pe un
tată!
În poezii de dragoste doar la iubită mă gândeam,
Ca orice om îndrăgostit când către îngeri descindeam.
Ce vremuri calde, ce senin ne-ntâmpinau cu-al lor
sublim,
De parcă nu știu ce-i acum...spre-atunci ne ducem ori
venim?!
Nu bâjbâiam în ireal, mă îndemnați cum să creez,
Să mă botez în cugetări, să văd frumosul, să visez!
Oare-aș putea să regândesc imaginile de atunci?

Eu simt, iobito, că tu vrei tristețea mea să o arunci!
Aș apleca iar pleoapele, ca să-mi închipui zărilor
Când te priveam îndrăgostit, să-mi aprind cugetările!
Aș revedea în orice gest semnele încântătoare –
Nimic mai sfânt, mai pur și demn ; pasiuni
seducătoare!

Pe-alături un râu cuge, de neliniști clocotește,
Apa de pietre-i lovită și de maluri se izbește,
O ascult cum se avântă, cum se zbate, cum freamătă;
Ea seamănă cu viața mea când durere capătă.
Ce e împotriva apei n-o poate opri din cale;
Pe cât răul se opune, ea tot va ajunge-n vale!
Numai eu nu am putere nici cât șipătul de apă,
Orice-aș face, cât m-aș zbate, viața-mi de dureri nu
scapă!
Apa ajunge la mare, cum izvorul îi impune,
Doară eu cândva voi cade – unde, nimenea nu spune;
Am trăit când nu se știe, în urmă fapte nu rămân,
Poate-o cruce va s-arate că nu am fost vre un păgân!

**Bradule frumos și falnic, tu de când te-nalți din
stâncă,**

Numai tânăr ești tot timpul, iar puterea-ți e adâncă!
Când tu, de vremuri multe, vârful îți vede seninul,
Cum de capeți așa forță, stai de vorbă cu Divinul?
Mi-am ridicat și eu gândirea, dar nimeni nu o aude.
Și pe cât zilele zboară, bătrânețea îmi surâde!
N-am grăbit-o ca să vină, cum ar fi, bine-i venită!
Dar îmi ia din tinerețe – pare că-i nesocotită!
De ce-i mai frumos în viață ne desparte, ca tâlharul;
Dispare vraja-nălțării – în urmă rămâne-amarul!
Pe când tu păstrezi mândria, până-n ultima ta oră,
Când destinul hâd apare și-o furtună te adoră...
Viață fără bătrânețe vreau precum o are bradul;

Dă mi-o, rog, și mie, Doamne, apoi îmi voi trece
vadul...

N-am avut norocul mare să am maeștii literari;
Am admirat toți scriitorii – genii alese, temerari!
Pe paginile lor am plâns ori am visat încrezător,
Întotdeauna m-am simțit mai bun și mai cutezător.
N-am avut învățătură să trudesesc în a cunoaște
Tainele adânci din cuget, unde geniul lor se naște.
N-am citit cu tocu-n mână, să las urme de cerneală,
Cu ce mintea mult să-nvațe, să asud – fără crâcneală!
M-am mulțumit cu puținul, crezând că este comoară;
Ce este la suprafață e strădanie ușoară...
Cât regret azi înșelarea o arată strofa rece;

1950-Nu aprinde gândul ager care peste versuri trece!
Ca să-ndrept, cât se mai poate, din suflet emit
dogoare,
Din cuget închipuire și-aripi pun rimei să zboare!

Printre sutele de poze, câte laptopul meu are,
Revăd zâmbetul șagalnic, părându-mi o sărbătoare.
Fiecare-nseninare nu clipelor acelea dau
Un semnal de fericire, ci veșniciei îl predau!
Cum au fost o bucurie, peste orice vremuri triste
Rămân clipe de lumină – fericirea să persiste!
Ori de câte ori le-ntâmpin, parcă aș trăi realul
Și ades percep că-n sine străjuiește chiar normalul.
Tot felul de gânduri clare, de-ntrebări și presupuneri
Se ivesc și-mi dau indemnuri să discut, să fac
expuneri...
Să spun oare săru- mâna, atunci când mă-ntorc acasă,
Să spun ce-am făcut pe-afară, ce avem astăzi la masă?
Dacă stau și judec bine, consider că ar fi cazul
Să n-o fac, căci nu te afli – m-ar prăpădi rău necazul!
Dar cum scriu aceste rânduri, sigur, ți le voi trimite,
Sufletu-ți să le primească, Supremul îți va permite!

**Când mă duc să fac mișcare, nu-ntâlnesc oameni
în cale,**

De vorbesc cu mine însumi, să nu mă cuprindă jale!
Uneori, mă-ngân cu vântul ori calc ușurel asfaltul
Chinuit de mașin grele – el mă știe, nu-i par altul!
Tot mergând de-a lungul străzii, pe lângă mine trec
mașini...

Se tot duc ori vin de-acolo unde fericirii te-nchini;
Acasă e bucurie, de aceea gândul zboară,
N-au cum lacrimi să curgă, viața fruntea nu-și
coboară!

Mă întorc atunci din drumuri, să mă simt la fel de
bine,

Ca atâtea mii de oameni care trec pe lângă mine!
O, dar vai, pașii mă duc, nu ca să mă simt *acasă*,
Ci pustiul să-mi vorbească, cu mine să stea la masă...
Voi parcurge drumul iară, poate-oi auzi vreo voce,
În zilele următoare, bucuria s-o invoce!
Să vină la mine iară, căci doar așa uit de urât,
S-o aud ca pe o șoaptă, ce, parcă, minte – doar atât!

Urc agale sumbra cale ce duce către cimitir;

Am de dat, în lunga-mi viață, morții un îndurerat bir!
O, iubito-n veci pierdută, morminte-s înzăpezite,
Nimeni n-a mai fost la tine – suspine nu-s auzite!
Cum același dor m-aduce, am venit cu nerăbdare;
Dragostea-i izvor din suflet, de aceea nu dispare!
Atunci când ți-aprind lumină, sunt în grația plăcerii –
Scurtă-i clipa bucuriei, nesfârșită-i a durerii!
Ea în mine e prezentă și mă arde ca o rană,
Parcă-s o altă ființă, pe frunte-am riduri coroană!
Nu e semn al degradării, c-aș putea fi un dezertor
De la sacre simțăminte, ci-s de tristețe purtător!
De-aceea plâng pe-al tău mormânt și sunt atât de
întristat,

Îmi e jefuit suflul și de iubire devastat!

Frigul și-a mai supt mânia, soarele ne încălzește,
2000-Murmură în aer zvonul: Primăvara se trezește!
Intră raze de căldură în pământ și în pădure,
Tuturor le dă putere – de mine n-o să se-ndure!
Natura se reaprinde – inima-mi rămâne rece;
Ea mi-e sloiul de durere – nicidată nu-mi va trece!
Oricât vremea s-ar opune, Natura mereu renaște –
Nu dispare în neștire, neivirea n-o cunoaște!
Deși noi îi suntem parte, revenirea-i interzisă;
Iubita mi-a fost luată, veșnicie-i e decisă!
Cum atunci să simt dogoarea, că în suflet îmi
pătrunde,
Însăși ea este oprită pe mine să mă inunde!

Dau ideile năvală, lin penița le înșiră
Pe un petec de hârtie și în lume le răsfiră.
Nesecat îmi este gândul; îmi plâng jalea, îmi spun
dorul
Și, pe cât vremea se duce, tot de vești e plin izvorul.
Din adâncuri ies în lume sentimente-nălțătoare,
Vorbe scumpe de iubire și taine seducătoare.
Visuri, gesturi și îndemnuri își arată-nfățișarea
Izbucnind în libertate, sfârșind, parcă,-ncătușarea.
Eu judec tot ce apare; de mă bucur ori de suspin,
Nu le opresc existența, tot ce vor, facă pe deplin!
Ele-mi sunt faptele demne și pe cât își fac prezența,
Tot mai mult mă-ncurajează și n-am să le plâng
absența.
Pare însă că adie o veste, nu puțin supărătoare,
Deocamdată n-are forță, nu izbește și nu doare;
Va veni o vreme tristă, fila să rămână goală,
Cugetul să obosească într-o clipă crucială!
Și din ce credeam mai tare să pun, ca la pom, coroană,
Va rămâne-o creangă ruptă, ca o sângerândă rană!

Totuși, totuși mă revoltă zvonul că mintea îmi este seacă,

Atât timp cât existența de idei nu îmi e săracă!

Cum un infinit de gânduri împlozii o să cunoască,

M-o soarbe *Gaura Neagră*...Doru-mi doar să viețuiască!

Nu-i o pată de-ntuneric locul pe care eu am stat

În această existență, chiar dacă a fost întristat!

Am cunoscut nedreptatea, înjosiri și asuprirea,

Mulți oameni, confrăți de viață, au îndurat răstignirea!

Când visa adolescența zilele înaripate,

Ei i-au fost, cu barbarie, aripile retezate!

Și cu cât, de-a lungul vieții, mi-am tot înălțat privirea,

Mi s-a-nchis zarea senină și m-a dușmănit orbirea.

Dar oricâte rele-n lume s-au manifestat cu groază,

Am supraviețuit urgii – îngeri am avut de pază!

Ei mi-au pus în gânduri visuri și în suflet fericirea,

Căci în inima fierbinte mi-au dăruit și iubirea!

Ea, divină înzestrare, mi-a fost mană și văpaie,

Mi-a topit sloiul durerii, făcându-l un...foc de paie!

Am dobândit gândul slobod, m-am urcat în cugetare,

Colind drumurile țării să scape de-ndurerare!

Și din locul meu de viață, asuprit și-ntunecos,

2050-Răspândesc lumini de cuget, să-i fiu lumii de folos!

Mulțumec iubitei mele pentru clipe de izbândă,

Pe care prin ea le aflu, cu putere renăscândă.

Chiar dacă acum Cruzimea, blândul chip al dragii mele

L-a sfârșit în neființă, cu dorul ei înfrâng rele !

Zi de zi îmi aștern gânduri peste file primitive,

Nu țin cont de importanță, de-s mai vagi ori uimitoare.

Mă grăbesc, că viața-i scurtă, iar dorința mi-e prelungă,

Să înșir povești de seară și la capăt să ajungă.
De-o să depăn întristare, vreau doar să se înțeleagă
Sentimente-nălțătoare – tot ce-s patimi se reneagă!
Scrisul meu cere răbdare și un dram de-ngăduință,
Până când va fi-nțeleasă o dragoste-năzuință.
Eu vorbesc despre iubire, cum s-a ivit, cum a apus,
Despre zbaterea trăirii din regimul descompus.
Astăzi eu îndemn cuvântul, adevărul să-l rostească,
Lumea să fie frumoasă, să nu uite să zâmbească,
Doar m-a învățat el însuși să pătrund în cugetare,
Să descopăr poezia, ca pe-o binecuvântare!
Și prin taina versurilor, mi-am învins năravuri multe
Și visez piscuri înalte, inima de dor s-asculte!
Poezii, versuri și rimă – noțiuni de farmec pline,
Mi-au permis să cunosc lumea, să am încredere în mine!
Dar pe cât simțeam putere, a trăznit însă urgia,
S-a cutremurat pământul – îngeri mi-au luat soția
Și o țin la ei în ceruri...eu nu-s bun singur de nimic,
Sunt învins de mine însumi, fiind propriul meu inamic!
O speranță mai mijește: această carte s-o sfârșesc,
Căci primesc o mană sacră: cu versuri mă împărtășesc!

Să știi, dragă, am revenit – vorbesc încet, căci îți e rău;

Vom merge iarăși la spital, ca tu să scapi de chinul tău!

Doctorii și analize, transfuzii și raze vii,
Și-orce-n lume e posibil, dar numai teafără să fii.
De nu poți te duc în brațe, în rezervă stau cu tine,
Nimic să nu îți lipsească, să trăiești, să te faci bine!
Și pe cât ne-au purtat anii, ne-am tot dus și iar ne-am tot dus,

La mulți doctori, la mulți alții; speranța vieții s-a redus!

Ce nevolnici suntem astăzi, când gângănii ori nimicuri

Pot orice să nimicească, să transforme în tizicuri!

Asta-i demnitatea lumii, om – ființă uimitoare,

Nu are deloc putere? Ce sorți neîndurătoare!

Recreează-l iară, Doamne, brav, puternic și de temut,

Nu a fi de râsul morții când de durere a gemut!

În tăcera din odaie și lumina este stinsă,

Iar o pâclă grea și deasă pretutindeni e întinsă,

Doar o Undă, ca o știre, atmosfera o străbate,

Amintind că-n spațiu-acesta bucurii sunt inhibitate!

Nu se simte vreo dorință, nu se-aude vreo chemare;

E o boală de tristețe, fără nicio întremare!

Eu aici îmi sfârșesc veacul – e maidan și-mpărăție,

2100-E urât, dar eu aici scriu, îmi este minunăție!

Și percep: e pretutindeni, nu e dusă, nu-i absentă

Cea care mi-a fost iubită – taina ei e insistentă!

Într-un palat dacă aș fi, mi-ar părea nenorocire;

Doar aici, în locul sumbru, eu mai întrevăd iubire!

De-a lungul șoselei mă duc, fantezia-i provocare –

Mintea se oxigenează cu aerul în mișcare.

Izvorăsc idei toride, să aprindă versuri pure,

Ce-n văpaia de simțire truda mea o s-o îndure!

Știu, vor fi greșeli destule, vorbe seci și gânduri goale,

Dar se vor găsi pepite și cu raze triumfale!

Unde e perfecțiune, soarele chiar are pete;

Vor căpăta strălucire și rimele mai cucuiete!

Ce e rău să mi se ierte, ce-i plăcut să se rețină,

Căci ființa omenească cu frumosul se îmbină.

Și cei ce iubesc trufia pot găsi plus de valoare;

Nimic pe lume nu-i zadarnic, chiar spinii își au floare!

Și de-o curge cumva sânge, ști-se-va c-a fost durere,

Că unii în existență n-au cunoscut doar plăcere!

Străluciri din anii tineri își păstrează vraja încă,

Parcă vin din altă lume, cu o dragoste adâncă!

Cu-nfrigurare ne cheama iubirea la întâlnire;

Se sărutau privirile în gest de nestăpânire,

Ne erau frunțile firbinți și buzele de dor ardeau,

De lume, sfioși, ne feream – doar stelele ne mai vedeau!

Aceste clipe re trăiesc când înapoi gândul zboară,

Cad în extaz, visez, mă pierd, fericirea mă doboară!

Doamne, Doamne, ce-i cu mine, tinerețe mi-o dai iară?

Pasiuni ce erau stinse acum par că înviară!

Stați, rămâneți dragi iluzii, n-ați venit dintr-o eroare,

Ci răspundeți dorințelor ce vă strigă cu ardoare!

Eu vă sechestrez în minte, doar din mine faceți parte;

Voi, iubirea și cu mine suntem jurăminte-aparte!

Tot albim la bătrânețe ca o casă văruiată,

Că destul un întuneric face viața chinuită;

N-ar fi chiar o noutate că el loc o să își facă

Tot mai des de-a lungul vieții și-n tristețe se îmbracă.

Și alungând bucuria, zile negre îl alintă,

Îndemnându-l totdeauna existența să o mintă!

Ce e negru alb să pară, ce e soare să zici că-i nor,

Ani târzii – să spui că-s tineri, prăbușirii să îi spui zbor!

Sunt dușmani perfizi ai vieții amăgirea și-nșelarea;

Pretutindeni stau la pândă – nu știu ce este iertarea!

Doar cu via-nțelepciune relele nu se împacă;

Viclenia lor temută în adevăr se îneacă!

Și cum vârsta-naintată e izvor de rațiune,

Relele primesc înfrângeri – parcă au defectiune!

N-am cunoscut iadul ocnei, nici lumina plumburie;
Am avut însă tot timpul cugetul în pușcărie!
Nu puteai să deschizi aripi și să zbori în libertate,
2150-Să gândești, să vorbești liber – credințele neiertate!
Și-au trecut în goană anii, ne-a cuprins revolta mare,
Renaștem în idealuri – teroarea e-n destrămare!
Ne luptăm cu înjosirea, cu ura și umilința,
Cu tot ce veacul urgiei ne-a intoxicat ființa.
Este greu să ne desprindem de idei înșelătoare,
Ce-au înveninat un secol – ideologii barbare!
Și cum faptele-s firave, decenii multe vor trece
Până când reminiscența înșelării să o sece!

Oameni, mașini, avioane; peste tot este mișcare –
Se agită, se frământă, totul e o transformare
De la starea potolită – la viață, la înălțare!
Cel slab rămâne în urmă, cei puternici – răsfățare
În dorințe, în plăcere ori în patimi și păcate;
Viața părând nesfârșită, dacă știi să dai din coate...
Oameni buni, oameni de treabă faceți viața mai
ușoară,
Lumea bună și frumoasă, fără rușine de țară!
Nu vedeți cum au străinii toată existența, traiul?
Faceți cum era odată Rămânia: Fală, Raiul!
Despărțiți-vă de timpul grav al înșelătoriei
Care gândul îl robește, ca în vremea barbariei,
Când îți pierdeai libertatea de aveai împotrivire
Contra incompetențelor și-a locului nepotrivire!
Nu urcați la cârma țării prefăcuții, proști din fire;
Ei vă mint, au dulce vorbă; comportarea-i nesimțire!

**Când suflet nu pui în faptă, din lume ea va
dispare.**

Numai el dă existență, ce vedem doar ni se pare,
Căci ce-i azi nu va fi mâine și cine trecut nu are

Viitor nu va cunoaște, iar c-a fost – doar e-o ntrebare!
Spre-a se știe despre tine provoacă-n lume schimbare,
Vezi ce e cu tine însuși, n-ai nevoi de aprobare!
Ce gândești, ce faci și-n ce fel, trebuie să-ți fie lege;
Să servească semenilor ca un rod ce se culege.
Asta e menirea vieții, nu patimă de petreceri –
Buruieni de pe maidane – cu dispreț tu să le seceri!
Doar astfel exiști de-a pururi, implantând suflet în
gesturi;
Ele-or fi borne-n vecie, ce faci silnic sunt doar resturi!

**Când mă-ntâmpini cu-al tău zâmbet, tu dai, parcă,
o poruncă:**

*Stai tristete, du-te-afară, bucurii eu mai am încă!
Și spui cu multă tandrețe: bun venit iubite dragă,
Te-așteptam, ca-n alte vremuri, dorul de tine mă
leagă!*

Nu-mi mai cad picuri din pleoape, pătrunde-n casă
lumină,
Nu percep că nu-i pe lume, imaginea-i mă domină!
Aranjez mai multe poze de-ale ei pe etajeră
Și mă simt că nu sunt singur, încăperea-i mai lejeră,
Am mai bună viziune, iar de am vreo supărare,
Îi revăd chipul ei expus și tristețea îmi dispare!
Desori, îi simt privirea cum spre mine se îndreaptă,
Părând c-am fi împreună; ești un vis, ești ca o șoaptă!

**În această existență, plâng ori râd, nu mai
contează,**

2200-Că-n pustiul meu din suflet nu există nicio oază.

Cum în zona secetoasă vântul spulberă nisipul,
Așa viața mea golită răvășit își are chipul.
S-a pierdut parcă în Cosmos mândria din tinerețe
Și în locul ei vremelnic vin tristeți să se răsfete!
Nu că haina bătrâneții e urâtă și tocită,
Ci că din această lume mi-am pierdut a mea iubită.

De aceea-i cerul sumbru, Universu-i o-ntristare,
Vremea trece-ngândurată, iar eu par o arătare!
Mai spun doar o rugăciune, să-mi păstrez în veci
iubirea;
Ea mi-a fost `nălțarea vieții și îmi este izbăvirea!

Când termini de făcut ceva, capătă înfățișare,
Dar primește oare suflet? Taina e răscolitoare!
Noaptea mobila din casă, când și când, încet
troznește.
C-a murit aici iubita amintire-n ea trezește?
Simte oare obiectul c-a fost martor tragediei
Din această încăpere când s-a stins duhul soției?
Ori poate că doar îmi pare, ci spiritul ei revine
Și se-așează în fotoliu să vorbească și cu mine?
Nu știu bine cum să judec, dar îmi pare că-mpreună
Cazurile sunt în stare ceva mie să îmi spună.
Și atunci, în miez de noapte, conversez, în gând, cu
ele,
Nu oftez, nu am suspine, la salut că sunt fidele...
Și adorm târziu, spre ziuă, mulțumit de convorbire,
Universul se restrânge, eu reintru în orbire...

**Este ca o noapte neagră, niciun gând nu mă
frământă,**
Nicio stea nu-i căzătoare, niciun dor nu mă avântă!
Parcă sunt inexistență, ce-oi fi fost mi s-a părut,
De-aș fi avut un Univers, însuși el a dispărut!
De-am fost Viață și Iubire, ele nu sunt veșnice;
Ard un pic și apoi se sting, vai, precum niște sfeșnice?
Să fi rămas doar chip de lut, fără cuget înălțător,
În simțiri absent și rece, ca un chin necruțător?
Oamenii gândesc, se-agită, se mișcă, luptă, lucrează,
Numai eu nu simt vreo grijă, fruntea mea nu mai
visează!
M-o fi părăsit sufletul sau vreo suferință are?

Ce-i cu el, e-o despărțire? Dar el e Sfântă Suflare!
Și-a lăsat în mine umbra și are o întâlnire
Cu cel al iubitei mele? Doamne, Fă-le o-nlesnire,
Căci acum sunt despărțite, cum nu au fost niciodată.
Au atâtea să își spună; dorul i-a aprins deodată!
Îl aștept curând să vină, să-mi spună dacă e bine,
Ce i-a dus iubitei mele, ce-mi aduce de la sine...

Ce e cu bătrânul care zilnic drumul îl parcurge?
Pare-nstrăinat de lume, timpu-i trece, viața-i curge!
Hei, tu care-ntrebi de mine! Am avut viața regină,
Nu ai tinere de minte, am strălucit în lumină!
Am stăpânit idealuri, năzuind spre libertate
Și-am construit baricade de credință și dreptate!
Îndemnam lumea la luptă, i-am scris imnuri pe
drapele,

2250-Cugetări și poezie; ele-au fost armele mele!

Astăzi chiar dacă sunt gârbov, ce-am în gând o să
domnească,
Întrucât vreau bucuria lumea să o cucerească!
Din trecut eu vin alene și în urmă voi rămâne,
Ce-am făcut n-are pieire, vor fi-n viitor stăpâne!
Că sunt azi pleșuv de forță, nu regret și n-am durere,
C-am fost brav în tinerețe, în suflet păstrez putere!
Nu mă-nving vorbele aspre: trece moșul, amărâțul,
Slăbănog din altă eră, prăpăditul, jigărâțul!
Cum am fost și cum mă-ncumet să sper că nu m-am
amăgit,
Voi fi-mpătimit credinței până la tristul amurgit!

**Oricâte clipe se tot duc, cu-atât mai mult altele
vin;**

Numai anii mereu se trec și înapoi nu mai revin!
Mai bogat ne e trecutul, mai sărac e viitorul;
Orice am avea în viață, de el ne va usca dorul!

Tot mai puțin l-om cunoaște, un pustiu vedem în față:
E o himeră lacomă ce multe zile înhață!
Asta-i Viața, asta-i Timpul, ei nu au prietenie,
Parcă n-au același Tată, între ei e dușmănie!
Nu sperăm să trăim un veac, dar nu cedăm nicio oră;
Pentru orice clip-a vieții Divinitate se imploră,
Căci infima existență o simte ca pe-o-nviere –
O victorie supremă – din moarte o grațiere!
Un gând în plus, o vorbă doar poate să schimbe
destine,
Să aducă pace-n lume și trăiri profund creștine!
Doamne, o țineam în brațe și-o rugam: *Mai stai o clipă,*
Să te văd, iubită dragă, poate viața se-nfiripă,
Să vorbim, să ne-auzim, să ne căutăm privirea,
Să ne zâmbim cu plăcere, să ne bucure trăirea!
O fi înțeles momentul, ultima, de timp, frântură
I-o fi spus c-o vrem în viață, a simțit că-i rugă pură?

Nu v-așteptați s-aflați geniu printre rîndurile scrise,

Strălucind idei de vază; cum n-au fost, nici nu sunt zise!
Veți găsi doar simple fapte, meditații, poate visuri
Pe care un om, cu râvnă, le-ncrustează în înscrisuri,
Modelându-le statura cu dor și sinceritate,
Cu filon de adevăruri și cu suflet inspirate.
De veți căuta plăcerea unor aventuri galante,
Bucurii, umor ori fală , n-am făcut așa implante!
De le-aș fi găsit în preajmă, mi-ar fi părut o insultă
Adusă tristeții mele – doar tăcere ea ascultă!
Coborâți-vă dorința în neliniștea reală,
Să vă-ntâmpine-adevărul prin curaj, fără sfială,
În deplină demnitate, cu trăiri de dor aprinse,
Cu nedrepte sorti de viață și speranțele învinse.
Nu vă veți ucide-n jale; chiar de lacrimi vă vor curge,

Vă vor fi divine doruri ce în suflet se vor scurge!

O, tu rimă princiară, permanentă căutare

De trăiri incandescente, ești mereu o revărsare!

Înunzi lumea cu credință în dragoste și în victorii,

2300-O îndemni să se înalțe și să cucerească glorii.

De e tristă ori învinsă, o-mpaci, o-nveți să se-avânte,

Nu o lași în suferințe – vindeci aripile frânte!

Dai tot ce e mai bun în tine, te sacrifici, n-ai rețineri;

Ești tot timpul în putere, anii tăi mereu sunt tineri!

Inspiri forță-n existență, demnitate-n comportare,

Cugetului – idealuri, din suflet emiți iertare!

Rimă, rimă, dor de viață, tu mi-ai imprimat cadența

Drumului parcurs prin vremuri; îmi ești vis, mi-ești
existența!

Eu și-acum, în clipe triste, mă aflu pe-a ta orbită

Și scriu versuri desperate pentru stinsa mea iubită!

Cum unii te vor uitare, în cuget eu te-adăpostesc,

Reușesc numai prin tine ca prezența să mi-o rostesc!

Află lumea ce mă doare, ce visez, ce dor mă poartă

Și ce-i spun, ce rău îmi alung, de tristeți să se despartă!

De n-ai fi tu, armonie din a rimelor cântare,

Mută ar fi omenirea – existențe fără soare!

Când rimele apar în minte cu idei fulgerătoare,

De nu le fixezi în versuri, sunt doar focuri stingătoare.

Zilnic gândul mă îndeamnă să mă-mbăt cu duh de
rimă

Și uitând de mine însumi, supărarea mi-o suprimă!

O, Sfătuitor de bine, mi-ai fost dascăl totdeauna,

Ți-am crezut vorbele spuse, frunții îmi erau cununa!

Dar greșești de-această dată, nu vreau să cad în uitare,

Îmi vreau înapoi iubita, fără ea e întristare!

Și de-aceea scriu în versuri, poate, Cerul îl înduplec,

Și-am s-o fac cu imsimțență, până din lume am să
plec!

Strofele-mi sunt rugi aprinse, lacrimi și-nchinări
depline;

Nu de-aceea harul are împuterniciri divine?

Știu că nu în permanență folosesc rime plăcute

Și idei seducătoare, dar așa-s de gând făcute!

De-s puțin convingătoare, să-mi redea iubita doară

Măcar pentru o mică vreme...o să-ncerc și-a doua
oară!

De câte ori îmi amintesc de chipul pe care-l aveai,

Tot nu-țeleg că nu mai ești, ce dacă încă mai trăiai!?

Pe cine oare-ai supărat, consumi apă și aer,

De sărăcea Universul? Eu n-am auzit vrun vaier!

Erai fire liniștită, nu lăsați umbră nicăieri;

Iradaai doar bucurii – să faci un rău, n-aveai puteri!

Și-atuci ce demon s-a opus să mai primești raze de
soare

Și-a hotărât să nu exiști, să ai doar clipe muritoare,

C-ar fi lumină prea puțină și nu ajunge pentru-oricine

E în lupta existenței, dar are forțe puține...

Dac-așa ne este soarta, nu poți spune că e bună,

Atât timp cât puteri oarbe pe oameni buni se răzbună!

Cum de-admiți, Divinitate, o așa nelegiuire

A ce-ai dat din Tine însuși, nu e o păcătuire?

Nu judec deloc politic starea- n care este țara;

Meditez cum cred confrății – parcă și-ar spune ocară!

Nu poți să condamni tu lumea că de rele-i stăpânită

2350-Și de arma dușmăniei inima îi e rănită,

De ce noianul de patimi o sufocă și-o suspină;

De cumplita nepăsare, sigur, că purtăm o vină !

Nu-i nimeni scăpat de grijă când nu-i ia în seamă
chinul,

Că indiferența rece îi îngăduie suspinul.

Dar cum toată lumea geme, țara-ntreagă e-n durere

Și cum vrea descătușare, răzvrătire aprig cere!

Ce descriu nu e minciună, iată cum lumea gândește:
Da, suntem și noi de vină, dar un Rău prea ne
pândește:
El pare buricul lumii, vrea să ia Portul Constanța;
Noi l-om da cu bucurie, dar prea mare-i aroganța...
Nu ne vor în Spațiul Schengen, de nu ne vom lăsa
proștiți,
Să stăm cu căciula-n mână, să-i rugăm: Hai, furați,
poftiți!
O, Tribună Europă! Cum te-acunzi în viclenie!
Ofereai egalitate ori statut de colonie?
Este oare democratic s-ajungem bătaî de joc,
Pentru mofturi, interese, patria pierzând acel loc?
Mai vezi ce-i și cu profitul, cum trece peste hotare;
Țara este jefuită – tâlhării la drumul mare!
Ai fost cândva scut de luptă – așa a fost salvat
Vestul...
S-a uitat, fiind puternic, la datorii nu dă nici restul!
Până când nu se respectă orice Nație prezentă,
Nu voia Măriei Sale, Europa-i Repetentă!
Vestule ești foarte Mare, interesul te domină,
Dar minte tu ai puțină – lăcomia te termină!

De oriunde relele vin: și din față, și din spate,
Din străfunduri, de deasupra, în spații neocupate
Nici de griji și nici de teamă; de ele să se ferească.
Locurile-s ale vieții în ființa omenească,
Pe ele să se-ntroneze cu dureri, lacrimi și chinuri,
Să piară din existență sufocate de veninuri.
Boala să le fie traiul, rău-n lume să dicteze:
Ce e bine să nu fie, ce-i cântec să înceteze!
Puterea să se reducă, speranțe să se usuce,
În dureri să se afunde, viitor să nu apuce!
Cine viața protejează de nemernicii barbare,
Cine nu-i cuprins de jale, de-a oamenilor disperare?
Oare-aceasta-i legea lumii, cine e-nzestrat să-nvingă

Haosul din viațuire, nebunia-i să o stingă!?
Ne e dat ca niciodată să nu scopăm de-mpotriviri
Asupra zilelor noastre, s-avem destinul de martiri?
De ce-atunci avem în fire credință, vis, înălțare,
Dorințe de demnitate, legiuiri de ființare?!
Să fim la cheremuri oarbe, la absența rațiunii,
Tot ce e măreț și falnic e robul deșertăciunii?
Te bucură, dragă viață, că totuși ai fost ivită
În infern de nedreptate, părând...a fi fericită!
S-au scris despre viață tomuri, se învață și la școală,
S-o iubim, să-i fim de strajă; dar uităm – mintea e
goală...

Când să se înalțe-n zboruri, ne ferim, ne pare trudă,
2400-De ne ceartă, c-o respingem, ni se pare c-ar fi Iudă!
Ce ne tot cere eforturi când e vremea de distracții,
De plimbări și lungi vacanțe – ce superbe satisfacții!
Auzi coala, ne vrea jertfă să ne construim destinul,
C-am fi părtași la chipul lui, asta o face Divinul!
Noi suntem ființe-alese, n-o să slugărim la treabă,
Ce ne obligă vreo lege? Nici Satana nu ne-ntreabă!
Suntem bravi, suntem puternici, la picioare ne-o fi
lume;
Demni și-ncoronați de glorie; nu ne plictisi anume,
Cu tot felul de ambiții, cu iluzii de-nălțare,
Cu dorințe de victorii, cu puteri de cuget rare!
Toate-aceste ziceri fade n-au în ele-adrenalină;
Desfătarea vine-n goană, ne încântă, ne alină,
Nu ne cere chibzuință, se oferă, ne îmbată
În vâpăi de valpurie, tinerețe neschimbată!
Dar cum trec zilele-n viață, ca un cântec, ca o boare,
Tocmai vremea când ființa victorii vrea să doboare!
Nu huliți că-i hădă viața, că-i zgârcită și hapsână,
Că nu vă face plocoane, nu vă stă la îndemână!
În adânc comori se află, n-ați dorit să le cunoașteți;
Ați putea să le dețineți, de ar fi să vă mai nașteți!
Spunea Nichita Stănescu *că-nauntru omul are*

Aripi spre-a fi desfăcute - doar așa poate să zboare!
Au doar singură vrere: la vremea lor însă toate,
Iar de nu-s, nemernicia aprig viața ne-o străbate!
Dinspre Nord viscol năpraznic peste lume se propagă,
Sufocă trăiri firave, căci viața nu-i este dragă.
De se-aud vaiete, spaime că-i nevolnică, bătrână,
N-are cin` s-o protejeze, n-o fixează nicio vână,
Niciun merit n-o-ntărește, virtuți nu are de pază;
Se va pierde pulberată...Niciun dor n-o înviază!

Răul e o uneltire a diavolului pe pământ,
Fire dușmană omului, că e creat din Duhul Sfânt!
Căci acesta *lighioană* ce pretinde rațiune,
Se opune-a fi supusă de orice agresiune
Și ea chiar are tupeul să-și propună răzbunare,
Că tot ce nu este bine să suporte condamnare.
Vrea în lume să-ntroneze bucurie și iubire,
Să suporte răutatea definitivă izbire!
Ce-o fi crezând omul firav că nemernicia doarme?
Ea la orice-mpotrivire are-ntotdeauna arme.
Și dacă nu sunt destule atacă deodată-n haită,
De-auzi omu-n altă lume cum de-ndurerări se vaită!
Noi facem ordine-n lume; ce e rău să progreseze,
Bucurii să nu existe, orice om să se-ntristeze!
Și când n-o mai fi pe Terra nicio minte gânditoare,
Iadu-atunci, atotputernic, va fi marea răzbunare!
Nu dispare orice minte, mai rămân cele sărace,
Fără duh, fără voință, schilodite în găoace,
Capabile doar de-njosire, de hoții și jaf de-avere,
2450-Sunt cei ce ne conduc astăzi, fără frunți – lipsuri
severe!
Se revoltă Istoria, țara este jefuită
Fața celor ce-o veghează cu necinste-i prăfuită!

Frumoasă-i lumea, bogată, cu palate și castele,
Dar și cu prea multe cocioabe și cu nesfârșite rele!

Urâtă-i lumea, săracă, n-are destulă lumină,
Tinerețea-i trecătoare, însăși viața-i prea puțină!
Frumoasă ori pea urâtă, bogată sau prea săracă,
O iubim, este a noastră, n-are cum să nu ne placă!
Ce-i frumos să curgă-n valuri, ce e rău să se usuce,
Să n-aibă nicio putere, viitor să nu apuce!
Omul știe s-o clădească, de Destine fiind faur;
Când le-nalță din aramă, când le sculptează din aur!
Lumea lui e traiul zilnic, visuri, idealuri, lupte
Și trecutul lui de veacuri, cu fală ori aripi rupte!
Pentru toate-aceste zbateri, pentru vremea ce-o să
vină,
E dator să se jertfească, prin orice gest să le susțină!
Omul, înțelept cum este, va putea face-n curând
Din dorinți realitate, orice opreliști înfruntând.
Măiestria, înălțarea îi sunt țeluri de izbândă,
Spre a se crea pe sine cu putere renăscândă!

Este ziua fiicei noastre, sunt plecat în capitală,
Urări să-i duc de la tine, că-ți era parte vitală!
Cât îți mai era de dragă, de la sâni i-ai dat putere
Și din suflet înzestrare cu iubire – mângâiere!
Nimic n-avea importanță decât felul cum există,
Nicio lipsă, nicio grijă ori vreo umbră pesimistă;
Să fie bravă și suplă, iubitoare, devotată,
Mai presus de neputință, sclipitoare, inspirată!
Ea-ți era *Fetița Mamei* și când n-a mai fost de-o
șchioapă;
Un alt termen în șimțirea-ți n-avea cum să mai
încapă!
Ochii ți-ai închis de-a pururi, sub privirea ei amară
Și te-a strigat să nu te duci...sufletu-ți să nu dispară!
Eu prin ea mai sunt pe lume, mă susține, mă
indeamnă,
Cum să-mi port pe mai departe anii mei de lungă
toamnă...

De copil iubesc pădurea, i-am salvat bolnave ramuri,

Le-am oblojit, le-am listruit și expus, frumos, sub geamuri,

Le-am arătat copiilor, celor mari, chiar și acelor

Mai puțin interesați, și le-am făcut poze color

Și, cumva, să nu se piardă, le-am tipărit într-o carte,

Ca un semn că ești, pădure, o pasiune aparte...

Ele-s sculpturi naturale, par că-s oamnei, animale,

Bucurii ori suferințe, idei imateriale!

Vezi o lume-n armonie sau în haos primordial,

Rămâi mut de frumusețe – Natura e artist sacral!

Când m-afund prin negre umbre, acolo ades se-ascunde

Câte-o ramură uscată – parc-aud: vino, pătrunde,

Sunt aici, redă-mi iar viață, nu-s sortită putrezirii;

Spun ceva, mă adesez lumii, eu îi sunt sol al iubirii.

Cum să treci pe mai departe, să nu vezi, auzi, nici să simți,

2500-Ce cauți oare-n pădure, de n-o iubești, atunci te minți!

În tot Imperiul Codrului suntem primiți cu taină sfântă,

Dacă purtăm în suflet dor, iar grijile-i ne frământă.

Cu tine, Cici, ades mergeam, de cum era primăvară;

Cu ea vorbeai, te cunoștea – îi era o surioară,

Știa tot felul de copaci și sumedenia de flori...

Aș vrea cu tine s-o colind, de-ai putea, măcar uneori!

Nimeni nu mă mai așteaptă atunci când revin acasă;

Pare ceva imposibil, ca o vrere nemiloasă!

Deschid ușa, nu-i lumină, atmosferă împietrită,

Sunetul e-n amuțire., firea mea e-nmărmurită!

Cum atâtea mii le zile zâmbete m-au întâmpinat,

Iar acum casa, pereții, clipele au suspinat?!

Cum mă-ndurerează gândul că nu spulberi, prin
prezență,
Pușcăria mea din suflet, s-avem, Cici, existență?!
Sfinți oare nu sunt în ceruri, să facă așa minune,
N-au aflat de nedreptate, suferința-mi nu le spune?
Le e teamă de vrun diavol, este cumva mai puternic,
Stăpânește-această lume ce-i desfrâu și ce-i nemernic?
În cine să-mi pun nădejda, voi vorbiți și cu
Dumnezeu,
El prin voi cunoaște lumea, spuneți-i ce-am pățit și
eu!
Ce serbări ar fi în lume, ce cerdințe, ce-nălțare,
Aș putea să-mi dau chiar viața, pentru a ei ființare!
Nu mă judeca Părinte de arunc vorbe sprintare;
Viața nu mai e frumoasă, totul e o renunțare!

**Aș vrea să plâng, dacă mai pot, c-atâta de mult îmi
este dor**

Și-i lacrimă existența înstrăinată de fior.
Un gând străin însă nu vrea să-ngăduie un gest firav,
Dovada-ar fi că-s suferind, de singurătate bolnav!
Cum să nu plâng că draga mea de viață a fost uitată,
A dispărut în întuneric și printre stele mutată!
Cum să nu plâng, cuget hoinar, fără de vatră și altare
Ori troițe la răscruce – ca durerilor hotare?
Cum să nu plâng că mă privești cum îți admir pozele
iar
Și te simt fermecătoare - mă inspiri, mă-ndemni, ai
har.
Cum să nu plâng că-mi ești în gând ca un zâmbet fără
vină;
El mi-arată calea vieții, mi-ești aproape, ești lumină!
Cum să nu plâng că orice loc de tine îmi amintește,
Pari a fi, eu mai sunt oare – pulsul vieții-ncetinește!
Ce-o mai fi de-acum încolo importanță nu mai are –
Fantastica existență a rămas părănd o boare...

Gânditor și-adus de spate, trece un moșneag pe stradă,

Rușinat de cum arată, parcă nimeni să nu-l vadă!
Frigul i-a-ndesat căciula, vântu-i spulberă fularul,
Un glas, parcă, îl întreabă: unde te mână amarul?
Und' te vânturi, ce mai cauți, ce mai răscolești,
bătrâne;

Anii tineri nu-i mai afli, tot departe vor rămâne!
Stăpâneai cu lăcomie o comoară de visare,
Pe care o Baba-Cloanță a făcut-o întristare.
S-a-ntunecat strălucirea, s-au prăbușit idealuri,

2550-Răvășite-s gândurile și-a credinței ritualuri.

O, tu biată creatură, ce visai desăvârșire,
Meditezi și te revoltă o asemenea sfârșire!
Ai vrea chiar o retrăire a durerilor avute,
Numai tânăr să fii iară, cu visuri reîncepute...
Dar, bătrâne, dor nevolnic, ai în suflet amintirea
Unor fapte princiare ce-ți oferă Nemurirea!
Tu, urmaș, aprinse cuget, trecutul îți e izvorul
Din care sorbi apă vie – i se cuvine onorul!

Vântul suflă cu putere, pașii abia de mă poartă,

Haina-mi cântărește-o...tonă, iar un glas parcă mă
ceartă:

Mai bine să merg acasă, la treabă să pun creionul;
El învinge-orice opreliști, nimeni nu-i zgâlțâie tronul -
E stăpân peste hârtie, peste timp și peste vremuri,
Supune orice durere, orice patimi și blestemuri.
Iar de simte primăvară cum în gând se-nfiripează,
Cu o tainică vrăjire lume pură întrupează.
Dispar rele, suferințe, păcate și întristare –
Declanșează bucurie; de orice este în stare!
Mă întorc din drumul silnic, chiar curajul e nevolnic,
Nu poate să mai reziste prăpădului samavolnic.
Întâlnesc însă tristețe, creionul lacrimi emite;

E mai greu decât afară – dureri împătimate!

Nu este ceea ce scriu o poveste de iubire

Menită a încânta cu clipe de fericire!

Nu chem vraja unor muze să inspire sentimente

De aprinsă adorare sau de falnice momente.

Da, au fost cândva aceste stări de viață uimitoare,

Dar și-au stins înflăcărarea în tristeți nimicitoare.

Azi îmi sunt imagini șterse, amintiri nepercepute

Ca imbolt de cutezanță, chiar îmi par necunoscute.

Veți vedea pe-acest file multe rele îndurate,

Cum m-a ars nemernicia, lacrimile revărsate!

Sunteți oare plini de gânduri și ce-am scris vă
indispune?

Rămâneți cu lumea voastră, aprindeți cartea c-un
cărbune...

Îi voi premări pe-acea ce-or avea-n suflet tărie

De-a afla... că-mi trăiesc viața în... cumplită
vrăjmășie!

(Vor trăi pe lângă mine o nedreaptă barbarie)

La ce bun toate acestea? Din loviri și din înfrângeri

Desprindem înțelepciune ca povăța unor îngeri!

Învățăm mai mult în viață din luptă, din aprigi zbateri,

Din tumultul încleștării prin mari fapte sunt răzbateri!

**La plimbarea mea de astăzi nimic nu-i demn de-a
fi notat;**

S-a mai dus din viață-o oră - prin uitare-am înnotat!

Nu știu nici ce e cu mine, parcă plutesc ca o scamă,

Nu observ fapte distinse, atenția se destramă!

Toate-s fără importanță: geniul, gloriei, nemurire

Asupra ființei mele nu au nicio-nrurare!

Și-au pierdut demult valoarea – de m-au obsedat
vreodată,

Poate nu sunt eu aceea, căci astăzi sunt ca niciodată!

2600-Ce gânduri mai am de-acuma, ce pasiuni mă

frământă?
Întrebări fără răspunsuri – o victorie înfrântă!
Din străfundul cugetării erupe lavă de regrete
Ca-n timpuri primordiale, dar târzii și desuete.
Doar o singură idee străbate ca o lumină
Prin întunericul trăirii, părănd voință divină,
Să vreau când viața-mi s-o stinge, ca un semn adus
visării,
S-aud că se intonează imnul eroic al țării!

Mi-e privirea-ncețoșată, fruntea pare că mă strânge,

Orice obiect e negru, toată ambianța plânge;
E o stare naturală tot ceea ce mă-nconjoară,
Nimic nu-i ca altădată – întristarea mă-mpresoară !
Cu ea doar îmi trece ziua, noaptea cu mine adoarme,
Iar când scriu, versul l-atacă, folosind multiple arme:
De suspin, fața îmi arde, dacă râd, zâmbetu-i rece,
Iar visul, de frumusețe, totdeauna or să-l sece!
Ea-i urâtul, ea-i durerea, mă agită, mă-nspăimântă ,
Ea în felul ei gândește, dar în locul meu cuvântă!
Are-o lume a ei aparte, cu-ntuneric, cu-nșelare,
Fără zări, fără speranțe - silnică neconsolare!

A căzut cotina vieții, sala a rămas pustie;

Cea care era pe scenă a fost scumpa mea soție!
Peste tot s-a stins lumina, gându-ncremenește-n
zboruri,
Atmosfera încăperii tânguind sublime doruri.
Eu, rămas de unul singur, recaut divina clipă
Ce ne-a fermecat toți anii, poate că se înfîripă...
Ne-a învăpăiat iubirea, de simțeam nemărginirea
Dincolo chiar și de viață, intuindu-i nemurirea!
Ai plecat, dar te mai afli, orișicând îmi ești în minte:
Mă întrebi, răspund, te bucuri, facem planuri ca-
nainte,

Nu rămân lucruri neclare și mă-ndemni să trec la treabă,
Că timpul nu mă așteaptă și se perindă degrabă.
El e cel ce scrie piesa celui care e pe scenă,
Ca și pe-a spectatorului – viața nu este perenă!
Ți-a căzut cortina vieții, în suflet am întuneric,
Tot ce e frumos pe lume mi-e străin, e periferic!

Este liniște în casă, niciun foșnet nu se-aude,
Nici aerul nu se mișcă, viața parcă se exclude
Din-prejurul meu timidă, nu cumva să tulbur locul
Unde spiritul iubitei mele și-a flat aici sorocul.
Doar în gând cutez vreo faptă, nu rostesc o vorbă tare;
Ca o pură rugăciune pare că-i această stare!
Cugetul meu și-al iubitei aici își aduc aminte
De ce-a fost odinioară – gândesc, nu rostesc cuvinte.
În tăcerea împietrită nimic nu e cumsecade...
Doar un plâns scoate podeaua – din ochi o lacrimă-mi cade!

Ridică-ți frunte din pământ, privește cerul, zărilor
Spre locul unde vrei s-ajungi și îndepărtările,
Către unde gândurile te tot duc, la țărnul de basm
Unde-s fericiri și-s plăceri – o odisee, un fantasm!

2650-N-ai să mai vezi că-n jurul tău sunt doar tristeți și e urât.
În noi doar este frumosul, cum ni-l clădim, mai mult decât
Pare a fi ori îl zărim și regretăm că nu-l trăim,
Invidiem pe cei ce-l au, îl înălțăm, îl preamărim!
Dar faptul că mult îl dorim, de el simținu-ne-nrobiți,
Nu e dovadă că-l purtăm, de vraja-i înșine-absorbiți?
E sentiment înălțător, ca din sfințenii izvorât
S-alunge răul inuman din traiul nostru amărât!

Să transform plumbul în aur nu aş vrea să ştiu vreodată,

Nici secretul nemuririi – lumea s-ar simţi sfidată.
Mi-aş dori de-a crede-n mine, de-a iubi femeia pură,
De-a avea un ţel pe lume, visuri şi demnă statură!
Nu-s nabab scrântit de-avere şi-ndopat cu mari ambiţii,
Nu caută fericirea – vieţii îi pune condiţii.
Lui să i se prosterneze lumea, trecutul, prezentul!
El e alfa şi omega – în Univers e Monumentul!
Şi tot vântură prin lume că-i sărman, că-i nedreptate;
Ia să îl mai lase-n pace – zvonurile-s deşenţate!
Oamenire-ai ca şi Dânsul: e bogată în speranţe,
În visuri şi idealuri – nevoile-s aroganţe!
A fost brad în existenţă, dar l-a prăbuşit furtuna;
Îi putrezesc în uitare şi mândria, şi cununa!

Nu ştiu unde sufletu-ţi e, dar spiritul îţi e prezent

Peste tot unde-mi duc traiul, mă însoţeşte permanent.
Orice aş face, orice-aş visa, de fiinţa ta-s legate;
Dacă scriu, mănânc, deretic, gândul spre tine străbate!
Ce mă uit şi ce tot caut, ce aştept, care-i credinţa
De-a găsi o alinare şi-a-mi învinge neputinţa,
Să-nţeleg, să-i aflui rostul faptei de a-mi da durere,
Desprinzând de lângă mine dragostea mea – în
Tăcere!

Nu găsesc vreo lămurire, o scuză, o explicare
De ce-s singur, cine-n fapte are-o cruntă implicare!
Mă privesc – nu sunt acelaş, trupul însuşi e amaric,
Chiar şi gândul e nevolnic – tot ce vrea este zadarnic!

Iubirea se naşte-n suflete, de cum ele s-au întâlnit;

Acelaşi dor le-au fermecat şi-n fericiri le-au contopit.
Ea nu-i rod de inspiraţii ori hazard al întâmplării
Sau un joc de loterie pentru faima desfătării.
E o vrajă cu sfinţire ca un dar, ca o favoare

Oferită oamneilor, exaltându-i cu fervoare.
E ca un botez de taină din care absorbi putere
Să clădești întreaga viață fericire – înviere!
Oricât ar fi din greu să lupți, ea-ți renaște mereu viață,
Nu te predai înjosirii, îți e scut, ți-e fortăreață!
Iar când vine bătrânețea ori înduri singurătate,
Totdeauna-i lângă tine; prietenă – deplinătate!

Îți spun astăzi, dragă Cici, alte vești, ca și-altădată;
Chiar de nu mai ești pe lume, tu nu poți să fii uitată!
Din îndepărtări de țară o prietenă îmi scrie,
Abia dacă se mai mișcă – de durere este vie!

2700-O știi bine, din Brăila, este Udrea Adriana,
Ca și mine-i suferindă, inima își plânge rana!
I-am trimis cărți de-ale mele: versuri, gânduri despre
tine,
Poate-n clipe-ndurătoare, ne-om simți ceva mai bine!
Nu sperăm să trăim veacul, dar sperăm să-nvingem
chinul
Și-a avea îmbărbătarea de a mai privi seninul!

Ca să fac multă mișcare, mi-aș dori o bicicletă-
Nu cred că îmi pot permite; viața, parcă,-i incompletă!
Mă cheamă copilăria, când sub cadru, ușor băgat,
Conduceam acest vehicol, mândru ca un om bogat.
Neștiind atât de bine, să colind pe străzi aiurea
Ori pe cărări liniștite care străjuiesc pădurea,
Poate-oi găsi vreo jivină, ce ne-au și intrat prin curte,
Să le spun ce dor mă poartă, cum zilele îmi sunt mai
scurte.
Lor să-mi spovedesc durerea; oamenii de griji sunt
bolnavi,
Nu-și sfârșesc eforturile pentru semenii lor firavi!
Eu, crezând că țin ghidonul, strâng palma, târâsc
piciorul,
Viața parcă se-nvârtește, căutându-și viitorul...

Oamenii-s doar aparență, dar vrem puteri să dănuim;

Ca efemeri proscriși suntem și eterni să ne chinuim!
Acesta-i omul pământean, cu el însuși se confruntă
Și de-l minte fericirea, pieirea îi va fi cruntă!
De n-ar ști ce lasă-n urmă, nu și-ar resimți durerea,
Dragostea și frumusețea și-ar înveșnici Tăcerea!
Ce dispare nu regretă, l-ar învălui uitarea,
Indiferența l-ar cuprinde – n-ar exista întristarea!
Dar când plăpânda ființă poartă-n ea forță divină,
De dezastru-i conștientă, ca un tunet ea suspină!
Când își bănuie sfârșitul, răzvrătirea nu-și ascunde
Și-n adâncul cugetării la credință nu răspunde!
Părea că are putere în deplină măreție,
Dar vede că-i înșelare – veșnică blestemăție!

Obosesc și merg agale, și mai merg, și mă înclin,

Cine forță ia din mine, de-mi este viața în declin?!
Pasu-i mic, cărarea-i lungă, grea-i traista cu merinde,
Nu m-așteapt-acasă nimeni, doar tristețea m-o cuprinde.
Deschid poarta, bat la ușă, lugubru răsună holul;
Cin` să mai răspundă vesel – draga mea și-a dat obolul...
Doar să plâng mai am putere, rimele nu mă mai cheamă,
Gânduri prăbușesc din zboruri, speranțele se destramă!
Ce visuri, ce măreție închinam iubitei mele,
Dar azi cremene-i simțirea – toate zilele-mi sunt rele!
Nu am zâmbet, nu am doruri, lipsite-s de alinare,
Se frământă, se agită, iar lupta-i abandonare!

În holul de la intrare o mică bibliotecă

Arată cărțile mele - o avere intrinsecă.

Eu n-am nicio importanță, ele-s ceea ce contează;
De-oi fi fost ceva pe vremuri, e-o valoare demodată.
Numai cărțile păstrează demnitatea nesfîdată!
Ele vorbesc de timpuri rele, de luptă pentru dreptate,
2750-De speranțe și de visuri, spre viitor îndreptate.
Ele-s minele de cuget cu diademe de rime
Și filoane de cugetări, imnuri și credinți sublime!
Eu voi fi un întuneric, ele – văpăi de lumină,
Ce-or putea, ca peste vremuri, cugetul să mi-l conțină!
De-or fi mîini să le deschidă și timpuri să le-nțeleagă,
Se va ști că-n veacul jalnic viața mea n-a fost
pribeagă!

Privesc fotografiile și-mi pare că plutesc prin nori,
Resimt că am trăit cândva într-o lumină de splendori.
Atât de tânăr să fi fost, încât nici nu mă înțeleg,
Cum de se duc sublime stări, de n-am puteri să le
dezleg?
Era pe-atunci un ev măreț și-aveam visuri, și eram
brav,
Transformam greu-n bucurii și pace din războiul
grav!
Ce vrajă dețineam pe-atunci, de-a imprimat în viitor
Chip visător, suav, semeț, părănd a fi nemuritor!?
Un gând ori o adiere transmută oare-nchipuiri,
De cred că-n suflet sunt la fel? Învăpăieri –
nedumeriri!
Nu-i de-nțeles cum se sfârșesc înaltele înaripări
Ale acelor tineri ani; în viață sunt doar întâmplări?
Nu progresăm, ci regresăm pe cât în viață ne-
avântăm,
Săraci de duh și de puteri, și abia de mai cuvântăm!

**Acum, când numai singur merg, mai greu se mișcă
piciorul,**

Gândul se oprește-n frunte, vorbesc, dar nu-mi aud glasul!
Mă plimbam cu-a mea soție prin locuri necunoscute,
Aveam aceleași pasiuni, din dragoste renăscute.
Nu simțeam vreo-mpotrivire ori drum prea greu de străbătut,
Ne aveam unul pe altul, orice-ncercări am răzbătut!
Vremea zboară, omu-i gârbov, destinele-și pierd unirea,
Bucuria se usucă și greu suferă iubirea!
Azi aceste toate rele existența mi-o apasă,
Mă scufundă-n în neputință și-n regret viața îmi lasă.
Împliniri și satisfacții tâlhărite-s de durere,
Nu mai pot, ca altădată – schimbam răul în plăcere!

Atunci, când în gând se naște dintr-o dată o idee,
O altă lume apare, ea este doar o scânteie,
Ce-nflăcărează pasiuni, învoburează cugetări
Și zboru-nalt al gândului – ale sufletului visări.
Idea este dogoarea la care se-ncălzesc păreri,
E un părinte iubitor ce pruncilor le dau puteri,
Îi înzestrează cu iubiri, cu idealuri și cu-avânt,
Să-ncheie cu lumea pace și cu dragostea legământ.
Ele sunt stegar de luptă, cu puteri de înnoire,
Răvășesc trăiri înguste și-s cu rău-n războire,
Definesc destinul lumii și-a veacurilor năzuinți,
Imprimând înțelepciune și puritate ca de sfinți!

Mai spre seară se va trage cifrele câștigătoare
La șase din paru-și nouă – eu câștig lozul cel mare!
Îmi închipui multe fapte și tot felul de scenarii:
Lumea-ntregă-mi aparține...minte nu-mi e în avarii!
Nu sunt timorat de viață, am ce-mbrăca și mâncare,
2800-Nu-s sărăntoc , nu-s umilit, traiul nu e o-ncercare!
Merg prin lume, râd de toate, câștig faimă în alegeri,
Tot ce vreau am la picioare, fac cu moartea înțelegeri,

De-am în mâini un pumn de aur, pot învinge-orice războinic,

Iar în tagma-nțelepciunii voi părea un om destoinic.

Ce contează că-s aiurea și-mi e scăfârlia goală,

Așa ne vrea lumea astăzi – căpătuiala e fală!

Atunci când mâna mea scrie, eu tot la tine mă gândesc

Șterg ideile sprintare, ce de oriunde mă pândesc

Și-mi las mintea să se-mpace cu iluzii, cu-nșelare,

Să mai uite de tristețe, să fie noaptea-nstelare,

Iar ziua lumini de cuget, meditând la vremea-n care

Se îndemnau privirile, dornice de înfocare.

În acele clipe sfinte simțeam taine de putere,

Să-nvingem vremelnicia – veșnică reînviere!

Încrezători ne erau anii, spiritele-nvolburate,

Nu exista neputință, n-aveam clipe-ngândurate!

De aceea am dorință orice faptă a-ntreprinde

Chiar mă-ntorc la vremi trecute – dragostea mă reaprinde!

Mari clădiri de nepăsare în jale sunt sfărâmate,

Răspândesc în jur trist vaier, de revoltă îndemnat;

Indolența le ucide și-au pierdut din măreție,

Din ce-a fost frumos odată, n-a rămas nicio sfinție!

Imaginea ne urmărește orișiunde ne duc pașii,

Ca blestem că sfidăm totul ce-au trudit înaintașii.

Cu pretenții de avere, ne-adâncim în sărăcie -

Că am existat pe lume, în curând n-o să se știe!

Radem munții, vindem țara, visteria e o prăda,

Dar ne proslăvim prezentul cu-nverșunată tiradă!

Îmi e viața mai puțină, puterea se înconvoaie.

Timpul pe mine mă-nfruntă, de speranțe mă despoaie!

Frumusețe-n jur pălește, amintirile-s durere,

Cuceririle mândriei sunt toate doar o părere...

Nu mai e taina iubirii ce mi-a fermecat trăirea.
M-a făcut să fiu energic, să vreau faimă – nemurirea!
Ei îi sunt slujbaş de cuget și-n inimă-mi dăinuiește,
Nu știe ce e pieirea, de uitare mă ferește,
Mîngâie singurătatea, gândul îl face să zboare
Spre o veșnică unire a sufletelor iubitoare.
Îmi duc povara vremilor, bucuros că am elanul
De-a-i simți deplina vrajă, mulțumindu-mi clipa, anul!

Anii triști îi port în suflet și-i resimt ca o povară,
Cugetul n-are sclipire, din înalt gândul coboară.
Când rimelor le pun aripi, ca în lume să se-avânte,
Un duh rău le frînge zborul, toate ideile-s frînte.
Visurile nu-mi știu fruntea, muzelor le simt uitarea,
Iar freamătul zbaterilor și-a încetinit mișcarea.
Ca-ntr-un vid îmi e prezența, împliniri nu mă-nconjoară,
De trec clipe, de trec zile, mintea-mi nu le mai măsoară.

S-a stins vraja poeziei, nu mai e nimic pe lume,
2850-C-a murit iubita vieții; eu dispar fără de nume!
Cine-am fost, nu-ntreabă nimeni, ce-am rămas n-are
valoare;
Străluceam doar prin iubire, viața-mi nu are vigoare!
De ce mi-e viața pedeapsă, cum de minunea-i se
curmă,
Nu-nțeleg, e-o catastrofă, n-o să las nimic în urmă!
Ce sens are fericirea, dragostea, credința, visul
Când totu-i sortit pieirii - destinul îmi e abisul?!

Am lipsit câteva zile, căci am fost în capitală,
La nepoată și-a ei mamă; te-am găsit pură, vestală!
M-ai așteptat cu credință, ți-au plâns ochii-n
fotografii,
Ca-ntr-un vis ți-auzeam glasul, întrebând ce-i pe la
copii,

Să la vorbesc despre tine, să vin repede înapoi,
Că e casa în durere și-ți curg lacrimele - șuvoi!
Cum uniți am fost în viață, nu poate exista cale
De-a admite depărtarea, că-n ea străjuiește jale,
Ea-i cu sufletul aproape, îmi veghează scriitura,
Află ce idei enumăr și-mi dă gir drept semnătura.
De acord e cu ce critic ori cu ce ridic în slvă,
Mereu îmi aduce-aminte că răutatea e hulpavă;
N-are colții ca de fiară, dar de-i mică tot ucide
Și chiar dacă e învinsă, ea renaște, se divide!
Eu să stau mereu la pândă, ca un bun străjer de pază,
Căci din orice-nmormântare todeauna înviază!
Mai mă-ndemnă să am grijă că țara este în chinuri –
Să dau piept cu apatrizii ce-o scufundă în veninuri!
Tot ce scriu, ce spun, ce caut, todeauna o încântă
Căci aveam aceleași gânduri – amintirea ne descântă!

Aș vrea și tu să te bucuri când emisiuni frumoase

Se transmit la televizor, căci sunt clipe luminoase!
Să trăiești iar armonia sentimentelor plăcute,
Pe care le inspiră arta – numai de suflet cunoscute.
Le văd singur, dar trăirea s-a redus la jumătate;
Nu mă-ndemn, n-am vreo ispită, căci n-am nicio-
nsemnătate.
Mi-am pierdut elanul vieții de când ți-s-a stins
privirea,
Măreția se coboară, sublimului nu-i știu ivirea.
De-aș avea gânduri de geniu., tot s-ar risipi sărmene.
Nu mai pot aprinde rime, dorurile-mi sunt orfane!
Timpul parcă se contractă, frumusețea se restrânge,
Simfonia tinereții se aude cum grav plânge!

Nu mai vezi drapelul țării fluturând la Primărie,

Doar pe case amărâte, pe șopron, pe magazie...
E pus cel al Uniunii...și-al *Ținutului Secuiesc*;
Ne pângărim Istoria, uităm și graiul românesc!

Nu vezi denumiri de firme, decât în vorbe englezești,
De te-ntrebi nu cumva oare în țara ta te rătăcești?!
Te îndeamnă vitrinele c-o minune de produse
Din import, se înțelege, și la prețuri mari aduse.
Industrie nu mai avem, ca fiare vechi a fost vândută,
Iar agricultura mare la rișcă a fost pierdută.
Importăm și usturoiul, câmpul rămâne pârlăoagă,
2900-Nu ieșim cu toți, la muncă, întinsă-i mâna miloagă,
Nu vrea să mai dea cu sapa, că-i dă ajutor primarul,
Ori cerșește-n țări străine, simulând că-i greu amarul.
Ne rușine chiar de țară și pe cât e de frumoasă,
Păcat că e locuită de-așa lume nemiloasă!

Deși noaptea e prezentă, nu vin muze să mă-ncante;

Tristu-mi chip le indispune – spre senin vor să se-avânte!

Lumea are-ngândurare și de griji îi obosită –
Prea o tulbură nevoia, iar de teamă-i nelipsită.
Nu vrea s-audă de jale, nici iubirea n-o mai simte,
Se gândește doar la sine, căci doar rele își presimte!
Dar nu sunt fără de gânduri, nu cer zări de inspirații,
Am în minte suferințe – ele-mi sunt și rău, și grații.
Când durerea mă-ncolțește, versurile-s răzvrătite,
Iar de mă cheamă iubirea, cu har brav sunt răsplătite.
În mine port marea vrajă a iubirii renăscânde,
Îi păstrez forța de viață, dar și tainele plâpânde;
E putere, e simțire, o divină armonie,
Trecutul îl ocrotește – ca ultimă simfonie.
În sublimele acorduri îmi poartă gândul iubirea,
Le ascult ca-ntâia oară – de tine n-am despărțirea!

De-ar fi ca să-mi doresc ceva, e să nu cunosc uitarea,

Să păstrez în taina minții ideile roditoare
De-amintiri, de știri, de fapte, comoara învățăturii –

Roadele trudei de-o viață, harul bun al scriiturii.
Să nu dau tribut de viață, să-mi rămână tot sub frunte,
Frunușețe să-nflorească, urâtul să îl înfrunte!
Uitarea nu-i bucurie, ea din mine forță rupe,
Iar minunile din viață trăirea și-o întrerupe.
Mai săraci mereu rămânem – parcă ramuri veștejite,
Nu rodim fapte de seamă, mințile ne-au fost vrăjite;
Ce părea vagă uitare de balauri are gheare,
Ne sugrumă amintirea, existența ne dispare!

**La ȚARĂLUNGĂ ELENA m-am dus azi cu-n
buchet de flori;**

Numele e scris pe cruce - și-am plâns, ca de atâtea
ori!
Ea este în întuneric, eu am parte de lumină;
Cine-a rânduie distanța are, Doamne, mare vină!
Eu adun pustiu în suflet, ea s-a dus în grea durere,
Eu am mintea răvășită, chipul ei e doar părere...
El a fost, azi de ce nu e – are cugetul în mine,
Îi simt sufletul aproape...Cui dragostea nu-i convine?!
Am să pun cruce de piatră, ca să-nfrunte amnezia –
Albă marmoră să fie; puritatea-ți e vecia!
Și când timpul m-o petrece, închina-mă-voi cu tine,
Sprea avea îngăduința să nu mai știm de suspine!

**Am fost din nou la mormântul lui ȚARĂLUNGĂ
ELENA,**

Aici m-a atrage o vrajă cum ademenea Sirena...
Mă seduce amintirea unei iubiri uimitoare
Și vin să-i mai spun soției că mi-a fost seducătoare!
I-amintesc clipa-ntâlnirii și cum ne-a fost primul
sărut,

2950-Cum în noi s-a aprins dorul, cum dragostea a apărut
Și cum pura fericire ca un vis ne-a învăluit,
Am învins opreliști hâde și nedreptăți de jeluit.

Drumul vieții n-a fost neted, dar ne-am potrivit urcarea,
Spre-nălțimile de cuget – n-am știut ce-i abdicarea!

Am vorbit cu-a noastră fiică, cu prieteni și cu rude...

Noaptea s-a lăsat și-n preajmă niciun foșnet nu se-aude!

Prin odăi n-am ce să caut, să scriu – minte-i obosită...

Intră-n casă idei sumbre, iar tristețea-i nelipsită!

Să mă-mbăt, s-adorm temeinic, ar fi singura speranță

De-a nu ști de supărare – ca o ultimă instanță!

Atmosfera-nnegurată nu mă iartă, nu mă lasă,

Sufletul mi-l chinuie – o povară îl apasă!

Dar o clipă de răsuflet în drag vis mă readuce,

Ca un zâmbet de credință al troiței în răscruce.

Și rămân cu gândul slobod către timpuri de minune,

Îmi rostești cuvinte calde... hai, iubito, spune, spune...

Nu mă simt deloc prea bine...cui să-i spun, casa-i pustie;

Mă *doftoricea* iubita: frecții, ceaiuri, doctorie!

Multe rele mă încearcă; o fi inima de vină,

Ficatul sau pancreasul, tot organismul suspină!

Poate că-i doar bătrânețea, cea care mă șubrezește –

Peste puterile mele stăpână ea se trezește,

Îmi alungă voioșia, nicio treabă nu m-atrage,

Trist am gândul, mintea-mi plânge, toată vloga mi-o extrage!

Doar inima se agită, pulsul trece de o sută

Și un junghi îmi strânge pieptul, de clipa rămâne mută...

Iau pastilele prescrise, durerea să o abată –

Leziunile profunde nu le vindecă vreodată!

Mai trec zile, poate anii, mă mai chinuiesc o vreme,

Meditând la tinerețe, la iubire, la poeme...

Ce sărmană ești tu, viață, deodată-ți pierți vigoarea;
Prăbușită-i măreția – durerea-i continuarea!
Mi-aș regăsi tinerețea, de-ar mai fi pe lângă mine;
Cea care-mi era răsuflet, viața mea îi aparține!

Îmi privesc chipul și mă-ntreb de îs eu cu adevărat,

Gârbovit, brăzdat de cuget și cu gândul împovărat?!
Nu pot fi bătrânul posac, cu fruntea grea, cu glasul frânt,

Uitat de lume și de timp, fără dorinți și crezământ.

Nu e drept, nu e posibil să mă fi schimbat pe-atât,

De dureros și de barbar, din viață să fi coborât!

Din tânărul înflăcărat să fi ajuns de necrezut –

Un terchea-berchea chinuit, din fremătare decăzut?

El stăpânea idealuri, credea-n virtuți și dreptate,

Iubea lumea și femeia – soția lui, cu voluptate!

Dintr-un noian de împliniri să n-aibă azi ceva rămas,

Nimic să nu mai fie-al lui, nici visele, nici propriul glas?

Unde îi sunt speranțele, unde-s vraja, poezia,

Ce-l făceau să-i zboare gândul unde-i pură fantezia?!

N-avea stavilă voința, curajul îi da putere,

3000-Deslușea chemarea vieții și-a credințelor mistere,

Se închina măreției, frumuseții și splendorii.

Țintea să cucerească lumea unde preumblă scriitorii.

Ce zâmbet de inspirații primea din chipul iubitei;

Către nalte culmi de viață avea chemarea ispitei.

Astăzi, când e rest de viață, de nu-s acela mă reneg,

Mă lupt cu mofturile sorții – neîndurarea s-o dezleg!

Și mă-ntreb, mă zbat, mă închin; vrăji, război, taine să le știu,

A cui îi sunt jucărie – cât e întoarsă doar să fiu!?

Azi e ziua poeziei – toți o spun cu încântare,

Dar ea este, pentru mine, zilnic mare sărbătoare!

De e zi ori noapte mare, versurile se deșiră
Din iubire și plăcere, ca o muzică de liră.
Uneori sunt răzvrătite, alarmate și-nfocate,
Alteori mângâietoare, de dragoste fermecate.
Rimele-s lumini de suflet, pentru cuget sunt merinde;
De n-ar exista pe lume, de viață eu m-aș desprinde!
Rima care le-nsoțește din gânduri vrajă preia,
Să desfete, să încânte, melodii dragi să reia...
Ea ideilor e stemă, ca în piept o nestemată,
Menită să iei aminte, că-n suflet e imprimată!
Când n-o știi și caut rimă potrivită exprimării,
Nu mă supăr, ba îmi place – joc al minții, a-ncântării!
Când și când ea nu apare, de crezi că nici nu există,
Dar pătrunde-n miez de noapte, ca un cântec ce persistă...
Nu sunt creații de geniu, dar îmi sunt sublime grații;
Mă înalță în trăire, mă simt orbită în spații.
Așa te slăvesc eu, rimă: și de rîd, de plîng, de laud
Îmi produci văpăi de doruri, existența ți-o aplaud!

Sunt zile de primăvară, chiar de iarna se întoarce
Când și când, un pic de vreme, și din nori fulgi albi
mai storce.
Cât te veseleai sub soare când ghioceii se iveau,
Se-nălțau brîndușele și primule apăreau!
Începeai, până spre toamnă, ce-ți era povara dragă,
Să-ngrijești flori în grădină – să faci rai, parcă te roagă!
Le spun azi, iubită Cici, că ești zâna lor din ceruri,
Iar de ele am eu seamă până când vor veni geruri.
Să smulg iarba, să ud seara, să tund tiji când se usucă;
Să rîdă în frumusețe – privirea să o seducă!
Când erai, toți trecătorii o pozau și-o admirau,
Te vedeau cum depui suflet și atât de mult se mirau.
Cred că voi avea putere s-o-ngrijesc, să înflorească –
Emblemă vreau să rămână, de tine să amintească!

Ți-oi aduce toată vara buchete de flori măiastre,
Să emane către astre parfumul iubirii noastre!

Din orice loc al camerei mă-ntâmpină fotografi

Cu zâmbetul tău, iubito, de pari c-alături vrei să-mi
fii.

Privirea-ți chiar mă caută, mă urmărește tot ce fac...

Toate tristețile din jur în bucurie se prefac!

Și mă simt ca-n vremuri duse, când sălășluia iubirea

3050-În gând și-n faptele noastre, fericindu-ne trăirea.

Un minut, un ceas, o vreme nu știu cât este extază,

Dar a doua oară-s tânăr; spre tine doru-mi cutează!

Îți declar iubire pură și îți cer să-mi fii soție,

Înălțăm rugi de credință și vrem nași de cununie.

Nu mai e tristețe-n casă, simfonie-n ea străbate,

Nu mai sunt durerile – în dor toate sunt schimbate!

Nu ne constrânge vreo grijă, nu vom admite
înfrângeri,

Ne simțim bravi și puternici, protejați, parcă, de
îngeri.

Ne iubim, visăm, vrem aripi să plutim spre culmi
senine,

Iar deplina fericire să ne cuprindă în sine!

Încet noapte grea se lasă, se-ntunecă în odaie...

Nu-ți mai văd privirile, deslușesc doar negre straie.

A fost vis, a fost o vrajă ori a fost realitate,

Nu mai pot deloc să judec, pare o fatalitate!

Mintea mea nu-i o cetate în care greu se pătrunde,

Greu din ea ceva se scoate; vrea s-o știți, nu se
ascunde!

O încântă orice veste și-o seduce dăruirea,

Cu idei noi se-ntreține, își primenește gândirea,

Ia din lume-nvățătură, se simte mai înțeleaptă,

Urmează urcușuri nalte spre virtuți și luptă dreaptă.

Din izvorul cunoașterii cu lăcomie se-adapă,

Să-i fie lumea aproape, s-o-nțeleagă, s-o priceapă!
Din această bogăție de idei, de-ndemnuri rare
Dă la rându-i, către oameni, o adâncă revărsare
De fapte și de iubire, cugetări și poezie,
Doruri mari de libertate, spre viitor o făclie!
Să nu dea, să nu primească, mintea ar fi fost săracă;
În coroana omenirii ar fi fost uscată cracă.
Ageră îi e privirea către oricare ivire,
Deschisă este fereastra către orice întâlnire...
Ambianța armoniei ființa mi-o împresoară,
Se dezvăluie putere, viața grea e mai ...ușoară.
Uit de foarte multe rele, dar nu și singurătatea;
Gândul la iubita-mi stinsă își plânge pustietatea!

De cum viața se ivește, o-ntâmpină răutatea;

Nu știe să se ferească, află ce-i brutalitatea.
Nevoile o înconjoară, iar tristețea-i o povară,
Tot mai grea-i lupta cu timpul, nicio zi n-are ușoară!
Nimic însă n-o-nspăimântă; chiar de e așa firavă;
Se pregătește să învingă orice jale, cât de gravă!
Nu se-ascune-n cazemate, nu apelează la arme,
Ci cu forța-nțelepciunii orice rău poate să-l sfarme!
De când prin Suflarea Sfântă a căpătat existență,
Omul se luptă năpraznic cu-a relelor violență.
Și pe cât ele-s supuse, altele tot vin și iar vin,
Se-nfrățesc, se regroupează, din dureri se întrețin.
Va sosi curând o vreme când puterea rațiunii
Le va face să cunoască Tartarul deșertăciunii!

S-a depus în brațe trudă, iar inima îmi zvâcnește,

3100-Nu mă-ndemn la nicio faptă, creația-mi obosește.

Nu înalț gânduri semețe, rosturi demne nu mă cheamă
Doar efortului prădalnic, par a-i da o scumpă vamă!
Pulsul urcă, forța scade, echilibrul oscilează,
Târșii pașii după mine – neputința jubilează.
Bătrânețea-i maladie – produsă e de mizerii

Care-ți schimbă-nfățișarea, de tine însuți te sperii!
Mi-a spus însă-nțelepciunea că poate fi vindecată:
Cu-amintiri din tinerețe boala e desferecată!
Durerile toate dispar, nedreptățile-ndurate
Și persecuțiile mor – că n-ar fi adevărate...
S-au păstrat însă în cuget doruri virtuți și credințe;
Ele-s puterile noastre – ale vieții biruințe!
Mi-e epuizată mintea și mai greu inima bate?
Sufăr, dar mă simt puternic, gânduri nu am inhibate!
Demnitatea tinereții și dorul de înălțare
Nu cunosc îmbătrânire, sunt virtuți nemuritoare!

Chiar de-mi veți găsi vrun merit, să nu mă duceți la Belu,

Mormântul meu vreau să îl am, cum stemă poartă drapelu`,
Lângă acel al iubitei – n-o mai fi-ntre noi țărână,
Ne vom regăsi iubirea și-n veci ne-om ține de mână!
Vom avea aceeași cruce și-aceiași munți ne vor privi;
Dragostea ce ne unește uitările le vor strivi!
Am jurat, până la moarte, că ne vom păstra iubirea,
Căci a fost decis de Ceruri să cunoască nemurire
Dincolo de ce-i ființă, de ce-i vremelnic mai presus,
Ca un vis să dăinuiască precum credința în Iisus!
Ne vom întâlni iar, Cici, vom avea palat mormântul,
Iar de-om fi uitați de lume, de noi va fremăta vântul...

Mi-am iubit mai mult părinții ori Patria a fost prima?

Să-mi dau chiar viața pentru ea, mi-a spus tata, mi-a spus mama!
Suntem efemeri pe lume, nu ni-s zilele stăpâne
Peste clipe viitoare; noi plecăm, țara rămâne!
Patria ne e puterea, ea pe noi ne definește,
Ne așază după merit, ne știe, ne-ntinerește!
Prin Patrie suntem veșnici, ne poartă-n eternitate.

Faptele ni le păstrează pure-n actualitate!
Ce să fac eu pentru tine scumpă Patrie Română,
Să îți apăr sfânta glie de invazie păgână,
Să-ți clădesc mari idealuri și virtuți de demnitate,
Iar în versuri înfocate să pun dor de libertate?
Ți-am jurat demult credință, harul meu ție ți-l dăru;
Tot ce fac , ce scriu, ce depăn, pentru semenii mei
stăru.
De nu am făcut prea bine, mai pot gând încă să
scapăr,
Cât vremea mă mai îndură, te slujesc, mi-ești dor, te
apăr!
De-o să am, poate, un merit, eu te rog, cu umilință,
Să ai grijă de mormânturi, ce-amintesc de-a mea
ființă!

Astăzi m-am fotografiat cu Alina împreună,
Punem poza cu-ale tale, să stea toate vreme bună!
Știu că s-or privi-ntre ele, despre iubire și-or spune;
3150-Gânduri, vorbe, sentimente către tine să răsune.
Cum am fost și cum doar suntem; din comori – numai
iluzii;
Peste mângâieri de viață s-au imprimat mari contuzii!
Te-ai dus, Cici,-n alte spații, noi parcurgem grele zile,
Lumea-i mai puțin frumoasă, faptele ne sunt sterile.
Gândul nu mai strălucește, bucuria nu ne știe,
Trece vremea, umbră lasă, viața-i de visuri pustie.
Ne păstrăm totuși în suflet dragoste purificatoare
De tristeți, de umilință și dureri atacatoare,
Ne-adâncim în rugăciune, ca și-n amintiri plăcute,
Retrăim clipele faste din timpurile trecute,
Și-avem sfânta datorie să reclădim existența
Altui univers de viață – să îi înlesnim prezența!

Zilele acestea, Cici, am să fac treburi pe-afară:

Vopsesc gardul, sap prin curte ori ud flori ce stau s-apară.

Am să-ți spun când intru-n casă, ca și când m-ai înțelege,

Ce-am făcut, cum e grădina...cu-n zâmbet mă voi alege!

Cum trebăluiam de veseli și ne îndemnam reciproc,
De cum venea primăvara, să lucrăm cu spor și noroc!

Astăzi, când rămas sunt singur, voi mai face față oare
Ca grădina ta să fie, parcă, ruptă ca din soare?

Nu aș vrea să se întâmple ca florile să suspine

Că îți vor simți absența, petalele să-și încline!

Pentru tine, dragostea mea, nu se va usca vreo floare,
Vor înflorii toți mugurii...poate vei simți o boare...

Nepoatei mele vreau să-i las o scrisoare importantă,

Despre ea și despre mine, ca o știre exaltantă.

Voi scrie ce bucurie, pentru mine și bunică,

I-a fost ivirea pe lume; drăgălașă, mititică!

Cum i-au fost primele zile, cum zâmbetu-i ne stăpânea

Și cum o plimbam pe-afară, din soare puteri să ia!

La răscrucea mea de viață simt nevoia să-i las gânduri

Despre ce-am făcut pe lume, povestind pe multe rânduri,

Ca filă testamentară, ca pe o spovedanie

Izvorâtă ca din suflet cu grijă și strădanie.

Eu te rog, ca peste vremuri, când vei crește-n cugetare,

Să citești cărțile mele, să descoperi fremătare,

Lupta unui om frenetic cu el însuși și cu vremuri

Îmbâcsite cu teroare, urgisite de blestemuri.

Cum a putut să reziste, cum și-a construit tranșee,

Să atace nedreptatea – chinuri de epopee.

Să nu te-aștepți că o să afli geniale documente,

Descrieri seducătoare cu-nalte rafinamente!
Am descris, cu multă trudă, cum a fost un veac
besmetic,
Fără dragoste de oameni, criminal, dur și eretic,
Suferințele-ndurate, foamea, frigul și-nchisoare,
Pe care le-a-ndurat lumea – disperări îngrozitoare!
Citește, gândind temeinic, cu răbdare, de-i puțință,
Scumpă a mea nepoțică și-a bunicii – cu credință!
Alături îți las scrisoarea, în speranța c-o s-ajungă,
3200-Cu-a părinților tăi grijă, de la mine, Țărălungă.

Din oraș mă-ntorc acasă, cât mai repede posibil,
Spre locul meu de iubire – un dor mă cheamă teribil!
Știu că nu-mi iese în cale, cum făcea odinioară,
Cea care mi-a fost soție, bucuroasă-n-cale-afară!
Dar găsesc o ambianță, ca o taină de credință,
Ce mă-ntâmpină, mă așteaptă, cu un gest de cuviință!
Orice obiect din preajmă de trecut îmi amintește
Și-o sublimă adorare sufletul mi-l cucerește.
Mă confesez în liniște, m-ascultă toată-ncăperea,
Scâncetă o amintire că aici a fost durerea,
Ce-a curmat viața iubitei, îndurând, nevinovată,
O pedeapsă necreștină, chiar pe ruga ei grevată.
Doamne, câtă suferință, câte chinuri, câtă jale
Din pieptul ei au izbucnit! Au fost voințele Tale?

Cum a venit primăvara, flori am plantat pe-al tău mormânt...

S-a auzit rugăciune ori vântu-a purtat un cuvânt?
Am simțit că nu sunt singur, era gând sau era suflet,
Nu știu, dar lucra cu mine, de simțeam mai mult
răsuflet.
Până mai către toamnă, voi reveni sistematic,
Să ud și s-aprind candelă, că port dor și-s singuratic.
În casa de-acum pustie și lângă mormântul rece,
Eu voi oscila-ntre ele și dorul mi-l voi petrece.

Doar acesta-i universul în care îmi port orbita,
Mai reduc rana durerii că s-a prăpădit iubita!
Nu ud florile cu lacrimi, nu plâng lângă a ei cruce,
Dar mă înspăimântă gândul, de cum jale îmi aduce.
Ne iubeam și eram tineri; n-a rămas nimic din ce-a
fost.
O stălucitoare viață parcă nici nu și-a avut rost!
Mă întreb, dar n-am răspunsul: de ce, Doamne, de ce
oare
Ne-ai orânduit trăirea, de o simt acuzatoare!?

Ca în orice primăvară curățenie se cere

În curte și-n toată casa; un chip nou să îi confere.
Te-ajutam, Cici, pe tine la sters geamuri, la covoare;
Și-o făceam cu bucurie, cu dragoste și fervoare!
Acum singur mă încumet, la război, parcă, mă
cheamă,
Să fac ordine în toate, orice fapt să iau în seamă.
Este de sters și de spălat, de ventilat și scuturat,
Orice loc să strălucească, drumu-i chiar de măturat!
Forțele mă vor susține, voi putea tot să deretic,
Ca atunci când voia noastră se manifesta frenetic?
Dar mă-ndemni, parcă, la treabă, te întreb cum e mai
bine
Și pare că-mi spune-n șoaptă.; orice fac ea mă susține!
Iar peste câteva zile când a fost gata lucrarea,
Simt că-mi mulțumești, iubito și-ți re trăiesc adorarea,
M-adâncesc în amintire – cu tine sunt o voință,
Amândoi înfruntăm fapte, c-aveam iubirea credință!

Câte-s de făcut pe-acasă, nu mă mai duc la plimbare,

Că-i bună la sănătate; am în fapte o schimbare.

Lucrez zilnic pe afară, nu ocolesc ce vrea efort,

3250-Chiar dacă-mi verific pulsul și ca un om normal mă

port.

Nu mă vait de nu e bine, nici n-am cui azi să o mai fac,

Cu toate că și-altă dată, spuneam iubitei: e un fleac...

Nu pot să las nimic neclar ori o treabă mai... uitată,

Mi-ar fi rușine de mine; ar fi ordinea trădată!

Cât-un pic, apoi odihnă și o iau din nou de-a capăt;

Sunt o mulțime de treburi, dar la sfârșesc, înspre scapăt.

Aș vrea când intru în casă, să-ți spun, Cici, ce-am făcut,

Dar nimic nu mă ia-n seamă, parcă aș fi necunoscut...

Cade noaptea întristată, strigă un regret departe...

Parcă de iubirea vieții, un întreg veac mă desparte!

E o vreme-ntunecoasă, de azi-noapte plouă-ntruna,

Nu o plac, mă indispune, pe mine ea s-ar răzbuna?

Nu mai vreau în plus tristețe, picăturile-i sunt grele –

Cad pe suflet cu durere; am eu lacrimile mele!

Nu-i ca ploaia cea de vară: vine, fulceră și trece!

Cea de-acum o să tot țină, gându-n ea o să-l înece!

N-o să mai știu de nimica, umezeala mă înmoaie,

Nu credeam că-mi ești dușmană, ce-ai cu mine ploaie, ploaie?

Lasă-mi raza mea de soare și ideile către zbor,

Să ajung la tinerețe, că de iubită îmi e dor!

Nu-mi lăsa-nainte ceață și în minte întristare,

Să pot închina iubitei visuri dragi de adorare!

Puteri, Doamne, dă-mi să înving durerea singurătății,

Să simt iar farmecul vieții și-nălțarea judecății;

Să îmi doresc idealuri și virtuți de demnitate,

Să-mi ridic spre cer privirea, să am spor – vitalitate!

De iubire să am parte și să-mi regăsesc soția,

Iar atunci pe noi, deodată, ne-o stăpâni poezia!

Ce frumoasă ne-ar fi calea ce-am urma-o-ndrăgostiți;

De nimic nu ne-om mai teme, am fi mereu nebiruiți!
Aș putea să-mi reiau scrisul, al acelor dragi aforisme
Ori *Poeme răzvrătite* – lupte mari și eroisme!
Iar ne-am închipui, iubito, cum ne-or fi anii din față
Și-om visa o lume mândră, și-o existență semeață.
Gând statornic, fantezie, rămâneți, nu vă desprindeți
De ființa mea fidelă; voi încredere-mi aprindeți!
Mă susțineți, îmi dați vrajă să seduc clipe senine
Și să trec peste-ntuneric și noianuri de suspine!

Niciun gând nu se ivește, neliniștea nu mă frământă,

Trec prin stări de neputință, ideile nu se avântă!
Sunt urmări ale tristeții, ca efecte secundare,
Care nu-i permit voinței niciun fel de încordare?
Oare nu mai vreau nimica, sunt căzut în amorțeală
Iar nemărginirile lumii se reduc la viață goală?
Da, nu zbor spre idealuri, nu mă-ndemn spre vreo
izbândă,
Iar la orice înfrângere, n-am ripostă renăscândă!
Nu am visuri, nici speranțe, monotonă vremea trece,
Existența, parcă, doarme, niciun fapt nu se petrece!
Dar un junghi în piept răzbate, ca-ntr-o veche
suferință,

3300-Și îmi trec fiori prin minte, de par o altă ființă!
Îmi sar în ajutor taine, că-n suflet sunt nelipsite,
Recapăt forțele vieții; iubirile regăsite!
Tu, draga mea, din lume dusă, ți-ai lăsat aici puterea;
Mă rechemi din grele cazne, îmi ești suflet, îmi ești
vrerea!
Am făcut treburi prin curte și acum intru în casă;
S-a-nserat și bate vântul, noaptea cu tristeți se lasă!
Nu mai știu cum să fiu vesel, am uitat această stare,
Cântul, râsul, frenezia dușmănite-s de-ntristare!
Nu deschid televizorul, nici vreo carte nu m-atrage,
Din preajmă, ca și din suflet bucuria se retrage.

Peste mine dă năvală gândul cu regret amarnic
C-ai pierit, iubito dragă, și-orice fac este zadarnic!
Care gest te-ar readuce înapoi în lumea pură,
Ce idei, fapte, credință ar putea să-ți dea făptură?
Am oprit aceste gânduri, ca mâine să le continui,
Convins că așa dorințe toate vor doar să mă chinui.
Mai târziu însă, în noapte, într-un vis – o fulgerare,
Cici s-a ivit să-mi spună, cu reală-nfățișare:
Dacă tu te uiți la mine și eu te privesc pe tine!
Și cu vocea-ndrăgostită, parcă-am auzit suspine.
În somn am simțit cutremur, noaptea mi-a fost
bulversată,
Totul ar fi fost aieva – o minune conversată!
Ale ei vorbe înseamnă, că iubire încă este,
Că ce scriu la ea ajunge – în trăirile celeste?!

Cum o viață am retrasă, nu mai știu ce e cu mine,
Cine sunt, ce-ndemn mă poartă și nici ce mi se
cuvine!
Sunt uitatul din Brăila, cel care-ascriu aforisme –
Tomul *Cristale de cuget*; năzuiri – idealisme!
Strădania-mi neștiută nu are nicio valoare,
Razele de nestemate le-au fost toate trecătoare?
Ori la Dunăre, la munte și în toată România
Gândirea-i cenușereasă și-i lipsește poezia?
Am cioplit idei utile, lumii de folos să fie,
Dar nu sunt luate-n seamă, de ce oare – nu se știe!
Poate că nu au îndemnuri cum avere să se facă
Și nici nu aduc ofrande guvernanților, să placă!
Ele se-adresează minții, dorințelor de libertate,
Sufletului și iubirii – visurilor inspirate.
Cheamă oamenii să lupte pentru viață și-nălțare,
Pentru virtuți și credință, pentru-o demnă ființare.
Miile mele de gânduri am vrut să fie drept făclii,
Să lumineze frunțile cu dragoste și bucurii.

Le-am emis din conștiință, ca din sfântă catedrală,
Să insufle idealuri ca pe-o taină rituală.
Dar revăd zădărnice, a fost să îmi ardă visul,
Cum Catedrala Notre-Dame; mi se prăbușește scrisul!
Va rămâne doar cenușă ca din biserica sfântă,
Încât spun, cu grea durere, viața mea nu mai cuvântă!
Doar aceste versuri, Cici, vor cunoaște nemurire,
3350-Căci dragostea pentru tine nu cunoaște risipire.
Bunurile materiale sortite-s ca să dispară,
Își schimbă-nfățișarea – altă lume o s-apară!
Doar ce poartă-n sine suflet, ca o binecuvântare,
Își păstrează luminile timpurilor viitoare!

Am păstrat în garderobă fuste, rochii și taioare,
Să-mi amintească de tine; le privesc și rău mă doare...
Îți stăteau atât de bine, le-alegeai cu fantezie,
Te-mbrăcai, se spunea, *cu șic*; era tot o armonie!
Repede te recunoșteam, oricât de departe erai,
Îți făceam cu mâna semne...Ne îmbrățișam, te bucurai!
Azi toate veșmintele încă de tine povestesc,
Cum le-ngrijai, cum le purtai și cât de mult te prețuiesc!
Ți-au păstrat căldura, trupul și toate-ar vrea să le admire,
De mă simt mai puțin singur, căci din amintiri mă inspir.
Poartă-n ele oare suflet, ca un fel de radiații,
Încât îmi produc emoții, parcă și-ar expune grații!
Chip Iubit și Duh Ingenuu, Glas Duios și Zâmbet senin,
Iubita mea mă stăpânești – o faci cu îndemn divin?
Te ivești în orice faptă, în gesturi și-mprejurare,
De retrăiesc mereu iubirea, ca pe-o sublimă mirare!

**Printre tot felul de treburi, orice timp la scris mă-
ndeamnă,**

Să-ți dedic versuri senine, scumpă-a vieții mele
Doamnă!

Nu implor muze galante, nici n-aleg vorbe-nflorite;

Vin ideile năvală – de iubire sunt zorite!

Nu caut anume teme; despre orice-ar spune rândul

Înțeles de dor ascunde; la tine mă poartă gândul!

Retrăiesc clipele faste, dar și pe cele-n nevoie,

Când ni se dicta despotice ce să facem, ce-avem voie!

Tot mai des îmi vin în minte zilele de înălțare

Cînd sufletele s-au unit în veșnică ființare.

Ne stăpînea fericirea și cuceream viitorul;

Toate dorințele firii din cuget își luau zborul!

Am cunoscut desfătare, izbândă și bucurie,

Ne-au invrednicit visuri mari și-a dragostei rodnicie.

Bogate-aveam idealuri și sarcini cuceritoare;

Aveam de crescut copila – o ființă-ncântătoare,

Ce ne-a fost în existență un îndemn precum un cântec,

Ne-a făcut să simțim viața ca pe un divin descântec!

Oare ce mă definește, abnegația de-a-nvinge

Orice se opune vieții ori neputința mă distinge?

O, cu nesfârșite rele m-am luptate cu disperare,

Cu nedreptatea, cu minciuna și strâmba legiferare,

Chiar de-am suportat năpaste, de griji nu m-am
derogat,

N-am băgat capu-n nisipuri, nici cu-nșelări nu m-am
drogat.

N-am îngăduit abuzul și nici n-am răbdat prostia,

Opunându-mă cu fapta, cu scrisul și omenia!

Este drept, n-am avut forță, nici curaj să sun din
goarne

Ori să lupt cu arma-n mână – urgia să se răstoarne!

Arma mea a fost cuvântul, el chema lumea la arme,

3400-Să cunoască libertatea, închisoare să și-o sfarme!

Nu strigam în gura mare, dar de-nțele era îndemnul;
Cugetul să fie liber – demnitatea e consemnul!
Cine-s eu, ce-am fost, ce vreau – întrebările-s aiurea;
Sunt uitat în vârful de munte, mi-ascunde gândul
pădurea!

Mă trezesc în miez de noapte; neliniștea mă iubește -

Somnul e rudă cu moartea - cu putere îl izbește!
Gânduri vin și mă-mpresoară cu-amintiri și cu
imagini

Despre marea mea iubire și cu lacrimi aștern pagini:
Cum s-a-nfiripat în suflet și ne-am zidit fericirea,
Dar și cum, dușmană vieții, ne-a lovit nemernicirea.
Și-am rămas de unul singur, greu pustiul mă apasă,
Tot caut chipul iubitei – singurătate-i nemiloasă!
Nu-l găsesc, nicicum nu-l aflu, dar îi simt prezența-n
jur,

Însă nu-și arată fața, încât absența-i o îndur.
Îmi închipui că mă simte, că m-aude, că mă vede;
Îi vorbesc, îi scriu, mă tângui și-s convins că ea mă
crede!

Descriu fapte importante ori chiar și pe cele rare,,
Cum reușesc să am forță sau cum cad în disperare.
Am atâte de a-i spune, de trecut, despre iubire
Și cum zâmbetu-i din poze e de viață o sclipire.
Îi mai spun ce e prin lume, cum tot strâmbă-i
cârmuirea

Și cum în această viață vreau să-mi săvârșesc menirea
De-a lăsa ceva în urmă, că n-am exista degeaba,
Că mi-a fost cuvântul armă, iar gloanțe mi-au fost
silaba

Și ideile aprinse, strofa, rima, cugetarea,
De pot spune că în luptă nu m-a-nvins deloc uitarea!
Voi vorbi, Cici, la ziuă, parcă zorii vor s-apară...
Ce-am făcut în astă noapte aș vrea viață ca să pară!

Soarele nu se ivește, e o zi îngândurată,

Plânge cu lacrimi mărunte, niciun zâmbet nu-și arată.
Nu pot sta deloc pe-afară, am simțit și o rafală,
Ce mi-a răvășit veștmântul, mândră de o așa fală...
Mă retrag, umil, în casă, par că-i spun iubitei știrea,
Iau caietul meu de versuri și-ncep să-mi descriu iubirea.

Rechem Ideea și Rima, tandre să mă însoțească
În lumea mea de visuri și-n suflet să-mi locuiască!
Cu vreo zece mii de versuri, am de scris poem de zbucium,
Cum s-a stins scumpa-mi soție, de jelesc precum un bucium.

Nu vărs lacrimi, nu fac zgomot, dar un junghi prin mine-aleargă,

Reneg timpului simțirea și mă pierd în lumea largă.
Umblu-mpovărat de gânduri, caut, întreb ce-i cu mine,

De ce-s singur, unde-i Cici, cine departe mi-o ține?
Dar nu-i nimeni să-mi răspundă, vorba mea nu se propagă

În vidurile din pustiu, nici tu nu mă auzi, dragă!
Și cum spre noapte tot plouă, un fulger se vede-n casă,

Mă sperii și mă cutremur, dar cui de mine îi pasă!?

Îmi cade pixul din mână, mă regăsesc în odaie,
Cici, te revăd în poze și din zâmbet iau văpaie!

Eu nu am noapte de nesomn, sunt clipe sublime de dor;

3450-Se nasc creațiile mele care privesc spre viitor!

În acele ore pure gândul, sufletul suspină,

Iubirea se spovedește, iar viața-mi se însenină!

Stau de vorbă cu iubita, cuget, scriu, mă rog; ăsta-s eu:

Mă confrunt cu mine însumi și cu tot ce este mai greu,
Chem în ajutor imagini și-a vieții experiență,
Spre a fi-n orice decizii adevărul chintesență.
De greșesc, mă condam singur, sau mă judecă iubita;
Ca suspin i-aud reproșul, dacă m-a-nșelat ispita!
Noaptea-mi e cel mai bun sfetnic, ea m-ascultă, mă
îndrumă;
Mă ceartă, dar mă iubește, chiar greșala-mi și-o
asumă.
Nopti-i spun tot ce mă doare, îmi este ca un Părinte;
Mă-mpărtășesc, mă susține, mă închin și merg nainte!
De vin zile-nnegurate, orice noapte-mi dă povață;
Sfatul ei e înțeleptul ce mă ceartă ori mă-nvață!
Noapte, noapte tu ești neagră, pentru mine te faci
albă;
Bogată-mi ești, o comoară – fac din tine vieții salbă!
În nesomnul tău scriu versuri și cugetul meu respiră;
Fremătul tăcerii tale totdeauna mă inspiră!

*Ce faci în bucătărie, vin` de stai pe lângă mine,
Cât voi fi, să-mi fii aproape și, poate, o să mă fac
bine...*

Așa-mi spunea iubita mea pe patu-i de suferință,
Nu-ntrevedea alt orizont - eram singura-i dorință!
Să-i țin mâna, să o mângâi, gestul vrea mereu să fie...
Mă credea mult mai puternic, dar eu n-avea vitejie!
Cum mă ruga, mă implora și lacrimi din ochi îi
cădeau,
S-o ajut, să îi curm boala, căci puterile îi scădeau...
Pe marginea de pat stăteam și-o priveam cum se
sfârșește,
Îi dădeam medicamente, chipu-i, poate, se-ntărește!
Îi vedeam în ochi lumină și în suflet împăcare,
Iar ea îmi citea gândul, că starea-i cumplit mă doare!
Până în ultima-i clipă, i-am ținut fruntea în palme,

Când, gândindu-și rugăciunea, zilele i s-au stins
calme...

De atunci nu mai e pace, bucurie și-ncântare,
Rosturile existenței au o altă-nfățișare:
Universul se restrânge, viitorul se oprește,
Regăsirea-i rătăcire, iar tristețea cucerește!
Visul, gloria, chemarea, pasiuni, desăvârșirea,
Toate, toate-s ca un abur care-și mângâie sfârșirea...
Eu aștept să se topească bruma mea de viețuire
Și-oi pieri, cu toate-acestea, în frățeasă-nlănțuire!

Într-o casă-ngândurată un bătrân anii și-i poartă,

Îndurând, de unul singur, ce e hotărât de soartă.
Liniștea nu-i tulburată de vrun plânset ori suspine,
Nimeni un bate la ușă, nici poștașul nu mai vine!
De pătrunzi însă-nauntru, camerele-s mohorâte,
Un gârbov tot scrie versuri...câte, câte și mai câte...
Mintea lui e revoltată: cu fulgere și cu furtună
Viața lui e cotropită, iar tristețea tună, tună!
Și-a pierdut iubita vieții – ne-nțeleasă-i e năpasta,

3500-Ce cu nemilă îi spune: *așa vreau, asta și...basta!*
Nu mai simte-ndemnuri nalte, zilele-s o-ngrijorare.,
Atât cât poate pricepe, de atâta-ncrâncenare!
În singurătatea mută l-a uitat de tot curajul,
N-are scut de apărare; temerile-s anturajul!
Și-n înnegurata-i viață își asumă-n sine chinul,
N-are cine să îl curme și-i suportă-n suflet spinul.
Dar în noaptea rece, neagră o candelă mai veghează
Și cu amintiri reflexe gândurile luminează.
Timpul poate să tot treacă, el tot scrie și tot scrie –
Iubirea-i să nu se uite – tomuri, tomuri de hârtie!
Meditez la viața-i sumbră și în piept ceva mă doare;
Incertitudinea mă întreabă: nu sunt eu acela oare?
O, dar nu este posibil, chiar de scriu versuri amare,
Vașnic mă ține iubirea; ea mă-nalță, mi-e chemare,
Mă seduce,-mi dă putere, mă învață, mă dezvăță,

Îmi croiesc drum de credință, dau zilelor altă față.
Prin a gândului voință, am speranțe renăscânde,
Mă dezic de orice-nfrângeri și-ale sortilor osânde!
Le resping nelegiuirea, ele n-au împuternicire
De la Cel Suprem Părinte, de unde avem ivire!

Am venit unde ai cruce, c-au înflorit panseluțe,
Flori care-ți plăceau atâta, parcă-s din mormânt
steluțe!

Până spre sfârșit de vară, frumusețe o să fie;
Pentru noi un loc de gânduri, pentru tine bucurie.
Vor mai fi și-alte corole ce tot timpul l-or parcurge,
Să-nțelegi că pentru tine, lacrimile ne vor curge!
Le transmut de lângă casă, din grădina ta cea mare,
Căci toate și-ar vrea parfumul, să-ți producă
încântare.

Nu știi de au toate nume, căci ele sunt sumedenii,
Dar că nu mai ești cu ele, toate-ar pleca-n bejenii...
Eu le linștesc pe toate, le ud seara și le plivesc,
Le spun: acum le ești zână, le privești cu dor ceresc.
Una care-i fără nume și-nfloreste pur, e-albastră;
Eu am botezat-o Cici – vis în amintirea noastră!

Obosit de multă treabă, vreau s-adorm și sting lumina;

N-am mai scris azi nicio strofă – gândul trist ar purta
vina.

Cât am tot lucrat pe-afară, nu m-am bucurat de soare
Ori de vântu-n adiere și n-am admirat vreo floare.
M-am simțit în curtea mare ca un rătăcit în viață,
Căci lipsea de lângă mine aceea ce mi-a fost soață.
Ea știa tot rostul casei, al ogrăzii și-al grădinii.
Smulgea orice buruiană și tăia toți mărăcinii.
Toate le făcea temeinic, cu dichis și cu răbdare;
Suporta arșița verii, să termine-orice lucrare.
Dar o lua de la capăt, când credeam că totu-i gata,

Căci ce nu era prea bine, sigur, iarba-i vinovată!
Nu era ușoară munca, dar nu se văita vreodată,
Era ca un fel de hoby – o-nzestrare delicată!
Spunea des, ca pentru sine: *Ce să fac, mi-e drag de ele,*

3550-Le-ar ucide buruiana; le iubesc, scumpele mele!

Garajul de lângă casă, pentru multe păsărele,
Este o bucătărie; le dau boabe mititele;
Ba, orez, spărtură mică, și tot felul de semințe...
Vin ca roiul de albine; ciugulesc, după dorințe!
Iarna-i grea, hrana-i puțină și mai toată e ascunsă;
A-nvățat că-n locu-acesta masa le e îndeajunsă!
Le servea, iubita Cici, bunătățile dorite –
Nici nu se fereau de Dânsa, aveau gușile mărite!
Vin și-acum vrăbii și grauri, cinteze și multe mierle,
Guguștuci și gaițe mari, pițiguși, ca niște perle
Și supla cotobatură ce ar vrea chiar să se vadă
Cum pășește, cum se mișcă, ce frumos ea dă din coadă...
O mierlă, cu ciocul galben, m-a-ntrebat, în melodie,
Cum de nu o mai zărește pe acea bună soție?!
I-am răspuns, cu gând de jale și pe limbă păsărească:
O soartă, dușmană vieții, a vrut să ne părăsească!

Un profesor de Română, scriitor în Uniune...
Și chiar editor de carte, iată ceea ce îmi spune:
Publici *Cristale de cuget* doar contra acestei sume...
La a sa enormitate, am crezut că face glume!
Mi-a mai spus că de vreau titlul, în țara mea, de scriitor,
De cărți nu prea este nevoie, ci doar de-un aviz de-al lor!
Talentul nu-i primordial să-mi săvârșesc dorințele
De a fi admis de tagmă, ci cum spun referințele!
Cam așa zicea și unul ce își spune numai Alex:

*Să-i triem, să n-aibă pofte; de parcă te lovește-n plex!
Și cum nu prea îmi plec capul, ce scriu vor fi doar
nescrieri;*

*Nu mă ploconesc, nu-s slugă, prefer timpul de
...prescrieri.*

*Dacă totuși vreo idee va fi să le-nfrunte vrerea,
Eu voi cunoaște bucuria, iar Măria Lor tăcerea!
Cum suntem, așa n-e lumea; caracterul ne trădează,
Oricât am avea pretenții, nu emit nicio rază!*

Este ziua numelui meu și, sărutându-mă-mi urezi

*Ani frumoși cu sănătate! Așa simt eu că faci și crezi;
Altfel n-a fost niciodată, nici azi nu poate fi altcum,,
Te percep că ești cu mine, absentă nu ești nicidecum!
Nu-mi oferi ca altădată bunătați cu șampanie,
Dar simt că-mi trimiți din ceruri duh de împărtașanie.
Și-s mai bun și nu fac rele, nici abuzuri, nici păcate;
Dacă știu că-ți port iubire, parcă-n lume am de toate!
Ea-mi dă bucurie vieții și îndemnuri, și virtute,
Și-oricârei patimi de a-i spune: Nu te vreau, din
preajmă du-te!*

*Rând pe rând sună prieteni, toți își amintesc de tine,
Îmi doresc să am putere, să nu simt regretul zilei!
Din comoara sărbătorii, am ajuns de râsul milei;
Sunt săracit de speranțe și-s despărțit de iubită,
Mă ocolesc idealuri, gândirea mi-e-nmărmurită!*

N-am să fiu câteva zile, mă duc la copii, de Paște.

Din fotografii, iubito, lipsa mea n-o vei cunoaște!

3600-*Aici mi-or fi gândurile, la vei simți ca pe-o undă,
De vei vrea să stăm de vorbă, la orice or să-ți
răspundă.*

*N-o să fie o schimbare, că prezența mea-i departe,
Tu doar știi că niciodată distanța nu ne desparte!
Și de-am fost peste oceane, mai uniți și mai aproape
Ne-m avut unul pe altul – visul în noi să încape!*

Acum, de Vinerea Mare, când s-a produs Răstignirea,
Mă voi ruga pentru tine, să primești desăvârșirea,
Iară noi, cei dragi, de suflet, să recăpătăm puterea
De-a te-nchipui ferice, nădăduind Învierea!

Când noaptea pe mine cade, gândurile se revoltă,
Mă uită seninul zilei și-ntristarea se dezvoltă!
Somnul nu-mi este prieten, regretele mă invadează,
Clipe sumbre dau năvală și în poem se brodează.
Scriu ce-i rău pe-această lume, nicio oră nu-i plăcută;
Un suflet e-absent din casă – plâng iubirea mea
trecută.

Unde ești, ce cale lungă ai de parcurs fără de mine,
Tânără și mândră fată, ce-ai plecat spre culmi divine?
Ea așa mi-a fost în suflet, nu a fost nicicum bătrână,
Mi-a fost icoană viselor, și așa o să rămână!
A aprins în mine doruri, mi-a-nțreținut tinerețea,
Să visez, să scriu, să cuget; mi-a oferit frumusețea!
Toate-aceste îmi sunt parte nelipsită din ființă,
Mi-au fost scut și crez de viață; îndrăgită biruință!
Dar deodată, ca-ntr-o doară, fără nicio judecată
Dispar toate minunile, viața de har mi-e secată!
Și suspin în noaptea lungă, noaptea tristă, noaptea
rece,
Aștept zori să se ivească, durerile să mi le sece!

Eu n-am cuvinte să descriu minunea iubirii mele;
Orice imagini aș reda, parcă, toate vor să-nșele
Ce-i pură realitate, căci, fiind neputincioase,
N-au virtutea să se-nalțe la simțiri miraculoase.
Vorba-i simplă, nu pătrunde profunzimea, ea e goală.
Chiar de-o pui pe frontispiciu, strălucirea îi e pală!
Ce n-are lăcaș în suflet, ce cugetul nu-l aprinde,
Nu-s în stare să explice, infinitul nu-l cuprinde!
E o taină ne-nțeleasă iubirea adevărată,
Doar de-i trăiești rugăciunea, o presimți cum ea arată!

Cuvântul e o-nchipuire, doar conturul îl schițează,
Pe când sufletul străvede și-n sfințenie-o botează.
De-aceea, rog să mă ierte ce-i ce strofele-or parcurge,
Dacă nu-i convingătoare rima ce din pix îmi curge!
Atât harul meu e-n stare a-nțelege cum să facă;
Doar ce-mi veți citi în suflet, sunt convins c-o să vă placă!

Așa mi se stinge viața: între cimitir și casă,
În iluzii de-mpăcare cu o soartă nemiloasă!
Mă duc și revin pe drumuri, târâindu-mi glezna stângă,
Dar nesocotesc durerea, sufletul doar stă să plângă!
Casa mi-a rămas săracă – sa-mbogătit cimitirul,
Cu ce-mi era avuție, de-o mai vreau, lui îi dau birul!

3650-Pe mormântul ei vărs lacrimi, c-am iubit cu disperare;
Mă rugam să nu dispară din viață, ca o eroare...
Intuiam că Rău-n lume fericirea mi-o pândește,
Cum n-a putut să mă răpună, iubita mi-o dușmănește:
A zmul-s-o de lângă mine, căci el nu are iubire,
Adică n-are Dumnezeu – al cărui chip e dăruire!
Eu din el absorb putere; la orice nemernicie
Am deprins să-i fiu potrivnic, să nu simt zădărnice!
Sufletul iubitei mele în mine e catedrală
Ce mă-nalță în credință – cetate spirituală!

Deschid un caet de note și creionul vrea să scrie,
Dar ideile-s în grevă; lipsesc de la datorie!
Spun că-s deseori uitare sau că nu-s luate-n seamă
Și că sunt considerate doar lozinci ce-și fac reclamă...
Le explic că e-o greșală, le implor, le cer iertare,
De-am lăsat așa impresii, o fi fost la supărare.
Le consider că-s regine în imperiu vast al minții;
Fără ele nu-s în stare să-nchin imnuri biruinții.
Construiesc cu ele fapte necesare omenirii,
Arăt oamenilor calea pură a desăvârșirii.

Doar ideile au forța de-a da veacului lumină,
Alungând ce-i întuneric și ce viața o dezbină.
Eu prin voi capăt putere, aflu drumul către stele;
Acolo-i o altă lume și mă zbat s-ajung la ele!
Cât de greu o fi urcușul, aripi sunteți de-nălțare;
Mă avânt peste prăpăstii – teamă n-am de renunțare!
Voi m-ați scos în văzul lumii, mi-am făcut cunoscut
glasul,
S-aduc odă cugetării și să-mi stăpânesc Pegasul,
Mă-ndemnați să-nchin iubitei aprinse doruri de jale,
Căci i s-a-nălțat ființa către sferele astrale.
Voi îi amintiți de mine, o-mpăcați cu despărțirea,
O asigurați că-n taină ne va reuni iubirea.
Hai idei, iar mă cuprindeți în vâpăi de cutezanță
Și-nzestrați-mi cugetarea, ca pe-o supremă instanță!
Voi prin ea intrați în viață și vă urcați la tribună,
De câte ori voce voastră are lumii ce să-i spună,
Orice vers și orice rimă vraja de nu v-o conține,
Sortite-s să nu existe, clipa lor nu se reține!
Tu, idee, cin` ți-e mamă, ce îmbold te izvorăște,
Cum de-apari ca o minune și lumea te îndrăgește?
Într-o vreme de-ntuneric tu apari precum o rază
Ori ca-n nesfârșit de dune din senin te ivești oază!
Fericit devine gândul că ai apărut în cale;
Peste exprimări modeste îi pui distincții regale!
Nu am să mă mai simt singur, dacă noaptea care vine
Va aduce, deodată, și idei multe cu sine!

Cum sunt departe de casă și-s zile de sărbătoare –
Marea zi de Înviere – te întrebi, știi, unde-s oare?
Ți-am spus însă că m-oi duce la copii, că-s datini
sfinte

Și îți las oulele roșii, duhul tău să ia aminte!

3700-Eu, la Mănăstirea Casin, ți-am aprins o lumânare,
Căci în astfel de momente tu aveai iluminare!
Îți puneai și tu pe cruce sufletul în suferință;

În orice fapte ale-vieții ți-era Iisus de referință!
În genunchi cădeai adesea, implorând în rugăciune,
Numai sufletul tău știe, o mare confesiune!
Mă-nvățați să am credință și sufletul cu iertare,
Căci omu-i supus greșelii – din bine o-ndepărtare!

Lume multă la biserici, a venit să ia lumină,
Căci e ziua Învierii – marea dragoste creștină!
Prin întunericul nopții strălucesc făclii aprinse,
Duse de oameni spre case, gânditori, cu vreri distinse;
Mai buni să fie-n viață, să ierte și să iubească!
Toate relele să piară cum se usucă o iască!
Veneam de pe la biserici cu iubita vieții mele,
Cu lumânările aprinse și uitam de multe rele.
Nu mai suduiam urâtul, chiar și răul n-avea vină...
Ne simțeam mai buni, mai vrednici, aveam privirea
senină.

Îmi spunea buna soție: *nu îți mai încrunta fruntea,*
La orice împotrivire – puneți la-ncercare mintea!
Azi re trăiesc Învierea tot ca sfântă revărsare
Peste patimile noastre, de iubire și-mpăcare.
Dar nu-i nimeni lângă mine, s-avem aceeași simțire,
Duc lumnina sfânt-acasă, ca un duh de-nsuflețire,
Pentru ca iubita vieții, în marea ei adormire,
Să recapete putere, de-a simți iarăși iubire!

Am fost a doua zi de Paști în parcul de la Cernica;
Ne-am fi simțit mult mai bine, de ar fi fost și bunica;
Am simțit c-așa gândește mititica – nepoțica,
Iar eu la fel am a spune: ce mai e este nimica!
Când e să-mi fie mai bine, gândul îmi aduce-aminte:
Ce va fi de-acum încolo, nu va fi ca mai nainte!
S-o sfârși a vieții toamnă, când zilele se destramă,
Ne părăsesc iubirile și vine a iernii dramă...
Pân-atunci, cu nerăbdare, acasă vreau să-mă-ntorc,
Acolo-i găsesc zâmbetul și lacrimi fericite storc!

Lume, cântec, bucurie, freamăt, larmă, sărbătoare
Și-au pierdut orice-nțelesuri, au fost clipe trecătoare!

Ce-am tot căutat în viață am aflat la bătrânețe:

N-au fost visuri de mărire din izvor de tinerețe,
Nici glorii încântătoare ori sublima poezie,
Cu-amăgiri de nemurire și vrajă de fantezie.
Toate zbaterile lumii către naltele onoruri
Mă chemau să-mi iau avântul spre cutezătoare
zboruri.

Chiar de toate-aceste-ndemuri mi-au fremătat
viețuirea,

Nu mi-au potolit dorința, căci nădăjduiam iubirea!

Ea era divină vrere – nemărginită simțire,

Spre a-mi oferi în viață eternă însuflețire.

În târziu i-am simțit harul, el îmi era căutarea,

Cuprinde orice în sine: viața, izbânda, visarea!

3750-Ești, iubire, o sfințire; cine în suflet te are,

Îi e dat ca să te poarte peste vremuri trecătoare.

Oricâte dureri l-ar paște, nedreptăți, singurătate

Parcă-i dai puteri divine, lacrimi nu-s arătate.

Tu așa exiști în mine; sunt ființă înzestrată

Cu iubire fără margini, am viață adevărată.

Și chiar dacă mai vărs și lacrimi, iubirea îmi dă
putere,

Mă înalță-n gânduri pure și uit clipa de durere!

Acasă mă duce trenul; șuieră, aleargă, zboară,

El crede că mă așteaptă, ca-n vremuri de-odinioară,

Ce-a care mi-a fost soție, bucuroasă de venire,

Tandă, Tânără, Frumoasă, Însetată de iubire!

Dar te-nșeli de astă-dată; ce știi tu, creier de fiare,

De viață, de suflet, de dor; iubita mea nu apare...

Nu-mi face semne cu mâna, trenul trece pe aproape,

Nu mă-ntâmpină în poartă...În lume nu mai încape!

A fost mult prea mic Pământul, n-avea loc, așa firavă

Parcă ea nici nu exista, dar n-a cunocut izbavă!
S-a rugat, și-a plâns destinul, cumplite chinuri a-
ndurat,
Dar nimeni n-a auzit, îngeri doar s-au cutremurat!
O, de ar fi să îi văd iară năframa albă fluturând,
Aș trage urgent semnalul, la ea aș ajunge zburând!
A trecut trenul de casă... eu recad în dezolare,
Trenul țipă a durere; a-nțeles grava-ntâmplare!

Am avut la tinerețe năzuințe fabuloase;

Toate țărmurile lumii mă așteptau bucuroase,
Înaltele culmi de spirit păreau ușor de cucerit,
Mă chema chiar poezia, orice îmi era nimerit!
Îmi doream înțelepciune, farmec, visuri, fericire,
Nu întrevedeam opreliști, nici eșec, nici ne-mplinire!
Cine să mi se opună., ce curaj îmi poate-ntrece
Gândul dornic de victorii, care-n mine se petrece?
Așa te știu cuget vrednic, din pură adolescență;
Dar visuri, idei suave nu mai aveți existență!
Și ce-i fără voi trăirea, decât o viață uitată,
Care își plânge trecutul – victorie mutilată!
Ne-nțeles îmi este rostul, când visuri atât de multe
M-au chemat, le-am vrut, le caut, dar azi nu vor să m-
asculte!
Nu mă socotesc părinte, că am trădat și mă reneagă,
N-am jertfit nimic de seamă, n-au din mine ce s-
aleagă!
Să fi fost zbaterea minții doar pretenții și iluzii,
Când credeam că depun suflet, nu erau decât
confuzii?
Să socot c-am ratat viața? Dar de-au fost doar
năzuințe,
Mi-au fericit existența, le consider biruințe!

Prin creațiile sale omul si-arată dovada

Că a existat în lume, ca pe o demnă bravadă!

De-ar fi fost măreț, un geniu, Timpul tot nesocotește;
El îngroapă și reduce la nimic ce se gândește!
Vremuri trec, oameni se uită, doar prin veac câte-o
idee

Rămâne în mintea lumii...dar e tot o odisee!

3800-Ne zbatem, luptă, vrem gloriei, dorim vieții veșnicie,
Dar constatăm, într-un târziu, că totu-i zădărnice!
Cum materia nu pierе, ci ea veșnic se transformă,
De ce spiritul dispare, nu-i rămâne nicio formă?
Chiar ideea piramidei de milenii e ucisă
Și nu se va ști vreodată că o crima-a fost comisă!
Dar există între oameni o divină legătură,
Ce cunoaște nemurire, fiind pură-nvățătură.
Ea este aceea care ne dă vieții strălucire,
Făcând oamniі să spună: fericire ești iubire!
Mă-nțeleg acum pe mine de ce-i scriu iubitei cânturi;
Mă desprind din întristare și nădăjduiesc avânturi!
Voi trăi iar, ca în vremuri, clipele iubirii mele,
Alături de o ființă, deși sa-nălțat spre stele...

A secat izvorul minții, gânduri limpezi nu revarsă,

Ideile ce mai apar sunt, mai degrabă, o farsă,
Erau cânva luminoase, pure și seducătoare;
Astăzi ele emit unde firave și trecătoare.
Scoase erau ca din mină ale frunții nestemate,
Stăluceau de-nțelepciune, astăzi sunt amorfe, mate!
Ofereau puteri din suflet, daruri ca pentru regină,
Să pătrundă în cugete însetate de lumină.
Îmi erau bucurii scumpe și avânt de înălțare,
Năzuiam să-nving urâtul, și să nu cunosc uitare.
Le aveam imbold de luptă pentru orice răutate
Și arme de învingere a ce-i strâmb și nedreptate.
Astăzi ce mai e în cuget nu are nicio valoare,
Nu mai strălucesc de daruri, au doar o tristă paloare.
De aceea închid mina, nimic să nu mai pătrundă,
În speranța c-o idee ar putea să se ascundă.

Am dat ce-a fost bun în mine, m-am lovit cu
târâncopul,
Să desprind filon de aur; mie-acesta mi-a fost scopul!
Rămân mai sărac în gânduri, nu emit nicio sclipire,
Doar în suflet se păstrează diamantul de iubire!

Să n-ai cui spune o vorbă e o pedeapsă cumplită,
Căci vorbești de unul singur și-i durere infinită!
Mergi prin casă ori prin curte, cauți, dar nu vrei
nimica,
Plângi, oftezi, gândești aiurea, simți că te zgâlțâie
frica!
Nu-i în jur vreo lighioană, ori balaur să te-nșface,
E numai singurătate, ea-i chinul ce nu-ți dă pace.
Ca să nu îți pierzi auzul, stai de vorbă cu de toate:
Flori, iarbă, copaci ori pietre, poate-auzi o vorbă,
poate!
Doar din pomi o păsărică îți răspunde-n melodie,
La rândul ei supărată, că nimeni nu te mai știe.
De întrebi cu glasul tare unde ești, iubito, unde?
Nimeni nu te ia în seamă, doar ecoul îți răspunde;
Te îngână, te imită, pacă-ntr-o bătaie de joc,
Vrând, într-un fel, să-ți spună: Domnule, caută-n alt
loc!

Du-te pe alte tărâmurii și-ntr-o liniște adâncă
Poate o găsești acolo, dac-o mai recunoști, încă!
3850-Tu aicea esti epavă, o ființă părăsită,
Ea acolo este înger, într-o viață regăsită!
Rămân mut, nu-ntreb, nu srig, parcă sunt un chip
bezmetic,
Răzvrățiri pătrund în mine, ca-ntr-un individ eretic!

**Faptul că scriu mii de versuri să consider că-i un
succes,**
Când credeam că niciodată la așa vis nu am acces?
Desigur, că nu prin număr ele capătă valoare,

Ci doar scânteia de cuget le face nemuritoare,
Le imprimă strălucire și acorduri de virtute,
De vibrează sufletul în simțiri necunoscute.
Nu scriu versuri, zise, albe, ci prefer o armonie,
De sunete încântătoare, nu savantă gingășie.
Desprind din gând o temă înzestrată cu-nălțare,
Caut rimă potrivită și o las atunci să zboare.
Orice rimă vrea ideea, aceasta îi este mamă,
Fără ea este orfană – nimic de luat în seamă!
Rima este slujitoare, apropiată unealtă
Să imprime frumusețe – prin ea cugetul tresaltă!
Sigur, nu păstrăm în suflet numai acorduri sublime,
Ci și taina de-nțelesuri, a cugetului profunzime.
O, de vrei, așa în treacăt, ca să te relaxezi un pic,
Îngânduratele-mi versuri nu te ajută cu nimic!
Ele vorbesc de iubire, de tristețe și durere,
Cum trăiesc însingurarea și m-afund în grea tăcere.
Dacă ai inima tare și puteri de-a înțelege
Cum mă zbat fără iubire, cu virtuți te vei alege!

**Pentru că rostesc cuvinte despre mine; ce mă
doare,**

Ce gândesc, cum îmi e viața, eu o fac cu drag și-
ardoare!
Dar oricât m-ar purta gândul, chipul tău îl am în
minte,
De la el primesc îndemnuri, despre ce să iau aminte!
Cum mă-mpac cu mine însumi, de-i în lume rău sau
bine,
Să nu-ngădui nedreptatea, oamenii să nu suspine!
Să le fiu îndemn de luptă, de iubire și-nălțare,
Să le ofer bucuria ca pe-o binecuvântare!
De aleg vreo temă vagă, fără dor, neimportantă,
Când îi sfârșesc povestirea, o regret și-mi e distantă.
Nu rup fila cu aceasta, o las că de mine spune:
Cum gândesc și cum rătăcesc, ce tristețe mă răpune!

Căci nu sunt nici prea puternic, n-am idei strălucitoare
Și nici nu cuceresc lumea cu basme încântătoare.
Sunt un om trecut prin viață ce-a visat nemărginirea,
Nu i-a-ntrevăzut hotarul, dar a cunoscut iubirea!
Ea în mine mai există și o vreau să dăinuiască,
Părând că primesc în suflet o taină Dumnezeiască!
Prin ea-nfrunt singurătatea, ea-mi învie amintirea
Unei contopiri de suflet ce cunoaște nemurirea!

**De dragul tău, la ani târzii, eu tot îți mai scriu
poeme**

Și pun frumuseții tale flori pure drept diademe,
Îți spun din nou că te iubesc și te-ndrăgesc cu-
nflăcărare,

Jurând că îți voi dărui iubirea mea cu ardoare.

3900-Ani au vent, ani au trecut, dragostea însă rămâne;

E tot freamăt de simțire, ea n-are clipe bătrâne!

Din suflet revarsă taine, din cuget dor izvorăște,

Reînvie clipe faste și viitor îndrăznește,

Alungă mereu uitarea, reverii noi dau năvală

Peste vremuri mai urâte; viața nu-i atât de goală!

Te revăd Încântătoare, Pură, Gîngășă, Duioasă,

Cu vocea caldă și blîndă, și cu privirea sfioasă.

Nu credeam că-mi e sortită o asemenea minune,

Să pot iubi așa ființă cu sublimă pasiune!

Tu mi-ai fost aleasa vieții, împlinire așteptată

Așa cum aveam în suflet imaginea ta sculptată.

Ce muză, ori ce zeiță s-o fi îndurat mareașă

De mi-ai acceptat iubirea și ne-am făurit o viață?

Am trăit și ne-a fost bine, ne-am iubit, ne-am prins de
mână

Și-am răzbit prin vremuri strâmbe, protejați, parcă,
de-o zână!

Oare-am supărat destinul, vre un zmeu al răzvrătirii

Ce mi-a însăngerat viața, luându-mi chipul iubirii?

M-a despărțit de soție, mi-a rupt sufletul în două,

O parte o însoțește, alta-mi șterge din ochi rouă!

Observ cum astăzi e vremea: zi ploioasă, fără soare

Ce pe loc mă indis pune, de mă simt ca la-nchisoare.
Nu-mi zboară gându-n afară către-nseninate maluri,
Visând viitor de glori și înalte idealuri.
Rămân în odaia sură, cu lumina întristată,
Nu scriu liber aforisme, mi-e gândirea arestată!
Stau la pândă norii negri, chiar și vântul cu rafale,
Cum să mai pătrund spre lume prin amenințări
brutale?!

Îmi spune însă o poză a iubitei mele soată:
Nu-i nimic, vom sta de vorbă, ca și când aș fi în viață.
Tu mi-ai fost, iubite dragă, cel dintâi și unic simbol
Al iubirii-adevărate; mi-am găsit în viață un rol,
C-am simțit, la rându-mi, vraja unei iubiri înfocate;
Te-am apropiat de mine și te-am prețuit, bărbate!
Mă înșel, inventez gânduri? Sunt sublime declarații,
Retrăiesc iar tinerețe, purtat ca-ntr-un vis de grații!
Ce bine-i că plou-afară; e în casă desfătare,
Mă îmbăt cu duhul tânăr și mă lepăd de uitare.
Să tot plouă cu găleata, vântul cât o vrea să bată,
Ce-mi pasă mie de rele! Amintiri să mă străbată!

Scriu doar versuri astă-seară, nu citesc o nouă carte,

Nu deschid televizorul, de iluzii stau departe!
Nici nu vreau să beau o bere ori să fac o degustare
A unui păhăruț cu vin; prefer noapte de-ntristare.
N-am motive să mă bucur și nici să iert supărarea,
Cu vreo faptă importantă; nimic nu-i ia apărarea!
Ea-i cea care controlează puterea de reacție
Față de relele vieții, toate îi par abstracție!
E o-nchidere în sine, o admitere-a durerii,

A cedării, neputinței, o lacrimă a căderii!
3950-Supărare, supărare nu ești luptă, nici voință,
Tu ești lașă, ești trădare; ești o moarte de ființă!
Dar să știi că eu te-nlătur când vrei să îmi fii stăpână,
În liniște și în credință îmi ești trăire păgână.
Vrei să nu mai știu de mine, mă dezarmezi de cuvinte
Să nu opun rezistență și să uit de jurăminte?
Cum, adică, de iubire să mă lepăd ca de-o boală,
Să dezic că n-a fost pură și-am avut o viață goală?
Tu nu ești ca o tristețe ce spre luptă mă conduce,
Tu ești ca o dezertare ce lașitate induce.
Te alung când dau de tine, las regretul doar să vină,
Împresor cu dor trăirea și o simt că e divină!

Fabulos e Universul, nu doar prin mii de galaxii,
Ci imediat, în preajmă, dar numai dacă vrei să-l știi,
Să iei doar seama ce minuni te-ntâmpină să le
privești,
De te întrebi cin` le-a creat, să înțelegi nici nu-
ndrăznești!
Natura s-a-ntrecut pe ea, devenind închipuire,
Dar nu crezi că e posibil, ci e doar Dumnezeuire!
În infinite-alcătuiuri o așa perfecțiune,
Nu ai cum să ai gândire, că-i hazardu-n acțiune!
Învățați, Darwini de seamă au trudit să demonstreze,
Arătând în mii de tomuri justetea acestei teze.
Și-au exclus din mintea noasră intervenția divină,
Rămânând mai goi în suflet, fără să avem vreo vină!
Ce părea că-i armonie nu este decât un haos;
La multiple ignoranțe, le mai pune un adaos!
N-am cum să nu spun că totuși personalități savante
Acordă divinității creații determinante!
Vin atunci, cât mă privește, și mă-ntreb: eu ce părere
Am asupra genezei, dar o resimt ca pe-o durere
Că-i gândirea-ncețoșată, știința mea-i cât un petic,
Iar în spiritul meu intim sunt, mai degreabă, eretic!

Încotro, în prag de iarnă, să-mi adăpostesc gândirea?
Prea târziu pun întrebarea; mă îngheață rătăcirea!
Fac doar o spovedanie: din profunda adormire
Iubita la ea mă cheamă, urmând căi de mântuire!

M-am trezit în plină noapte; n-am visat, nu am vreo teamă,

Doar o rimă-i supărată că nu am luat-o-n seamă,
Nici când scriu despre iubire, nici când scriu vreo
cugetare,

Mi-a pătruns de-aceea-n minte vie ca o săgetare!
Dar sfârșind această strofă, am o liniște deplină;
Îmi spune că-n rând e-a patra, având și ea o vecină...
Precum văd, are dreptate: cum i-i numele, pătrunde,
Trasă ca de arc la țintă, în poeme și oriunde.

Ce să fac până la ziuă, ți-am găsit de-acuma locul,
Căci și tu, ca orice faptă, nu vă căutați sorocul.
Voi împlora vreo idee să te mai repet odată,
Căci tu vrei să fii, desigur, ageră și lăudată!
Sunt bucurosi de așa rime, mă feresc să nu le supăr,
Căci toate sunt minunate, gingașe precum un nufăr!

4000-Am alături o lămpiță, nu îl imit pe Arghezi,
Și când vor să mă trezească, crezând, poate, că-s
amiezii,
Bâjbâi să aprind lumina, nimeresc mai greu butonul,
Găsesc repede caetul, dar nu știu unde-i creionul...
După o așa grea luptă, constat că rima mea rară
Nu urmează o idee, așa că o las pe-afară...
Când însă sunt împreună, bucuria mă petrece;
Scriu intens ce-au vrut să spună, până noaptea albă
trece.
Vor fi însă și-alte rime ce-or găsi nopți liniștite
Și-or vrea să îmi zică mie ceva, așa pe șoptite...

Am multe treburi pe afară, dar aștept ca să mă strige

Iubita la vreo dorință; ah, cum inima mă frige:
N-aud glasul, nici suspine, nici chipu-i nu mai
există...

Dacă ea s-a stins din lume, viața mea cât mai rezistă?!
Peste tot este durere, umbre, lacrimi, neființă,
Nici măca o slabă șoaptă ori doar vagă năzuință.
S-a stins viața, trist e cerul, soarele de ce apare,
El doar asta întreține, rostul lui trădare pare!
Nu-nțeleg o așa stare: chinuri, lacrimi și haos;
Totul este o chemare către veșnicul Repaos!
Aprind candela, ea arde pâlpâindu-și întristarea,
Nu mai e freamătul vieții, domnește doar închistarea!
Ce va mai urma de-acuma, nu aștept vreo bucurie,
Mi se revoltă ființa, gândul meu se înfurie!
Reneg destinul prădalnic, că mi-a năruit iubita,
Îl lovesc cu vorbe grele în cap cu nemiluita!
Nu am o altă pedeapsă, dar mai mult decât atât,
De mi-ar fi la îndemână, l-aș strânge, sigur, de gât!

Mă întreb, dar nu-ntr-o doară, ce-o să scriu de- acum-nainte,

Căci nu mai am subiecte de care să iau aminte.
Și s-o supăra iubita, că în a ei adormire
N-am să îi mai pot trimite de prin lume nicio știre.
Am tot scris despre durerea de-a trăi singurătatea,
Cum gândesc, ce dor mă poartă, de-am renegat
nedreptatea!
S-au epuizat din preajmă teme, fapte, obiecte,
Nu mai am exemple demne, toate au, parcă, defecte.
Mă pierd pe mine însumi într-o asemenea stare,
Nu-mi regăsesc echilibru, nici nu știu dacă-s eu oare?
Cum de-am sărăcit în simțuri, în reacții, în putere,
De cred că ce e în juru-mi bolnave sunt de tăcere.
Nu le simt, nu au căldură, nici cumva vreo amintire,
Totul este muțenie – un ținut în părăsire!
Deci eu nu am cum să aflu prin pustiuri nicio oază,

Stau de vorbă doar cu mine, meditănd la ce urmează.
Mă voi adânci-n uitare, iubita o să mă certe,
Lumii nu-i voi da îndemnuri, oamenii n-or să mă
ierle!

Eu, cel iubitor și mândru, om, ființă gânditoare
Am decăzut din trăire, viața-mi e ca la-nchisoare?
O, mă-mbie o idee, gândurile nu-ți sunt treze,
N-au amintiri, n-au speranțe, roagă-le iar să lucreze!

4050-Să te-nvețe, să-ți vorbească și spre zări să te avânte,
Să-ți amintească de suflet, dorul din el să te-n cânte
Și-ai să vezi atunci, iubita te va îndemna spre zboruri,
Vei cunoaște iar sublimul în înflăcărare doruri!

De pe la o zi la alta plouă iar, ploaie măruntă,
Nu mai pot să ies pe-afară, bucuria mi-o înfruntă!
Privesc doar prin geam grădina, alături e multă iarbă;
E pe placu-i așa vreme, din pământ viață s-absoarbă!
Ce minune vegetală sunt aceste firișoare;
Cum apare primăvara, mângâieri primesc din soare.
Nu știm cum trece de iarnă, nici când seceta o arde,
Reapare și rezistă la adevărate hoarde.
Ea-i iubită, ne susține, multe ființe hrănește,
E frumoasă, are farmec; pentru noi ea înflorește!
Dar tu, suplă înălțare, când crești la mine în curte,
Sunt forțat să-ți arăt coasa; zilele tale îs scurte!
Vezi tu, iarbă, asta-i viața, pieirea o s-o cunoască,
Dar cu privire la tine, alta-i dat să se ivească!
Numai noi, cu har ființe, nu avem întruchipare;
Cât ar fi de importantă, ea definitiv dispare!
Ce m-am mai rugat spre Ceruri să nu-mi secere soția,
Că e om, nu-i fir de iarbă, să își reia măreția!
Stau și mă întreb acum ce-nseamnă oare putere
Să dispari în grea neștire într-o veșnică durere?
Biete om, tu nu ai forță nici cât o infimă boabă
Cum are un fir de iarbă, tu ai doar o fire slabă!
Fir de iarbă, fir de iarbă, dă-mi puteri mântuitoare

Să renasc și eu ca tine, spre-a nu cunoaște uitare!

La ȚARĂLUNGĂ ELENA, cum scrie pe a sa cruce,

Aici îmi este iubirea, mă tot duc și m-aș tot duce!

Și când plec, îmi întorc capul, parcă aud că mă cheamă:

Singură-s și-mi este frică; cu tine n-am nicio teamă!

Și cum merg tăcut spre casă, mă tot duc și m-aș întoarce;

Nu știu unde-mi este locul, un gând trist lacrimi îmi stoarce!

Ce soartă a fost haină și ne-a dușmănit iubirea,

Despărțindu-ne din viață să îndur zădărnicierea?

Minunile existenței au rosturi neimportante,

Nu m-atrag, nu mă inspiră n-au valoare, sunt distante!

Ce-s acelea frumusețe, idealuri, demnitate

Când înveninate-s toate, cu tristeți nelimitate?!

Nu mai au farmec, îndemnuri, poezie, desfătare

Și-au renegat voluptatea, au rămas o arătare!

Numai lacrima-mi dă forță, de iubire-mi amintește,

Îmi scoate din suflet jale și că plâng mă răzvrătește!

Mă-ntâmpină-n casă tăcerea, multe are să îmi spună:

Părea că e sărbătoare când viețuiam împreună,

Cu iubita mea soție; zâmbetele se-mbrățișau.

Se căutau privirile, cuvintele duios vibrau.

Povesteam cu-nsuflețire ce-am făcut, ce-o să mai fie,

Schițam planuri, zburau gânduri și-aveam mare

bucurie.

4100-De luam seama de rele, nu ne lovea disperarea,

Noi ne uneam puterile și-nfruntam amenințarea!

Oftând, am declanșat un zgomot, înșirarea se-
ntrepuce,

Liniște-ai apăsătoare, sufletul, parcă, mi-l rupe!

Aș vrea să aud o vorbă, bun venit sau o-ntrebare,
Nu-i răspuns, nu mai e viață; e cutremur, e schimbare!
Din înălțătoarea fire e-o eternă adormire;
Nu-nțelegi așa decizii – o nedreaptă părtinire!
Din freamăt, din armonie, din speranțe și-nviere,
A rămas dureros zbucium: o tăcere, o tăcere!

Micile mele bucurii nu-mi alungă întristare,
Ele sunt paleative, n-au virtuți vindecătoare.
Alină un pic durerea, din grimasă zâmbet scoate,
Privirea emite forță, dar spre suflet nu străbate!
Rămând captiv tristeții: într-o viață fără soare
Nu se întrețin speranțe, la fel inima te doare!
Un zâmbet nu poate șterge lacrima care îmi curge,
După clipa de liniște tot zbuciumul mă parcurge!
Dacă sunt printre mulți oameni și-i freamăt, și e
binețe,
Eu nu am aceeași voie, din gânduri emit tristețe!
În muțenia odăii Universul se oprește,
Degeaba îmi mușc buzele și tare gura-mi vorbește!
Amuțită mi-e și ruga, ea pare că nici nu-i spusă,
O înaltă năzuință se prăbușește distrusă!
Chiar dacă aș avea aripi, de sub o asemenea stare
Nu poate gându-mi să zboare, pe cine iubirea-mi
doare?!

Te rog, dăruiește-mi, Doamne, umilința rugăciunii
Și pe-aceea a iubirii, ca rod al afecțiunii,
Al supremei adorații, izvorătoare de slavă;
O iubire fără seamă prin care nutresc izbavă!
Eu pe cât sunt mai aproape de ceea ce îmi este drag,
Cu atât mă-nalț în cuget, virtuți sublime m-atrag,
Dar tot pe-atât pretenții neg, cobor gândul din trufie,
Mă simt mai pur și mai liber, protejat de armonie.
Închin viața mea credinței și iubirii-ncântătoare,
Căci asupra vieții mele au puteri seducătoare.

M-a-nvățat demult credința că din ea absorb putere,
Să-mi înving orice pornire către patimi – o cădere!
La fel, cunoscând iubirea, i-am dedicat pasiunea
De-a crea, visa, de-a crede, ei adorându-i minunea!
Divinitate - dragoste, cât îs de-asemănătoare!
Dețin taina veșniciei: iubirea netrecătoare!
Chiar de sufăr că iubita, dat a fost ca să dispară
Și că nu mai e posibil în viața-mi să reapară,
C-am iubit, având credință, pot spune că fericirea
Mi-a fost dată de iubită, întrezărind nemurirea!

Nu doar c-am iubit în viață este atât de fascinant;

Am învățat să prețuiesc ceea ce este important:
Ce îi dăm iubirii noastre, ce idealuri și ce zbor,
Și dacă-i putem fi jertfă, de o cere supremu-i dor!

4150-Când pasiunile se trec, cine inima aprinsă
O ține ca pe-o lumină, niciodată de-a fi stinsă?!
Iubirea n-are măsură; noi cât scadem, ea tot crește,
Mai puține vrem pe lume, mai mult ea ne-mbogățește!
Ce părea fără valoare, ea-i descoperă simțire,
Alte sensuri dau iubirii, de profundă dăruire.
Din suflet emană forță, sacrificii, împăcare
Cu zile de neputință, cu vremurile de uitare!
Că iubesc, mă simt puternic, c-am iubit e-o fericire,
Îi port vraja, îmi e cântec, existența-i o-mplinire!
Ce dator îi sunt iubitei, univers am moștenire
De plăceri, de înălțare și îndemn de nemurire!

Deși abia a înflorit, se întristează un bujor,

Văzând c-a pierit aceea, ce i-a plantat la locul lor.
Și-un fluture e-ngândurat, o lalea chiar s-a veștejit,
Mulți trandafiri sângerează, iar crinii toți s-au necăjit.
Un salcâm, ce-a dat în floare, parfum în jur
răspândește,
Cu nuanțe de tămâie; toată grădina bocește!
Și vreo câteva albine au un zbor, parcă, besmetic,

O caută, le pare rău, simt că e un fapt eretic.
S-a vorbit toată suflarea și în unanimitate
Au decis ca fiecare pe mormânt a fi mutate!
Unele mi-au dar răsaduri, altele mi-au dat semințe
Ori chiar tije înflorite, au dat duh – ele-s ființe!
Eu le voi uda cu lacrimi, acolo-n tristeți tăcute,
Ele vor zâmbi soției, ca-n vremurile trecute!
Peste un timp, cine îl știe, când ochii mei or să sece,
Pe mormântu-mi de alături, poate unele vor trece!

În caet nu-i scris vreo notă, niciun vers și nicio rimă,

Căci muzele nu știu de mine, nepăsare mă deprimă!
Ele iubesc tinerețea, bucuria și-ncântarea,
Ocolesc înfrângerile, lacrimile și-ntristarea.
În acordul lor de liră aduc laudă simțirii
Exaltării, înfocării, aventurii, cuceririi.
Dintr-o noapte înstelată culeg razele de stele,
Le dau poeților dornici și îi amăgesc cu ele!
Eu n-am implorat norocul și nici inspiratoare muze,
Adevăr desprind din cuget și-n lume-l rostesc pe buze.

Oricare ar fi acesta, chiar de sânger, de mă doare,
Îl iubesc deopotrivă, mă dăruiesc cu ardoare!
În cele care urmează, câteva pagini eu voi scrie,
Pentru adevăr omagiu; din suflet am datorie!
E al meu, el îmi e cârmă în viață și-n poezie,
L-am înțeles doar prin trudă, nu pudrat de fantezie.
Când am cunoscut iubirea, a deschis aripi și-a plutit
Deasupra lumii frumoase, doar prin sine am izbutit!
Adevăr, îmi ești prieten, chiar și când durerea-i tare,
Mă ajuți să-nțeleg viața, și de vreau ori nu-s în stare!
Tu îmi spui să-mi plâng iubirea, tu mă-ndurerezi amarnic,

4200-C-am rămas singur pe lume, de-mi pare traiul zadarnic
Și când ies prin lumea largă, îmi arăți ce se cuvine,

Ce e drept, ce e statornic, ce e rău și ce e bine.
Cel mai mult îmi porți de grijă când mă lupt cu
înșelarea,
Cu iluzii, cu nevoia, cu teama și izolarea.
În nopți lungi de tristă veghe stăm de vorbă împreună,
Îmi dai sfaturi înțelepte, având logică străbună.
Nu mă-ncânți cu ce-i la modă, potolești excesul de
zel,
Respingi orice nedreptate, dar calmezi și gândul rebel.
Nu-mi oferi viață ușoară, dar nici numai neizbândă,
Spui că nu-i nimic de-a gata, dar mi-arăți și ce stă la
pândă!
N-avem noapte de palavre; cum e mai bine judecăm,
Liniște să fie-n cuget, din dureri ce să-nvățăm.
M-ai fost din tinereți aproape, bun prieten și părinte,
M-ai urmărit toată viața, de tine să iau aminte!
Tu prin veacul de-ntuneric mi-ai fost rază de lumină,
Bezna ideologiei nu m-a supus asasină!
Și prin câte alte rele tu mai tot ținut de mână
Să nu calc pe ghimpi cu-otravă, nemernicia-i hapsână!
Când mă-ntâmpină favoara, mă-ntrebai de am un
merit
Ori e perversă-înșelarea; de ea oare eu m-am ferit?
Chiar pe-ale mele iluzii, că nu voi pieri-n uitare,
Să nu le ridic pe soclu; Timpul decide-ntrupare!
El stabilește statura a ceea ce ai construit
S-au, din contră, hotărăște de-a fi uitat și năruit!
Adevăr, mi-ești ca un frate, mă ajuți și-mi dai putere,
Mă susții în orice luptă, mă ridici dintr-o cădere.
Adevăr, torent de viață, m-ai condus spre libertate,
Cugetul mi-a deschis aripi către lumi adevărate.
Oare ai puteri divine, de nimic nu te înfrânge,
Primenești gândirea vremii; mai puțină lume plânge!
Când ignoranța-i stăpână și întunecă trăirea,
Tu luminezi conștiințe care vindecă orbirea.
De nu te-ar fi creat Divinul, ar fi falsă existența,

Orice demnă-nfăptuire nu și-ar arăta prezența.
Tot ce e în jurul nostru, numai castele de nisip
Ar fi fost pe acest astru, viața nu ar fi avut chip!
Deși nu ești frumusețe, adevăr fără cusur,
Ai puteri persuasive, fiind seducător și pur.
Tu ești o perlă de viață; dai bogăția din tine,
Ca produs al conștiinței, prin sacrificiul de sine!
De cum te ivești, adevăr, ești împrăscat cu noroaie,
Nu convine nedreptății – minciunile apar ploaie!
Știu că tu pătrunzi în cuget chinuit și anevoie,
Dar ai aspirații de zbor, ești născut cu-această voie!
Aflarea unui adevăr este-n sine-o suferință,
Îl cauți cu disperare, de-l afli, e-o biruință!
Dar și de ascuns rămâne, faptul strădaniei tale,
E un merit, să te bucuri, ai urmat nobilă cale!
Odată pătruns în cuget adevărul luminează;

4250-Întinericul minciunii instantaneu încetează!

Când ne-ascundem defecte, adevărul e-o negare;
Răstălmăcim orice faptă – spunem că-i o înșelare,
C-am fi buni, dar nu convine nu știm căror interese,
Ce ne schimbă biruința în urâte insuccese.
Adevărul e vlăstar, generator de credință –
Creatoare de iubire – o divină umilință!
Prin adevăr înțelegem rosturile viețuirii;
Cum suntem, ce-nfăptuim din chemările menirii.
Când adevăru-i dureros, nu-i băgat deloc în seamă,
Pe când minciuna șoptită totdeauna se aclamă.
Ne place mult să ne-nșelăm, adevăru-i o poveste...
Dar când lipsește din viață, nimic durabil nu este!
De nu iubești adevărul, minciuna te cucerește,
E vicleană ca un șarpe, te supune cum dorește.
Adevărul este pruncul de cunoaștere a vieții,
De n-am ieși din neștire, am trăi precum orbeții.
E chiar în noi adevărul: în dureroase-ntrebări,
Despre existența noastră; nu este peste mări și țări!
E-n victorii, în înfrângeri, în dorinți de înălțare,

În virtuți și în credințe, în propria ființare.
Eu, aflându-mi-l în suflet, iubito te-am descoperit,
Mi-a arătat calea spre tine și te-am iubit nețărmurit!
Că-n această existență am cunoscut fericirea,
Înalț adevărului slavă – prin sine am mântuire!
Dragă Cici, eu am tot scris despre adevăr reflecții,
Căci cum s-a purtat cu mine, îmi sunt importante
lecții
De conduită în viață, în luptă, dar și-n iubire.
Prin el te revăd pe tine cu o-nseninată fire,
Fără patimă sau ură ori să porți vreo dușmănie,
În suflet purtai iertare; răspândeai doar bucurie.
Pentru toate-aceste fapte, cum în suflet mi te-a dat,
Nu numai că îi sunt dator și versuri îi am de închinat,
Ci cât zile-oi mai petrece o să-i închipui statuie
Pentru cei lipsiți de doruri, căci în viața lor el nu e!
Te las acum, iubită dragă, în ceru-ți de constelații,
Ți-oi trimite și-alte teme de pe-acest triste spații...

De departe văd persoane care ție îți seamănă...

Visez, am halucinații, ești ori soră geamănă?
Am o clipă sentimentul că te-a-nviat o minune,
Vreau să strig, să te-arăt lumii, dar recad în rugăciune;
S-a apropiat de mine; nu ești, nu ești, nu ești, nu ești...
De ce nu merit așa taină, o clipă să mai viețuiești?!
Vezi tu, dragoste furată de-o clipă necruțătoare
Ce frumoase iluzii am avut, dar trecătoare?
Eu aș vrea să țină veșnic așa imagini unice
Și să-ți resimt iar sufletul în chemările tainice.
Să mă-nșel, să mi se pară, să cred că-mi ești iar
aproape,
Nu să simt numai regrete și lacrimi grele sub pleoape!
Adevăr, prieten ager, lasă-te mințit o vreme ,
4300-Să mai uit de-ndurerare, tristețea să nu mă cheme
Într-o fastă desfătare , să-mi închipui regăsire

Cu aleasa vieții mele în fantastică iubire!

Pe caetul meu de note într-o zi nu e scris nimic,

După mult timp am observat; faptul deloc nu mi-l explic.

Nu credeam că e posibil să nu-mi înscriu neliniștea,

Să nu trimit gânduri de dor în cer, către iubita mea!

M-o fi părăsit puterea, m-a amețit vreo durere?

Iertare îi cer iubitei, regretele-mi sunt severe!

Ca să nu mai greșesc iară, fac ordine-n însemnări;

Ideile-și așteaptă rândul; fără uitări, fără amânări!

Zile-or trece, vor fi versuri, gânduri multe își iau zborul

Către orbita soției, ducându-mi cu sine dorul...

O, dar am comis greșală. eu am scris fără-nțetare,

Însă... am sărit o filă; și goală acum apare!

Ne-am cunoscut din întâmplare, dar n-a fost o aventură,

Căci noi ne-am clădit iubirea, fericire-având statură.

Lunga viață am trăit-o, ne-a oferit încântare,

Bucurii, credință, visuri; pură binecuvântare!

Pe culmi ne-am suit dragostea, dar răul nu ne-a prăbușit;

Doar un destin nedrept, hain răsuflatul ne-năbușit!

Iubitei i-a stins inima, iar eu în durere mă zbat...

Ea nu-i, eu, parcă, nu exist, spre liniște nu mai răzbat!

Dintr-o viață-nălțătoare mă scufund în negândire,

Plâng ideile și versuri, o tirană osândire!

Nu găsesc pe-aceasă lume un alt rost, o cale dreaptă,

Ce să fac, ce am în față, ce nelegiuiri m-așteaptă!

Dacă simți, cumva, iubito, cum aș putea să scap de chin,

Spune-mi, de poți, mai repede ce să fac, la tine să vin?

Este-acolo împăcare, e o veșnică-nviere?

Te-aș cere iar de soție, la prima întrevvedere!

Îți văd o fotografie, parc-ar fi întâia oară,

Și de-odată tinerețea cu-amintiri mă împresoară;
Ce minunată ne-a fost viața, ne-am iubit și am fost
semeți,
Frumoși, gânditori, cu visuri, ca-n bucurii să te
răsfeți!

Dragostea era dogoarea de credință și unire,
Modelam împotrivirea, ne doream desăvârșire.
Nu ne-a fost trăirea blândă, ne-am zbatut cu disperare
Și-am dobândit ce ne doream; din nevoi eliberarea!
Ai răzbit, iubită dragă, chiar de-ai fost suplă, firavă,
Învingând orice opreliști cu o voință grozavă!
Prin tine am fost puternic, n-am cedat și n-am dezertat
De la nicio parșivă voie, niciun abuz nu l-am iertat!
Doar acum, privindu-ți poza, putere am doar să-ți
vorlesc,
Căci în grea singurătate nu știu dacă mai viețuiesc.
Și ce-a fost divin și falnic, o uimitoare înălțare,
S-a transformat în regrete – o dureroasă renunțare!

**Când merg prin orașul nostru și văd pietrele
călcate,**

Pe când ne plimbam agale, parcă-s vii, îmi spun de
toate:

Ne-auzea inima bătând, în iubire-nvăluită,

4350-Și-amintesc vorbele spuse, fericirea năzuită.

Când umblam pe străzi, spre seară ori când treceam în
mașină,

Știu mai bine decât mine; cum pot oare să rețină?

Da, trecând de mii de ori caldarâmurile dure,

Ne-au reținut figurile, nu eram fețe obscure.

Ne vedeau că suntem veseli, iubitori și plini de doruri,

Încântați de fericire, mângâiați de-adânci fioruri.

Obosit de lungă cale, m-am așezat pe o bordură

Și de-odată mă întreabă, ca un scâncet, ce-l îndură:

Mă știe ca o pereche, unde-mi e cealaltă parte?
Și îi spun că plâng de- vreme; ea cu mine jale-mparte!
Cu bine, dragi prietene, și voi sunteți simțitoare,
Aveți și voi o inimă! Soarta-i doar ne-ndurătoare!

E-o durere de-ntuneric ziua mea de întristare;

Nu cunoaște bucuria, e o lacrimă de soare!
Din strălucitoare clipe a rămas beznă în viață,
Rătăcesc pe drumuri drepte, bâjbâi tot ce am în față.
Îmi pătrundeau privirile negurile-apăsătoare,
Existenței dușmănoase, ca raze cuceritoare.
N-aveam teamă, nici opreliști să mă lupt cu
nedreptatea,
Arme mi-au fost gândurile, adevărul, demnitatea.
Dar de când neguri de smoală au stins viața soției,
Existența parcă-i haos – un desfrâu al barbariei!
Nu deslușesc orizontul, nu mă cheamă viitorul,
O văgăună mi-e gândul; cine o fi agresorul?!

Pe când ne-a aprins iubirea, nu a fost o vâlvătaie,

Să treacă, să lase scrum și-amintiri de putregaie!
A ars încet dorul din noi, jar mocnit de simțăminte,
Să țină întreaga viață, în taine de jurămintे.
N-a fost stins de uragane ori de valuri uriașe
Ale vieții agitate sau de voințe trufașe.
Ne-a protejat modestia și-a virtușilote putere,
Baricadă având iubirea, nicio clipă de cădere!
Iubita s-a dus luându-mi dragostea mea pentru sine,
Eu am rămas cu dorul ei - un univers ce-mi aparține!
Astfel că nu ne-am despărțit, sufletele ni-s unite;
Cine a vrut să ne despartă s-a-nșelat! Iubiri rănite!

Et in Arcadia ego; și eu cândva tânăr am fost;

Știu ce-i viața și iubirea, cum toate-n lume au un rost.
Cunosc dragoste-nfocată, gloria și înălțarea,
Am înfrânt porniri trufașe și am slăvirt cugetarea.

Nimic din ce-i frumos și drag nu îmi e străin și distant;

Le cunosc vraja și-ndemnul; tot farmecul palpitant!

Viața mi-a căpătat aripi, aflând și trăind acestea,

Dar mi le-a retzat destinul; dragostea și-a stins povestea...

Tot ce-a fost măreț odată și-a-ntunecat strălucirea,

În locul sortit iubirii sa-ntrona nemernicirea.

Draga mea cunoaște raiul, dar sufletul tot o doare,

Căci îi știu că iubea viața cu patimă, cu ardoare!

Iară eu, lovit sălbatic și-mpietrit în zborul minții,

4400-Rătăcesc fără speranțe, rob de gândul căinții.

Pot spune-acum că mai bine în Arcadia n-aș fi fost,

N-aș fi-nțelea că ce-am pierdut, măsoară un gigantic cost!

Când eu simțeam că te sfârșești, ca-ntr-o durere de prăpăd,

Mă-nspăimânta o-ntrebare: oare nu am să te mai văd?

Prin lumina ochilor mei să nu pătrundă al tău chip,

Să cred că mi-e orb sufletul? Mă tulbur, mă revolt și țip!

Mi-ai oferit ultima rază a privirii-ndrăgostită,

Ca din suflet izvorâtă, ca dintr-o rugă rostită.

Doamne, ai făcut lumină să ne vedem, să ne iubim

Și de-odată, cu durere de întuneric ne izbim!

Fața ei era seninul care viața mi-o primenea

Și zâmbetul ce totdeauna cu dor către mine venea!

Ce silă și mare beznă, ce jale și disperare

Mi-au sugrumat puterile – stare de exasperare!

Speranțe, curaj, ambiții îmi erați cândva statură...

M-ați părăsit, nu vă merit, parcă sunt altă făptură!

Nu-i nimic, eu nu mă supăr, căci nici nu mai am valoare,

Doar că mi-am pierdut iubita e unic fapt ce mă doare!

Între inimă și creier mai mereu este gâlceavă:

Inima, privind iubirea, spune să o `nalț în slavă,
Creierul amână fapta, că simte o obosire
Și nu poate să găsească rimele despre iubire.
Inima bate mai tare – se trezesc simțirile,
Creierul adoarme singur și neglijează trăirile.
Dar ca să nu se supre și să fie bună pace,
Reușește Visul Noptii cu imagini să-i împace!
Derulează amintirea despre prima întâlnire,
Vraja celui dintâi sărut, cum sufletele-s o unire
Și cum a venit pe lume o fetiță-ncântătoare,
Și cum viața, deodată, a căpătat altă-nălțare!
O, dar câte n-au să-nșire, încât până mai spre zi,
Nimic din sfadă nu este și de ar fi, tot s-ar opri!
Refăcut și plin de viață, creierul atunci promite
C-o să închine iubirii multe gânduri potrivite.
Mai întâi, el socotește că este un fapt credibil,
Atunci când omul iubește: în viață totu-i posibil!

Iubirea-i zâmbet și tumult, fericire, desfătare,

Cuceritoare de glorii și visuri – o îmbătare!
Descoperă tinerețe, frumusețe, nemurire,
Dă spiritului înălțare și idei – înrurire.
Emană doruri de viață, de izbăviri și de succese,
Risipind teama de luptă și faptele ne-nțelese!
Inspiră virtuți sublimе, idealuri, aspirații;
Viața capătă putere, încredere, adorații.
Dacă dragostea lipsește, viața nu are căpătâi;
Nimic pe lume nu-i mai rău, fără iubire să rămâi!
Când dragostea ne-o dorim, abia atunci ne regăsim:
Suntem puternici și mai buni, avem orice să oferim!
Să nu plângeți de tristețe, bucurați-vă că iubiți;
4450-Atunci sunteți voi înșivă: ageri, distinși, nebiruiți!
Să știți că viața vă cere mare forță de iubire;
Sacrificiul din dragoste generează nemurire!
Iubirea este lumină, geneză, trezire, forță,

Ea este aceea care în drumul vieții e torță.
Fără această flacără, suntem orbi pe unde mergem,
Toată viața ne-implinită lacrimi grele o să ștergem!
Credeți: reușita vieții e puterea de iubire!
Dacă nu am fost în stare, anii toți sunt rătăcire!
Draga mea, Rugă de Viață, astă lungă pledoarie
Am scris-o gândind la tine, ca o sacră datorie.
În eterna ta orbită să fie ca o cometă
Purtătoare de lumină, semn că gându-mi te regretă!

Scri-am cele dinainte fulgerat în miez de noapte,
Într-un somn profund, lăuntric, de niște tainice fapte.
Sunt oare un om puternic, sunt înarmat cu iubire,
Cu forța ce o emană și ne-nalță-n simțire?
Ori sunt rob al aventurii într-o vrajă trecătoare,
Spulberată în uitare de către orice firavă boare?
Ce am oferit iubirii, de ce jertfă-am fost în stare
Când mi-a cerut ajutorul, ea cunoscând întristare?
Totu-mi pare-o nebuloasă; cred că am iubit puternic,
Mi-am dat inima arvună, n-am trădat și nu-s
nemernic!
Cum atunci de sunt în viață, de ce nu mi-am dat
tributul,
Acel suprem sacrificiu, când Cici și-a dat sfârșitul?
Să mă fi oferit morții, având viață lungă, bogată,
Căci nesătulă cum este, nu ar fi fost intrigată!
M-a nesocotit hidoasa, pentru ea nu am valoare
Ori m-a lăsat drept nadă pentru chinuri desfătare?
De-i așa, greșești parșivo, durerile mă inspiră;
Suprema, marea iubire către sine mă aspiră.
Îmi regăsesc tinerețea, farmecul și poezia,
Îmi aflu un rost pe lume, să spun că-mi regret soția!

**Acum, când am rămas singur, mă alin cu
amintirea,**
Pradă sunt melancoliei și îmi retrăiesc iubirea.

Văd emisiuni frumoase, evit spectacole vulgare;
Tot ce este voioșie în gândul meu e-o negare!
Din cântece și poezii rețin voci tânguitoare,
Păstrez imagini senine și versuri cuceritoare.
Nu m-amăgesc cu iluzii, nu mă zbat să am avere,
Nici putere și nici glorii, dar nici și porniri zăverele!
Tânjesc doar armonii pure, în lumină-nvăluite,
Fără zgomot, fără fală - tonalități siluite!
Îmaginând că le va ști, scriu versuri despre iubire,
Pentru draga mea soție, să nu simtă părăsire!
Nu chem muze și nici dascăli, să mă-nvețe, să mă-
ndrume,
Căci nu vreau perfecțiune ori să capăt un renume!
Transmit ce am în suflet, ce-i prin lume, ce mă doare;
Mă eliberez de umbre și tristeți – o închisoare!

**O, cât de mult îți mai plăceau multe lăcrămioare –
covor,**

4500-Le pliveai și le mai rareai...Mute-s, te-așteaptă, te vor!
Eu mă-mbăt cu parfulmul lor, dar lacrimile-mi curg
șuvoi!
Le-ngrijesc, dar ele plâng, căci ne vor pe amândoi.
Și cum nu pot să le-mpac, picături de lacrimi le curg,
De inundă toată curtea, parfumuri din ele se scurg!
Dar mireasma lor sublimă are și damf de tămâie,
Ca să știi că nu te uită, amintirea ți-o mângâie!
Vezi, așa e glia noastră; adorabilă, frumoasă,
Dar când e fără de tine, e cumplit de dureroasă!
Să mai știi că-n primăvară un pomișor ornamental
E în doliu, n-a înflorit, fremătă și plânge, e pal!
Mi-a promis că el, la anu, flori frumoase, sângerânde
O să aibă cât mai multe, din iubire renăscânde
Pentru tine, că te știe că-ți plăceau și-i lăudai
Tandra lui inflorescență, iar pe secetă-l udai!

Nu mai scriu *Chemarea vieții*, ori aforisme - cugetări

Sau *Odissea umană*; astăzi toate-s renunțări!
Năzuirile visate, ample, sobre meditații
Le sfîrșesc cât deja sris-am; rămâne-vor necreații!
La ce să-mi duc gândirea mai departe-n necunoașteri,
Pierdut-am forța sintezei, n-ar fi geniale nașteri.
Cât am scria despre acestea, de-ar cunoaște tipărire,
Poate că vor fi utile – idei spre desăvârșire!
Dar acum, lovit în suflet de-o soartă a despărțirii
De iubita mea soție – sunt victimă a amuțirii!
Cugetarea-i suferindă, nu mai pot spune nimica,
De cum m-apasă tristețea, plâng și mă cuprinde frica!
Doar în gând câte o rimă brodează versuri senine,
Luminate de iubire, lacrimi să fie puține,
Să păstreze amintirea dragostei nelimitate,
Vraja, focul, înălțarea, tainele –intimitate!
Și depăn în multe rânduri idei, imagini, întâmplări
Spre-a reda acestor vremuri harul unor cugetări,
Despre propria mea viață, ce mă doare și cum trăiesc,
Dar cel mai mult, iubite-i spun că n-am încetat s-o
iubesc!

Veniți, priveghetoare cântă și liliacul a-nflorit!

Doamne, ce vie chemare, și noi liliac ne-am dorit!
Al nostru-i plin de flori albe, parcă-s bulgări de
zăpadă;
Vin-o, iubito, te-așteaptă, toate vor ca să te vadă!
Căci oricare, cu parfumuri și gingășia florilor,
Te-au desfătat, te-au mângâiat ca o rază a zorilor!
De ce să lipsești acum, nu le simți farmecul oare?
Dumnezeu orice-nlesnește, roagă-l, fii convingătoare!
Spune- că ți-e dor de viață, El iubirea n-o respinge!
Dacă nu va fi posibil, imaginea-ți ți-o vom distinge,
Ne-nchipuim că ești aicea, amintirea ne e trează,
E ca o sfântă icoană; unde suntem ne urmează!

Zâmbetele tinereții excludeau înfrângerile;

Orice vorbă, orice faptă își respingeau plângerile.

Doar îndemn și-ncredere emanau privirile;

4550-Bucuria, voioșia își expunea ivirile,

Oferind chipului farmec, frumusețe, distincție,

Dându-i aură de vrajă și forță de seducție.

Zâmbet erai, Primăvară, cutezanță, dor și rază,

Spre drumurile viitoare, către-o lume ce visează!

Zâmbet, te păstrezi de-a pururi în gesturi, idei,
amintiri,

Vindecă tristeți, alungi dureri și în suflet renași simțiri.

Zâmbet al iubitei mele, mi te-arăți zilnic din poză,

Mă atragi, te simt aproape, într-o stare de hipnoză!

Nu mai e nimic nevolnic, văd lumini în întuneric,

Chiar și ziua mai urâtă ascunde ceva feeric.

Da, cu zâmbetu-ți mă-nvălu, mai greu tristețea mă
vede,

Mă comport cu degajare, chiar de nimeni nu mă
crede!

Terminând treaba-n grădină, intru-n casă mai spre seară;

E tăcere-ncremenire, aș ieși din nou afară!

Acolo adie vântul, e mișcare, fremătare,

Este zâmbet, cântă păsări oriunde-i întristare.

Rostesc tare vorbe-aiurea, ca un fel de-ncurajare,

Mi-e frică de mine însumi, simt un gol, o disperare!

E durere, e revoltă, de la luptă un abandon,

Nu mai pot judeca bine, aș vrea să-mi pară un zvon!

Să n-am cui spune o frază, de-mi pare că-s surdo-mut,

Când ne-am jurat iubire-n veci, să ne despartă cine-a
vrut?!

Odaia-n care mă aflu pare că ar fi un mormânt,

Din care doar că răzbate, cu greu oftat, câte-un
cuvânt.

Eu nu şap în întuneric şi nici nu mai visez să zbor;
S-au frânt aripi, gând n-am liber, bucurii nu am izvor.
Rătăcesc într-o-ncăpere, bâjbâindu-mi simţurile,
Parcă-s anesteziate şi ele, şi gândurile!
M-amăgesc cu vreo idee, c-ar putea fi genială,
Caut rime şi scriu versuri, dar, desigur, fără fală.
Cum ar fi, eu iubile-voi, de-ar trăi, de-ar fi caduce!
Poate că un om vreodată o să ne facă o cruce,
Alături de a iubitei, pentru care, cu răbdare,
Închinat-am cu dor aprig, gânduri cu dragoste mare.
Dacă vreo strofă aparte va răzbate către lume,
Mulţumită, adormirea va învia un renume!
Dar, deodată, dintr-o poză un surâs mă dojeneşte:
Dragul meu, eu sunt cu tine; ca din moarte mă trezeşte!
Zâmbet, izvor de amintiri purtătoare de lumină
În întunecate vremuri sunt, de viaţă, rădăcină!
Au putere, urcă sevă către nalte aspiraţii,
Să hrănească viitorul cu speranţe – revelaţii.
Amintiri, voi gânduri sfinte de comori neajfuite,
Nici de Timp, nici de Durere, rămâne-ţi nevlăguite!
Chiar dacă păreţi că sunteţi cioburi din oglinda vieţii,
Aveţi harul biruinţei cum e raza dimineţii.
Deşi-s izolat de lume şi existenţa-mi apune,
Dăruiri sunteţi de viaţă, voinţă ei îi impune.
Amintiri, soldaţi de strajă ai trecutului de vază,

4600-Pentru vremurile-acestea îmi sunteţi îngeri de pază!

Pe caetul meu de versuri o lacrimă mi s-a prelins;
Gândul nu s-a-nscris pe rânduri şi nici idei nu s-au distins.
Fila albă pare tristă, iubitei nu-i mai transmite
Mesajele de iubire; absenţa nu o admite!
Biata foaie de hârtie crede, poate, că sunt bolnav,
Altfel n-are ce să spună, c-ar fi ceva cu mult mai grav.
Lacrima atunci absoarbe şi cu urme de cerneală

Imprimă cuvintele dragi pentru iubita mea de fală,
Simple, pale, dar singere, c-a-nvățat ce am în minte
Și se simte onorată să-mi repete din cuvinte.
Parcă ar avea simțire, chiar responsabilitate,
Vrând să își ceară iertare pentru...inabilitate.
Hârtiuță albă, pură dovedești compasiune;
Eu am lăcrimat amarnic, dar tu ai făcut minune!
Mă bazez de-acum nainte, că-mi ești colaboratoare
Și-mpreună,prometeici, scri-vom vești convingătoare!

A intrat pustiu-n casă, nu de-acum , ci de multe luni

Și de-atunci simt că mi-e viața supusă unor
prădăciuni!
N-a fost de ajuns durerea că mi-a fost smulsă iubirea,
Când soția, sub chin aprig, și-a stins sufletul și firea!
Pe lângă asunsa crimă, nemernicia otrăvește
Viața mea cu disperare și inima mi-o rănește!
Vrea să nu mai știu de mine, să reneg ce-a fost odată,
Că iubirea mea profundă n-ar fi fost adevărată!
Nu-i permite bucuriei, cumva, să se manifeste;
Melodia doar să plângă, să cură lacrimi funeste!
Îmi spune în orice clipă că îmi trăiesc ultima zi,
Că dragostea mea de viață nu e nicicum un alibi!
Sunt vânat cu pasiune, ca perversă răzbunare,
Că nu mi-am dezis iubirea, ba, și-i dedic înălțare!
Îmi pare o nebunie: nu ființa-mi e lovită
În mod direct, ci ocolit; îmi vrea dragostea strivită!
Dar cum Răul cinste n-are, mă revoltă lașitatea,
Sparg celula de-ntunerice – gându-mi află libertatea!
Primesc împrejurimea, aerisesc întristarea
Și-ngândurez ideile, să-și schimbe-nfățișarea,
Să fie mai importante, cu aplomb, curaj și forțe,
Să-mi arate calea vieții, să-mi fie arme și torțe!
Reînnarmat cu optimism, iubirea mea din nou o cânt,
Versul, plin de încântare, să cunoască un nou avânt!

E prea scurt drumul iubirii, ajungi la capăt prea curând,

Statornicia fericirii din viața noastră dispărând.

Pândită fiind de rele, calea vieții greu parcurgem,

Chiar dacă nimic n-admitem și la-mpotriviri recurgem!

După luptă disperată cu tot felul de năpaste,

Adorarea sufletelor, clipele entuziaste

Adeseori vor dispărea, supărând puteri obscure,

Pe dragoste revoltate; pe ea nu poate s-o-ndure!

E hazardul, sunt Parcele? Doamne, fă-le dispărute

4650-Din clipa noastră de viață; moartea grea să le sărute!

Lasă-i omului cărarea liberă către dragoste,

Nu permite să o curme orice hidoasă pacoste!

Eu acestora-s victimă; au răpus viața soției;

Le-ai permis, de-și fac de cap?Gestul lor e-al barbariei!

Cum să-ndur fără revoltă, să-mi abjur oare credința,

Pentru asemenea fapte care îmi este sentința?

E mai gravă decât jalea că mi-au sugrumat iubirea?

De-i așa, mi-aduc aminte că ea-i chiar dumnezeirea,

Suprema forță de viață, înaintea Creației,

Când cu ea-ți era prezența; te rog dă-mi harul grației!

Vină am că-s împotrivă față de o răutate,

Ce-atentează la credință? Asta nu este dreptate!

Așa m-a deprins iubirea pe care mi-ai imprimat-o!

Hai, Părinte, eu rogu-te fața iubitei arat-o!

Să știi că încă te-am iubit și ades mi te-nchipuiam

Nainte de-a te fi-ntâlnit; te căutam, te așteptam!

Am rătăcit vreo zece ani, neștiind oare unde ești

Și deodată s-au împlinit toate speranțele cerești!

S-au contopit privirile și sufletele s-au unit

Sub vraja unei mari iubiri, pentru un timp nemărginit!

O, Doamne, ce frumusețe pe viața noastră ai lăsat,

Ne-ai bucurat, ne-ai ocrotit și-n fericiri ne-ai apăsât!

A fost vis și adorare, comori de gânduri și idei,
Nădăduindu-și împliniri, și tot ce-n viață crezi și
vrei!

Nu-mi amintesc ce n-am avut ori zile ce le-am
regretat,

Mereu iubirea sinceră ne-a desfătăt, ne-a însetat!

Am sorbit viața cu nesaț, c-atâta farmec degaja

Și-ndemn mereu să reușim, orice succes ne-ncuraja!

Ne-am construit existența, de-a gata neavând nimic,

Căci dragostea era imboldul de-a-nvinge orice-i
inamic!

Îți văd pozele iubito, mi-amintesc de fapte brave,

De victorii, de proiecte și de clipele suave.

Toate-au fost o desfătare: zbor deasupra pământului!

Astăzi au rămas, iubito, flori deasupra momântului!

Eu am iertat durerile, uit suferința-ndurată

Și toate-mpotrivirle, dar iubirea niciodată!

Numai ea este cu mine și de-s singur, și de sunt trist,

Mi-este trecut, mi-e viitor; numai prin ea eu exist!

Ei îi spun ce am pe suflet, ce e prin lume, ce mă
doare,

Ea, în vis, îmi amintește clipele adoratoare

În care a vrut iubirea să ne unim ființele,

Cugetele înfocate, cât și toate dorințele.

Fabuloasa noastră taină nu poate a fi uitată;

Are har de nemurire, e în timp nelimitată,

Persistă și după viață în versuri, în atmosferă,

În amintiri și în lume; perenitate-și conferă!

Iubirea poartă pecetea dată de dumnezeire,

Din a cărei parte este, ca necunoscând pieire!

Are-n ea putere sfântă, înălțare, frumusețe,

4700-Gingășie și izbândă, totdeauna tinerețe!

Și acum vraja iubirii continuă să mă poarte

Prin farmecele tinereții și de ea nu mă desparte!

Chiar dacă s-a stins iubita, gândul tot spre ea mă duce

Și-n chilia-ntristată dor năpraznic îmi produce!

Am făcut treabă pe-fară, cămașa îmi este udă,

Vorbesc tare, cine știe, poate Cici o s-audă!

Spun că am repart gardul, am mai smuls din buruiană

Și-am plivit flori minunate, de care ești azi orfană.

Dar am și o bucurie: ți-au înflorit toți bujorii

Și-s roșii, cu foc de jale că nu-ți mai văd obrăjorii.

Multe tufe, o văpaie de jărat, ard grădina,

Sunt candelă sângerânde, rugă par a-ți închina!

Îmi spuneai întotdeauna să le leg, să nu se frângă;

Am aceeași grijă astăzi, căci de tine vor să plângă!

Cât te bucurai, iubito, când se deschideau bobocii;

Îi iubesc, spuneai timidă, azi ei poartă dorul vocii.

Mai deoparte trei tulpine înfloresc întâia oară,

Ascultând istorisirea că ai fost odinioară.

Eu le voi ocroti bine, ele să-și aprindă jarul

Ca o lacrimă de sânge, când ți-or desluși coșmarul,

Prin care ți-ai aflat sfârșitul, această lume părăsind,

Cu regret că se desparte cu-ndurerare, dar iubind!

Am să iau petale roșii să le păstrez în ierbar,

Ca pe un semn de dragoste; de orice uitare mă dezbar!

Îți spun azi, iubită dragă: ni s-a dus viața, s-a dus!

Din noianul frumuseții ce-a mai rămas, mai bine nu-s!

E umbră de fericire, firavă încredere,

După noi nu e nimica, nicio vagă succedere!

Tu nu mai exiști în vreme, căci te-ai dus în lumi străine,

Eu, îmbătrânit în viață, spre mine nimic nu vine!

Din minunea existenței se sting, pe rând, luminile,

Dispar gloriei, fapte, zboruri, rămân numai suspinele.

Toate se desprind de cuget, nici chiar în suflet nu pătrund

Și se sting ca o făclie – în grea uitare se scufund!

Când plecăm dinastă lume, nimica nu ne urmează.

Sărăcește Universul? Viața pierе, moartea-i trează!
Chipul nostru efemerіc oricâte lacrimi ar storce,
Cum din lut i-a fost ivirea, tot în lut se va întoarce!
Dar să știi, dragă iubito, că decis-a Creatorul
Că-i nemuritor sufletul; prin el ne regăsim dorul!
Și va fi din nou iubire, Dumnezeu ne-o recununa,
Vom fi toteauna tineri, pe moarte ne vom răzbuna!
De-or rămâne-aceste versuri în conștiințe-ncrustate,
S-or transmite-n generații imn iubirii - maiestate!

Uitat deschis radioul, când să reintru-n casă,
Aud o voce stranie...de ea ființa-mi e-atrasă!
Cumva, Cici îmi vorbește: *unde-ai fost*, parcă, mă-
ntreabă

Și-i răspund cu bucurie: dragă, am avut multă treabă!
Dar rămân stană-de-piatră, că un aparat din fiare

4750-Imită vocea soției; gata e să mă doboare!

Îl închid, să amuțească, dar ceva mă răzgândește:
Dacă-i va repeta vocea? Fii atent, stai și pândește!
Aud însă voci neclare, apoi doar o melodie,
Urmând glume, râsete...parcă adresate mie!
Îi scot ștecherul din priză – muțenie va cunoaște,
Și-n urechi vată mi-o pune, vrun ecou se va renaște...
Voi vorbi cu mine însumi, glasul ei îl am în minte:
Îi răspund, ea mă întreabă, conversăm ca înainte,
Ne-mpresoară armonie, gânduri, visuri, fremătare;
Asta era fericirea. simplă, pură, încântare!

Ca să ajungi la nestemate, dai pământul la o parte;

În poeme-ndelungate sunt și versuri mai aparte:
Au simțiri strălucitoare; ca să le poți înțelege,
Sapă-n celelalte strofe și ce-ți place, poți culege!
Nu arunci ce e pe-alături; și ele au o putere,
Fără de care nu-i posibil să existe scânteiere!
E precum un savuros fruct, înconjurat e de coajă.
Ea îl pune în valoare și, parcă, i-ar sta de strajă.

Împreună-s o minune, nu fiecare separat,
Așa vrut-a Creatorul; fruct ori poemul inspirat!
Toate își au a lor lege: fructul nu trebuie-nțeles,
Cum poemul nu-i de mâncat; doar invers este de ales!
Fructul va întreține trupul, cugetul soarbe poemul,
Așa e lumea făcută, așa a decis Supremul!
Trupul meu nu mai contează, îmi las gândul să mă poarte,
Către cea care mi-a fost dragă, dar dusă-i așa departe!
Eu i-am închinat poeme în care să strălucească,
Nu rime ori metafore, de iubire să-i vorbească!
În aceste vremuri triste, ea mi-e toată-ngândurarea:
Mă susține, mă-ntărește, ca să pot duce-ndurarea!

Demult afară-i lumină, ziua în ferestre bate,

Un poem, scris astă-noapte, spre cunoaștere răzbate.
Vrea să își afle valoarea, ce sursă de inspirații
L-a creat orice ce iubire i-a dat aură și grații.
El e destinat s-ajungă peste zări și peste stele,
Ca o faptă de credință, la iubita vieții mele.
Știu că nu primesc răspunsuri la ce zilnic expediez,
Dar așa-mi potolesc dorul; cu ele-aș vrea să te-nviez,
Neiertata mea iubită de destinul necredinței
Ce ți-au inventat păcate și iadul suferinței.
Cred că-n versurile mele vei găsi o alinare,
Deși eu judec destinul și-i urzesc o răzbunare!
Sufletu-mi emite unde, poate că le receptezi,
Să-nțelegi că îți trimit dor, iar tu să mi-l înapoiezi!
Eu gândesc că I.T.-iști pot să rezolve problema,
Să îi comunice direct ce îmi cuprinde poema!
O, aș crede că-i minune asemenea legătură
E un fel de de-a-nvinge Timpul, parca-am fi altă făptură!

Nu ne-a interzis Divinul să gândim așa favoare

4800-Și să fim fără de moarte – veșnicii cugetătoare!

Am schițat un tip de cruce să i-l dau unui pietrar,
Dacă poate să-l lucreze, părând c-ar fi model mai rar.
Am considerat că iubita merită ceva de seamă,
C-a iubit, c-a fost răpusă de grele chinuri – o dramă!
Și tot schițând, tot meditând, un reproș gându-mi
primește,
Trimis de către iubită: *De noi nu pomeniște;*
E o cruce-nsingurată, rece, sobră, fără taină,
Nu amintește de viață, de sințiri e-ndepărtată!
Cum am fost uniți o viață, să avem aceeași cruce,
Sufletele-s împreună – veșnicia ne-o induce!
Sfaturile iubitei dragi cred că și de-astă dată
M-ajută să-nțeleg bine sensul pur – mi-e aliată!
De atâtea ori în viață, mi-a mai potolit ambiții,
Ori îmi sugera reversuri, să am fler și intuiții,
Mai multă răbdare-n toate, echilibru-n comportare,
Să-mi pun în valoare mintea și să judec cu iertare!
Unde ești, nu mi-ești aproape; ești o pierdere cumplită!
Ce nevoie am de tine, draga mea, dragă iubită!
Viața-i tristă, noaptea doare, versul plânge, Timpul
scade,
Iar pe un model de cruce o lacrimă-aprinsă cade!

**Nu-mi imaginez nimica, să aștern versuri pe-o
coală,**

Nu am nevoie de muze, tolba de idei nu-i goală!
Când vreau să îi scriu iubitei, las sufletul să
vorbească,
Iar cugetul să consemneze spovedania-mi lumească;
Despre destinele noastre, viața cum s-a cutremurat
Când iubita a-nchis ochii, cât suferințe a-ndurat!
La o viață de credință senină și cumpătată
O necruțătoare soartă jale-a pus, nemeritată!
La o asemenea groază nimeni nu-i chemat să vină,
Să stimuleze gândirea; ea de iubire e plină!
Va emite, dezinvoltă, imagini fermecătoare,

Cum a fremătat în viață iubirea înălțătoare
Și cum ne-am jurat credință, să nu cunoaștem
înfrângeri,
Să ne unim sufletele sub pavăza unor îngeri!
Dar a fost să se imprime în conștiința-ncercată
Și imensa suferință; mi-e viața cu ea marcată!
Apar însă gânduri limpezi, peste nopți de-ndurerare,
Amintiri despre iubire, ca o binecuvântare!
Revăd clipe, apar anii încărcăți cu bucurie,
Mă cufund în a lor vrajă; nu mai plâng, dragă soție!

Patru pereți și un tavan, o pardosea și o fereastră

Îmi închid azi orizontul; ne-au fost fericirea noastră,
Până când s-a stins iubita și n-a mai privit spre soare.
Iar eu, condamnat de soartă, stau aici ca-ntr-o-
nchisoare!

Nu sunt vizitat de nimeni, nu-ndrăznesc să ies afară,
Am teamă de mine însumi, nici gândul nu mai îmi
zboară!

Nu aștept eliberarea; pe-ntreaga viață-s condamnat,
C-am iubit, păcat-i mare, cu grea tristețe-s însemnat!
Așa judecă urgia: ce-i frumos, măreț, iubire

4850-În dureri să se sfârșească, în regret și-n prăbușire!
Asta-i limita de viață, prin lume n-am ce să caut,
A decis un rău aiurea; sunt eliminat în aut!
Să n-am idei, nici viitor, speranțe ori proprii păreri;
Admisă mi-e doar favoarea unor permanente dureri.
Oare-s decăzut din drepturi sau am ridicat brațele,
Nu mai valorez nimica, de mă râd și paiațele?
Unde-mi este conștiința, jurământul, demnitatea,
Parcă mă-ntreabă iubita, am trădat intimitatea?
Chem în ajutor trecutul, iubirea, dorinți, visarea;
Mă scutur de neputință și-abjur toată condamnarea!

Eu simt că-n această lume nu pot fi fără iubire,
Mi-e gândire, soare, aer, înălțare și simțire.

Vino, vino o tot chemam, dor strigam, dor aşteptam;
Viaţa nu are rădbare... şi tot mai muult o căutam!
S-a ivit ca o minune şi-am căpătat înălţare,
Visuri pornind către ceruri, la Divinele Altare,
Mulţumind că sorb putere, dor de viaţă, avântare,
Drumul către fericire – nemărginită-ncântare!
Aceasta mi-a fost dorinţa, n-am râvnit măriri, avere,
Plecăciunile mulţimii ori izbânzile lejere.
Iubirea mi-a fost bucuria de-a trăi cu demnitate;
Cu iubita mea de mână am simţit intimitate,
Noi fiind pe-această lume, parcă, aleşi a ne regăsi,
Să cunoaştem supremul dor, niciodată de-al părăsi!
Au fost vremuri înfocate, de sublimă adorare,
De trăiesc şi-n bătrâneţe permanentă-nfiorare.
Acum, când iubita-i dusă de-a pururi din acest astru,
Am pierdut elanul vieţii, traiul meu e un dezastru!
N-am gânduri, lumină, aer, înălţare şi simţire,
Zadarnic strig şi în van chem, viaţa-mi e în părăsire!

Nu am să ştiu niciodată ce-a însemnat cu-adevărat

Iubirea pentru viaţa mea şi, prcă, mă sint supărat,
Că nu i-am cunoscut pe deplin strălucirea ei adâncă;
Eu chiar şi azi, aşa bătrân, din vrajă-i descopăr încă!
Acum, când mi-este cel mai greu, multe amintiri îmi revin.

Le descopăr înţelesuri, îmi dau puteri, mă susţin.
Intenţii de renunţare la lucruri greu de-nfăptuit
Găsea iubita sfatul bun şi tot mereu am biruit.
De eram, cumva, necăjit pentr-o faptă rău făcută,
Mă-nsenina cu un zâmbet; căpătam altă ţinută!
Când am ridicat braţele faţă de vreo neizbândă,
Mi-a arătat victoria şi răul ce-a stat la pândă.
Nu c-ar fi făcut minune, ci prin vorbe înţelepte,
Gesturi, tandreţe, îndemnuri ştia ce sens să adopte!
În a lumii fremătere nu contez, nu am valoare,
Din orice încurajare mă alungă o teroare,

De rămân pe lângă oameni, de nimeni luat în seamă,
Gânditor, lipsit de vlagă, străjuit, parcă, de teamă.
Chiar dacă nu am speranțe, inima tot tare bate,
4900-Păstrează forța iubirii, din orice silnicii răzbate!
O, dragoste nemuritoare, mereu găsești alinare
Și putere de-nălțare, ești ca sfântă închinare!

Din orice vreme-a durerii trăirea regenerează;
Forța vieți-i o izbândă, niciodată nu cedează!
Din adâncuri de tenebre află drumul spre lumină,
De unde nu crezi că poate se ivește eroină.
Cine-o cheamă, ce-o atrage n-au puteri materiale,
Nu-i oferă bogăție ori glorii epocale,
Harul vieți-i o minune dintr-o divină voință
Revărsată cu iubire pentru oricare ființă,
Aceasta este mărirea ce îi sfințește ivirea;
Răzbătând din neființă, Dumnezeu ne-a dat iubirea!
Și prin ea ne-a dat o lume, puteri, slavă, împărății,
Dorinți, speranțe, visuri, fericiri și bogății.
Fiecarae să culegem cât dorim, cât putem duce,
După cum ne poartă mintea ori patima ne seduce!
Ea, sublima viețuire, e mai frumoasă și pură
Când absoarbe modestie, simplitate în statură!
Nu se-amăgește cu lauri, cu ambiții, cu mărire;
Puținul poate fi destul, iar el poate fi pieire!
Doar târziu, la bătrânețe, afli ce-ai ales din toate
Nu-ți mai trebuie minica, din orice dureri te scoate!

Pământul nu mă aude când vorbesc cu a ta cruce,
Nici nu-mi spune ce-i cu tine, numai lacrimi îmi
produce!
Rece-ntunecat și veșnic, în el totul se sfârșește;
Temniță fără scăpare – ce e viață nu iubește!
Ca să își hrănească ura, a inventat cimitirul;
Lacom fără-ndestulare, îl stăpânește delirul!
Pofta lui este mormântul, ca să ne producă plânsul,

Bucuros de ce comoară sălăsluiește într-însul!
Ne-amăgești, pământ, o vreme, oferindu-ne belșuguri,
Ca-n final să uiți de toate, afundându-ne-n cosciuguri!
Peste câtă răutate dovedești că ești în stare,
Fără de vreo permisie răsare câte o floare,
S-amintească, peste zile, că acol` nu e piere;
Peste tăceri și uitare este veșnică iubire!
Florile sunt dar de suflet, de ură îndepărtate,
Stele desprinse din ceruri pentru viețile scurtate
Mai înainte de vreme, răpuse de ne-ndurare,
Vinovate de iubire și de sacrificii rare.
Flori, poezii de dragoste, versuri de țărână scrise
Pentru lacrimile scurse și-a visurilor ucise!
Voi, flori ale protestului, sunteți ca o rugăciune,
Contra întinericului, pe care gândul o spune!
Floarea pe mormânt, iubito, să privească către tine;
Când o văd mi-e tare dragă, mă alină, mă susține!

Zâmbetele tinereții le-ai emis pentru vecie,

Le-ai pus farmec și iubire, și se adresează mie!
Când le văd și-acum prin poze, o lume-ntreagă se
aprinde,

4950-Cu vâpăi de încântare; bucurie mă cuprinde!

Uit că nu mai ești cu mine, reînvie fasta vreme,
Amintirile mă strigă și-napoi vor să mă cheme.
Zâmbete, făclii de viață, vă deslușesc minunile,
Aveți sublima vrajă: stingeți amărăciunile!
Ca prin farmec dispar lacrimi și tristeți chinuitoare,
Mă simt falnic și mai tânăr, de mă-ntreb: să fiu eu
oare?

Din zâmbet preiau lumină, voieșie, desfătare,
Retrăiesc evenimente, scriu, mă lupt, mă simt mai
tare!

Zâmbetu-ți era din suflet revărsare de iubire,
Nu în clipa trecătoare, pentru timp de despărțire!
Ai avut previziunea c-o să am de el nevoie;

Mi-este drag și-mi dă putere, azi când toate-s anevoie!
Cu zâmbetul m-ai cucerit, îmi inspiră frumusețe,
Dor de viață și de glorie; e divin la bătrânețe!
Îți e zâmbetul, iubito, a sufletului matrice
De bunătate și de dor; toată tristețea-mi dezice!
Mi l-am tupilat în mine, ca pe un răsuflet vrăjit,
Mă-nsoțește pretutindeni și-n orice faptă-i contopit!
Surâsul tău de nu ar fi, de mine n-aș mai putea ști,
Dacă sunt sau nu în viață, din lumea-aceasta aș lipsi!

**Când eram puștan, de-o șchioapă și treceam
Dunărea-not,**

De-ajubgeam la jumătate, știam, sigur, că am să pot!
După multe zile scurse, cu ofuri, griji și opinteli,
Cartea mea se-nparte-n două: ce e scris și –
făgăduieli!

Iar acum, chiar de-s nevolnic, pot să spun că o termin;
Îmi voi da toată silința și nu am să mă extermin!
Cât am scris, pe-atât mai am, ce-i sfârșit o joacă pare;
Ce urmează este trudă, spun eu, ca fiecare...
Mă voi repeta, desigur, în multiple interpretări,
Folosind alte cuvinte, vor fi destule repetări,
Ideile s-or contrazice ori vor fi fără valoare,
Iar rimele des folosite vor ștanța în vers paloare.
Și cu toate-aceste hibe, nu am să renunț vreodată;
Am în suflet datoria, voința mi-e încordată!
Voi șterge rânduri urâte ori le voi spăla cu lacrimi,
Voi renunța la emfază, la ambiții și la patimi!
Îmi cer de pe acum iertare, că n-oi fi vesel nicidecum;
Starea-aceasta mi-e uitare, spre cuget nu mai are
drum!

Cu o sinceră credință din suflet vrajă voi pune,
Iar din inimă iubire în tot ce mai am a spune.
E dorința mea fierbinte soției dragi să îi dedi c
Ultimele stranii versuri; ce-aș mai gândi, ar fi Nimic!

O aleie dintre brazde, ce-i cu pietre de caldarâm,
O refac, mai nalt, mai neted... parcă pe mine mă
dărâm!

Nu e foarte grea lucrarea, dar nevolnic cum mi-e
brațul,

M-am epuizat de vreme, căci trebu-și cere nesațiul!

Ce îi mai plăcea lui Cici numai peste ea să meargă,

Florile să-și îngrijească, ce-i o bucurie largă;

Ca-n grădina botanică, cum spunea câteodată

5000-Harnica mea soțioară, cu ordine-n gând dotată.

Fac aleia ca să fie, căci pe ea n-o să pășească

Decât amintirea dragă, pe mine să mă-nsoțească!

Mă cheamă Timpul înapoi, să fie toate cum au fost;

Și e bine că o face, altfel eu n-aș mai avea rost!

Că e greu nu mai contează, ce dacă puterile-mi scad;

Mă-ntărește bucuria, că-n tristețe nu decad!

Mă refac după eforturi, meditănd despre iubire,

Cum a reușit iubita să mi-o introducă-n fire.

Ce-aș fi fost fără aceasta, ce patimi m-ar fi cuprins,

Mi-aș mai fi gândit iubirea ori năravuri m-ar fi
aprins?

Ce bine-i că-mi dă de lucru, ale mele caldarâmuri!

Îmi încântă amintirea, nu-nchipui alte tărâmur!

**Și când va fi să am un veac, tot îți voi păstra
iubire,**

Dar pe cât ai meritat, nu destul am dăruire.

Îți scriu versuri, plâng adesea, dar de jertfă nu-s în
stare.

Nu-ți spun să mă chemi la tine, nu m-afund în
întristare,

M-amăgesc cu presupuneri ori îți mai resimt surâsul,

Dar de fapt, sunt o paiață ce stârnește, sigur, râsul!

Sufăr că am rămas singur, nu am căzut în uitare,

Dar ar fi trebuit să am o mai mare-ngrijorare!

Ce-ai însemnat pentru mine e supremă importanță;

Mi-ai fost marea încredere și deplina mea speranță.
Cu tine-am străbătut viața, am cunoscut desfătarea,
Dar a fost să ne decidem și cea mare Cumpătare...
Ne-am rugat să mai rămânem împreună pentru-o
vreme,
Dar nu ne-a auzit nimeni; au vrut îngeri să te cheme!
Când iubirea-i o unire, ne-nțeleasă-i rostuirea
De a fi întotdeauna, atunci de ce-i despărțirea?
Să ne fi urmat destinul de-a fi o aceeași parte,
Amândoi să stingem viața; eu nu pot, tu ești departe!
Mi-e prea mare sacrificiul să urmez a ta cărare?
Pedepsește-mă Părinte! Nu sunt demn de întrebare!

Mii de fapte, obiecte și-o mulțime de cuvinte,
În orice împrejurare de Cici-mi aduc aminte!
Spun ce rosturi aveau toate, cum le dădea importanță
Și parcă sunt supărate, că-s ținute la distanță.
Nu se văd folositoare, vorba caldă nu se simte -
Care le pune la treabă... o durere se presimte!
Un cuvânt de-aud pe-afară, știu cum el era folosit
De iubita mea timidă: cald, temeinic și iscusit.
Orice obiect: un batic, prosop, covor, pahar, cană
Și încă multe altele sunt în stare de prigoană.
Nu se simt că-s vinovate, că n-au nicio trebuință;
De ar ști unde te afli, ar veni la vreo dorință!
Noi credem că nu au suflet, dar când sunt pe lângă
toate,
Simt că mă-ntreabă de tine; au trăiri adevărate.
Conversez puțin cu ele, dar după un pic de vreme,
Pac-aud ceva în urmă...când unul când altul geme...
Mi se pare, nu mi-e bine? Toate sunt mute, inerte,
5050-Nu-i posibilă isprava sau de e, rog să mă ierte!
Ce știm noi, oameni de cuget, ce-s în acele cuante
A lumii materiale, n-avem mințile savante!

Medic veterinar fiind, am scris despre animale

Cartea *Prietenii eterne*; multiple fapte reale!
Am închinat ființelor ce sunt necuvântătoare,
Gândurile multor oameni și simțiri uluitoare!
Dar în aceeași măsură răspunsul ființelor,
Care au și ele suflet, la iubirea oamenilor.
Am scris despre caii mândri, despre vaci, izvor de lapte,
Și despre măgarii falnici, despre boi bogați în fapte,
Nu am uitat distinși berbeci ori valoroasa oiță,
Nici sumedenii de păsări ori pe cel care guiță!
Sigur, nu e cel din urmă, devotatul nostru câine,
Care-i capabil de jertfă, doar pentru-un codru de pâine!
Toate acest ființe dovedesc că ne țin parte,
Ne iubesc și se dăruiesc, iar ce au, cu noi împarte!
Unora dintre acestea eu le-am fost vindecător,
M-au uimit prin dăruință și la sunt recunoscător!
Am păstrat prietenie; ele nu-și dezmint simțirea,
Nu te uită și te iartă, îi doare mult despărțirea...
Astăzi, după multă vreme, văd în a mea cântăceală
O eroare capitală: despre om nu-i scris nimic!
Nu este la fel, eternă, prietenia-ntre semeni,
Cu aceste viețuitoare, nu suntem deloc asemeni!?
Am greșit, iubită Cici, noi nu doar suntem iubire,
Ci suntem și buni prieteni – în suflete nemurire!

Un greu regret că te-am pierdut îmi domină bătrânețea;

Din viața-mi însingurată a dispărut frumusețea.
Toate-și aveau rosturile, importanță, strălucire,
Vie personalitate și clipe de fericire.
Gândurile erau `nalte, visurile cutezătoare,
Din orice cream plăceri și dorinți încântătoare,
Pierderea-i o prăbușire, infinită-ndurerare,
Nu a mai rămas nimica decât plâns și-ngrijorare..
Bucuria e trecută, speranțele sunt absente,
Planuri, fapte și îndemnuri ele nu mai sunt prezente!

Din cea mai mică idee înfăptuiam ceva real,
Iar din credință și doruri ne înălțam un ideal.
Cum te-ai dus tu, tinerețe, într-o nedreaptă neștiire,
De mă zbat și rău mă chinui, că m-ai părăsit, iubire!
Tinerețe, dor și viață, dacă ele se pot vinde,
Unde să le caut, unde? Universul l-aș cuprinde!
Să renasc, să am iubire ar fi o altă geneză,
Mag aș fi al unui altui Crist. Ce divină ipoteză!
Dar ce nu este posibil când Domnul nostru decide!?
Ar fi Cici iar pe lume; iubire s-ar redeschide!

**Te caut, mă-ntreb unde ești și nu-mi potolesc
neștiirea,**

Toate-mi amintesc de tine; aceasta-mi este iubirea!

Nimic nu este uitare, fără nicio importanță,

5100-Orice-i de luat în seamă, toate își au cutezantă,
De-a se face cunoscute, de-a-și depăna amintirea
Despre o ființă dragă care le-a creat simțirea,
C-au fost bine folosite, îngrijite, reparate,
Încât c-au rămas singure, cu toate sunt supărate!
Orice obiect din preajmă atenția mi-o atrage,
Spune de ce era-nstare, de mână parcă mă trage,
Să-i ascult și-a lui poveste, că-i reală, importantă,
Plină de-nțeleș și farmec, duioasă și captivantă!
Precum vezi, nu sunt chiar singur, o lume mă
însoțește,
Nimic nu s-a desprins de mine, ce-am în jur te
îndrăgește!
Te-ar chema multiple lucruri, ar rosti vorbe plăcute,
Dar așa, simțindu-ți lipsa, plâng în sinea lor tăcute!
Eu, vîzîndul-e-ntristate, le mai spun cuvinte blânde,
Le las unde le e locul, le mîngâi că-mi par plătînde.
În această ambianță ziua bună mă petrece,
Mai gîndesc , mai scriu poeme; Timpul pe-alături îmi
trece!

Azi s-au sfârșit ideile, rimele sunt la odihnă,
Somnu-și cere drepturile, mă-mpresoară blândă tihnă.
Strada este liniștită, nici codrul nu mai freamătă,
Revolta nu mă mai cheamă, durerea nu vrea camătă!
Parcă o anestezie se instalează-n gândire,
Nu am ordine în minte, totu-mi pare-o răspândire.
Pătrunde-n mine uitare, pe-amintiri se lasă ceață,
Văpăie existenței se potolesc și îngheață!
Las creionul la o parte, pleoapele greu mă apasă,
Singură s-a stins lumina, de nimic nu mai îmi pasă!
M-am trezit! Somnul nu-i moarte, mi-a fost ca o
înviere,
Visele au dat năvală, nimic din viață nu piere!
Inflorescențe de viață s-au tot desfăcut în noapte,
Le-am retrăit reveria, au fost ca divine șoapte.
Viața avea măreție, îndemn către înălțare,
Și-a aflat a sa pereche, fiind o iubire mare!

Vreau să-ți spun, iubită dragă, o faptă mai importantă,

Ea acuma se petrece, nefiind deloc distantă.
Știu că o aștepți de-o vreme, c-așa-i a lumii cutumă;
Noi ne-am pregătit, desigur, pentru liniștea-ți postumă.
Au fost în aceste zile Alina și cu cea mică
Și am făcut împreună *parastas pentru bunică*.
După ce-a intrat în casă te-a căutat cu privirea,
Dar tu n-ai mai sărutat-o, pe fața și-a înscris uimirea!
Ce o fi gândit copila, poate vom afla vreodată,
Dar acum, ca și pentru noi, de ne-nțeles viața-i toată.
Și ne-am dus la biserică, și am ascultat rugăciuni,
Părând c-am avut cu tine tainice confesiuni.
Ți-am spus iar că-ți simțim lipsa, cum dorul ne
pârjolește,
Că nu suntem împreună – greu gândirea ne jelește!
Un pustiu ne înconjoară, nu te vedem, nu te simțim

Nicăieri în preajma noastră; cu-ndurerarea ne-nfățișăm!
Tu ne erai dor de casă, bunică, mamă, soție,
5150-Ne strângeai pe lângă tine și ne erai bucurie.
Erai pulsație de dor și duh de apropiere;
Toți parcă eram un suflet; permanentă mîngâiere!
Tu așa ne ești: iubire, adică divină stare,
Tot ce-i mai frumos în viață: o binecuvîntare!
Și păstrăm credința noastră, ea e dor, lacrimi, putere
Ne ajută să-nțelegem ce e dor și ce-i durere!
După vreo câteva zile, sfârșind cele cuvenite,
Fiica și cu nepoțica, cele mult binevenite,
Au plecat spre a lor casă; clipă tristă ne desparte;
Ele se duc înspre viață, eu rămân în Timp de moarte!
Viață, viață, măreție, frumusețe înălțare,
Minune dumnezeiască tu nu-mi poți fi renunțare!
Când va fi să-mi văd sfârșitul, voi regreta, nu mi-e
teamă,
Că părăsesc lumea de rai – univers fără de seamă!
Să nu simți, să nu gîndești, să nu vezi Cerul, Natură,
Lumină și zâmbete, nicio iubită făptură!
Totul este întuneric: Suflet și Viață-s ruptură!

Ca într-un pustiu te caut, nu ești în lumea largă,
Nici prin casă, nici pe-afară, oriunde gându-mi
aleargă.
Ești pe altă planetă ori, poate, prin constelații,
Rătăcesc cu mintea tristă, strig, te chem, spun
incantații,
Dar nicăieri nu te aflu, pretutindeni e tăcere!
Amuțit e și pămîntul, Universul e zăcere!
Mă simt în vidul durerii, nu se propagă chemarea,
Nu mă înțelege lumea; nu-mi alină-ndurerarea!
Pentru ca eu să mai exist, am nevoie de iubire
Și-atunci inima mă-ndeamnă să cred într-o regăsire,
Cu zilele fericite, c-aveam suflete unite
În trăire-nălțătoare, cu speranțe împlinite.

Mă cufund în amintire, clipe de basm retrăind,
Te regăsesc, iubită dragă, și-n orice gest te recuprind.
Uit tristețea, mint durerea, primesc puteri, mă
întăresc,
Îți simt aproape farmecul, rămân cu el, nu-l părăsesc!

Toată viața am suferit de-o fantastică iubire;
Mulțimile de simptome s-au sfârșit în fericire!
Orice faptă, vorbă, zâmbet aveau vrajă și chemare
Către nalt și bucurie – permanentă afirmare!
Fericire – boală gravă, fără leac de vindecare,
Mi-ești pătrunsă în inimă și pulsezi fără-ncetare!
Am avut femeia vieții timp de cînzeci și cinci de ani,
Iar acum, pentru vecie, toți se simt ca niște orfani.
Dar nu-mi uit marea iubire, cum în viață mi-a dat
zboruri,
I-am simțit desăvârșirea și i-am venerat fiorul!
Eram săgetat de-ndemnuri să cuceresc culmi înalte,
Să creez ceva în viață; simțuirile-mi să tresalte!
Tot ce făuream cu râvnă erau fapte de iubire,
Le închinam soției mele, ca un dor – mărturisire!
Și acum mă poartă gândul tot la anii mei frenetici,
Mă-ntrețin doar cu iubire, au fost bravi, au fost
patetici!

**5200-Au plâns norii în locul meu, căci am dormit
întrucâtva;**

Nu m-a ținut treaz o rimă rătăcită pe undeva,
Idei, strofe și impresii le-am expus în nopți și zile,
Referindu-mă la viață, la iubire-n multe file.
Am buchisit pe hârtie gânduri, teme, fapte, doruri,
Creionând cu-ngrijorare speranțe, visuri și zboruri.
Ți-am trimis ție, iubito, din lumea noastră multe vești,
Să-mi mărturisesc iubirea, chiar dacă-n viață nu mai
ești!

Simt că sufletu-ți m-ascultă, se bucură de tot ce-ți scriu,
Cu mine se confesează; dragă-mi ești de când mă știu!
Nu mai sunt atât de singur, stau cu el de vorbă-n noapte,
C-avem multe să ne spunem, despre dor și câte fapte!
În vremea mea de-nsingurare mi-e prieten și-mi e frate,
Lui îi spun ce mă frământă, toate gândurile, toate!
Și de-mi plâng marea iubire ori de am vreo bucurie,
Mă întreabă, mă-nțelege; orice taină el mi-o știe!
Noi de n-am fi avut suflet, ar fi fost viața urâtă,
Lipsit de dor și farmec; iubirea neizvorâtă!
Cum ne-a fost orânduită scurta noastră existență;
Sufletul ne-nveșnicește, peste timpuri e prezență!
El ne reduce-n minte clipe, doruri, gesturi, fapte,
Le trăim incandescența, fără el ar fi doar noapte!
De nu exista Divinul, în lume stăpânea Răul,
N-aș fi cunoscut iubirea; fericirea era Hăul!

În această existență eu nu o să mai aflu chipu-i,
Căci s-a stins a mea iubită, dar cu mintea mi-l închipui.
Imaginea-i încă e vie, pretutindeni mă-nsoțește,
Ne privim și stăm de vorbă, dragostea ne cucerește!
Suntem unii și aceeași, care s-au iubit odată,
Ne repetăm cuvintele, îi văd fața delicată,
Ne contopim privirile, eu plâng și cred că visez,
Deschid brațele să-l cuprind, dar mă refuzi, nu mai cutez...
Cum așa, eu nu înțeleg, însă-n gând îmi faci lumină:
Tot ce-a fost e dus de-a pururi, veac de veac, n-o să revină!
Păstrează-mă-n suflet, spune, și când va fi să ne găsim,
Nuntă-n ceruri iar vom face și n-o să ne mai părăsim!

Într-o noapte fără stele și-ntr-o zi fără de soare,
N-am mai fost bun de nimica, despre chip gândul mă
doare!

Am crezut că e aievea, o reviață, o minune,
O a doua-ndrăgostire, cu vechea afecțiune...
Dar de stau și judec bine, trăiesc o altă iubire,
Mai limpede, cristalină și profundă în simțire!
A trecut prin școala vieții și-nfruntă vremelnicie,
E capabilă de jertfă și de suflet dărmicie!

**Iubita mea, cît mai trăiesc nu îmi doresc decât să
scriu,**

Că port iubire pentru tine și-o iau și-n pacea-mi din
sicriu.

Îți trimit aceste rînduri din partea mea ca un mesaj,
Sperând că te-tîlnesc în cer, să rețin dorul – miraj!
Scriu zi de zi, nu am răgaz, mă expun și mă destăinui
Și-o fac cu mare bucurie, cît îmi e dat să mai dăinui!

5250-Nu mai scriu de nedreptate, de hoții și de trădare,
Sperând că alții mai tineri vor face-o cu nerăbdare!
Mă rezum să-mi depăn gândul despre iubirea
pierdută,

De mă bântuie pustiul, iar liniștea-i dispărută.
Trec pe lângă mine oameni, sunt veseli, au bucurie,
Nu mă simt în a lor preajmă; viața mea e fumurie...
Nu-i încântă, n-are farmec, e pierdută în neștire,
Ba, mai mult, e demodată, scrie versuri de iubire!
Lumea astăzi doar gândește cum să facă milioane,
Cum să fugă de răspunderi, să-și adauge galoane!
Vin acum eu, cu pretenții, să las lumii, ca o veste,
Despre dor și demnitate, despre cinste – ce poveste!
Du-te, omule, te plimbă, lasă-ne-n a noastră treabă,
Acum despre așa pozne nimenea nu mai întreabă!

**N-am să te pierd, am să te știu cît voi trăi și-oi
cugeta,**

Că te-am iubit, n-am să te uit, căci dragostea m-o săgeta!
Nu doar ai fost, ci încă ești acea făclie de lumini,
Spre-a desluși ce drum urmez; toți anii tăi mi-au fost deplini!
Chiar dacă astăzi nu mai ești, aprins în mine-i focul lor,
Aud și simt, ca-n alte vremi, răsunetul prelung de dor!
Și plâng, și plâng, iubita mea, mă-mbăt cu lacrimi amare,
Să mai zâmbesc nu am puteri; pieirea mi-ar fi-ntremare!
Poate c-a venit chiar Timpul să îmi sfârșesc dăruirea
De la Forța Creatoare; c-am iubit cer mântuirea!
C-am trăit în astă lume, gânduri bune am a-i a spune:
Am iubit am avut gloriei, mi-a fost viața o minune!
Dar n-am prețuit temeinic a iubirii desfătare;
Mi-a-ncremenit existența, aprinzând o lumânare
La capătul iubitei dragi, implorând-o să rămână,
C-avem jurământ iubire, ea ne vrea, ea e stăpână!

N-am spus tot ce-aveam în suflet și câtă dragoste-i purtam,

Cum o admiram în versuri și-nălțare-i cugetam!
Să mă ierți acum, iubito, chiar de-ți scriu gânduri aprinse,
Nu pot fi ca cele spuse mai demult, acum sunt stinse!
E Infern lipsă-i iubirea, viața e îndurerată,
Dumnezeirea-i absentă, fericirea-nsîngerată!
Clipa n-are măreție, anii toți sunt veștejire,
Existența este falsă, n-are nicio izbăvire.
N-are-o candelă aprinsă, niciun țel nu strălucește,
Timpul searbăd se pertece, întunericul domnește!
Visuri, dacă se vor naște, n-au virtute și nici zbor,
N-au vrajă de ambrozie și nici farmecul de dor!

Ce-i lumea fără lumină, ce-i viața fără dragoste,
Decât univers de gheață – neconținută pacoste,
Ca un semn al depărtării spiritului de credință,
Tristă imperfecțiune, absurdă alcătuință,
Un amalgam de pretenții, o inimă ce bate-n gol;
Egoism fără pereche, brut, sălbătic și frivol.
Oare-s oamnei fără suflet, e inferioritate
De acea naltă zidire ori o inabilitate?

5300-Mulțumescu-s ție, Doamne, că n-am fost și eu eroare!
M-ai înzestrat cu iubire, o viață încântătoare!
Așa te-am putut cunoaște pe tine, Cici,-ntr-o vară;
Am zburat în fericire – a vieții sfântă comoară!

Bărbierul din Sevilla l-am văzut noaptea trecută;
M-am trezit cântând cu tine, aveai o voce plăcută,
Ce mi-a vrăjit tinerețea, m-a-ndemnat să-mi fii soție
Și-am jurat mare credință; m-ai crezut și m-am dat
ție!
N-am mai fost deloc acelaș, ci mai bun, bogat în
mine,
Că am sorbit ambrozie din sufletu-ți, c-o deține!
Am zburat spre zări înalte, c-am încălecat Pegasul,
L-am strunit spre voia lumii și mi s-a auzit glasul.
Frumuseți nebănuite mi-a dezvăluit văzduhul,
S-au întipărit în mine, le-oi păstra și de-mi dau duhul!
Le-am simțit ca pe-o comoară, o parte ți-am dăruit-o,
Căci mi-erai inspiratoare...Ce sublime vremi, iubito!
Gânduri, visuri, idealuri viața ne-au învolburat-o,
Mai ușor am purtat greul... tristețea ne-am... scuturat-o,
C-am trăit Timpuri nefaste – libertăți înlănțuite,
Când gândul și aripile erau aprig ținute.
În zborurile revoltei am părăsit însă veacul,
Oamenii ieșiți în stradă stihiei i-a stins atacul!
Am pășit în libertate, o altă viață începând,

Dar scurtă ne-a fost trăirea, destin năpraznic
îndurând!

S-a prăbușit întuneric peste sufletele noastre:
Iubita-și poartă ființa în dumnezeiri albastre;
Eu nu știu unde mă aflu, nesocotesc Universul:
Mi-a însângerat iubirea, viața-mi și-a-ncetinit mersul!

**Am scris multe mii de pagini și atunci, când le
răsfoiesc,**

Găsesc idei sclipitoare...că eu le-am scris mă
îndoiesc...

Spirit lucid să fi avut, iar azi, cum văd, m-a părăsit,
De-a putut să încrusteze imagini demne de-nsușit?
Modestia îmi explică să nu cred că-s geniale,
Căci eu nu-s acum în stare să mai înscriu ceva egale,
Cu simțirile din vremea când eu îndemnuri mari
aveam

De la buna mea soție, pe care-atâta o iubeam!

Am scris sute de sonete și poeme-naripate,
Precum și mii de reflecții, din iubire inspirate!

Idei, rime, metafore, multiple oximoroane
Ivite din suflet slobod, le iubeam ca pe icoane!

Năzuiam să las în lume o carte folositoare

Și să dovedesc soției o iubire uimitoare!

N-oi fi convins Omenirea că am scris ceva de seamă,
Dar și azi glasul iubitei să mai scriu, parcă, mă
cheamă!

Și o fac cu-nverșunare, chiar de s-a potolit jarul,
Căci așa îmi vrea sufletul, c-așa viața-și poartă harul!

N-o rămâne ca exemplu, de aleasă exegeză,

Dar ca dăruiri de suflet, poate fi o mai grea teză...

Și-apoi tu, Floare Regină, să știi, le-am oferit ție,

Ca un dar și-o rugăciune, în veșnicie să fie

5350-Tot ce cred că se cuvine, că e demn de neuitare,
Având chemarea iubirii dincolo de-nmormântare!

Când nu am să mai pot scrie, doamne, dă-mi un dram de vlagă,

Doar cât să-i mai spun iubitei, că mi-a fost suprem de dragă.

Goethe a cerut lumină, eu – o rimă de iubire

S-o trimit iubitei mele și s-o caut în neștire...

Sper să dau de ea odată și-n spendori de sărbătoare

Să răsune-n cer un chiot; cu ea vreau însurătoare!

Scriu acum, la băteânețe, dar tot tânăr mi-este scrisul,

Nu țin seama de putere, că oricum, nu-mi dă permisul!

Ea mă-ndeamnă la repaos, la rețineri, la tăcere;

Sufletu-mi vrea tinerețe, iubire, fală, plăcere!

Mă întoarce-n vremuri limpezi și regăsesc bucurie,

Trăiri cutezătoare, respingând vremelnicie.

Sunt tot timpul într-o luptă de-a-nvinge împotrivire

Și tot felul de opreliști pentru tot ce e iubire!

Am de partea mea îndemnul ființei încântătoare

Ce mi-a fost îngăduită de-o Voință-nălțătoare

Greutățile-ntâlnite în pulberi le transformam,

Împreună aveam forță și fericire ne formam!

De ce, Doamne, rostul vieții e să se sfârșească toate?

Te-aș ruga să dăinuiască; dacă vrei orice se poate!

Înapoi mă cheamă viața, să nu fiu fără putere,

În amintiri să întârzii, ele forță să-mi ofere!

Viața-i balsam de dragoste, de curaj, de înălțare,

De dorințe permanente, fără nicio renunțare!

Adevărul și virtutea, pasiuni și fantezia

Le slujesc cu bucurie și-i exaltă frenezia.

Așa ne-am început viața, iubito, Rază de Soare,

Ne-au înflorit visurile, dorul având duh de floare.

Cici, cât mi-ai fost de dragă, de sărac era Pământul,

Cît mă-mbogățeau de falnic, dându-mi-ți simțământul!

N-aveam alte trebuințe, îndeajuns mi-ai fost, comoară,

Un nabab mă simt și-acuma, cum am fost odinioară!
Te rog, viață, ia-mă-napoi, tu mi-ai fost nemărginire,
Mi-ai oferit fericire, dorul mi-a fost nesfârșire!
Nu mă lăsa fără tine, lumină scânteietoare;
Bezna-i veșnică osândă, eu nu te vreau trecătoare!
Ce să fac aici eu, singur, fără prezența-ți divină,
Dispărând chiar Universul și iubirea-mi - și-ar fi vină!
Da, te simt că porți regrete, suntem o aceeași parte,
Cât iubirea-mi mai există, nimica nu ne desparte!

Noapte grea de întuneric, fără lună, fără stele,
Tu ce crezi că mă-nspăimântă forțele tale rebele?
Vrei să-mi fii amenințare, că lumea-i așa de-o vreme,
Brută, slută, rece, oarbă și de toate eu m-aș teme?
Da, știu, mi-am pierdut iubita, i s-a stins lumina vieții,
Dar eu i-o păstrez în suflet, că-mi e vraja tinereții.
Dogoarea îi este vie, e-o vâpaie de simțire,
Nu-i umbrită peste timpuri; e-o fabuloasă-amintire!

5400-Ea e cea care m-alină, nu-i cunoscută uitarea,
Mă susține, mă-ntărește și-mi potolește-ntristarea!
Geaba vrei noapte parșivă să-mă-nvălmăjești în rele,
Să le cunosc purgatoriul, simțuirile să-mi înșele.
Tu ți-ai întrecut măsura; port în suflet o făclie
De iubire peste vremuri – pierzi cu mine o-bătălie!
Din neguri fac răsărire, din dureri o mângâiere,
Nădăjduiesc altă soartă, de-oi pieri, va fi-nviere!
Îmi voi regăsi iubita, nă voi naște-a doua oară,
Ne-om recununa-n altare, ne-om iubi ca-ntâia oară!
Așa că, noapte sprintară, lasă lumii-nstelarea;
Tu veghează numai somnul, nu-ți stă bine înșelarea!

Să pun capul pe o pernă și s-adorm într-o clipită,
Ca în vremea tinereții, a rămas doar o ispită.
Nu mai mi-e prieten somnul, doar către ziuă să mă
scol,
Refăcut, cu dor de treabă și să-mi urmez al vieții rol.

Ore-n șir stau treaz în noapte, veghetor și-ngândurat,
Revăzând ce-a fost prin viață, ce nedreptăți am
îndurat.

Cum m-am zbatut să-nving răul, cum mi-a fost
împotrivirea

La terori, iar libertatea nu își arăta ivirea;

Se credea atotputernic regimul opresiunii,

Perorând eternitatea urii și irațiunii!

Câte minți n-au fost ucise cu o cruntă barbarie,

Că m-a-ndurerata în suflet și eram ca făr` de glie!

Și-ncă multe alte rele, existența cotropindu-mi,

S-au desfătat cu ce-au dorit, visurile doborându-mi!

Am găsit însă resurse să mă apăr și să atac,

Nu m-a răpus asuprirea: am scris, mă lupt, nu știu să
tac!

O, dar când mi-am unit gândul cu ființa mea cea
dragă,

Am cunoscut izbânzile pentru o viață întreagă!

Acum, când lumina-i stinsă, crezul la ce a fost iubire

E singura împăcare, e unica-mi regăsire!

A-nflorit ieri iasomia, toată curtea-i parfumată;

De tine, parcă, mă-ntreabă, căci o contemplai mirată!

Cu flori mari, albe, frumoase, strălucind de încântare,

Se leagănă în vânt agale și foșnesc o cuvântare,

Despre cum tu, într-o vreme, cu dragoste ai plantat-o,

Ai îngrijit-o să crească drept și ai binecuvântat-o!

Trecătoru-ntoarce capul să-i simtă mireasma pură,

Dar se miră că ești lipsă, tu, Iubita mea Făptură!

Am dus un buchet în casă și, deodată, ca o boare,

Parcă, îți aud chiar vocea: *De ce-ai rupt această
floare?!*

Justific că e ambianța în care te simțeai bine,

Ești prezentă orișuiune, căci toate vorbesc de tine.

Sufletul mi-e pretutindeni, simt c-aud că îmi răspunde,

Știu ce este și ce faceți, amintirea mă pătrunde!

*Tot ce am făcut în viață, cu dragoste am-înfăptuit,
Să persiste, să existe, de vremuri nemistuit!
Prin toate cu voi comunic, veghez orice-nfăptuire,
Mă bucur de tot ce faceți, resimt iarăși viețuire.*

5450-Floare, floare cu parfumuri de amintire suavă,
Mi-ai revărsat tinerețe cum ești tu, mândră, de slavă!

De ar exista în țară numai scrierile mele,
S-o mai găsi atunci vreunul să spună că-s seci și rele?
S-ar întrece bârfitorii să le arate valoarea,
Cum un geniu le creează, ce profundă-i cugetarea!
Gândirea fastă a lumii e cuprinsă-n orice frază,
Penetrând în întuneric, precum de soare o rază.
Revarsă-n suflet iubire și-n cuget înțelepciune;
Opera este savantă, o adevărată minune!
Nu se va găsi un critic să spună că-s din alt secol
Și că n-are inspirații, iar vocea ar suna a gol!
Și-ar recunoaște eroarea că a fost odată silnic
Și, cum îi este făptura, ploconeli ar face zilnic.
Dar n-ar spune că-s de-acela, ce-o face pe scriitorul,
Fără de o aprobare, cum că aș fi gânditorul...
Dar de ce să lungesc vorba, că doar, sigur, unic nu
sunt
Iubitor de scriitură, recunoscut ori mai mărunț!
Să îmi expun ideile, simt o mare bucurie;
De rămâne ceva-n urmă, numai Timpul o să știe!
Inși de înaltă statură, dar pitici în comportare,
Creadă cum le este pofta, eu îi țin în depărtare!
Îmi respect azi jurămîntul, până mi-o fi ultimul gând,
De a-i scrie dragii mele, iubire pentru ea purtând,
Cum mi-e viața-nsingurată, cum mă doare că e dusă,
Că deși simt întuneric, dragostea nu mi-e răpusă!

Te înșeli cititorule, de crezi că mi-e cartea tristă,
Că suspină și că plânge ori că e chiar fatalistă!
De o judeci cu prudență, afli că-i un imn de slavă,

O fermecătoare odă, pentr-o dragoste suavă.
Chiar de cad pe suflet lacrimi, ele revarsă iubire,
Ce pulsează încredere și forță de izbăvire.
Dragostea, oricât de-aprinsă, nu este doar o plăcere,
Ci și neliniști și zbateri pân` la ultima tăcere...
Nu este zâmbet serafic, o trăire diafană;
Deseori e întristată, rămânând mută, orfană
Și-n recea singurătate îndurarea este crudă,
Plânsul cuprinde sufletul, n-are cum să se audă!
Aceasta-i marea iubire: peste vremuri dăinuiește,
Peste chin, peste durere, neștirbită viețuiește!
De vei vrea ca-n a mea carte să găsești doar strofe
clare,
Fără rime ce suspină, vei cunoaște înșelare.
Scrisă nu e să încante, să desfete prin saloane
Domnișoare visătoare ori mai vârsnice cucoane!
Ea-i pentru oameni de luptă, răzbiți de-a vieții
chemare,
Care știu ce-i jertfa, dorul, care-au trăit ne-durare!
Cer iertare de la tine, de cumva te-am dezamăgit,
Am, crezută că îmi ții parte, că în simțuri ne-am
întregit!
Rămâne-voi fără-ți gândul că-mi împărtășești trăirea,
Uita-mă-va bucuria; dușmană mi-e înrăirea!

**5500-Voie-ți cer să merg la copii, că fac optzeci și
cinci de veri,**

De când sunt venit pe lume și îmi pare că a fost ieri!
Ce de ani și ce de oameni au trecut pe lângă mine;
N-am știut cum să-i contemplan, în urmă-am lăsat
suspine!
Doar tu-,n vremea plumburie, ai fost, iubito, senină,
De-am putut, pe drumul vieții, să mă-nalț către
lumină!
M-au sărbătorit ai noștri, fiica, nepoata și Florin,
Te-am simțit că ești alături, nu că ești pe tărâm străin!

Totdeauna ți-ai seama că este o zi importantă,
Dar o petreceam liniștiți – o zi emoționantă!
În locul de mari festinuri, ne-am fericit cu săruturi,
Având sufletele tandre – să trecem peste trecuturi!
Uitam de ce ne-a stat în cale, porneam voioși înainte;
Orice an parcurs în viață purta-n el o rugămintă...
Să-l slujim cu chibzuință și-n dragoste să fim uniți,
Doar așa lumea-i frumoasă și biruim nedespărțiți!
Cum de m-ai lăsat , iubito, a singurătății pradă,
Cât aș vrea să-mi fii aproape, ochii tăi iar să mă vadă!
Cât a vrut a ta copilă să mă-ndemne, să fiu tare;
Nu m-am regăsit pe mine, n-am trăit o sărbătoare!
Am simțit c-ar fi doar lacrimi bulelele de șampanie,
Iar cuvintele-mi rostite erau ca o sfeștanie...
Ani măreți, ani de izbândă de-aveți puteri să reveniți,
Cu disperare vă aștept: haideți, haideți, veniți, veniți!

Am avut, de-a lungul vieții, milioane de speranțe;

S-au prăbușit sumedenii; câteva sunt cutezante!
Cu ele-am înfruntat timpul, am realizat succese
Și am cucerit iubita, aflându-i gânduri alese.
Lor le sunt dator tot timpul, chiar de știu că au
sfârșire,
Că-mi țin trează încrederea și visez desăvârșire.
Atunci, când nădejdea trece, din senin alta apare;
Speranțele-s du-te, vino, crezi că o ai, dar dispare!
Nu-i necaz când una pierе, ci când alta nu mai vine;
În pustiu, parcă, ne ducem cînd alta nu ne susține!
Prin nădejdi viața respiră, primenindu-se pe sine
Cu fapte, cu mari creații și, poate, alte destine!
Cine nu are speranțe în viață deloc nu este;
Nu visează, nu așteaptă; e sfârșit trist de poveste...
Agață-te de speranțe, altfel afli disperare,
Din suflet tu inventează-o, când într-un neant ea
dispare!
De ai teamă, dacă suferi, nădejdea știe remediu,

La orice dușmani ai vieții le instituie asediu!
Speranța-i un zâmbet de suflet, un ideal de viață-n
plus,
Împrumut chiar de la tine, pe care tu ți l-ai impus!
Cât de mari, cât de înalte, dragi speranțe mereu mi-ați
fost;
Am trăit cu voi iubirea și-am aflat al vieții rost!
Astăzi ați rămas doar una, când anii toți mă părăsesc,
Dar are forță divină: iubita să-mi reîntâlnesc!

Nu mă știu pe mine însumi cine sunt și ce stădanii

Am depus în a mea viață, de-s în pragul de jelanii.
5550-Nu-ntrevăd vreo bucurie ori imbold de cucerire
A naltei culmi de visare și trăiesc nedumerire!
Când credeam că am putere, a fost doar o înșelare,
Rătăcindu-mă-n iluzii ca-ntr-o falsă cugetare?
Mi-au fost gândurile oarbe, idealurile fade
Și ce am clădit frenetic în uitare tristă cade?
Voi fi fost prea mic în fapte și lipsite de valoare,
Dar prea mare în pretenții – o voie dăunătoare?
Ani de trudă și speranțe, de încântare-nvăluți,
Să fi fost un foc de paie, de orice pasiuni lipsiți?
Noapți de veghe, voi nopți albe, ce și astăzi mă
cuprindeți
În vârtoare de creații, tot dragoste îmi aprindeți,
De frumos, de înălțare, de jertfă și de credință
Pentru iubirea cea mare; îmi sunteți alcătuință,
Căci formați sinceră parte; împreună timpul-nvingem,
Clădim fapte, luptăm, scriem – în uitare nu ne
stingem!
Noi, ca frați în poezie, versuri iubitei compunem,
Că ne dor și ne lipsește, iar aceasta vrem să-i spunem.
Nu are vreo importanță cine-am fost ori ce menire
Mi-a fost dată-n existență, într-atâta omenire!
Mulțumit îs, cât se poate, de cum în viață-am biruit,
Cum am știut a cugeta și ce sufletul mi-a iubit!

Că eu nu exist pe lume și că nimeni nu mă știe,
Așa-mi este existența: devastată-mpărăție!
Am speranțe, judec veacul, înalț gânduri, dezvolt idei,
Dar toate mor în jurul meu, parcă năruite de zmei!
Nu-s libere și nu au glas, nu capătă niciun zbor,
Omenirea nu m-aude, eu scara vieții o cobor.
Răvășită mi-e trăirea de uitare, de regrete;
Sunt condamnat la tăcere, parcă am trădat secrete!
În mine e cumplit zbucium, fiind simțirea aprinsă
De visare, de creații și iubire necuprinsă!
Cine inima-mi s-asculte, cine gându-mi să-nțeleagă,
Când eu sunt pierdut prin vremuri, precum o umbră
pribeagă!
Numai tu mai ești cu mine, neprețuită iubire,
Mă percepi, m-auzi, mă cauți, îmi ești dor fără
sfârșire...
Lumea care-i dispărută o readuci din uitare,
Parcă reînvii tu însăși; retrăim în adorare!
Ea ne-a fost împrejurarea, dar ne e și veșnicia,
Unindu-ne sufletele, risipind zădărnicia!
Cum am fost, așa rămânem, zile faste repetrecep,
Amintirile prind viață și peste durere trecem!

De-ar fi cândva să mă mai nasc, aceeași viață mi-aș dori

Și cu aceeași iubire; doar s-o cuceresc m-aș zori!
Acum, când îi știu minunea, o înțeleg cu mult mai
mult.
Frumoasă-i, de ne-nchipuit, mângâiere-i de tumult.
Mi-a fost mereu fremătare, dorințe, visuri, revărsări
De nalte gânduri și simțiri de poezii și cugetări.
Abia acum, când nu mai e ființa cea iubitoare,
Înmărmuresc de ce-am pierdut: o Zidire Uimitoare!

5600-Aș fi putut mai mult să pun din suflet și din cuget
daruri

Pe cât la rând-mi am primit, ca pe niște alese haruri!
Mă simt că nu am meritat infinită fericire,
Căci, parcă, n-am dat ce puteam, de cred că-i o
rătăcire.
Mă rog azi să am putere, să-mi îndrept, cumva,
greșeala,
Să-i redau iubitei mele ce i se cuvine: fala,
De-a mă fi-ndemnat în viață să mă lupt, să scriu, să
apăr
Demnitatea și iubirea, dor de libertăți să scapăr!
Să-i mai spun că port regretul că n-am geniul să o
laud,
Cât mi-a fost de dăruită, cum iubirea să-i aplaud!
Descopăr mereu în minte gesturi, vorbe, idei, fapte
Ce m-au fermecat odată, azi îmi par divine șoapte
Ce mă recheamă în vremuri, îmi dau puteri să
retrăiesc
Împlinirile fantastice, ce-n dragoste le regăsesc.
De-aceea vreau și-acum să spun: redescopăr fericirea,
Chiar dacă un destin hain ne-a ursit nenorocirea!

Mă gândesc mereu la tine, scumpă țară, drag cuib de dor!

Eu în tine am prins aripi, iar tu m-ai învățat să zbor
Și ți-am survolat câmpia, munții, pădurea și balta,
Pe Pământ ești înzestrată, ca tine mândră nu-i alta!
Ai oricare dăruire, frumusețe, bogăție,
Oameni bravi, căliți în lupte, strămoși falnici, vitejie.
Ai răzbit mereu prin veacuri, înfruntând urgii barbare,
Dorințe de stăpânire peste holde, peste zare.
Ai respins mulți dușmani aprigi și ți-ai păstrat
hotarele,
Că-n acest loc de pe Terra îți e prieten soarele.
Aici ți-s împlinirile – sfințită eternitate
De eroism și credință; de fii tăi neuitate!
Patrie, iubire-naltă, eu dator ți-oi fi-n vecie:

Mi-ai dat mai mult decât merit, tu ești mare-n
dărnicie!

Când viața-mi era săracă, cu iubire-ai înzestrat-o;
Mi-ai găsit iubirea mare, fericirea tu mi-ai dat-o!
La sfârșit de existență o ultimă rugămintă
Mai îndrăznesc să o tângui și te rog să iei aminte
Ca pe meleagurile tale eu să îmi aflu mormântul
Și să-ți las faptele vieții ce le-a zâmislit cuvântul!

**E greu de spus ce-i dragostea, dar știm precis ce
nu este:**

Nu-i trecut, nu-mbătrânește, nu-i sfârșit și nici
poveste,
Nu cunoaște amăgirea și nici starea trecătoare,
Nu apune nici în nopțe; n-are zori întâmplătoare.
Neștiind ce-i întuneric, nu își sfârșește lumina,
Flacăra nu i se stinge, uitarea nu-i știe vina!
Oricât ar fi viața de grea, nu renunță, nu se-ascunde,
N-o cuprinde disperarea, chiar de răul o pătrunde!
Dragostea adevărată nu cedează, nu se frânge
Când nedreptatea o-ncearcă, nu se predă și nu plânge!
Aflând ce dragostea nu e, ne surprinde ca o veste
Concluzia care spune: Iubirea chiar viță este!

Pentru tine, dragă Cici, lacrimile-mi cad în ropot

Când aud pe la biserici dangătul prelung de clopot!

5650-El mi-a lovit sufletul când a fost să nu mai fie
Unirea vieților noastre, despărțite cu trufie!
Când îi aud lugubru ton, nu ca o rugăciune-nseamnă;
Îl percep ca nedreptate, ce la revoltă mă-ndeamnă!
Îmi pare a fi complice cu suprema răutate
Care mi-a trimis iubita în țarmuri necăutate...
Clopot, clopot tu prin sunet răspândești veștile rele
Și odată cu acestea răsunetul jalei mele!
Dar n-o faci domol, cu milă, să nu stârnească uimire,
Ci cu forță, ca oricare să îl ea, parcă,-n primire.

Clopot, sună când e bine, nu mai răspândi durere;
Te-aș ruga, ca pentru mine, tu să intri în tăcere!
Eu nu strig și nici nu urlu, că tristețea-mi este mare;
Inima îmi este mută și suportă disperare.
Are-n ea puteri eterne imprimate de iubire,
Ca pe un balsam de rană, eu le port în a mea fire!
Mi le-a dat deplin iubita când sufletele s-au unit,
Ele-mi sunt ecou de vrajă și-l ascult neconținut!

Niciun zâmbet, niciun cuvânt, totul e fără de viață,
Surdă-i curtea, mută-i casa, merg s-aud vorbe la piață,
C-o să uit vorbi româna, iar urechile asurzesc;
Mă pomenesc vorbindu-mi singur, părând că aiureli
urzesc!
Dar simt că nici între oameni nu vindec singurătate,
Ne separă interese, simțirile-s depărtate!
Nu-i pricep când îmi dau sfaturi, ei pe mine nu mă-
nțeleg,
Singur sunt, deși-s în lume și tot cu nimic mă aleg.
Mă întorc unde mi-e locul, de-o fi rău ori de-o fi bine,
Iau caetul și creionul, și scriu versuri să m-aline.
Nu mai simt că e tăcere și grea tristețe împrejur,
Mă împac cu mine însumi și-ndurerarea o conjur!
Imagini stinse se aprind și revăd iar vremuri clare,
Parcă nu-i o amăgire, cred că e o consolare.
Mă regăsesc cu tine, Cici, prin timpuri incandescente,
Când clocoteam de iubire și profunde sentinente.
Și tot scriu și caut rime, că-s năpădit de imagini
Mândre, zvelte,-nălțătoare, nimic nu e în paragini!
Către ziuă cred că duhu-ți îmi apasă peste pleoape
Și adorm cu gând ferice, că te simt că-mi ești
aproape...

A fost viață, frumusețe și minune în simțire;
Totul era încântare izvorâtă din iubire.
Zilele erau cu soare, nopțile cu lună plină,

Zâmbetul cucerea lumea, privirea era senină.
Ce părea că-i imposibil, repede pierdea puterea,
Transformam în bucurie tristețea și chiar durerea.
Aveam curaj, aveam forță să decidem, să învingem;
Știam cum să fim puternici, nedreptatea s-o
respingem!

Eram bogați în adevăr, în gânduri și în credință,
Năzuind c-o să ne fie existența biruintă!

Nu ne-a-ncovoiat regimul, silnicia și povara
Unui despotism politic, care și-a primit ocară

5700-Și răzvrătirea mulțimii ieșită puhoi în stradă,
Să zboare în libertate, căci nu s-a mai lăsat pradă!
Sub imperiul de teroare, pentru că aveam iubire,
Ne părea Răul mai palid, că-n noi aveam izbăvire!
Eu și Cici avea forța pe care dragostea o dă;
Ei îi datorăm salvarea, meritând să-i scriem odă!
Azi pierdute-s toate-acestea și nu a mai rămas nimic,
Dezgolit sunt de iubire, având destinul inamic!
Fost așa să se sfârșească a vieții grea simfonie,
Cu acorduri dureroase și zbucium în armonie,
Ce-mi imprimă-n comportare un accent de răzbunare
Contra Sorții fără milă – dușmănoasa ne-ndurare!

Tineretea-i înălțare spre eternă dăruire,

Dar ajunge-n clipa-n care bătrânețea-i prăbușire.

Puritatea, frumusețea și zâmbeltele senine
Se gârbovesc, se-nfioară în grimase și suspine!

Orice privire aprinsă de idei, de cucerire,

De poezii și de glorii, ce credeau în nesfârșire,

Se stinge încet sub lacrimi, nicio rază nu emite,

Nu observă orizontul; vremea nu îi mai admite!

În trecut se-ntoarce gândul, dar nici el nu-și află locul,

Rătăcește, se frământă, nu-și înțelege sorocul!

A străbătut neliniște, a cuprins nemărginirea

Și-a cunoscut rosturile, credințele și menirea,

Dar culege amăgirea că puterea i se stinge,

Îl ocolesc ideile, iar uitarea îl învinge!
Gând iubit și gând de fală, cât m-ai ridicat în slavă,
Mi-ai fost ca o diademă, azi sclipirea-ți e firavă!
Întoarce-te în tinerețe, soarbe iar din ambrozie,
Umple-te cu inspirații, cu ele fă-mi explozie,
Să mă adresez iar lumii, s-o ridic în cugetare,
Iar iubitei să-i apun iară c-o iubesc fără-ncetare!

Iar las ușa larg deschisă și privesc spre drumul falnic,

Nu trece nimeni de-o vreme, tot ținutul pare jalnic.
Nici mașini, bară la bară, nici localnici, nici turiști;
Ce o fi cu toți aceștia, oare-s, ca mine, triști?
Pun iar pick-upul să cânte și m-afund în cugetare,
Mă așez scriind pe scaun, să nu mă pierd în uitare.
Poate gândurile mele vor avea vreo folosință,
C-am avut bogată viață și cu mare iscusință,
Mi-a fost o luptă frumoasă, cu-nălțare, cu succese,
Permanentă căutare a virtuților alese!
Avuția ei e vie, ea îndeamnă, se oferă,
Dă din sine bucurie, experiență conferă,
Dar nimeni n-ar dorințe ori, poate, cuprindere,
Fiecare se comportă precum are deprindere!
Eu izbucnesc în uimire și mă-njunghie regretul :
De mine nu e nevoie – în suflet moare poetul,
Îmblânzitorul de vorbe, iubitor de cugetare;
Simt că în mine pătrunde o nedreaptă săgetare!

5750- Creațiile mi se sting, Universul se restrânge,
Nu mai am nimic în preajmă; singurătatea constrânge!
Dispărea-voi în abisuri – a vieții implozie,
Mi-a fost soarta efemeră: n-am sorbit ambrozie!
Dacă voi avea o cruce, fi-va lângă a soției,
Sufletele ni-s unite în altarul veșniciei!

**Mă voi regăsi vreodată, către al vieții greu sfârșit,
Când zâmbetul m-a părăsit, iar tristețea m-a covârșit?**

Nu mai văd nainte zorii, noaptea cade prea devreme,
Nu ascult vreo melodie și nici nu concep poeme.
Cutezanțe, desfătare ori iubire-nălțătoare;
Chiar de îmi mai trec prin minte, nu mai îndrăznesc să
zboare!

Dar le port pe toate-n suflet, stau de veghe ca străjerii,
M-amăgesc cu vreo idee și se-mpotrivesc durerii!
Ele mi-au rămas fidele de prin anii tinereții,
M-ajută să nu am lacrimi și-mi mai șterg cutele feții.
Pe când ele-aveau putere, nimic nu-mi era-mpotrivă,
Viața își urma avântul, astăzi toate-s în derivă!
Cine rânduiește astfel și cu viața mea se joacă,
Parca-așa, în dorul lelii, plictiseala să-i mai treacă?
Ce, sunt obiect, o piatră fără suflet și gândire,
Ca-n nisip firimitură ori în vânt o răspândire?
Dar, poate, că nici atâta, nisipul este cristalul
Ce ajută Omenirea să cuteze idealul.
Pe când omul, zrod de viață, ca o rază el se stinge,
Amintirea i se șterge; veșnicia nu-l atinge!
Sumedenia de genii ce s-au perindat prin veacuri,
Sortiți îs să dispară în puzderia de braturi!
Da, așa-i zidită lumea! Acest destin eu îl detest,
Dar ce contează-n sfîntire nesăbuitul meu protest!?

Tot ce-am vrut să las pe lume, nu au meritat trăire;

S-au născut din amăgire, n-au avut dreaptă zidire.
Am înălțat idei firave, gânduri fără cutezanță,
Cugetări fără de zare, sărace în importanță!
Altfel, la sfârșit de viață, aș simțit recunoștințe
Că nu voi fi o uitare; umbră de făgăduințe...
Dar n-a fost să fie astfel: glasul nu mi se propagă,
Cărțile mi-or fi prin poduri, poema – de geniu vagă...
Și cu câtă fericire, gândurile-mi depănam
Semenilor plini de doruri, scrierile-mi le închinam!
Transformam noapte-n lumină și durerea în iubire,

Să-mi slujesc contemporanii, fără nicio osebire.
Să le alin întristarea, să le inspir bucuria
Să iubească, să se-nalțe, să-și stăpânească furia
De-a urî și de-a vrea răul ori de crudă răzbunare,
Adâncindu-se-n credință și-n umană-ngândurare.
Unde-am fost și unde-am ajuns, ce pedeapsă am suportat,
De simt că din astă viață în curând voi fi deportat?
Și voi fi o neființă fără suflet, fără țară,
Ce n-a lăsar moștenire dragostea ce înfloară!

5800-S-a-nșalat pe sine însuși, crezând orb în nemurierea
Scrierilor vieții sale care i-au sfințit iubirea!
Rătăcind prin reci tărâmurii, îmi voi întâlni iubita,
poate,
Și-oi uita aceste vremuri cu neliniști: toate, toate!

**Dacă nu mai ești cu mine, mă judec, mă condamn,
mă-mpac;**

Orice-aș face nu mă aflu și în tristețe mă prefac!
De ce am rămas eu, numai și n-am știut zile să-ți dau,
Neputința mă acuză și durerilor mă predau!
N-am pace și n-am speranțe, noaptea vine, gândul plânge,
Tot ce e frumos dispare, Universul se restrânge!
Viitorul nu surâde; amintirea-i lumea noastră,
Căci toată splendoarea vieții este o umbră sihastră!
Și-atunci mă-ncurajez singur, filosofez, îți scriu versuri,
Îmi retrăiesc existența, nu am alte universuri!
De aceea multe pagini n-au ținută dezinvoltă,
Degajate și libere, ci sunt pline de revoltă,
De concluzii disperate, de decizii răzvrătite
Ori vorbe acuzatoare, cu înfocare rostite.
Multe-s scrise pentru tine, să le știi, să le auzi
În străfundurile tainei, de unde nu mai acuzi!
Noi suferim împreună: tu că sufletu-ți m-așteaptă,

Eu că nu ajung la tine și nu-mi știu calea-nțeleaptă.
Idei vechi mă consolează, le tot reiau învrăjbirea,
Că mi-a fost sortită vină și să mi se ia iubirea!
Noaptea, ziua eu scriu gânduri, comandate de tăcere,
Conștiința le emite și iubita mi le cere!
(Am o nevoie aprigă să vorbesc, nu-mi e vocea în
zăcere)
E declarație de dor, precum la căsătorie,
Ca-n vremea anilor mândri- din suflet o datorie.
Cum tristețea mă-mpresoară, dintr-o dată ea dispare
Când imaginea ta dragă în mintea-mi tristă apare!

**Demult n-am limpede gândul, lovit năpraznic când
te-ai stins,**

Nu strălucește de idei, nu-i important și nici distins.
Nu te-am pierdut doar pe tine, eu însumi mă simt
dispărut
Din involburarea vieții, de când ți-am dat ultim
sărut...
M-am închis, mă plâng, sunt palid, suspin, la orice mă
opun,
Nu le-nțeleg rosturile, lumii nu mai am ce să-i spun!
Pe mine a căzut cerul, mă sufoc în atmosferă;
Bucurii, dureri, creații – sunt la fel, nu mai diferă!
Orice scriu, gândesc, deretic, toate îmi sunt suferințe
Ale singurătății scop, ale sorților cerințe.
De încerc să uit trecutul, vin regretele puhoi,
Mă părăsește curajul și repede dau înapoi!
În această-mprejurare, nici fierbinte, nici prea rece,
Fără suflu, dar nici moartă, viața oarbă se petrece!
Vezi tu, Cici, asta-i lumea pe care-ai lăsat-o-n urmă;
Nu-i extaz, nu-i desfătare; fericirea mea se cumă!
Am însă mereu dorințe să mă regăsesc cu tine;
Deschid mintea amintirii și tinerețea-mi revine:
Te revăd voioasă, tandră, frumoasă și iubitoare,
5850-Ce mă-ncântă, mă aprinde cu o vrajă izbitoare.

Astfel ne-a fost viața noastră, rămân să trăiesc în sine,
M-asund de realitate – cum este nu îmi convine.
Cât va fi de-acum încolo, până când mă voi gărbovi,
Eu nu am altfel a face, pe-aici de voi mai zăbovi...

Nu-i secat izvorul minții, viața veșnic o încântă!

Chiar de voia te zorește să descrii ce te frământă,
Foaia îți rămâne albă, gândul de nu se avântă
Să-ntâmpine existența, lupta, izbânda, chemarea
Și rămâne-nchis în sine, ca boala fără-ntremare!
Vine-o dată însă clipa, împinsă de viețuire,
Să-i dăm vieții-ntâietate, încredere, prețuire!
Renasc doruri, idei, visuri ori tristeți și-ngândurare,
Inundându-ne sufletul cu pasiuni ori disperare
Și se zbat valuri de doruri sau de regrete rebele,
Ne-ncununăm cu iubirea ori cu durerile grele
Și din toată-nvolburarea urmăim calea biruinței,
Sperând că suntem, ca magii, pe drumul făgăduinței.
Eu, spre al drumului capăt, am ajuns într-o răscruce;
Mă pândește înșelarea: unde-ncrucișarea duce?
Vreau nemurire, putere ori pe cel către iubire?
Mi-e firească întrebarea, oare să fie neștire?
Ce să fac de unul singur, să fiu o piatră, ca munții,
Fără de căldură de suflet, fără darurile frunții?
Ori, poate, mai bine forță să comand, să-mprăști
teamă,
Plin de glorie, de victorii, un individ nalt, de seamă?
Dar ce o să fac cu toate, la ce sunt de trebuință,
Ele sunt nevoi de viață, sunt cerințe de ființă?
Deși pare-a fi prea simplă, eu aleg calea iubirii
Și descopăr, dintr-o dată, că-i o șansă-a dezrobirii
De ambiții, de orgolii și de rău, pe cât se poate,
Ea, ca o divină taină, le elimină pe toate!
C-am ales ce e mai bine, eu văd în față clipita:
La sfârșit de existență, mă întâmpină iubita!
Și am toată bogăția fericirii și-ncântarea,

Toate patimile lumii cunoască-va-nmormântarea!
De păstrăm ce-i bun în viață, nu va cunoaște pieirea
Și acest bun, ca sfințirea, nu este decât iubirea!

Mult am mai iubit odată și încă mai iubesc și-acum!

De n-aș fi avut simțirea, eu, sigur, aș fi fost altcum!
Săracă mi-ar fi fost viața, străin chiar mie mi-aș fi fost,
N-aș fi-nțeles ce e divin, nu avea existența rost!
De nu aș fi iubit sublim, urâtă mi-ar fi fost trăirea,
Firavă viața și mila; gândul îmi știa-nrăirea!
C-am iubit, am fost mai bun, că iubesc, păstrez
puterea
Fericit am fost pe lume, azi nu mă-nvinge durerea!
Am cunoscut bucuria și-i păstrez amintirea,
Ca pe un dar de virtute ce dă luptei izbutirea
În nevoi și-mpotrivire, ca și-n orice întristare,
Ce ne-ar întuneca viața și n-am fi nimic în stare!

5900 Viața fără de iubire este numai rătăcire

Într-o lume fără soare – în inimă o răcire!
Iubind, am înțeles lumea și m-am cunoscut pe mine;
Și de mor, trăiesc iubirea, ca îngăduiri divine!
Când meditez despre viață, ea este cuibul iubirii;
Fără văpaia ei sfântă, noi am fi robii orbirii.
De-aceea nu mă-ntuneric când tu, Cici, ai fost stinsă,
Iubirea îmi e candelă, în sufletul meu aprinsă!

Ce fapte ori ce creații sau ce idei lumii să las,

Să știe că am existat, c-am avut în viață un glas
Ce se adresa gândirii și sufletului amăgit,
Aveam în minte putere și-mi era Timpul îndrăgit?
Din această existență nu vreau să dispar aiurea
Și-n singurătăți de munte să m-acopere pădurea!
Scriu poeme, cioplesc gânduri, ca drept strigăt să se-
audă,

Din ființa-mi izbucnite cu dragoste și cu trudă.
Poate rost să-și afle-n lume, un folos, o trebuință,
Pentru vremuri mai frumoase și-nălțare – biruință!
Sărac e omul de gânduri plăcute, scânteietoare;
Le cere, le așteaptă, le vrea, clipa lui e trecătoare;
Întristat le simte lipsa, nu poate să le renege,
Se bucură ca de-o minune – taina ei să o dezlege!
Dar cînd ignara voință, ajunge ca să decidă,
Cum apare cunoașterea, știe cum să o ucidă!
Ea dă frâu indiferenței, nepăsării și uitării,
Admirându-și neputința împotriva cugetării!
Ce să fac, de gât pe cine cu mâinile mele să-l strâng,
Să fiu cunoscut de lume, să o iubesc, să nu mai plâng!

Cîndva pereți îmi vorbeau, amintiri rosteau din rocă,

Astăzi vreau să ies din casă, regretele mă sufocă!
Peste mine dau năvală, nu mai încap în odaie,
Aici mi s-a stins iubita, dureile-s o văpaie!
Ies la aer, la lumină; îs înfloriți trandafirii
Și-alte multe flori gingașe – prietenele iubirii!
Dar și-acestea-mi spun de tine, ființă încântătoare,
Le răspund că-mi ești în suflet, dragostea nu-i trecătoare!
Toate-mi amintesc de tine, unde-aș fi, unde m-aș duce,
Orice cale aș parcurge, acasă mă readuce!
Aici ne-a fost cuib de viață, din el te-a zvârlit destinul,
În locul tău e pustiul; aici mi-a-nceput declinul!
Nu mai zbor, nu-mi înalț gândul; aripile tu îmi erai,
Nu mai văd zărilor-albastre; în gând și-n suflet mă-nserai!
Nu mai deslușesc frumosul, bucurii și înălțare,
Măreția, fericirea pulbere-s – fărâmițare!
Tot ce fac nu-și află rostul, chiar stârnesc compasiune,
Nimeni nu mă înțelege, simt, parcă, aversiune:

*Ce-o mai fi vrând și acesta, e bătrân, și-a sfârșit
raiul,*

Să ne mai lse în pace, se ține de trai ca scaiul!

*Cum apare-acum în lume: gârbov, trist, deloc mai
zdravăn,*

Nu inspiră cutezanță, gândul nu-i mai este reavăn!

5950-*Prospețimea lui e dusă, ce idei să germineze*

La o asemenea vârstă, din luptă s-abandonez!

Asta vor contemporanii: bătrânii, dar chiar și țara

Nu le mai aduc foloase, parcă le-ar dori ocară!

Voi fi, draga mea, cu tine, în curând din astă lume;

De-ie , Doamne, ca aceștia să capete un renume!

Ce aş fi făcut în viaţă dacă eu nu aş fi iubit?

Aş fi vrut să fiu ce-s astăzi, dar nu cred c-aş fi răzbit!

Tu mi-ai oferit o lume, pe care să o cuceresc

Și-am simțit că e aevea, precum este raiul ceresc!

*Ce măreață mi-a fost viața; s-o conduc tu mi-ai dat
scepтрul,*

*Cred că pentru daru-ți simbol, să fiu fericit am
dreptul!*

Am simțit că port putere să trec peste neputințe,

Să ne construim cetatea, să m-avânt în biruințe.

Dar dușmani, de joasă speță, cu ură ne-au asediat

Lăcașul de fericire: iubirea ne-a incendiat!

Ne ard de-atunci sufletele: al meu e jar, al tău i-apins.

Eu mai fumeg amintirea, dar tu în dureri te-ai stins!

Bat vânturile tristețe, orice liniște spulberând,

De murmur îndurerare și anii mi-i uit rînd, pe rînd.

Mai resimt, câteodată, cum curajul răbufnește,

Si-arunc buzduganu-n luptă, cu tot ce mă dușmănește

Căci n-am să ridic brațele la nicio amenințare,

Chiar de sunt înfrînt în viață, lupta e o înălțare!

Așa îmi spuneai, iubito: nu ceda, nu poți fi învins

*Când te zbați, când crezi și cînd speri, când doru-ți e
de necuprins!*

Mi-amintesc vorbele tale și puterile-mi recapăt,
De ai mai fi lângă mine, aș lua-o de la capăt,
Cu neliniști, cu nevoia și cu orice-mpotrivire,
Dar cel mai mult vreau să trăiesc a ta dragostei ivire!

Ce-o fi dincol' de tristețe, ca după nori o fi senin,
E o zare și lumină ori întuneric și suspin?
O speranță-ntotdeauna ne îndeamnă, ne susține
Să credem că ne va fi dat să avem iertări divine,
Să scăpăm de Răul vieții, nedreaptă neizbăvire,
De absența bucuriei și-a dragostei neivire.
Suntem proscrisi la înfrângeri, e viața luptă pierdută,
Fără să nu ne opunem, să nu construim redută?
Dar de ce tristețea-i dată, cine în noi o creează,
De-o purtăm drept grea povară și-n vecie ne urmează?
Ce păcate avem oare, de suportăm acest stigmat,
Ca pe o insultă a vieții, ne e chipul blestemat?
Picături de fericire și potop de îndurerări,
Aceasta primim în fire, nu orizont, ci înserări!
Ne afundăm mereu în noapte, în regrete și în suspin;
Nu știm ce e bucuria, avem în inimă un spin!
Pentru c-am iubit în viață e un reproș, e pedepsire,
Suntem excluși din simțire și în dureri – părăsire?
Eu ascult chemarea vieții, iubirea – îndemnul divin...
Sun respins, dar și din moarte o aud și am să revin!

6000-De ce iubita mea s-a dus în nerdeaptă- ngrijorare,

Nicicum nu pot să înțeleg, rămân trisă-ngândurare.
Refuz orice explicații, exemple ori multe sfaturi,
Căci toate-mi produc durere, parcă sunt lovit de
zbaturi.
Cine-a fost împotrivire, ne-am jurat eternitate ,
E destinul fără milă? Spune Tu Divinitate!
Cum de îi dai frâul liber, când el deloc n-are minte,
Nu pricepe că iubirea are datinile sfinte!

Dacă vrei să-i dai pedeapsă, mai fă, Doamne, o minune:

Aplecă-ți fruntea spre lume, să asuți o rugăciune:

Dă putere oamenilor să stăpânească Destinul

Și să-i dea ce el dă vieții: moarte, deznădeje, chinul!

Dar omul milă mai are, îi va acorda iertare,

Dacă el se-nvrednicește s-aibă altă-nfățișare

Și să ne iubim, ca frații, să trăim în bună pace,

Să renunțe la orgoliu și la poftele-i rapace!

Și eu îi sunt o victimă, m-a-mbrăcat în strai de moarte,

Stingându-i viața iubitei și alungând-o departe.

Nu pot să îl uit, Divine, nici să-l iert, doar să-lucid,

Chiar dac-aș păcătui, căci e diavol-individ.

Câtă jale port în mine, nu merită un alt sfârșit,

Ca o dreaptă condamnare, pentru tot ce-a săvârșit!

Sigur, nu va-nvia Cici; cât sunt singur, anii-s mai grei,

Dar eu simt că voi asculta răsunetul iubirii ei!

Împrejur simt doar că-i noapte, un fior mă-nfricoșează,

Că s-au stins ani de lumină și-nțeleg ce mai urmează.

Tumultul vieții a-ncetat, inima e obosită,

Mi-a fost pierdută iubita, iar tristețea-i nelipsită.

Nu mai visez mari glorii, nici n-o să primesc onoruri,

Sucesele literare vor rămâne numai doruri.

S-o păstra, ca taină-n minte, un infinit de cugetări,

Toate vor fi scrum de viață în veșnicele depărări.

Voi regreta existența, fabuloasa-i măreție,

Acest rai al Omenirii – fugara-mi peripeție.

Nu m-ajută judecata să îmi înțeleg sfârșirea,

Când am luptat toată viața să aflu desăvârșirea,

Să mă-nalț, să fiu destoinic și cu simț de-nvingere,

Dar pentru ce strădania, pentru eterna stingere?

Dureros rămâne gândul: suntem buni pentru pieire,

Iar sclipirile de cuget rele pentru viețuire?

Noapte, noapte de ființă te percep ca pe-o dușmană,
A iubirii și a vieții, tu ai suflet de Satană!
Tu nu știi însă, neroado, că eu am și o menire:
Cu iubita viații mele o să am iar întâlnire!

**Îmi vreau din nou tinerețea, ea mă stigă, mă
împloră;**

E-ndrăgostită de mine, atât de mult mă adoră!
Știe c-o aveam regină și că i-am jurat credință,
I-am înălțat pedestale, c-o aveam ca năzuință,
Că-i voi oferi cunună de poeme sclipitoare
De fapte mari, curajoase și idei ispititoare.

6050-Cum în viață și în visuri cu glas de taină mă chema,
Să n-o uit și să o mângâi, că îi sunt bărbat, îmi
spunea!

M-a iubit cu pasiune, mi-a dar harul de simțire
Și mi-a oferit în viață o fantastică iubire!
Dacă-i noapte, dacă-i ziuă, dacă plouă ori de ninge
O aud, o simt, e vie, flacăra nu i se stinge!
Mă ajută să-nving răul, din nevoie mă ridică,
Are simțul datoriei, de la el ea nu abdică!
Chiar și-acum, la anii singuri, când viața mi se deșiră,
Îi simt forța, îi văd chipul, mă-nsoțește, mă inspiră!
Cum pustiul mă-nconjoară, ea urâtul mi-l ucide,
Mi se-alătură tăcută, iar sufletul și-l deschide:
Mi-amintește ce-a fost viața când ne-am întâlnit de-
odată,
Cum scliepa de fericire, parcă era fermecată!
Îmi recapăt bucuria, iubitei de-a mă confesa,
Îi spun tot ce port în suflet; cu drag o interesea!
Și mă las purtat de gânduri, bătrânețea nu-i pe-
aproape,
Chem în suflet tinerețea și n-o las, cumva, să scape!
Tinerețe, dor de viață, de iubire, de-nălțare
De ce-ți e dat efemerul, este o amenințare
Asupra Divinității, tu din Sine ești creată,

Tu ești geană de simțire să nu disperi niciodată!

Gânditor mă uit spre stradă, așteptând, poate, s-apară

Din senin chipul iubitei, chiar de o să mi se pară!

Ideea mă răvășește! Ca lui Lazăr, o minune

Mai fă, Tu, Înțeleptule; este a mea rugăciune!

Ah, câtă descătușare ar cunoaște sufletul meu,

Mi-ar zbura gândul spre ceruri, n-aș crede că mai sun eu!

Simt c-aș retrăi iubirea, în feicire aș pătrunde,

N-aș mai cunoaște durerea, că-n dragoste m-aș ascunde...

Dar așa, nu trece nimeni, strada rămâne pustie,

Mă simt ca-ntr-o văgăună; de mine nici nu se știe!

Munții-n jur se cutremură, pădurea se întunecă,

Prăpastia-i întristarea, din trup viața-mi alunecă...

Și rămân doar ca o umbră ce de sine se-nfioară,

Rază a fost de iubire, nu demult, odinioară!

Atmosfera e de ceață, transmit în jur întristare,

Obiectele, grădina iau și ele-această stare,

Florile nu mai încântă și-s pline de buruiună,

Curtea este ne-ngrijită, ca o pârlăoagă sărmană.

Când văd creionul pe masă și să scriu el mă obligă,

Îl refuz, dar amintirea, disperată, ea mă strigă,

Să-mi reiau înfățișarea zveltă, caldă și senină;

Ea m-ajută, mă îndeamnă, parcă-i undă da lumină,

O tainică energie ce din nou mă recompune,

Simt iar viață și iubire, recredință îmi impune.

Și bătrân, beteag și posac reiau îndeletnicirea,

De-a lucra, de-a-ngriji casa și-a uita nefericirea.

Ordine încep a face, lenea de mine se teme,

Iar la a lunii lumină regândesc și scriu poeme...

Când ne-am privit cinci decenii... pân' a fost să nu mai fie?!

Clipe-n șir nu-mi desprind ochii...iar iluzii mă încercă

Și consider, cu sfială, că ar fi aievea, parcă...

Gându-mi, dornic de iubire, cu privirea-i se-ntretaie ,

O resimt că mă așteaptă și m-aprind ca o văpaie ;

Ard în mine ani de doruri, de iubire-nflăcărată,

Căci viața noastră-mpreună de vecie-i ferecată,

Ne-a dezvăluit credințe, frumusețe, bucurie

Și-am cunoscut fericirea – ne e viața mântuire!

Noi nu am uimit o lume și nu am cunoscu gloriei,

Am trăit în armonie, nu-n pretenții iluzorii,

Ne-am făurit idealuri pentru o viață mai bună,

Ne-a cuprins dorul în brațe și am crescut împreună!

Doamne, dă-mi măcar o clipă și să o retrăiesc iară,

Aprinde-i puțin privirea, că ea tainic mă-nfioară,

Lasă-i gura să vorbească și urechi să mă audă,

Să o simt și să mă vadă, în viața-mi să se includă.

Și după așa minune, poate-oi mai trăi o vreme,

Mi-oi recăpăta puterea și iar voi scrie poeme...

Cum vreau să merg la cimitir, din fâneață un buchet strâng;

Au crescut doar pentru tine, căci toate florile din câmp te plâng!

Și cu mine să-ți vegheze lăcașul tău de neuitat;

Eu suspin, ele se-apeacă – un regret nelimitat...

Te regândesc, mi te-nchipui, ți-aș vorbi, dar nu te-aud,

Stropesc florile pe mormânt, parcă eu cu lacrimi le ud!

Îți aprind o lumânare și gândesc o rugăciune,

Să ai parte de lumină pe tărâmul de tăciune.

Dar după câțeva vreme, nu mai știu ce e cu mine;

Să mai stau, să merg acasă, parcă simt niște suspine...

Aș pleca și nu aș pleca, m-aș duce și nu m-aș duce,

Lângă mormântu-ți să rămân, înfipt lângă a ta cruce!
Așa suntem împreună, nimeni nu ne-ar mai despărți,
De-am fi-n ceruri, în pământuri, același loc l-am împărți.

Toate-n viață ne-au fost una, una înlocuia toate;
Sufletele, chipurile avea-vor iubire, poate!
Mă duc totuși către casă și lacrimile mi le șterg,
O pâclă am înainte, nu știu dacă și bine merg,
Rătăci-voi poate-n lume, voi dormi pe-o bancă-n parc,
Nu voi mai ști nimic de mine, dar în vis spre tine mă-mbarc !

M-așteaptă sufletu-ți să vin, printre stele îl voi găsi
Și după amar de vreme, iubire ne vom mărturisi.
Este ultima speranță, dar sigur că așa va fi,
Căci pentru așa-ntâlnire, oricare gând îmi voi jertfi!

De uitare-s dezmoștenit, chiar și de faptele propriile;

Le-am pierdut, s-au dus departe, nu mai știu cum să le-apropii.

Oameni bravi, figuri de seamă, artiști mari și scriitori
Îs plecați din conștiință, ani s-au dus, ani tecători!
Și cu cât stăruință m-am luptat să-mi însușesc
Din comoara lor putere și viața să o cuceresc!

6150-Mă simțeam urmaș destoinic, demn să le aduc omagiu,
Credeam că-i o datorie, parc-aveam al lor sufragiu.
Câte unul, câte-o vorbă, câte-un gest, câte-o povață,
Câte-un vis ori vreo idee de știință mă dezvăță,
De rămân mai gol în mine, ei se duc, eu rămân sărac.
Mă rușinez de cât nu știu, în zadar am trecut prin veac!

Și trec zie, și trec anii, în neștire, fără capăt,
Ce mie mi-a aparținut, înapoi nu mai recapăt!
După câte îmi dau seama, uitarea mă dușmănește,
Cu Răul este complice, căci și el mă îndrăgește.
Nu-i destul că uit frumosul, multe hibe mă atacă

Și îmi lovesc demnitatea, de bucurii mă dezbracă.
Uitarea e și parșivă: relele le ține minte,
Chiar ni le remintește, pe sine nu se dezmente!
Uitarea-i o suferință, ea este o răzbunare
A destinului nemernic ce n-a privit către soare,
N-are măreția vieții, nici fantastica iubire.
Pentru ce-i frumos și falnic, e posedat de orbire!
O, tu uitare, uitare dragostea mea te desfide,
În ea n-ai putut pătrunde, te poți chiar și sinucide!
Ea îmi recompune viața, renaște clipe divine,
Spulberă ce-i întuneric, iar tinerețea îmi revine!

Plouă, plouă, tună, tună și fulgeră cerul,
S-a întunecat, vântul bate, se răzvrătește eterul!
Prea frumoasă este vara, permanentă sărbătoare,
Ce atâta bucurie pe sub razele de soare!
Nu chiar viața-i alternanță, când mai tragic, când mai
bine,
După zâmbet și iubire nu apar grele suspine?
O, tu nu cunoști, Natură, că doar noi îți suntem parte,
Parc-am avea anotimpuri, ce existența ne-o-mparte
În nevoi, în ger de cuget, în nădejdi de primăvară
Și în amăgiri, spre vară, ce în toamnă-or să dispară!?
Regenerezi din durere și-ți conservi măreția,
Nimic n-ai sortit pieirii, porți intactă-ți avuția.
Pe când noi, oameni de cuget, în neființă ne topim
Cât suntem pe-această lume, numai cu lacrimi o
stropim.
Gândim, construim, ne zbatem și înălțăm idealuri,
Amăgindu-ne-n credință, în visuri și-n ritualuri.
Iluzia ne e forță, credem chiar în nemurire,
Ca-n final, să înțelegem că totul e o-nmărmurire.
Tu rămâi în veci aceeași, noi numai o clipă părem –
Voința-i primordială, a Înteptului Suprem!
Ce-i materie persistă, ce e cuget e piele
Și-aceasă ordine-naltă o numim dumnezeire !

Nu tânjim să schimbăm soarta, cum e dat, așa
admitem,
De gândul ni se opune, o blasfemie comitem!
Simt că trec prin astă viață ca o găză-naripată,
Dar că eu m-afund în lacrimi, de zbor viața-i
uzurpată!

Tu te-ai dus din astă lume, iar eu întristat rămas-
am,

Eram mereu nedespărțiți și doar împreună visam!

6200-S-a împărțit Universul în două îndurerări:

Una-n cer te însoțește, alta mi-e iad de disperări.

Cum să-ndur așa năpastă când te știu nefericită,

Aș veni curând la tine, n-am voința încâlcită!

Dar de-ar fi să îmi curm viața, spre tine se trag
zăvoare,

Ne-ar fi oprită-ntâlnirea; doru-n noi are izvoare!

Aștept dar mila din ceruri, va veni când nu se știe,

Pân-atunci, pe-această lume, sunt cu soarta-n
vrăjmășie!

Nu pot să trădez minunea ce se cheamă viețuire,

Când ea doar este creată să nu aibă prețuire!

Zămislire e divină, dar și moartea este la fel,

Ori aceasta-i făcătură, nu ar fi creat-o tot El?

Ne-nțeles îmi este gândul că o cerească zidire

Să fie batjocorită de o barbară sfârșire!

Viață, viață tu minune oare nu ai sfințenie,

Ca să te poți debarasa de-o așa grozăvenie?

Doar ți-e dată-nțelepciune, oare de ce nu o folosești,

Să decizi, să ai putere, cum și cât tu să trăiești?

Poate că va veni ziua, când destinul l-om învinge

Și o binecuvântare fruntea noastră va atinge!

Eu nu pot decât să regret, că n-oi ști acele vremuri,

Că-n existență am trăit, sub voia unor blestemuri!

Când eu îți scriu poemele, îmi pare că mă construiesc

Din slove nemuritoare, prin care pot să dăinuiesc.
În mintea-mi eu am pus trudă, lacrimi visuri și iubire
Și-au cristalizat în fapte, în versuri și-n nesfârșire!
Eu simt că-n cerneala mea demult este dizolvată
O nestemată de geniu; astfel viața-mi e salvată!
Iar când preotul o duce trupul meu spre-ngropăciune,
Va rămâne ceva-n urmă: cărțile-mi – procesiune...
O, nu va fi niciun cutremur că viața mea a încetat,
Nici nu se va mira lumea și în curând voi fi uitat...
Dacă însă vreo idee din vreo carte sau un cuvânt
Va folosi unor oameni, va fi un brav deznodământ!
Asta e menirea vieții: să lași ceva după tine,
E supremă-ncununare, mulțumirile-s divine!
Tot ce-am trudit, strâns și-nvățat le-am dat sens de
nemurire,
Să convingă, să iubească – frățească înrurire!
Am dăruit cu credință și cu inima deschisă,
Iar nu pentru vreo laudă, îmi pare chiar nepermisă,
Pentr-a vieții măreție și armonie umană,
Pentru cel loviți de soartă, cu existența sărmană,
Ca și pentru cel puternic, că uită de unde pleacă,
Având inima de piatră și de omenie seacă!
Dacă în această lume fapta-mi de n-o fi primită,
Știu că într-un con de stele o așteapt-a mea iubită!

Scriindu-mi cărțile mele, cred că-n lume-am răspândit

Minunile cunoscute, tot ce-am învățat și am gândit.
Am tot strâns, prin suferință, ori prin pasiuni aprinse
Învățăături, sfaturi, idei și meditații distinse

6250-Și le-am dat noi înțeleșuri ori cu ale muzei grații
Am primit din nesfârșire îndrăznețe inspirații.
Doar pentru tine, omule, strădania m-a definit,
Făcând numai cu dragoste tot ce aveam de împlinit.

Pentru cine alt cineva a vieții trudă să-mi dedic,
Când doar pentru semeni eu exist; singur eu aș fi doar
nimic!

Oamenilor, confrați iubiți gândurile-mi v-am închinat,
V-am scris și la bătrânețe și-ncă nu am terminat,
N-o fac doar pentru pacea mea, ci pentru că voi
existați!

De suflet sunteți aproape și nu vă simt îndepărtați
De ce e frumos în lume, nici de propria-mi durere;
Știu c-ați suferit cu mine de a iubitei cădere
Printe veșnicii de stele, fără să o prind în brațe,
Chiar de-mi impora aceasta; a vrut destinul s-o înhațe!
A căzut cerul pe mine, o grea jale mă sufocă,
Gândul nu poate să zboare, inima mea e de rocă!
Nu mai simt ce e prin preajmă, doar sufletu-mi stă de
strajă,

Astfel că pot încă scrie, versuri dragi îi voi trimite
Până când îmi dau suflarea, Timpul cât mă mai
admite!

Omul a cântat iubirea cu pasiune aprinsă,

Fiind o dumnezeire; chiar din ea este desprinsă
A omului moștenire-i; chiar de-a fost din rai izgonit,
El a luat-o cu sine și-o poartă neconținut.
Ea l-a susținut în luptă, să cucerească pământul,
Un alt rai el să îi fie, acesata-i e crezământul!
Să îi dăm iubirii-n viață credința, gândul, tăria,
Prin ea aflăm chemarea, fericirea, bucuria!
La ce pare imposibil ea găsește rezolvare,
Din orice risc și-ndurerare, întotdeauna-i salvare!
Iubirea-i izvor de viață: o susține, o-ntărește,
Îi oferă măreție și tot ce-i greu cucerește.
La răspântii derutante intuiește calea dreaptă,
Nu se-ntoarce, nu renunță, împlinește orice faptă.
Când viața e-n suferință, poate lacrimi să-i șteargă,
Știe cum să o aline, iar durerea să îi spargă.

Și de viața se afundă sub a anilor povară,
Ea o face să plutească în clipe de primăvară.
Gânduri, amintiri de freamăt le cheamă ca ajutoare,
Născocoște bucuria, de zâmbet e autoare.
Iubire cuceritoare, iubire fără sfârșire
Tu îmi ești zâna de pază, o divină însușire,
Tu îmi renaști tinerețe și nu pot să-mi uit soția,
Te simt un fior de slavă și-ți recunosc măreția!

An de fastă împlinire, o, tu a mea primă carte,
De sublima-ți existență un veac parcă mă desparte!
E scris pe a ei copertă: *Rătăcind prin labirint*,
Credeam că e o podoabă, un adevărat mărgărint.
La lansarea acesteia, iubita-mi mă prefera,
Spunea, profesor emerit: Ariadna soția-ți era!
S-au revărsat de-atunci din gând idei multe, cugetarea
6300-Despre viață și izbândă ori iubire – înălțarea,
Prin care-am cunoscut zborul către soare și spre divin,
M-am privit pe mine însumi, de sunt bun, de sunt
senin
Și cu dor de cumpătare ori cu vis de libertate,
Pentru semenii mei ageri gândul meu demult se zbate!
Am tot scris sute de pagini: proză, versuri, fantezie...
Și s-au dus, trecut-au anii, oare au fost cunoscute,
Pătrunse-s de rațiune ori suspină-n rafturi mute?
Nu pot ști de a lor soartă, dar puține-s răspândite,
După cum o sărăcie a vrut a fi tipărite.
Le-oi lua pe altă lume, cu Cici le voi regândi
Și-n Cosmos unda-mi de suflet la va putea iar
răspândi.
Aceasta-i speranța astăzi, interesu-i mai puternic,
Bogația-i implorată, gândul nu e prea cucernic!
Eu rămân cu tocu-n mână, cerneala i se prelinge,
Un înger, cu îndurare, poate ochii mi-i atinge...

În niciun vis n-am fost ucis, întotdeauna m-am luptat

Cu-nțelegciune și curaj, și biruință-am căpătat!
În viața însă reală nicicând eu nu am fost convins
Că lupta e bărbătească și prin trădări am fost învins!
Nu a contat competența, adevărul ori valoarea,
Ci atitudinea blândă, supusă, calmă; lentoarea:
Să nu gândești în niciun fel și să nu ai, cumva, păreri;
Erau decizii de temut, cu nedreptate și dureri.
Nu era o trecă-meargă, ci perversitate-ascunsă,
Îndopată cu minciună și cu lașitate unsă.
O, nu gândiți, cei ce nu știți, că era spus direct, concis,
Ci numai pe ocolite, nimic clar, nimic precis!
Se invoca adevărul, dreptate, egalitate,
Dovadă că-i omenie; nicidecum că-i falsitate!
Îmbrăca în adevăruri orice silnică minciună
Și-o da hrană pentru cuget, știind că e mătrăgună.
Pentru-acest regim despotice iubirea îi era ură;
În sufletul oamenilor să se depună o zgură,
Și cu patimă barbară a lovit orice credință,
Să fie omul vremelnice, să n-aibă vreo năzuință!
Eu mi-am găsit la toate scut: m-a acoperit iubirea,
Mi-am salvat sufletul, gândul; din urgie – dezrobirea!
Cu Cici, Floare de Colț, viața a vut mireasmă,
Până când alte tărâmurile a schimbat-o în aghiasmă!

Tot înaintând în viață, ne ducem spre bătrânețe,

N-o înțelegem cum arată, avem gânduri îndrăznețe.
Credem că vom continua încântarea și avântul,
Voința ne va susține și ne va asculta cuvântul.
Fantezia tinereții nici ea nu o să dispară,
Iar dorința de mărire tot mereu o să ne-apară.
Ne-or însoții nalte visuri, creații mari vom răspândi,
Se va uimi chiar destinul, căci glorie mari ne-or
prididi.
Cum poate altfel să fie, noi, în forțele depline,

Imprimăm viitorime, vom avea vremuri senine!
Tot ce-am făurit în viață ne va fi o garanție,
6350-Ne vor fi mereu în preajmă, vom trăi într-o frăție!
Tinerete, tinerete, tu entuziasm frenetic
E de admirat curajul și spiritul tău patetic,
Dar dincolo de emfază multe rele stau la pândă,
Pentru orice bucurie ele pregătesc osândă.
Închipiue-ți ce-ar putea fi, să poți oricând să te opui,
Să nu te lași cotropită, pe ele tu să le răpui!
Îți atacă înălțarea, demnitatea, voia, firea,
Nu-ți lasă nimic de seamă; cel mai mult îți iau iubirea.
Da, căci fără de aceasta, mai ușor le ești o pradă,
Te năpădesc cu durere, toată forța să îți scadă!
Tinerete, doar iubirea nu poate a fi învinsă,
E flacăra de putere, niciodată a fi stinsă!

Iar către sfârșit de noapte un poem a văzut zorii,
A trecut prin lupte grele; e în rând cu-nvingătorii!
A umblat prin întuneric, dar din vis luând lumină,
A răzbătut către lume; demult a voit să vină!
El a implorat ideea, care i-a-nlesnit ivirea,
Să-i afle rime plăcute care proslăvesc iubirea.
Și să îi pună aură de simțire visătoare,
Ce îndeamnă la reflecții și viață încântătoare.
Ea oamenilor sub teamă, le aduce vorbe bune,
Lacrimile lor le svântă, amintiri cu drag le spune.
Poem scump, poem de suflet, de lume să fii aproape,
Aceasta mi-a fost voința: de tristețe să îi scape!
Îl recit, ca pentru Cici, pe-ntuneric, pe lumină,
Când mai tare, să surprindă, și-apoi numai în
surdină...
C-așa îi plăce iubitei, să-i recit o poezie,
Ori să-i citesc aforisme: cald, cu suflet – slobozie!
Tu, poem de cuget dornic, n-ai venit pe lume falnic,
Nu îți strălucește geniul, dar tu nu ești nicicum jalnic,
Reversî în suflet iubire, ca un vis, ca o hipnoză,

Chiar dacă unii ți-or spune că ești doar poem în proză!
Dar și ea-i o grea simțire – poezie nesfârșită,
Un lung șir de meditații – chemare desăvârșită!
Eu de-aceea n-am pretnții că mi-e rima genială,
Dar îi pun, ca nestemate, o dragoste ideală.
O împodobesc cu suflet, cu zbor și sinceritate ,
O rog să fie plăcută, fără de severitate,
O timit spre libertate și îi scriu pe frontispiciu:
Pentru dargostea umană să-și de orice sacrificiu!

A trecut prin fața casei ceva straniu, ca o umbră,

Să îmi fi fost tinerețea, așa fugară și sumbră,
Unde zboară, und' se duce, la mine nu se oprește?
Să rămână o secundă, cum, de mine se ferește?
Poate că ea mă caută și că îs eu nu a crezut,
Prea îi par figură ștearsă și-n uitare complet căzut.
Așa gârbov, singuratic, întristat și șovăielnic,
Nu pot fi nicicum acela, gândul ei nu-i ne-ndoielnic!
Ea mă știe om de vază, o persoană inimoasă,

6400-Puternic și-ndrăgostit de-o ființă luminoasă.

Mă gândesc că s-ar întoarce, își vrea propria ei
viață...

Și iată că ea revine, o strig: stai, umbră măreață,
Căci te recunosc pe tine, eu îți sunt ție urmarea,
Unei lumi ce nu mai este, iat tu îmi ești mie
chemarea...

Te aștept de multă vreme, te doresc, aproape te vreau,
Dor fierbinte, idealuri, bucurii, toate-n suflet ne
trăiau!

Nu te-nspăimânta de mine, tinerețe uimitoare,
Tu rămâi mereu aceeași, eu sunt frunză căzătoare.
Ce-ai gândit că îmi vezi chipul și îmi vei intra în fire?
Tu exiști ca frumusețe, cum te am în amintire,
Eu mă duc spre lumi obscure, unde tu nu știi
pătrunde.

Îmi voi regăsi iubita și în visuri ne-om ascunde,

Gândul ne-o zbură spre tine; că ne-am despărțit e-o dramă,
Dar oriunde ne-om petrece, desfătarea ta ne cheamă!

Nu știu unde să mă caut, nu mă aflu nicăierea,
Noaptea-i lungă, gându-i slobod, visu-i scurt, mare-i durerea.
Rătăcesc peste coclauri, prin păduri, prin cimitire,
Nu-s prin vremuri viitoare, nu-s decât în amintire,
Dar nu pe acela-l caut, pe cel din realitate
Care scrie, care luptă, care să-nvingă se zbate!
Dar mă-nșel nu-s nici acesta, toate-s vorbe ne-nțelese;
Or fi fost cândva îndemnuri, gesturi și fapte alese,
Acum nu le pot pricepe, îmi sunt o înstrăinare,
Se detașează de mine, fără nicio remușcare.
Nu-s recunoscut de nimeni, de întreb cine sunt oare,
Cine-am fost pe-această lume, pare o trisă-ntrebare,
Când însumi mă simt un nimeni, într-o lumea a nimăniu,
Unde omul nu contează și-n care eu prea mult stătui.
Aș avea o rugăciune: Doamne,- n lumea-aceasta mare
Orice om trecut prin viață să nu cunoască uitare
Și să ia ceva cu sine atunci când din lume pleacă,
Să îi fie-o bucurie, Rubiconul când să-l treacă,
Înlesnește-i, că se poate, acolo unde-i e locul,
Să-și regăsească iubita, că-n viață i-afost tot focul!

De-ai mai reveni în viață, ca în ziua întâlnirii
Aș simți iar fericire, odă aș scrie iubirii!
Azi, scriidu-ți mii de versuri, mă gândesc de-am fost în stare
Să-ți închin frumoase gânduri, ca un semn de adorare?
Și reiau pagini de-a capăt, rescriind rânduri aprinse,
De doruri înălțătoare, ce-au fost din suflet desprinse.
Nu le-am consemnat pe toate, că aș scrie iarăși cartea,

Ci doar ceea ce norocul îşi va lua el singur partea.
De-o fi mai zgârcit ori lacom, eu îl voi mai chibzui,
Să vedem doar ce se poate; vom crede, vom năzui...
O, n-a fost să fie astfel, tot ce-am scris repede am
şters,
Că m-am pomenit deodată că rescriu pagini, vers cu
vers!

Împăcat rămân cu mine, c-am putut să mă spovedesc
Şi-n clipe ce-or să mă cheme cu dragoste mă-
mpărtăşesc!

Mă revăd pe mine însumi, ca-n vremuri îndepărtate,
6450-Când îţi adoram fiinţa ca pe-un vis de libertate.
Nu mă vait de cele rele, care vin şi care pleacă,
Ci de gândul că sunt singur şi sufletul meu îl seacă,
Iar tot raiul existenţei se va spulbera-n eter
Şi-ntuneric m-o cuprinde ca un îngrozitor mister!
Pulbere de existenţă, viaţă, tu dumnezeiască
Vei arde în nefiinţă; n-o rămâne nicio iască!
Asta este disperarea bătrâneţe-ngrijorare,
A fericirii iubire e stupid de trecătoare!

Nu am clipe de bucurii, am zile care mă ceartă:

Că mă plâng cum îmi trec anii şi că viaţa-mi e deşartă
Ori că fac prea multe treburi, la o vârstă-naintată,
C-am rămas de unul singur şi-am existenţa uitată
Şi că nu mă mulţumeşte felu-n care scriu poeme,
Pretinzându-mi stil de geniu şi numai măreţe teme!
Şi mai sunt încă reproşuri despre cum acuz destinuri,
Că ne-ar fi duşmanii vieţii, iar oamenii-s împinşi la
chinuri.

Precum văd, sunt pus la index, sunt criticat şi
contestat,

Poate nu cu discernământ, oricum, eu nu m-am
aşteptat...

Întoarceţi-mă zilelor, dacă dragoste voi aveţi,
Iar la raiul tinereţii, reduceţi-mi din bătrâneţi

Și voi fi pe placul vostru, cum am fost odinioară,
Că niciu rău, de-o să fie, n-o putea să mă doboară;
Entuziasmul de viață, muntele de fericire,
Ce lipsește bătrâneții, fiind o nenorocire!
Cum de te-ai dus, tinerețe, atât de promițătoare,
O aud, parcă mă cheamă, ah, cât e de-nălțătoare!
Voi de azi, sărmame zile, vorbiți, că aveți surate,
Din vremuri incandescente, poate nu-s scrum,
măturate,
Și aflați ce făceau ele să mă-nalțe, să mă-ncânte,
Cereți-le să vă-nvețe, cu har brav să vă descânte!

Astăzi, la noi, mulți comuniștii pretutindeni reapar;

Un partid de neo-marxiști este un adevărat viespar!
Vrea o trăire în grupuri și întoarcere-n copaci,
În lume fac răzmeriță; aștia-s oameni ori sunt draci?!
Cum gândesc și cum se poartă, parcă nu au scăfârlie;
Construcția de peste gât e un fel de colivie –
Loc de ideologie în care-și țin gărgăunii:
Au acul foarte veninos, zgomot fac precum nebunii!
Scormonesc idei bolnave, lumea s-o contamineze,
Nimeni să nu fie zdravăn, pe toți să îi afecteze.
Tăbărând pe biata țară, în minciună o îneacă
Și, suindu-se la cârmă, atunci să vezi trai-neneacă!
Am mai stat vreo cinci decenii sub așa oblăduire,
Or fi crezând, găgăuții, că ne dor de siluire?
Iartă-i, Doamne, de păcate, dar vindecă-i și de boală,
Altfel, lumea ce nu uită, se îndeamnă la răscoală!
Și s-o trezi Iliescu să inventeze teroriști,
Să nu se *impieze* nimic, c-altfel tu, omule riști!
Dar n-o să-l mai creadă nimeni, precum a tot spus
minciuni,

6500-S-a saturat țara de jafuri, de-nșelări și prădăciuni!

Mințile de cotineată vor rescrisă istoria,
Să se cocoțe la tronuri; au prea scurtă memoria!
Ei au împuținat lumea cu trei sute milioane

De victime ale ororii, dar lipsiți sunt de frisoane!
N-au regret, nici remușcare și cu câtă mârșăvie
Spuneau că fac dreptate, când era o grozăvie!
Oameni buni, opriți prostia să ajungă la putere,
Nu mai vrem să trăim iară sub teroare și durere!

În această regiune iar căzu destulă ploaie,

N-a rămas vreo uscăciune; și pământul se înmoaie!
Mă învârt prin toată casa, nu-ndrăznesc să ies afară,
Căci și vântul e puternic și sigur că mă doboară.
M-aș duce la prăvălie să îmi cumpăr niște pâine,
Dar nu risc și o să mănânc mămligă azi și mâine.
Voi vedea cu ce anume, căci m-a învățat să gătesc
Cici când era bolnavă; motiv iar s-o prețuiesc!
O bucura bucătarul, căci voiam tot să îi placă,
Nu-mi închipuiam, pe-atunci, că spre ceruri o să
treacă.

Azi, când singur stau la masă, mă cuprinde întristarea,
Amar este și ce-i dulce, se oprește-n gât mâncarea!
Voi, gurmanzi, veniți la mine, la alese preparate,
Privindu-vă să mă bucur, masa goală să arate...
Și ca sfântă amintire, să vă fie drept pomană,
Că de când pustie-i casa, dragostea mi-esta icoană!
Plouă, plouă, las` să plouă, pământul să îl inunde,
Pacără-s lacrimile mele; în ele să mă scufunde!

Eu cred că pe-această lume, tot mereu că voi dăinui;

Aici cugetu-mi există, prin el mă voi destăinui.
Am scris multe mii de pagini, toate din suflet
desprinse,
Să slujească semenilor – făclii de doruri aprinse!
Gânduri, visuri, gesturi, fapte, ca pe-o sfântă dăruire,
Imprimatu-le-am iubire, timp de-o viață – stăruire.
Să rămână oamenilor semn de dragoste deplină,
S-o încânte, s-o ajute să se-nalțe spre lumină!

Când și când, poate, vreo minte însetată de cultură,
Va sorbi din cărți uitate roua lor de-nvățătură.
N-o să afle taine sacre, secrete de-mbogățire,
Cum se cucerește lumea și cu glorii înfrățire.
Vor găsi mici nestemate de adevăruri tăcute
Și-or simți doruri de viață, de-nălțare, de virtute,
Să trăiască-n libertate, în credință și-n iubire,
Să-și cunoască sensul vieții, calea către izbăvire.
Și de n-ar avea putere cum să lupte, cum să-nvingă,
Să nu-și ridice brațele, încrederea să nu și-o stingă!
Speranțele-s izvorul viu de victorii nesfârșite,
De glorii către lumină și gânduri desăvârșite.
Cărți de glas, cărți de iubire, în umbra voastră o să fiu,
Ca sfat așteptat de viață, ce niciodată nu-i târziu,
Când e dat ca rod de suflet și iubire – revărsare!
6550-Moștenire vă las lumii, drept iubirea mea cea mare!

Scriu ce mi-am propus de-o vreme, mai am mult până la capăt!

De-s obosit, fac pauze, puteile să-mi recapăt,
Să-mi adun idei în minte, să nu reiau gânduri expuse,
Din noapte să fac lumină, să străbat timpuri apuse.
Când încep iară a scrie, nu evit tema iubirii,
Ea poartă divinitate, ea-i destinul Omenirii!
Și de-i spun iubitei vorbe de dragoste înfocată,
Am credința că o fac totdeauna - ntâia dată!
Nu repet, nu-i o-ngânare, orișicând e o trăire,
Cum nu a mai fost vreodată, nu mă-nșel, nu-i șovăire!
Sufletul are resurse intime de exprimare
A iubirii în orice fel; entuziasm, lăcrimare ...
Sentiment cu infinită stare de naltă simțire,
Se dăruie, se jertfește, el nu are dezmințire!
Mi-e nevoie ca de aer cu iubita să comunic,
Scriindu-i ce simt tot timpul; atât vreau dorul mi-e unic!
Și așa îmi petrec ziua, scriind versuri ori meditănd,

Și de-i ziuă, și de-i noapte, de existența mea uitând,
De mă simt ca-ntr-o poveste frumoasă și-ncrezătoare,
Retrăiesc clipele vieții, am doruri cutezătoare!

Niciodată nu se vinde casa sfântă părintească!

O repar, o țin frumoasă, cât mai mult să dăinuiască;
Aici s-a născut iubita și-a simțit copilăria,
Tot aici, invidioasă, a-ndrăgit-o veșnicia!
Aer, soare și pădure, veri – răcoare, ierni – mai blânde,
Cu drag n-o mai împresoară; plâng cu suspine plâpânde.
Au văzut cum întuneric de-odată în ea a pătruns,
Stingându-i iubitei viața și inima i s-a strâns!
Ele-s acum răzvrătite: Aerul face tornade,
Soarele în nori se-ascunde, în păduri copacul cade,
Vara devine pustie, că de jar este aprinsă,
Iar iarna este mai rece și e mai tot timpul ninsă!
Eu nu m-am mutat din casă, nu caut un loc de pace,
Aici le îndur impulsul, indiferent ce mi-ar face!
O, cum tu, bravă Natură te alături durerilor,
Căci voi n-ați uitat de mine, eu victimă-s tăcerilor
Care peste vieți apasă, a mea și a iubitei mele,
Ea se-nchină cu îngerii, eu cu suspine rebele.
Simt că suferiți cu mine, lacrimi dragi ale naturii,
Și, parcă, mă simt mai bine, ca-ntr-o pauză a urii.
Rămân în odaia noastră, cu mine însumi doar vorbesc,
Mă însoțesc amintirile: aceeași ființă iubesc.
Dacă mi s-ar da palate, eu tot aicea vreau să stau,
În ea îmi este iubirea, uitării nu mă predau!

Foaia rămâne tot albă și-n lumină licărește,

Simt nevoia de a scrie – inima tare-mi zvâcnește!
Pe ochi nu îmi cad pleapele și nu-s frânt de oboseală,
Doar idile-s absente...vor o minte genială
Să le pună în valoare importanța, strălucirea.

6600-La mine n-au ce s-aștepte, tot să îmi depăn iubirea...
Astăzi nici nu e la modă să vorbești despre idilă,
Se vrea glorie, avere, iubirea e inutilă!
Ea poate-i un gând de-o seară, în vacanțe exotice,
La un chef cu prelungire în aventuri erotice!
Te vezi, te placi și te desparți, restu-i pierdere de
vreme,
Viața nu ne-ngăduie, sunt de rezolvat probleme...
Întristat de așa gânduri, nici creionul nu mai scrie,
Îmi plec capul, poate-adoarme, lipsit de orice
mândrie.
Doamne, și eu cât mult stăruie să tot spun că n-am
uitare,
Că toată frumusețea vieții i-această sublimă stare,
Că mi-a fost și că îmi este bucurie infinită,
Și-orice victorie-a vieții prin iubire-i împlinită.
Eu datorez creația-mi unei ființe divine,
Căreia i-am urmat dorul, căci a fost și e în mine !
Voi, idei fără de inimi lumea voastră-i o pieire,
Cele ce le am în suflet cugetări o să-mi inspire,
Să înalț iubirii soclul permanentei adorări,
E un univers fantastic – zboruri către nalte zări!

Am trebăluit pe-afară, brațele mi-s obosite...

Unde îmi sunt puterile, sunt pe undeva dosite?
Îmi pun capul pe o pernă și adorm într-o secundă...
Peste-un timp, poate o oră, simt o liniște profundă
Și m-aud că-i spun iubitei ce fel de treburi am făcut...
Îmi zâmbește mulțumită, iar eu mă simt satisfăcut.
Scena-mi pare-a fi plăcută, chiar îi spun c-aș trage-o
dușcă...
Ea-mi întinde chiar paharul; beau, mă scutur, parcă-i
ciușcă !
Râde, râde, căci pe vremuri nu-mi părea că e prea
tare,
Spun că vreau să jucăm sârba, ea n-ar vreo ezitare!

Dar îmi spune: îți convine, ți-a fost băutura vie,
Eu n-am niciun fel de forță, de pomană dă-mi și mie!
Speriat, auzind zgomot, fereastră împinsă de vânt,
Mă închin ca de-o minune și nu mai scot niciun
cuvânt!

Ne imaginăm, adesea, întâmplări c-ar fi reale,
Dar visul este posibil? Ar fi clipe ideale!
Simt doar că mă arde gâtul, am băut apă cam rece,
Iau sticluta cu palincă și-o dau unuia ce trece...
Cici n-a băut tărie; la mine ea s-o fi gândit,
Era obiceiul casei, când mă simțeam mai obosit.
Refăcut după odihnă, dar epuizat de vis,
Beau cănuța cu vin roșu, poate-așa m-apuc de scris,
Retrăind cu voluptate clipele când noi ne-am cunoscut
Și mintea îndrăgostită chipul cum i l-a renăscut!

Ce idee genială veacurile va străbate

Să-i ofere Omenirii năzuiri adevărate?
Dreptatea să fie lege, pretutindeni înfrățire,
Oricine să fie-n frunte și să aibă prețuire,
Să nu fie înjosire, să existe demnitate,
Dorințe de afirmare și visuri nelimitate!
Iubirea să fie-n lume izvorul de viețuire,

6650-Iar creația de cuget-calea către nemurire.

Tu, idee așteptată, învață-ne să moștenim,
Dincolo de existență tot ce-n minte dobândim,
Să luăm imaginile trăirii fermecătoare,
Precum materia nu e niciodată trecătoare!
Ne-am abate de credință, ne-ar fi viața în derivă,
Căci acolo noi, oamenii am fi răi? Ba, dimpotrivă,
Doar suntem ființe-alese, cu multă înțelegere,
Să accedem către zboruri, din Suflare componentă.
Doar n-am fost creați bicisnici și să șerpuim
pământul.

Ni s-au dat aripi de cuget și s-a insuflat avântul!
Da, aceasta-i închinarea, s-o urmărim cu disperare,

Este singura speranță spre divin și înălțare!
Cât de mult tu ești dorită, idee dumnezeiască,
Irumpe din Omenire, ca dintr-o voință cerească,
Intră-n într-o minte divină, ca într-un al doilea Fiu,
Că de când omu-i pe lume suferă...și e târziu...

Mașinile trec pe stradă, eu priponit sunt locului,
Legat sunt de sărăcie, n-am nici șansa norocului,
Să câștig la loterie sau cu galbeni să mă plouă,
Să pot zbura spre lumină și să-ncep o viață nouă.
M-aș întoarce-n tinerețe și-aș vrea aceeași iubire
Și să zburăm împreună, plini de dor în nesfârșire.
Să nu rămân cum sunt acum: nici că sunt mort, nici că
sunt viu,
Nici că trăiesc între oameni, nici că viețuiesc în
pustiu.

Dar cu un regret nevolnic îmi urc gându-ntr-o mașină,
Cum aveam odinioară: nici urâtă, nici prea fină,
Să mă ducă, nu știu unde, poate-mi întâlnesc iubita,
Căci voi privi orșiuunde, cât mi-o-ngădui ursita,
Dar aceasta-i nemiloasă, am mai pățit de multe ori,
Nici nu vrea să te audă, chiar dacă ar fi să mori!
Mă împiedică s-o caut, totdeuna-i hotărâtă,
Că așa își are firea: e distantă și urâtă.
Am privit spre facultate, către parc, pe orice stradă,
Am strigat, ca să m-audă, semne-am făcut, să mă
vadă...

Pustiu era pretutindeni; fiecare loc îndrăgit
Mi-a întors înapoi gândul rătăcitor și dezamăgit.
Nu mai privesc mașinile și să scriu m-așez la masă,
Iar revăd chipul iubitei, ținuta zveltă, frumoasă,
Mă simt mai bogat și liber, bucuria mă-nfioară,
Ca-ntr-o liniște plăcută amintiri dragi mă-mpresoară!

În această fastă viață, dar firavă și trecătoare,
Eu n-am vânturat pretanții, nici ambiții sfidătoare,

M-am slujit pe mine însumi, să nu-i fiu nereușită,
Să am liberă voină, de nimic înăbușită!

Să creez ceva pe lume, ca să simtă o mândrie,
Că i-am înțeles chemarea, ca pe-o sfântă datorie.
Am sădit idei, concepții și gânduri cutezătoare,
Să dea roade-mbelșugate, orișicui folositoare.

Nu am cerut compensații, recunoașteri, decorații;

6700-În odaia mea modestă n-am invitat admirații,
Suprema mea mulțumire e că nu am dispărut
În iluzii și-n nimicuri, căci din dureri am apărut,
M-am desprins de înșelare, de minciuni și nedreptate,
Chiar de mi-a fost grea trăirea, crucea eu mi-am dus-
o-n spate!

Mică, mare, cum mi-a fost, nimeni ajutor nu mi-a dat,
De pe frunte-am șters broboane, pe față riduri s-au
brăzdat!

Viață, viață, înălțare, luptă, izbândă, visare,
Ți-am scris cânt spre nemurire, mi-ești îndemn, sfântă
chemare!

Oriunde-aș fi, orice aș face, îți ascult destăinuirea,
Mi-ai imprimat zbor de cuget și mi-ai oferit iubirea!
Azi, acum, când sunt nevolnic, tot nu mă despart de
tine,

Că mi-ești dragă, că mi-ești parte, când să pier, te iau
cu mine!

Unde mi-o fi rătăcirea sau unde mi-o fi popasul,
Voi dori întotdeauna să te văd, să-ți aud glasul!
Să mai știi, senină viață, că un nume demult ți-am dat,
Te-am numit Elena – Cici; cu tine m-am înșurat,
Ne-am jurat nedespărțire din a noastră-nflăcărare,
Năzuind că Milostivul ne-o da veșnică-mpăcare!

S-a dus jumătate vara, Sfânta Maria va trece,
Ziua frumoasă va scade, eu în casă m-oi petrece!
Cu ardoare așteptată dispari mult prea fugară
Și rămân regrete-n urmă, o, iubită vară, vară!

Nu mi-am permis o vacanță, undeva-ntr-o țară caldă,
Unde lumea-i bucuroasă și-n fericire se scaldă.
N-am fost nici la noi, la mare, căci tot cere cheltuială,
Căci pensia mi-e fixată, nu am vreo agoniseală.
Am sperat să merg pe-aproape, la o tăcută cabană,
Dar niște *neprevăzute* mi-au lăsat punga orfană.
N-am văzut Trans-Făgărășan, n-am fost nici în
Maramureș;
Au fost gânduri, am fost visuri, ce-au dispărut ca într-un iureș!
Poate am prea mari pretenții, căci stau rău cu modestia
Și mă-ntind cât nu mi-e patul, așa cum face prostia?
Sper că le-oi vedea vreodată, poate-n lume cealaltă,
Când mi-o revedea soția – le-om parcurge laolaltă,
Căci nici ea, o viață-ntreagă, vremea nu ia-ngăduit,
Că am fost doar împreună; ce mult ne-am asemuit!
Precum simt, n-o să am șansa pe undeva să mă mai duc,
Dar să nu simt vreo durere, încet viața mi-o reduc.
Fără plăceri, fără visuri până mi-oi afla sfârșitul;
Voi avea atunci de toate; mi-au vacanță Infinitul,
Nu mă va costa nimica, colinda-voi orișiuunde:
Cu iubita mea de mâină, în veșnicie-oi pătrunde!

Tu nu știi ce grea mi-e viața, fiică a mea iubitoare,

Îți ascund ce mă apasă, pentru că știu că te doare.
I-ai fost mamei, mi-ai fost mie nesfârșită bucurie
Și te-am protejat de rele, de năduf, de vreo furie.
S-a stins mama, eu mă-ntunec, tu rămâi ca să ai seama
De tine și de a ta fiică, c-așa are dorul mama!
Și cum sunt de unul singur, iubirea fiindu-mi ruptă,
6750-Doar pe voi vă am pe lume, în viața-mi atât de-abruptă!
Dintr-un zbor al fericirii, m-am prăbușit în văgăuni,
E întuneric pe lumină, mă revolt, spun și rugăciuni.

Aşa viu sunt mort de-o vreme, ce gândesc nu înţeleg,
Ce doresc resping cu silă, din ce vreau nimic n-aleg,
Bucuria-i o durere, suferinţa mă desfată,
Râd că mă plîng eu singur, că sunt nu-s niciodată,
Viaţa-mi este liniştită –o frumoasă hărmălaie,
Tăciunii ce-i am pe suflet sunt o imensă văpaie!
Ard în marea mea de lacrimi şi mă-nec secăt de doruri
Şi-ntr-un trup de nefiinţă nu mai freamătă fioruri!
Iată de ce tu, Alina, nu-i bine să-mi ştii osânda,
Poate că am păcătuit şi soarta îşi ia dobânda.
Tu să crezi că mamei tale, Dragostea mea Luminoasă,
Eu îi port gânduri senine şi-o amintire frumoasă,
Că am fire optimistă şi nu intru în panică,
Reuşesc să fiu puternic şi-nving vremea tiranică!
Ştiu că m-ai crezut destoinic, răzbătător şi-nvingător
Şi vreau să-ţi păstrezi credinţa, c-am rămas un
luptător!
Ce să fac, mă-mpac cu gândul c-am fost fericit odată,
Azi iau dor din suferinţă – cu iubire-i botezată!

Trece ziua cu de toate, vine noaptea fără tine,

Pare că aud pereţii, în ecouri de suspine.
Le şoptesc, cu vorbe blânde, că te chem în vers cu
rimă,
Să revii cu duhul candid, că tristeţea mă suprimă.
Va recăpăta odaia iar în noapte-nseninare
Şi-atunci în noi va pătrunde o caldă iluminare,
Vom simţi un dor sibilic, ca în vremuri iubitoare,
Prezicând că vom cunoaşte iubirea nemuritoare.
Îi vom resimţi prezenţa pe lângă trăirea noastră,
Tu vei fi mereu fiinţă, dragă, pură şi măiastră.
Nu ne războim cu nimeni, ne-om iubi singurătatea,
Aşa cum ea este tăcută, fără să-i placă răutatea,
Că ne-ngăduie să-i simţim existenţa totdeauna
Şi ne-nvăluie-n iubire, trece noaptea şi-ncă una,
S-or mai perinda o vreme, tot cuprinse de iubire,

Până când simțirea noastră își va afla o sfârșire.
Casa s-o topi de vreme, într-o tristă prăbușire,
Pe mine m-o ști pământul în veșnică-năbușire.
Dacă pe această lume ne va domina uitatrea,
Nu s-or cutremura munții, potopul n-o umple marea,
Că vor ști că eu în ceruri, mi-am recăpătat iubirea,
Ne-om recununa de-a pururi, ne-o fi nașă fericirea!
Trece ziua...trec milenii, ne va ști Eternitatea:
Dorul meu și al lui Cici va-nsoți Divinitatea!

Gândul meu privește-n urmă, și din toată măreția,

Înainte de orice, îmi descoperă soția,
Imprimându-și în el chipu-i, pe care mi-l readuce;
Nu mai sunt atât de singur și tristețea mi-o reduce.
Uneori e chipul tânăr, fermecător, de vrajă plin,

6800-Cu ochii din nestemate și cu buze de rubin,
Fața pură, zâmbitoare, coafura ca de zână,
Vocea caldă, blândă, calmă ce cu dragăste mă-
ngână...

Alteori soție dragă, iubitoare, devotată,
Gospodină ne-ntrecută, dichisită, talentată.

Cate-odată e ca mamă săritoare și atentă,
Grijulie, cu iubire și o bună confidentă.

Și cum eu, nu prea rare ori, am avut și betesuguri
Ea mă vindeca de toate, avea multe meșteșuguri.

Așa că eu și acuma, când mă-ncearcă vreo durere,
Parcă-ntreb, fiind nesigur, lecu-i bun, vreau o părere!
Gându-mi chipu-i mi-l aduce de pe când cu viața
luptam;

Cât era de curajoasă și atâtea rele-nfruntam,
Ne făceam planuri de vază, credință-aveam în victorii,
Ne-am zbătut să fim în frunte, s-avem fapte meritorii.
Nu ne-au învins vremurile, le-am lovit împotrivirea,
Eram dârzi, eram puternici, căci ne era scut iubirea.
Gândul mi-a adus năpasta și când o soartă haină
A curmat seninul vieții celei ce mi-a fost lumină.

Îi revăd trupul în chinuri, făr` să-i pot da îndurare,
De mă bântuie regretul; cui să-i fac o abjurare?!
Gând al meu, gând de iubire, alături de mine tu
plângi,
Te duci mereu la iubită și-n brațe cu dor o strângi!

Parcă-s rătăcit prin casă și prin curte, și pe stradă,
Nu mă recunosc eu însumi, cred că-s disperării pradă!
Știu ce vreau, am vreo dorință, ceva anume eu caut,
Oare sunt în siguranță, urmăresc să fiu precaut
Față de vreo silnicie ori de altă mârșăvie?
Căci eu, nu de multă vreme, am trăit o grozăvie!
Ce-oi fi fost și ce sunt astăzi, însumi nu-i văd
importanță,
Orbecăiesc în neștire, mă înec în ignoranță,
Știu pe ce lume mă aflui, de ceva mai sunt în stare?
Exist într-o nebuloasă? Sumbră coexistare!
Mi-am pierdut puterile, nu mai am împotrivire,
Căci forța de-a mă opune a cunoscut o strivire?
Din ce-am fost, rămas sunt umbră, de când mi-am
pierdut soția;
Ea-mi era farmecul vieții, visul și minunăția!
Pe cine eu supărat-am, de mi-a dat așa pedeapsă,
Ce, nu puteam fi împreună? Noi eram ca o sinapsă
Și constituiaam o lume, iradiam strălucire,
Bucurii și încântare, și-am cunoscut fericire!
Nu-i pe placul tuturor iubirea ca mod de viață,
Un destin sau nemernicii cu voia mea se răsfață?
Nu-i de la Suprem osânda, El iubirii i-a dat slavă,
Fără-această dăruire lumea ar fi fost bolnavă
Și urâtă-n comportare, vrăjmașă și necreștină;
El a decis că în lume iubirea este regină!
Și-atunci eu, eu ce mai caut, în sufletul meu e pură,
Un vulcan de sentimente, ca povește de Scriptură.
O rog să recapăt forță, să redobândesc avântul

6850-Ce mi l-a creat în vremuri, când i-am depus

jurământul!

Când ideile-s absente, eu apelez la amintiri,

Să nu fiu prea singuratic și, parcă, ascult povestiri...
E o lume uimitoare ce-mi revine în memorii,
Înfocată de iubire, inspiratoare de glorii,
Bogată în fapte-alese și-n virtuți înălțătoare,
Împlinite de creații și visuri cutezăttoare.
Univers al frumuseții, rămâi în preajmă și acum,
Împresoară-mi anii firavi cu al tinereții parfum,
Cu-a iubitei mele vrajă să re trăiesc fericire
Și să cred, ca și atunci, că nu va avea sfârșire!
Am rugat anii aceea precum brazii să rămână,
Neschimbați până la moarte, viață să aibă stăpână.
Mai spuneam acelor vremuri, însetate de iubire,
Vorbe calde, dorinți dârze ca pe o mărturisire:
Tinerețe, tinerețe îmbătrânește-mă-n tine,
Ține-mă captiv o viață, fericirea-mi ți-apartine!
Dar n-a fost să fie astfel, s-au prăbușit ani de zboruri
În văgăuni întristate, de mă zgâlțâie fioruri!
Nu știu și nici n-am putere cum să mă ridic din ele
Și doar de-mi ridic privirea, văd deasupra cer de stele,
Presupun că sunt îndemnuri, dar de aripi sunt lipsite,
Așa cum e bătrânețea: nădăjduiri irosite!
Și precum meditez astăzi, chiar și amintirea plânge,
E târziu, se lasă noaptea, iar viața mi se restrânge...

Cât de mic e Universul; gându-mi repede-l colindă,

Caut, caut pretutindeni pe cea care-i suferindă,
C-a ajuns, fără de voie, la îngeri prizonieră,
I-a rămas aici iubirea, iar la ei este stingheră.
Sub ce stare, sub ce formă sufletul ei îl păstrează,
Are un chip, are un nume și când îl eliberează?
El a avut libertate, iar acum e ținut captiv?
E un gest fără credință, pe deasupra-i fără motiv!
El era unit cu mine, eram reciproc icoană,

Când l-au rupt din mine însumi, în corp mi-a rămas o rană;

Nu se vindecă prin leacuri, niciun doctor n-o tratează,
Mă chircesc de-ndurerare, iar lacrimile-mi sângerează!

Ce mi-e viața, ce mi-e traiul, ce e azi, mâine-cum oare?

Nu contează ce-o să fie, vor veni să mă doboare
Diavoli, îngeri, cine știe, poate umbre ori văzduhul;
Omul nu are putere, iute el își pierde duhul!

Căci forțele malefice, doar ele-s implicate,
Nu au nicio conștiință, toate comit doar păcate.

Fapte, cuget și credință, ce-s virtuțile umane,
Sunt monumente de viață, adevărte coroane,
Nu le pot nicicum distruge, ele rămân Omenirii,
Ne distinge, ne salvează; suntem gest al nemuririi!
Relele nu au putere iubirea să o suprime,
Căci cum sunt de-ndeavolite, ar face prea multe crime!

Meditez ce țel mă poartă mai presus de viețuire,

6900-Toate clipele trăite mi-au fost fapte de iubire,
Nu regret când pier din viață, că îmi va fi dat odată
Să-mi pot revedea iubita; blândă, pură, minunată!

Când văd pozele iubitei în tinerețe mă întorc,

Prind putere iar de viață, anii bătrâni din mine-i storc,
Sunt din nou cuprins de vraja ființei fermecătoare
Ce mi-a oferit, senină, o dragoste uluitoare.

Mă revăd că-i sunt alături și de dragoste m-aprind,
Mă înalț, fără de aripi și ceru-n brațe îl cuprind,
Reapar imagini, fapte, întâmplări și-nvăpăieri,
Retrăiesc acele vremuri, n-aș mai pleca nicăieri,
Aș rămâne-n anii tineri când mă stăpânea iubirea,
Nu am rătăcit prin lume, mă ferice înrobirea!

I-am rămas de-atunci ostatic, în deplină libertate,

De mi-a zburat gândul slobod în dragă captivitate.
Ce bucurie, ce farmec se desprind din orice poză,
De-mi pare trăirea de azi că-s cu ele-n simbioză;
Ne vedem, vorbim, ne placem, punem suflet în
privire,
Meditând că vom cunoaște, nu tâtziu, altă ivire...
Poze dragi, în alb și negru, voi iradiați lumină,
Văd mai multă bucurie, viața mea e mai senină.
Fără voi ar fi-ntuneric, eu aș fi mai îngândurat,
Timpurile fără suflet ar fi mai greu de îndurat!
Nu îmi cad picuri de lacrimi, mă opun îndurerării,
Rezist clipelor nefaste, nu sunt pradă disperării!
Da, aceasta e iubirea, neprețuită comoară,
O simt ca pe-o pace-n suflet, ce de-a pururi mă-
nfioară!

După lunga-mi existență eu mă-ntreb nedumerit,

De ce nu îșteleg viața; puterea, parcă, mi-a pierit.
Ne chinuim să învățăm, în orice luptă să răzbim,
Dar curând vine uitarea, ori de neșanse ne izbim.
Dorim virtuți și idealuri, afirmare și-nălțare,
Dar cu cât pășim spre ele, voința încet dispare
Ori obosim prea repede și ne mulțumim cu resturi
Și n-arătăm competență, ci schițăm un fel de gesturi...
Clipa vieții cea mai fastă, tinerețea-nflăcărată,
O ardem în mari iluzii – e crimă adevărată!
Rămânem un fel de viață, nici prea vie, dar nici
moartă,
Și învinuim Supremul de așa haină soartă,
Nu ne-alegem cu nimica, nu păstrăm nici chiar
iubirea,
Căci în haosul trăirii își stinge încet sclipirea!
Iubire, tu vis înălțător, divină, sublimă stare,
De tine în viața noastră grijă oare cine are?
Sau poate că tu dai vieții putere și nemurire,
Tu, prin farmecele tale, îi induci înrurire,

Eu vă simt deasupra lumii: pe-amândouă tot Divinul
Va creat din Sine însuși, noi să vă simțim seninul!
Doar așa desfîdem răul și ne-nțelegem menirea,
Ne bucurăm de ce e-n lume și ne aflăm împlinirea.
De-ar fi să mă-ntorc în urmă, tot aici aș vrea să ajung,
6950-Chiar de aș simți că e mai greu și drumul ce-l străbat e
lung.
Am priceput, într-un târziu, că iubirea m-a însoțit
Totdeauna-n calea vieții, eu n-am fost de ea despărțit.
Tu, Cici, ai fost aceea, tu mi-ai fost ca o lumină,
N-am orbecăit aiurea; că nu ești, viața-mi suspină!

**Scriind, fac glasul-mi să tacă, să nu strig în gura
mare**

Că mi s-a luat iubita, să-s singur și că mă doare.
Ce să fac, să bat în tobă ori un clopot să răsunе,
Să invoc, de la o goarnă, cineva să mă răzbune?
Dar mai știe oare lumea să asculte, să-nțeleagă
Când o viață-i sfărîmată și cum anume s-o dreagă?
Iau caetul și creionul și-n gând dăltuiesc cuvinte,
Mă împac cu mine însumi și de doru-mi iau aminte.
Răscolesc în amintire șirul anilor zburători
Spre iubire, în lumină și-n fapte mari fermecători,
Buchisesc, târziu în noapte, idei aspre lustruind,
Să exprime adevăruri, înșelările năruind
Ori iubirii, ca simțire, să-i pun lauri de regină,
Căci ea-i farmecul vieții, la ea sufletul se-nchină.
Prin iubire suntem alții, nu trăim de mîntuială,
Ne-nvăluim existența cu o aură de fală...
Eu mă simt dator iubitei că mi-a fost înger și vrajă
Și-acum, la anii aprigi, duhul ei îmi stă de strajă.
Ce-nălțare, ce trăire de gânduri și de visare
Îmi inspiră seninu-i dor; în suflet o confesare.
Ne-am contopit ființele, ne-am unit puterile
Și-am rămas, de-atunci, un cuget, înfruntând durerile,

Bucurându-ne de viață, până când pe cer o rază
S-a stins cu iubita mea; s-o aprind eu stau de pază...
A căzut ca o cometă, lăsând în lungă ei cale
Nepătrunsul întuneric, ca o nebuloasă jale!
O, văpaia mea de viață, tu luminează îngerească,
Redă-mi acele vremuri, pe mine să se oprească!

Afară e zăpușeală, m-am retras mai la răcoare,
Dar văpaie am în suflet, el nu simte nicio boare,
Să-i potolească durerea și să-i stingă întristarea,
Să simtă doar cum adie vânt de dor și adorarea .
Vara îi este arșiță, iarna gerul îl îngheață,
Niciun anotimp nu-l iartă, toate-i sunt dureri de viață.
Ofuri triste, frig sau arșiți, toate-n el își au lăcașul,
Se desfată se alintă, teamă n-au că-și găsesc nașul,
Să le-astâmpere dezmățul și să nu-și mai facă de cap,
Că toate acest rele într-o ființă nu încap.
Mă chircesc în mine însumi, să pătrundă mai puține,
Și să mă dezbăr de ele; sufletul îmi aparține!
El altar e de simțire – a iubirii-mpărăție,
Așa vreau să-l am de-a pururi: dor divin – minunăție!
C-am rămas în viață singur și pustiul mă-nconjoară,
În el îmi găsesc refugiul, niciun rău nu mă doboară!
Am păstrat în el iubita – univers de cugetare,

7000-O regăsesc iubitoare, din tristeți fac încântare,
Reclădesc iar cu ea viața, luând-o de la-nceputuri,
Cu priviri cuceritoare și cu-nțăiele săruturi...
Si-au fost visuri, desfătare, imbolduri de înălțare,
Având aripi de iubire și-n suflet înflăcărare.
Când o fi să se sfârșească clipa mea cea îndelungă,
Nu-mi doresc decât iertare; sufletu-mi la ea s-ajungă!

Împreună cu iubita am început, cu-nsuflețire,
A clădi, precum o casă, propria noastră trăire.
Noi i-am pus la temelie dragoste și fapte multe,
I-am ridicat pereți, etaje, măreție să rezulte!

Uși deschise, largi ferestre; lume, soare să pătrundă,
Să încapă idealuri, la bucurii să răspundă.
Am pus trudă, am pus suflet, să se-nalțe minunată.
Dar iubita mi-a fost smulsă și-a rămas neterminată
Frumusețea de zidire – catedrala, fericirea,
De apare ca durere, părând că-i simți nălucirea.
S-a întunecat ca noaptea luminoasa noastră zare,
Cine ne-a dușmănit viața ne-a-nșelat, e-n-truchipare?
Privesc dintr-un con de umbră ori poate din văgăună,
Vor cădea pe mine munții, parcă iadul se răzbună,
C-am visat, c-aveam credință că dragostea e divină
Și-aveam dreptul la visare, dar ne-a fost cumplită
vină!

Rostul vieții, taina noastră oare le-om afla vreodată,
Ne-a fost dat iubire vie și apoi este luată?
Viață, viață ești minune, ne-ntrecută măreție ,
Viață, viață ești durere, o săracă avuție !
Din ce-a fost nimic nu este, trecutul n-are viitor,
Căci Eternitatea moare; rostul vieții-i trecător!
Dacă viața ni se șterge, întreg Univers dispare,
Tot ce-a fost Relitate numai o Idee pare!

Oricând un om se vede, el la telefon vorbește,
De la el ia informații, parcă nici nu mai gândește.
Tot întreabă toate cele, uneori pare-a răspunde,
Rezolvă totul deodată, prin misterioase unde;
Că-s afaceri, interese ori relații de iubire
Sunt decise-ntr-o cutie de magneți și niște fire.
Ce-i de spus: supremația minții, a perfecțiunii
Născute-n această lume, ca rude ale minunii,
De-a făuri unelte, ce-o ai tu, omule, care
Oricea-i împlini vreodată, suflet niciuna nu are!
Pot să aibă măiestrie, geniu-mpodobit cu stele,
Dar acea simțire sfântă nu se va afla în ele!
Aceasta îți e limita: pân-aici, nu mai departe!
Așa a decis Supremul: doar Eu pot, tu stai departe!

Interdicția e veche, o spuneau chiar și latinii,
Pre limba lor: *Nec plus ultra!* Parcă-n tine întră spinii
Și suferi de neputință, dar te-mpaci, căci ești nevolnic,
Nu știi să te opui puterii, accepți gestul samavolnic.
Unde-i măreția vieții, căci ea nu e materie,

7050-De pretinzi gândului forță, îndrăzneala te sperie?

Eu aștept de la un geniu într-o zi să dovedească
C-aud sufletul iubitei, din înălțimea cerească,
La acest telefon magic care viața ne-o ocupă,
Tăcerea veșnică, tristă definitiv s-o întrerupă!

**N-am știut huzurul vieții, n-am fost ale vremii
mării,**

Am fost rupt din libertate și am lihnit prin pușcării.
De-ar mai fi, așa ar spune geniul lui Nichita Crainic,
Completându-și *Rugăciunea* către Părintele Tainic,
Când în chinuri și în foame *visa o mână de ciuperci*
Și ar fi vrut ca să ajungă *la raiul unui blid de terci*.
Nimic nu se spune astăzi cum țara și-a ucis eroii,
S-a-nfrățit cu dușmănia și s-a subjugat nevoii.
Neamul dârș, oamenii vrednici și-au pierdut credința,
slava,
S-au hrănit cu idei false și le-a cunoscut otrava
Cât e jumătatea de veac, dar și acuma sunt bolnavi,
N-au irumpt din înjosire, au tot manifestări de sclavi,
Nu își cinstesc libertatea, nu desfac aripi să zboare,
Nu își slobozesc nici gândul, parcă-l au la închisoare.
Îngrădiți de legi străine, le suportă greu ocară,
Nu-și fac ordine în preajmă, mai bine părăsesc țara.
În urma lor profitorii o prăduiesc ca tâlharii,
Dezmățul e pretutindeni, parc-au năvălit barbarii.
Nepăsarea, lăcomia, lenea, aroganța și trufia
Cocoțate-s la timonă; vor scufunda România!
Patrie însuferință, nu dispera, răscolă-te,
Nalță fruntea din osândă și din străbuni ridică-te!
Unde-s fala și eroii, coroana, regalitatea?

Ai în firea ta de veacuri înălțarea, demnitatea!

N-a intrat un hoț în casă, n-a umblat prin buzunare,

Dar ștergerea de prin laptop, hoție-i la drumul mare!

S-au înscris idei, cu grijă, și deodată să dispară

O să crezi că e o glumă și-n curând o să apară!

Nu mai ești nicicum în stare să reiei șirul gândirii.

Idei, rime, cugetare sclave-s ale prăduirii!

Fapta e a unui virus, n-a greșit programatorul

Și să fi făcut eu însumi, de tehnici neștiuitorul!

Am mai pățit-o odată, acum e a doua oară,

Numai că de-această dată am păstrat, ca pe-o comoară,

Acel buchisit manuscris și reiau să scriu, cu trudă,

În mintea cibernetică tot ce-a fost, însă cu ciudă,

Că trebuie să rup vieții multe zile liniștite,

Ca să-ndrept acea mangleală săvârșită...pe pitite!

Reiau îndeletnicirea mai atent și cu migală,

Dar ceea ce fac acuma e o muncă inegală

Cu efortul primei scrieri; simt îndemn de răzvătire;

Sunt obligat iar să trudesesc – este o nerăsplătire!

În loc să merg înainte, tot dau, ca racul, înapoi;

Am de scris, am treburi multe și am tot felul de nevoi.

Aș vrea ca pentru aces pungaș pedeapsă dreaptă să se dea,

7100-Nu moarte cum vrea un critic, ce-i plin de el ca nimenea,

Ci să suporte muncă grea, în flosul Primăriei

Poate-i intră-n scăfârlie șimțul sfânt al omeniei!

De-aceea, Cici, tu să știi, nu ți-am scris câteva zile,

Că a trebuit să reiau file, file după file,

Tot ce eu îți trimisesem în nopțile-anterioare

Cu bucurie și cu dor, ca de dragoste-o scrisoare!

Douăzeci și cinci de metri aveau falnicii noștri brazi,

Nu făceau *prea multă umbră*, dar de bătrânețe...tot
cazi,

I-apleca prea mult furtuna, iar casa era aproape...

Așa c-am gândit, cu milă, cine-i mai util să scape!

A decis chiar pădurarul; a rămas casa întreagă,

Dar, sigur, acum ea plânge, i se pare că-i pribeagă.

O, cât îi mai iubea Cici, i-admira-n copilărie,

A crescut cu ei, deodată, ea s-adus, ei – lemnărie!

Dar cum își dorea să punem alături un brad argintiu,

Îl plantez mai înspre toamnă, bucuroasă eu să o știu!

Noaptea cu lună plină cetina o să i-o-mbrace

În rochie argintie, ce-n mireasă te-o preface!

Și din nou vom face nuntă, vom dansa sub clar de
lună,

Bucuroși că suntem tineri și că suntem împreună...

Invităm la nună stele și luceferi cu sclipire,

Vântul va murmura tainic cântece dragi de iubire,

Umbrele ne-or fi lumină, nu va fi îngândurare,

Zorii s-or grăbi s-apară, să ne spună o urare,

Iar noi, reuniți în brațe, vom visa iar nemurire,

Având deplina credință: dragostea n-are pieire!

De-atâtea ori am spus gata: mi-e gândirea obosită,

A uitat-o ideile, că-n viață e mai dosită,

Nu freamătă, n-are tumult, geniul nici nu o cunoaște,

Nu imploră nicio muză, însăși nu se recunoaște!

Dar de-odată o răscoală de idei nemulțumite

Strigă, se agită-n grabă, nici nu știi cum sunt ivite

Și pretind dreptul la viață, la zări și la libertate,

Vor cuvântul să-și expună, c-ar avea identitate!

Ele chiar îmi reproșează că, ntru-n fel, le-am
nesocotit;

Îmi pot fi de real folos, să înșir ce-am de povestit;

Se cuvine, cel mai bine, să ne-ascuți pe noi, stăpâne,

Că noi, puternice suntem; tu te pierzi, noi vom
rămâne!

Recunosc, dezarmez iute, m-a înșălat supărarea,
În loc să-mi îndemn gândirea, m-a-mbrățișat
disperarea.

Din străfunduri, de prin fapte, din amintiri, de oriunde
Întrevăd cum o minune în cugetul meu pătrunde:

Dau ideile năvală, m-asaltează, mă inspiră,
Cum scriu una pe hârtie, sentimentele-și deșiră...

Altele-s pesimiste, susțin teze iluzorii,

Unele-s îndemn de luptă, de-nălțare, de victorii,

Dar cele mai multe, seara, doar iubirii se dedică,

Prin virtute o explică și în slavă o ridică.

Mă simt iar bun și puternic, nu sunt a schimbării
pradă,

7150-Îi scriu iar versuri iubite, dragoste să întrevadă!

În preajmă e întuneric, o zare e mult prea departe,

Ca să pot la ea ajunge; vreme multă mă desparte,

Iar drumu-i greu, nevoi multe, ne-mpliniri și supărare,

Le suport cu greu povara, căci ele n-au îndurare.

Unde mijeste lumina am chemare disperată;

Acolo-mi este iubita – regăsire e sperată!

Pornesc gândul spre-orice zare, prin vremuri grele
chiar trecând,

Poposesc lipsit de vlagă, dar parcă la un rai bătând;

Se desfac zăvoarele și mă-nvăluie simțirea,

Îmi renaște tinerețea, în brațe mă ia iubirea,

Îi simt vraja și dogoarea, totu-mi pare o minune,

Nici nu cred că mai sunt singur, glasul ei ceva îmi
spune...

Retrăim zile aprinse de a inimii văpaie,

Bucuria regăsirii de durere ne despoaie;

Ne privim, vorbim, ne placem, gândurile-s inspirate,

În față ne stau îndemnuri; pentru noi par înșirate

De-a lungul oricăror vremuri, pe care le vom
parcurge,

Să cunoaștem frumusețea iubirii adevărate, fericire-n
noi va curge!

În Infinit prindem aripi și plutim peste pământuri,
În seninul cerurilor noi nu vom avea mormânturi!

**N-am ce scrie-n astă noapte, sunt lipsit de
inspirații,**

Mă simt obosit de-o vreme și nici nu am inspirații
Să creez ceva de seamă și să primesc aplauze
Ori să-nțeleg neliniștea și-ale durerii cauze.
Mă rezum la gândul simplu – nu-mi solicită efortul,
Iar la fapte meritorii, nu-mi cer să-mi aduc aportul!
Am să adorm în liniște, depărtat de-ngrijorare
Și-am să visez iar iubita, suprema mea adorare!
Ce idei, ce ambrozii să mai fie implorate!
Amintirile iubirii sunt cele adevărate,
Care îmi induc putere și stăluminează-n minte,
Îmi luminează trăirea și îmi dăluie cuvânte,
Să mă adresez iubitei și lumii prea încercată
De sumedenii de rele și de grijă-ntunecată.
Și târziu, în miez de noapte, îmi ordonez ideile,
În ajutor vin rimele ce își aprind scânteile
Și dau speranțelor dogoare și credință în izbândă,
Oamenii devin puternici, cu voință renăscândă.
Și când se crapă de ziuă, întuneric simt pe pleoape,
Dar tot îmi mai văd iubita, de mine e tot aproape!

**M-am străduit, după puteri, să-mi fac ordine-n
gândire,**

Să renunț la ce-i vremelnic, să strâng ce-i răspândire-
Să elimin ce-i emfază, ce e impur și umbrire-
Toatea-acestea degradează; de ești bun, neom te face,
Pentru ce-i frumos și falnic ai apucături rapace!
De s-au strecurat spre mine și mi-o fi stricat cerneala
La ce-am scris, cu gând cucernic, mă dezic, retrag
zicala!

Cine știe, înșelarea repede se infiltrează,
Chiar în adevăruri clare și e mândră, jubilează,
7200-Ne însoțește ca scaiul, totdeauna stă în frunte,
Derutează importanța, scormonind fapte mărunte.
Fac apel la rațiune, las trufiile deoparte,
Mai revăd prin manuscrise, de virtuți să aibă parte!
Planuri fac de perspectivă, premeditez idealuri,
Gândesc doruri de patrie, de datini, de ritualuri,
Las loc pentru cultură, pentr-a strămoșilor fală,
Frumusețe, demnitate și prestație regală.
Întâi mă gândesc la tine, iubită inspiratoare,
Dar mă-ntreb acum, la urmă: suntem împreună oare?

După ce ne-am căsătorit, n-am primit nimic de-a gata,

Nu ne-a dat plocoane Statul; n-aveam cum să-i facem plata;
Lucram *în agricultură*, nu *în clasa muncitoare*,
N-au vrut să ne dea o casă: *să vă face-ți, frățioare!*
Primul nostru apartament a fost la blocul haș șase.
Noi am strâns bănuț cu bănuț, s-avem vremuri norocoase.
N-am fost zgârciți, ne-am chibzuit, nu ne-am dus la nunți, la mare,
Nu am dus viață de huzur, nici petreceri sclipitoare!
Eram tineri și ne doream să cunoaștem lumea, țara,
Să avem un mic concediu, măcar iarna, de nu vara!
Dar eram opriți la muncă, la responsabilitate,
Să ne aducem aportul, c-aveam abilitate
Să îndeplinim *Cincinalul*, nu să ne dorim repaos,
Că, lipsind de la serviciu, creăm în țară un haos!
Dar cu toate-aceste hibe, iubirea noastră ne-a salvat
Și-am suportat urgia unui regim prea vinovat
De lipsa de omenie și de sfântă libertate,
De gânduri înălțătoare – todeauna neiertate!
Când am fost, în fine, *-Acasă*, am început viață nouă.

S-a ivit pe-această lume a dragostei pură rouă,
Fetița noastră Alina, Lidia trecută în act,
Și de-atunci cu fericirea am făcut pe vecie pact!
Și-au trecut, de n-ar mai trece, multe zile deloc bune,
Dar iubirea va rămâne, peste noi se tot depune!

Eu cât voi mai fi în viață, nu știu ce rosturi voi avea,

C-am rămas de unul singur și nu mă-nțelege nimenea!
De-am lăsat ceva în urmă, nici nu mai interesează,
Lumea-i destul de bogată, la nimic nu mai visează,
Vrea ceva concret, palpabil: conturi mari, multă avere
Și drepturi nelimitate, fără restricții severe!
Ce să facă ea cu gânduri, cu idei și cugetare;
Astea nu aduc foloase, de nimic nu sunt în stare!
Ba, mai mult decât atâta, pe la colțuri se bârfește:
Că scriu zece mii de versuri, cum că încă mai iubește
Soția lui dispărută, că viața e trecătoare,
Iar el simte-n jur pștiul și-acest fapt mult îl mai doare!
Bietul om, ziseră unul, poate că mintea nu-i merge
Și că amintirea-i tristă el nu o mai poate șterge!
Precum văd, de răs ajuns-au sentimente-nălțătoare,
Pline de umanitate și de gânduri iubitoare,

7250-N-ar avea realitate, sunt considerate basme;

În lumea cu multe treburi par a fi niște fantasme!
Ar fi fost crezut că-s zdravăn, la crâșmă dacă m-aș
duce,
De-aș ocoli cimitirul, florile să se usuce,
Să nu manifest tristețe, să râd cu lumea pe stradă,
Să mă-ncânt o prostie și orice glumă neroadă,
Căci altfel nu am valoare, niciun rost să fiu pe lume
Bătrân cu ceva scrântire, scriitor fără de nume...

Tomul versurilor mele nu doar plâns-mi îl cuprinde,

Amintiri dragi de iubire, sentimente suferinde,

Ci și îndemnuri de luptă, de zboruri, de cucerire
A culmilor de gândire, de-a cunoaște nemurire!
Să nu dispari în neant, de tot, ca Horațiu să poți spune
La fel: *Non omnis moriam*; ce-ai lăsat, ce fapte bune,
Ce idei, ce cugetare în urma ta vor rămâne,
Să slujească Omenirii, să crească-n sterpe țărâne
Rod bogat să dea în lume, să amintească de tine
Că n-ai dispărut în haos; veșnicia te conține!
Ici și colo, când și când eu am atacat subiecte
Împotriva nedreptății, a puterilor abjecte,
A-njosirii de tot felul, inaces la justiție,
La lipsa de libertate; viața în rechiziție!
Am tot scris, dar greu pătrunde ideea prin minți
lucide,
Abuzurile puterii totdeauna o ucide!
Când o minte genială, într-un glas lumea răskoală
Se mai primenește veacul, relele dau socoteală!
Am nădejdi: un gând, o vorbă va scoate lume în
stradă,
Să curme nelegiuirea ce ține viața drept pradă!
Am mai scris despre acestea ca iubita să-nțeleagă
Că n-am renunțat la luptă, curajul nu mă reneagă,
De pierdut nimica nu am, oricât drumul ar fi de lung,
Ci poate am de câștigat: mai repede la ea s-ajung!

Când iubirea e prezentă, moarte nu poate exista!

Omul minuni însă face, dacă știe a persista
Să creeze, să zidească fapte, idei, cu iubire,
Cu dăruire de suflet – în freicire-nrobire!
O față iubirea nu are, nu percepi cum este chipu-i,
Dar cum ferește viața, e lesne să ți-l închipui;
Seamănă cu-acea ființă în care tu te regăsești,
Sunteți unici și aceeași, împreună cu ea gândești,
Îi acorzi întâietate pentru orice bucurie,
Te dăruiești, chiar te jertfești, dintr-o sfână datorie.
Nu e nimic mai important, decât în preajmă să îi fii,

S-o-nțelegi și să o aperi, nevoile să i le știi.
Orice ai face pentru ea, simți o tainică plăcere,
Un îndemn spre frumusețe, să-i simți sublima plăcere,
Să-i ascuți în gând chemarea ca o vrajă răpitoare,
Ce te-ncântă, ce te-atrage, e veșnic ispititoare!
Chiar și-atunci când despărțire de Suprem este decisă
Și rămâne doar o viață, dragostea nu e ucisă!

7300-Ea persistă în suflute, în fapte și în amintiri,
Gândul tău o urmărește și-n veșnicele-adormiri!
Ca pe-o aură-i simți dorul, orișunde te-nsoțește,
Prin ea cucerești o lume, existența ți-o sfințește!
Cici este pretutindeni, n-a pierit nicio clipită,
Îmi străjuiește ființa, de mine-i nedezlipită!

Când scriam primele versuri, în vremea cea fabuloasă,

Visătoarea-adolescență, rima era nemiloasă,
Se-ascundea, era zgârcită, iar ideile tăcute,
Strofele spuneau, timide, că-s de-ncepător făcute...
Dar cu toatre-aceste cazne, bucuria era mare
Când sfârșeam o poezie; era supremă-ncântare;
Un vis care prindea viață, să-ntâmpine viitorul,
Era precum o izbândă: eu îi eram scriitorul...
Nu-ntrevedeam decât fala, zâmbet, succese, emfază,
Crezând că va veni o vreme, c-am să scriu pagini de vază.

Mai târziu am prins a crede, c-am nevoie de grea
trudă,

Nu doar să doresc, să-mi placă; fruntea-mi s-o simt
cum asudă!

Să învăț și mult să citesc, să știu lumii zborurile
Și să trăiesc minunile iubirii – fiorurile!

Am tot scris, am scris temeinic, pe cât sărăcea
neștirea,

Însă nu s-a ivit geniul, nu îmi însoțește firea...
El e cel care vibrează și imprimă armonie,

Comunicând cu sufletul și-n nemurire se-nscrie.
Rămân doar cu strădania, ce-i de geniu păgubită,
Dar îi pun parte de suflet, trimițând vers spre iubită!
De o să îl afle și lumea, poate că-n vremea sprintară,
Despărțită de simțire, de cultură și de țară,
Va simți o cât de vagă a inimii tresărire
Pentru frumos și iubire; propria sa regăsire!

Bătrână-i căsuța noastră, dar tot mândră-i și frumoasă,

Scăldată-n raze de soare, cochetă și afectoasă.
Stau cu ea mereu de vorbă, căci am rămas doar amândoi,
Ne petrecem întristarea plini de dor și de nevoi,
Nu mai e iubita noastră, o plânge-orice-ncăpere,
Căci toate obiectele sunt în stare de zăcere.
Nu mai văd, n-aud un freamăt, nici o vorbă cristalină,
Să le-ntrebe de sunt bine, toate să aibă lumină,
Să le șteargă, să le-așeze în poziție plăcută,
Dar toate-s dezamăgite, vremea lor pare trecută...
C-așa-i orice viețuire, totu-i o afinitate,
Se ceează sumedenii de simțiri – intimitate!
Dar când piere ambianța, se produce-o-nmărmurire,
Se simte o apăsare: absentă-i orice iubire!
Ce era o armonie e tăcere-ntunecată,
Părând o undă de umbră în tristețe înecată.
Se-nterupe existența, nemărginirea se strânge,
Gândul nu-și desface aripi și însuși veacul se frânge
În cea fost și-n ce nu este, nu-i primit în veșnicie,
Că-i suferind și îi jalnic, năzuind spre... nu se știe!

7350-Sunt cuprins în el eu însumi și când va avea sfârșire,
Scrișul, visu-mi de-nălțare va cunoaște prăbușire!
Dar voi fi la tine, Cici, și tu mi-l vei înțelege,
Vom trăi în altă lume, străjuiți de-o dreaptă lege!

Își lasă plete de poet, barbă lungă de înțelept,

Mestecă vorbe străine; e-n cartier cel mai deștept...
Nu emite idei faste, ci doar gânduri de bravadă,
Drepturi mari... pretenții multe; lumea să îl...
întrevadă!

Se-agită, dă multe sfaturi, la tribună se ridică,
Dar când e de făcut treabă, e modest, nu se implică!
Nimeriți sunt numai alții, el pentru semeni gândește
Cum ei să nu stea degeaba, asta-i greu și obosește,
Încât are grea nevoie de a sta, de compensații,
De voturi nționale, de mitinguri și aclamații!
Asta așa, ca la-nceput, mai apoi voci mondiale
Vor reda pe frontispicii dorințele lui geniale...
Va avea el, sigur, grijă de fapte să nu se spună
Nici măcar o vorbuliță, că altfel el se răzbună
Și o-ntrăgă Omenire va suporta consecințe,
Că față de-a lui persoană s-au produs nesăbuite.
Dacă țara-i necăjită, de cum ea își duce traiul,
Imediat iese-n față și promite lumii...raiul!
Vinovații să plătească, pușcăriile să-nfunde,
El a avertizat devreme, că așa-i drept de-a răspunde!
De-ar fi fost el la putere, dezastru nu s-ar fi-ntâmpat,
Făcea și pe dracu-n patru sau face cu el un...blat!
Ce contează moralmente, lui să îi fie doar bine,
Că doar de a sa prestanță o laudă se cuvine!
Individul nu e singur, ca el e o-ntragă gașcă,
Nu au alte interese, totul e să fie plească!
Ce va fi cu mine nu știu, după această dezmințire,
Nu aștept o mulțumire, căci sunt răi și-au nesimțire!

Îmi privesc cărțile mele și-ale naturii sculpturi,
Pe care de-a lungul vieții le-am descoperit în păduri,
Ascult muzică la pik-up, opere demult celebre,
Simt că intru în lumină, părăsind gânduri tenebre.
Ani și ani scriind poeme, sonete dragi și cugetări,
Regândesc rostul trăirii, prin alte interpretări,
Așa cum experiența și-ale vieții ambuscade

M-au învățat biruințe, zbor, plutiri peste cascade!
Din umbrele pădurilor am salvat părți suferinde,
Întortocheate și strâmbe, desfrunzite și murinde,
Ce-au luat chipuri de oameni, de păsări, de lighioane
Chinuite de durere, schingiuite și sărmene,
Opunându-se-mpilării ori a unor boli haine,
Cerând, parcă, ajutorul unor îndurări divine...
Și pe cât eu am putut fi vraci, le-am tratat, le-am scos
din ură,
Le-am lustrut, le-am dat un chip, cu o frumoasă
statură!
Și-am mai spus, va fi o carte cu-aceste-ndrăgite
minuni,
Ca să înțeleagă oricine, că ele n-au ajuns tăciuni!

7400-Tot ce-am scris pe-această foaie, ajutat am fost de
sunset,
Când duios, când melancolic, când puternic ca un
tunet;
Vrajă din cer pogorâtă, ce din urât te absoarbe,
Te înalță, te sfințește și durerile-ți resoarbe.
De e ziuă, de e noapte, de e soare ori de plouă,
Prin creații muzicale re trăiesc iubire nouă,
Uit că e-n văzduh iubita, căci pe fraze muzicale
Simt că ea revine-n viață, i-aud alinări vocale,
Iar când discul se oprește, în sufletu-mi bate-un clopt,
Îl repun să simt răsunet, ca un al iubirii ropot!

Ideea în poezie e forța primordială,

Acea sclipire de cuget proprie și triumfală.
Rima care o urmează e-aliat, deopotrivă,
Fiind un îndemn de luptă, ca o goarnă-n ofensivă!
O unire ideală și-o perfectă viețuire
Ce dau creației farmec, zâmbete și prețuire.
Așa credem noi, oamenii că putem fi falnici și buni
În simțiri și în îndemnuri, în ceea ce-n viață aduni.
Când curajul e mai firav ori speranța ne lipsește,

Poezia ne dă aripi, ne susține, ne-ntărește,
Prindem dor de înălțare, de frumos și de iubire,
Suntem în pace cu lumea, viața ne este zâmbire.
Trăim clipe luminoase ori gânduri tulburătoare,
Uităm de zbucium, de rele, de vești îngrijorătoare
Și ne topim întristarea în dogoarea cugetării,
Fiind pradă fanteziei, a dorului și a visării.
Eu așa-s cu mine însumi în fantastică orbită;
În univers de imagini îmi aflu a mea iubită.
Ea-mi sugerează-o idee, iar eu surate îi brodez,
Dăltuiesc cuvinte-n strofe și multe rime abordez.
Dacă versul e măiestru, aş vrea să-i aduc onorul;
El e cel care sfințește, nu contează autorul!
Doară când îi scriu iubitei poeme răscolatoare,
Îi pun suflet, și ea știe, ca fiind coautoare!

Chiar cu toată sărăcia, aş merge cu drag prin țară,
Să văd sate, ape, oameni, să văd piscuri ce-nfloară,
Văi bogate, codrii falnici, poeni și drumuri semețe,
Orașe, muzee, statui, mănăstirile răzlețe!
Dorințe, dorințe-alese, voi din tinerețe veniți,
Ați rămas însă cu lacrimi, nimic n-a fost să dobândiți!
S-au opus vremuri urâte, neliniști și nedreptate,
Trecând anii cu regrete, niciodată așteptate!
Și când chiar mai fără forță, cu iubita-mi făceam
planuri,
S-a împotrivit destinul și au dispărut elanuri,
Ne-am luptat cu suferințe, iubita-mi din cer ne vede,
Iară eu, lovit în suflet, nu-ndrăznesc a mai purcede.
Să mă duc de unul singur, parc-aș fi ca o nălucă,
Pentru că dorința astăzi dureri poate să-mi inducă.
Mi-ar fi plăcut, nespus de mult, cu iubita mea de
mână
Să colind o vară-ntreagă sau măcar o săptămână...

7450-Să credem că suntem tineri, că bătrânețea-i departe,
Că nu ne privește pe noi, de ea un...veac ne desparte!

Pe-atunci chiar și amăgirea, parcă avea farmecul ei,
Căci credea orice doream, deși n-avea niciun temei.
Acum dacă eu m-aș duce, bucurii n-aș mai trăi,
Decât să-ți trimit imagini de unde-ai fi vrut și tu fi.
Asta nu drept consolare, ci că vreau să-mi cer iertare
Că atât amar de vreme, să te duc, n-am fost în stare!

**Nu mai simt aprig nevoia în lumea largă să mai
ies,**

Nu mai am nicio chemare, toate-s fără de înțeles
Și lipsite de-orice farmec, de bucurii și visare,
Păgubite sunt de zboruri, zărilor-s eclipsare.
Mă cuprinde întuneric și regrete dureroase,
Că-i rănită existența, lacrimile-s sângeroase,
Pulsează inima în gol, viața zilnic se restrânge,
Gândurile nu au aripi, înălțarea lor se frânge.
Colindam și-n vis cu ele, pretutindeni, în înalt,
Descoperem minunății, astăzi nici că eu mai tresalt!
Culegeam idei, impresii, frumuseți și încântare,
Mă simțeam bogat, puternic, viața căpăta valoare!
Și în zborul minții mele peste lumea nesfârșită,
Din puzderii de ființe, mi-am aflat a mea iubită;
S-au deschis văzduhul, zorii, Universul tot și Cerul
Și-am cunoscut fericirea, sfințenia-i și misterul!
Ce dumnezeiască stare, ce infinită-i iubirea:
Ai acces la orice visuri; stăpânești nemărginirea,
Ești nababul de proiecte, de doruri și de speranțe,
Împliniri și fapte brave, strădanii și cutezanțe.
Dar lumea-i creată altfel: viața este efemeră,
Toate pier, toate au capăt, permanența e severă!
Nimic nu lăsăm în urmă, uitarea doar ne preferă.
Darul sfânt însă rămâne: iubirea nu-i pasageră!
Și până când mă voi duce, plâng trăirile trecute,
În orice zi sunt himere, neștiitoare dar și mute.
Dar nici că mai contează, am univers de iubire,
Curând, în raiul de stele, cu Cici am convorbire!

Noapte, noapte fără de somn, de regrete năpădită,

Lasă-mă să dorm în pace, că mi-e viața prăpădită:

Nu-i în stare de nimica, suferă de întristare,

Nu se-nalță, nu visează, traiul ei e o-nchistare.

Și-a pierdut demult elanul, căci voința-i obosită,

Iar puterea de creare – definitiv irosită!

Noapte, pune întuneric peste oricare nefaptă,

Să nu văd, să uit că bestem soarta care fu nedreaptă

Și-a stins flacăra de viață a soției mele, scumpă,

Făcând, de-atunci, ca inima-mi dureri aprigi să
irumpă.

Noapte, dacă tu mă-nvălui cu-atâta neîndurare,

Măcar lasă-mă-n spre ziuă să găsesc rime mai rare

Și să le trimit iubitei în versuri îndrăgostite,

Izvorâte din simțire, din tot sufletul rostite!

7500-Așa i-am promis din viață, c-am să nalț gânduri spre
Dânsa

Și-atunci când va fi a spune: totdeauna-mi va fi
plânsa!

Noapte rece, de dogoare ești golită și secată,

Nu-mi răspunzi la nicio vorbă, gura-ți este ferecată.

Și de în hohote eu plâng, nici nu vezi, nici nu auzi

Când îți cer s-aduci iubire, totdeauna mă refuzi!

Am să chem zorii de veghe, să gândesc că nici nu mai
ești,

Căci lumina mă alină, ea vine din dorinți cerești;

Acolo mi-este și iubita, printre aștri o zăresc:

Constelația Elena, prin ea însumi mă rgăsesc!

**Când în jur nu mai e freamăt, noaptea-i tristă,
rece, lungă,**

Răscolitoare de gânduri și liniștea mi-o alungă!

Mă întreabă de ce-s singur, de ce scriu poeme grave,

De ce n-am curaj de viață, iar speranțele-s firave!

O, noapte îngrijorătoare, lasă-mă cu ale mele!
Oare tu poți înțelege ofurile mele grele
Ce mă stăpânesc de-o vreme, îmi întunecă zilele,
Că mi s-a sfârșit iubita, de-mi lăcrimez pupilele!?
Tu n-ai suflet, noapte neagră, nu știi ce e o durere,
Nici ce-i visul, nici iubirea ori din zboruri o cădere.
Tu suferi cât este ziuă, eu sufăr o veșnicie,
Că mi-e ruptă viața-n două de o rea nevrednicie;
O parte plânge tăcută, alta e în rătăcire
Și își caută perechea: nemuritoarea-i iubire!
Și de o fi să o găsesc, poate azi ori poate cândva,
Voi cunoaște iarăși raiul prin văzduh, pe undeva...
Vom recăpăta puterea zilelor fermecătoare
Și-om reuni ființele, iubirea nu-i trecătoare!
Dacă totuși noapte-amară un senin ți-o-ngădui
Să pricepi ce se petrece, te poți atunci tămădui
De refuz și nepăsare, lăsându-mă, măcar un ceas,
Să îmi scriu iubitei mele, ce din viață mi-a mai rămas,
Că mi-e dor și că-i simt lipsa; cu glas tare cu ea
vorbesc,
Doară, doar o să m-audă, că-s fericit, că o iubesc!

Știi că Cici nu există, dar eu simt că ea trăiește,
Deși Timpul e-mpotrivă, mă chinuie, mă înrăiește,
C-o ascunde, n-o arată, nu-i văd chipul, n-aud glasul,
Zâmbete-i sunt absente și nu-i simt prin preajmă
pasul.
Doar în sufletu-mi există, pretutindeni e cu mine,
Unde sunt și ea-i prezentă, unde merg, acolo vine;
E o taină, e o vrajă, o văpaie de simțire,
M-atrage și mă farmecă, mă învăluie-n iubire.
Eu am două existențe: în una sunt întristare,
C-am rămas singur pe lume, iar Cici e-n depărtare...
În alta este iertare, mă împac cu viața dură,
Sper în clipe viitoare; alt tărâm, altă făptură –
O regăsire de suflet, într-o eternă iubire,

O evadare din viață, din dureri o dezrobire!
Ai fost, viață, fericire, credință, forță, zburare,
Aripi purtai de visare; în neguri o fulgerare!
7550-Căci aveam suflete duble, eu și Cici, împreună
Eram singură ființă, fericire-aveam cunună.
Cum să uit acele vremuri, pe toate le am în minte:
Amintiri ale iubirii – sunt ca niște racle sfinte.
Cici-n ele e vestală, rugi de dragoste dedică,
Focul sacru al iubirii îl insuflă, îl ridică!

Astăzi televiziunile, toate, sunt mult mai...sonore,
Nu precum una, pe vremuri, era numai două ore,
Dar nici ele-n toată firea, căci erau niște aiureli,
C-ascultai, *de-ți venea greață*, laude și ploconeli!
Acum te uiți, zi și noapte, la tot felul de programe;
Abundează violența, jafuri, crime, bățai, drame!
Ai telecomanda-n mână și schimbi postul, dar
degeaba,
Nu găsești ceva ca lumea; toate la fel își fac treaba!
Dar poate că exagerez, căci este și politică
Cât cuprinde, cu prestanță, cu forță analitică.
Se întrec comentatorii, reporteri și parlamentari
Să ne-atragă, să explice, ca niște aprigi doctrinari,
Cum să gândim, cum să votăm, cum să credem în ce
spune
Unul cu gura mai mare, ca la miting să ne-adune.
Tot felul de indivizi, cu pretenții erudite,
Susțin teze, aberații fără jenă, negândite.
Le părem niște persoane cu puțină importanță,
Ce nu-nțeleg niște rosturi, căci trăiesc în ignoranță...
Ne promit *marea cu sarea*, n-au niciun fel de
obstacol,
Ce-o să facă ei pe lume va fi precum un miracol.
Dar cum ajung la putere, sunt flămânzi și vor de toate,
Din ce-i bun, din ce-i de fală, privilegiu și bucate...

Când e să se schimbe roata, tot năravul se perindă!
Doamne, când revolta iară țara noastră s-o aprindă?!
N-am ce face, sting *drăcia* și visez o altă lume,
Să fiu lângă a mea soție; Dumnezeu o să mă-ndrume
Printre ce stele să o găesc, ca-ntr-o singură orbită
În veșnicie eu să pot fi alipit de-a mea iubită!

Cine știe de vreodată sufletele se regăsesc!

Dac-au fost cândva unite, e, desigur, ceva firesc
Cum brutal au fost desprinse, ele să se reunească,
Așa-i drept pe-această lume, dar și-n aceea cerească!
Nu doar creat-a Dumnezeu iubirea vieții coroană,
Și-atunci să rămână surdă, ca o nevolnică sărmană?
Să se-ntregească pe frunte, ca în vremea cununiei,
Ca o slav-a fericirii și-un simbol al veșniciei!
I-ai dat limită Mărite, iubirii numai pe pământ
Și cunoaște, când ne stingem, un teribil deznodământ?
De-oi avea așa sfârșire, versuri multe iau cu mine,
Te-oi ruga să iei aminte și-am să te implor, Divine,
Să îți revezi decizia, lăsând flacăra iubirii
Să-mi lumineze vecia, ca un dar al reunirii
Sufletelor despărțite, fără de vreo voie a lor,
Și-n Marea Ta Milostire, să rețrăim același dor!

7600-Rugăciunea de-i respinsă, versurile-atunci le lasă,
C-am ajuns să-ți cunosc firea, că atâta-i de miloasă,
Să le citească iubita, ca de la oricare străin,
Poate că va recunoaște, în vre unul, al meu suspin
Și-o remindi de viață, de fericire și amor,
Cum ne-am unit sufletele și-aripi ne-am făurit de
zbor!

Ah, cumplită nedreptate, viața-mi este o zdrobire,
Lipsită de orice zâmbet, făr` de marea mea iubire!

Și-n această sărbătoare iar am fost și iar m-aș duce

La tine, iubită dragă, acolo unde ai cruce.
Am aprins o lumânare și am udat trandafirii

Și cu lacrimule mele – eterna floare-a iubirii!
Revin, să fac altfel nu pot, de cum trăiesc, nu am alt
rost!
Atâta doar mi-a mai rămas; mai bine-n viața-i fi fost!
Ne mulțumeam cu ce-i puțin, nimic lacom nu
jinduiam,
Ne simțeam bine amândoi, că-n fericire viețuiam,
Aveam în gânduri amintiri, de cum în viață ne-am
iubit,
Cum am visat, cum ne-am luptat și împreună-am
biruit!
Ce dor îmi e de tine-acum, aproape de mine să fii,
Că-s dezarmat și n-am puteri, iar împrejur parcă-s
stihii.
Aș recăpăta elanuri, m-ai susține, m-ai convinge,
De-a nu renunța la luptă, de-a răzbate, de-a învinge
Silniciile din viață și din gânduri neputința
Și-aș cunoaște înălțarea dragostei și biruința.
Mă bucur totuși, iubito, că atunci când vin la tine
Își fac loc atâtea gânduri, printre lacrimi și suspine,
Și te revăd iar frumoasă, zâmbitoare - o minune,
Pentru mine desfătare, plină de afecțiune.

Ascult discuri muzicale cu celebrele opere

Să cred că-s pe altă lume, tristețea să-mi acopere.
Le-au comus oameni de geniu să încante Omenirea,
S-o determine să zboare, să simtă desăvârșirea.
Mă farmecă și mă transpun, mă seduc și mă inspiră,
Îmi răscolesc gândurile și la liniștea-mi conspiră.
Sunt al om, văd altfel lumea; în existență-i detunet,
Explozie de-armonie – un dumnezeiesc răsunet.
Când sunt trist am îndurare, dacă plâng lacrima-mi
seacă
Nu mai sunt atât de singur, viața-i mai puțin săracă,
Dragostea-i mereu prezentă, chiar dacă mult mai
suspină,

Că suntem desprinși din brațe de o soartă asasină.
Dar în suflet se-aprind doruri, sorb din tinereți
imagini,
Retăiesc iar fericirea și scriu versuri multe pagini!
Îmi închipui că iubita prin mine și ea ascultă,
Stând alături, mână-n mână, gânditori, cu voie multă,
Amintindu-ne, sfielnici, c-așa stam odinioară,
Căci simțeam că o iubire într-o vrajă ne-nfioară...
Nu ne-ntrevedeam romantici, de poezie iubitori,
Dar aveam în noi slăvire pentru oameni truditori,
Ca să nu simțim urâtul, că viața-i dumnezeiască,
Că muzica-i dar de suflet, ca o iubire cerească!

7650-Trăiam în copilărie a Dunării revărsare!

Intrau apele pe grinduri, totul era o-ntinsoare.
Iarna îngheța tun lacul și ne dădeam cu oasele,
Până-ntârziam acasă, de suportam ponoasele...
Minunea-ncepea spre vară, apele se tot retrăgeau
Și în ochiuri mari de lacuri cei mai frumoși pești
rămâneau.
Îi prindeam cu hodorogul, găseam raci în orice
ghioluri,
Iar pentru delicii rare, scoteam scoici de prin
nămoluri.
Satul tot era pe baltă, ca-ntr-o zi de sărbătoare.
Scăldau caii, mai spre-adâncuri, iar în locuri mai
înalte
Își pregăteau grădinile, făceau șanțuri pentru ape,
Iar când se usca pământul, fântâni începeau să sape.
Era spectacol de culturi, legume și zarzavaturi
Frumoase, înalte, mândre, pretutindei fără haturi.
Iar în locurile-ntinse, când se mai zbicea noroiul,
Pe suprafețele intinse se însămânța păpușoiul.
Balta era bogăție de vânat, de stuf, de lemn.
Se creșteau și animale; spre orice treabă- un îndemn!
Turme de oi, de vaci, de porci își găseau destulă hrană

Și tot aici puteai vedea cea mai frumoasă bostană,
Lubenite cât căldarea, în mijoc roșii, galbene,
Dar și cu miez portocaliu; să tot mănânci din pepene...
Spre aceasă-mpărăție m-am așezat cu iubita,
I-a cunoscut dăruirea și ia-înțelea ursita:
Pentru oameni bucurie, leagăn de dragoste mare;
E o sfințire de locuri uimitoarea revărsare!
A venit însă urgia unor vremuri criminale,
Au înălțat digurile și au înfundat privile.
A murit dragostea lumii – catastrofă a Naturii;
N-a rămas nimic în viață, pustiiri doar ale urii.
S-au uscat întinderile și-au pierit viețuitoare:
Pești, jivine, vegetații și sublimе zburătoare.
S-a arar, s-au făcut drumuri, se cultivă cereale
Și ce-aveam mai mult pe gratis, costă azi multe
parale!

Ne-am depărtat de Natură, mama noastră străbună,
O-njunghiem în inimă, dar cândva ea se răzbună!
Răzvrătise-va și cerul și-o cădea puhoi de ape,
S-or îneca digurile, niciun mal nu o să scape,
Va avea natura grijă, din adâncuri va înflori,
Se va făuri iar raiul, altceva nici nu ne-am dori!
Lecția, deși e dură, va folosi tuturor;
Peste-ntunericul minții va răsări aurora,
Natura nu face salturi, cum adeseori ne dorim;
Are legile ei sfinte., n-o forțăm, nu o zorim,
Altfel când pierde răbdarea, împotriva-ne se-ntoarce,
Își va reintra în drepturi – asuprirea să-și descarce!
Și cum este păgubită, ea deloc milă nu are,
De nimic nu ține seama, suferința ne-o fi mare!
Când se va-ntâmpla anume, absolut nimeni nu știe,
Vom crede că ne domină un dezastru, o stihie!

7700-Pe când va fi iar revărsare, vom crede că a fost război.
Din eterna adormire mult ne-om bucura și noi,
Eu cu dragostea mea, Cici, căci la ea eu voi poposi,
Înțelegând că exemplul tuturor va folosi,

Ne-om regăsi și noi pacea, pe care nu am știut-o
Prea mulți ani din viața noastră și târziu am cunoscut-o!

Revărsare, revărsare fii și-n sufletele triste,
Inundă-le cu iubire; veșnicie să persiste
Întineririle tale, c-așa-s viețile create,
Din răsuflet în gândire și visuri adevărate!

Fără neliniște nu-s om, neliniștea mă ucide.

Ce nu-i drept mă alarmează, să mă predau ea decide.
Mă răzvrătește nerdeptatea și tânjesc de libertate,
Gândind că așa păcate, nu pot fi nicicum iertate!
Dar ceva se-mprivește să mă războiesc cu toate
Relele din astă lume, că-s biet om și nu se poate
Ca strâmba orânduire de unul singur s-o îndrept;
Se opune stăpânirea și n-am să îi pot ține piept.
Neliniștea mă înalță, neliniștea mă coboară,
Când speranța mă avântă, când tristețea mă doboară!
Neliniștea mi-e amică, neliniștea mi-e dușmană;
Cînd bogată-i în proiecte, când în gânduri e săracă,
Uneori să-nving mă-ndeamnă, iar alteori să mă
predau,
Să resping ce-i umilintă, dar celor mari tribut să dau.
Neliniște, mă protajezi, alteori de risc ești plină,
De rele mă avertizezi, de bucurii ești haină.
Mă mulțumești când te întreb, mă respingi când vreau
un răspuns,
Când doresc frumoasă, îmi spui că am îndeajuns!
De nu scriu ea mă îndeamnă, când o fac, nu-i
mulțumită;
Mă citește și îi place, cum gândesc nu e uimită.
Cărțile-mi n-or să se piardă; ba, ea-mi spune că-s
uitate
Și că sunt fără valoare – mulțumiri nemeritate!
M-aș împăca, neliniște, însă tot mă va respinge,
De câte ori vreau ca să o iert, intenția ea mi-o stinge.

Eu constat că-n viața noastră când e bună, când e rea
Această sublimă stare ce-o imprimă neliniștea!
E prezentă totdeauna, ființa mi-o stăpânește,
Sunt ca pe-o minge de ping-pong, când vrea, când se
răzgândește!
Dar tu să știi, Neliniște, că îmi ești necunoscută
În dragostea vieții mele; voința ta a fost mută!
N-au existat îndoială și nici, cumva, gânduri sure,
Sentimentele iubitei totdeauna au fost pure!

Obosit sunt, lungă noapte, am făcut treabă prea multă,

Pare greu chiar și creionul, nici gândul nu mă ascultă;
Am tot pus, cât mai aproape, pentru iarnă, multe
lemne,

Să fie cald în odaie, la visare să mă-ndemne!
Când afară va fi viscol și va bate vântu-n geamuri,
Voi avea în suflet pace, amintiri mi-or fi balsamuri,
Pentru rănilor primite, când iubita mi-a fost ruptă
Și din viață, și din suflet, iar fericirea-nteruptă!

7750-Deci amân pe altădată despre viață să meditez,
Despre cum s-a stins iubita și cum îndurerat oftez.
Poate somnul m-o cuprinde într-o liniște plăcută,
Căci această stare lină demult mi-e necunoscută.
De-o să dorm câteva ore, precum îți e obiceiul,
Nu mai ții cont de nimica, vei învrednicii condeiul,
Făcând să îmi zboare gândul pe-o idee, ca pe Pegas,
Și să-i scriu iubitei doruri, că atâta mi-a mai rămas,
De mai pot să fiu prin lume, căci toate vrerile s-au
dus,
Nu mai am îndemnuri, visuri; de-ndurerări toate-au
apus!
Sunt sărac, mi-e goală mintea; astea-mi sunt toate
spusele;
Se cuvine ca din viață să îmi iau catrafusele!
Frumusețea ei e pală și e lipsită de idei,

Se extinde întuneric, faptele-s fără scânteii...
S-a păstrat doară iubirea, dar când plec o iau cu mine.
Acolo, cu-a mea iubită, vom avea alte destine!

Nu m-am gândit niciodată că voi fi singur și bătrân,

Ca un blestem să-mi fie dat cu mâhnirea să mă îngân!
Multe chipuri de prieteni, de oameni cu mare fală,
Rând pe rând s-au dus cu toții într-o lume ireală,
Sărăcindu-mi existența, bucurii luând cu Dânșii;
Admirați mi-au fost odată, ei îmi sunt acum plânșii!
Prezența lor era freamăt, încântare, armonie;
Voluptatea lor de gânduri astăzi este o pustie.
Nu îi mai simt și nu-i aud, de cred că pedeapsă este
Că-ntârzii a fi-mpreună, în împărății celeste.
Afundat sunt în tristețe și-n înțelegeri absurde,
Cum de ni se stinge viața și rugăciunile-s surde,
Să rămânem toți și tineri într-o firească frăție,
Să păstrăm forța, iubirea și visuri o veșnicie.
Să ne-nconjoare de-a pururi frumusețe, dăruire,
Să creăm, să n-avem stavili și să n-avem prăbușire,
Iar la nicio faptă bravă în niciun fel să renunțăm,
Fiind cugete curate ce în virtuți ne înălțăm!
Puterile să le unim, ca orice rău să învingem,
Să nu ne predăm nevrednici și-n durere să ne stingem.
Judec și condamn destinul, viața cum ne-o rânduiește,
De-am ajuns stingher, bezmetic; suspinul mă prăduiește!
Nimic falnic, drept, puternic de-acum nu mă împresoară;
Ce-i măreț, sublim, serafic, poate-au fost odinioară.
Memoria nu m-ajută să înțeleg ori să mai știu
Din acestea ce sa aleg, ca-n tinerețe iar să fiu.
Parc-o zare, ca o boare, se strecoară în gândire,
Că suprema-mi alinare se află doar în iubire!

Eu stau pe loc în urbea mea și ea, parcă, mă ascunde,

Dar se-nalță liber gândul și mă duce orișunde.
Îmi văd țara pretutindeni, lumea, apele și munții,
Un univers se perindă pe sub zborurile frunții.
Colind și peste hotare, peste mări și continente,
Înaintea ochilor mei minunile sunt prezente!

7800-Sunt creații ale minții, realizări uimitoare
Pentru ce-a fost și ce este, pentru timpuri viitoare...
Poartă harul geniului, al jertfei și-al dăruirii,
Izvorâte din iubire – o lume-a nemuririi!
Acestea toate-s bogății din lumea materială
Pentru desfătări de cuget, pentru oarecare fală!
Mie mi-e sărac sufletul, el de-mpăcare-i avid,
Fără de o alinare, în îndurerări mă divid!
Pe unde m-a dus gândul nu am auzit suspine
Pentru chinurile mele; tuturor le sunt străine.
Doar aici, pe lunga stradă, câte-o vorbă se strecoară
Și-mi spune că mă cunoaște, e plăcută, mă-nfioară,
Ceva știe despre mine, că eu sufăr, mă apără,
În negura sufletului compătimire scapără.
Așa mă simt că-s acasă, de mai mult nici n-am nevoie.
Pentru oameni sunt mai teafăr, mai lucid și mai în
voie,
Îmi e deajuns o privire ori un zâmbet sau un salut
Și deodată-nsingurarea, parcă, n-a fost sau mi-a
trecut.
Uneori la tine, Cici, acolo unde ai cruce,
Găsesc lumânări aprinse, gestu-nălțare-mi produce.
Oriunde, gândule, mă porți, ca aici nu e mai bine,
Aici îmi este iubirea, nu prin ținuturi străine!
Și chiar de-mi plânge sufletul, acesat-mi e
simțământul:
Sunt fericit când lacrima-mi îți udă, Cici, mormântul!

Deși mi-a căzut lacrimă în poema doar ieri scrisă

Am spus că simt fericire c-aşa soart-a fost decisă:
Decât să colind prin lume, stau în țara mea-ntristată,
Jefuită și vândută, cu dragostea arestată.
Nu mai știe ce-i cu sine, nimeni nu o ocrotește,
Parcă este o orfană, iubirea o părăsește.
Mii și mii de oameni pleacă spre huzurul umilinței,
Rămânând fără de suflet – suspinele făgăduinței!
Aici îmi este iubirea, pretutindeni sunt acasă,
Orice faptă are suflet și voce melodioasă,
Limba dulce strămoșească, și un trecut de glorie,
Al neamului meu de fală, cu eroi de istorie!
Pentru-n codru de franzelă, eu nu dau o mămăligă,
Prefer ca în ograda mea să dau cu o săpăligă,
Decât un venetic să fiu, prin imperii arogante
Cu glagoria sprintară și pretenții agasante!
Prin tot felul de mijloace, plătim, ca pe vremuri,
tribut;
Pentru noi produse de lux, la ei toate sunt un rebut!
Treacă-meargă, oricum ar fi, de-ar fi spuse pe
cinstite,.
Nu cu doctrine perverse, nici, măcar pe ocolite!
Mă tem că-ntr-o bună zi, granițele s-or închide,
Dacă nu se va renunța la nesocotiri stupide!
E război de stăpânire, de-njosire și trufie,
Fără de egalitate – astea-s doar...filosofie!
O comoară de cultură și de civilizație
Nadă-i pentru Colonie și pentru Dominație?
7850-Ca noi să avem accesul, ne e dată umilința
De țară inferioară: face-ți cum ne e voința!

Asăzi, Cici, am o veste: nepoțica e la mare!

Intră-n apă, râde,-i place, fața-i e străluminare.
Așa-mi spun niște imagini, de fiica noastră trimise,
Ce-mi aduc de ea aminte, când la mare-ntâi venise:
Uite vine, vine valul, altul, altul iară vine...
Răsuna de râset plaja, tu trăiai visuri depline!

Te rog să vezi, de unde ești, familia fericită,
Cu mămica și tăticu, pe noi, parcă, ne imită!
Nu m-am dus și eu acolo, să mai ascult al mării glas,
Mai bine mă simt aicea, lângă mormântu-ți am rămas,
În America eram dus și-am venit, erați la mare;
V-am adus de toate cele, către voi aveam chemare!
Mi-erați viață, aer, apă, ca veșmânt- raze de soare.
N-aveam altă căutare, dragostea era-ntinsoare.
Au pierit acele vremuri, gândul doară le deșiră...
Ce-a fost ieri, nu mai e astăzi; tristețea le mai admiră.
Iar mintea, închisă-n sine, libertate îndrăznește,
Dar pe cât mi-aduc aminte, cu regrete se rănește,
Nu capăt nicio fărâmbă din trăirile trecute,
Minunile mele de viață pe vecie-s dispărute.
Trece timpul peste mine, valurile cu nisipuri
M-acoperă-n uitare, ca pe-atâte multe chipuri
Ce mi-au fost, cu drag, aproape și, poate, că doar
iubirea,
Într-o lume de-ntuneric își va arătă sclipirea!

Gândurile, atunci când scriu, pot vedea lumina zilei,

Dar de n-o văd pe-a tiparului, vor orbi-n galbenul filei!

Eu mă străduiesc zadarnic să ofer idei tenace,
De nu se-ndură un sponsor ca în cărți a le preface!
Aceasta-i lumea de astăzi: interesul să primeze,
Spiritul să mai aștepte, peste-un veac el să urmeze...
Nu se judecă valoarea ori depusa strădanie
De a spune adevărul, ca pe o spovedanie!
Ce vorăștia, contopiștii, oameni fără de cădere,
Cartea să fie în față? Banul este la putere!
El decide rosturile, importanța, strălucirea,
Rangurile sociale, politici și cârmuirea.
Orice faci cu gologanul, o lume poți să cucerești,
Pe când cu știința minții, toată viața o să cerșești!

Dacă n-o să ai parale, nu poți lumea să o vezi,
Să te simți un om puternic, să te mândrești, să te distrezi!

Ce-au în cap scribii aceștia, că lumea ar fi schimbată
De puterea spiritului, răutatea s-o combată!

Ba, mai mult, ei cred că-n cuget stă forța de înnoire
A vieții și-a destinului, nădăduiesc și nemurire!

Cum să crezi așa gogoase, de vrei lumea să te știe,

Îți faci vile somptuoase, să țină o veșnicie,

Ai mașini de milioane, schimbi nevasta, ai amantă,

Faci politică de gașcă, duci viață extravagantă!

7900-Asta-i Domnilor, secretul unei vieți independente,

Ce tot se vântură ideia că-s purtări prea indecente,

Gesturile avuției și existența-s defăimare,

Viața-i searbădă și-aridă, fără de nicio chemare!

Nu mă duc spre așa lume, stau pe banca mea-n
ogradă,

Aștept pensia să vină, socotesc cât o să scadă

Speranța-mi de existență, dacă plătesc tipărirea,

În puține exemplare, din ce-a zămislit gândirea!

Numai așa, dragă Cici, eu pot acum să mai răzbat,

Lumea taina să ne-o afle: dragoste inimile bat!

Doar pe această cale omul poate să învingă,

Să se –nalțe în gândire, divinitate s-atingă!

Un caet, gumă și creion, uneltele mele de scris,

Arme aprige de luptă, de-nălțare și de vis!

Ce m-aș face fără ele, poate că nici n-aș exista,

Faptele s-ar pierde-n gânduri și nimic n-ar persista.

Dăltuiesc, cu greu, ideia: scriu, rescriu, șterg, că nu
îmi place,

Chipul ei mereu se schimbă, se transformă, se reface,

Capătă, parcă, valoare, putere de-ncântare,

Să părtundă-n orice suflet, ca o binecuvântare!

Așa cred că îi dau formă, am această năzuință,

După cum i-am pus, din suflet, dragoste și cuviință.

Dacă unor n-or să placă, de pe-acum îmi cer iertare,
Căci cioplesc din greu cuvântul până-i dau înfățișare.
Harul mi-e cât o fărâmă, nu-i cât un multe de mare,
C-atât s-a-ndurat Divinul, nu precum geniul îl are!
Eu, prin fapta mea de cuget, cred că adun nestemate
Neștiute ori ascunse, prin străfunduri imprimate,
Să le ofer tuturor; cine vrea poate alege
Ce strălucire dorește, după cum poate-nțelege.
Cine-i ager în privire să privească doar la soare
De ce-am scris e-ntunecare și-mi spun că n-are
valoare.
Când nu-s mulțumit eu însumi, nu îi voi da *bun de tipar*,
Ideile ce nu-s clare din gându-mi deodată dispar!
Dacă pătrunde, uneori, un cuvânt *la nimereală*,
Arunc toată șandramaua, fără nicio pomeneală!
Câteodată n-am putere să-ncălzesc un vers de gheață,
Să nu schimb sensul ideii, ea să rămână în viață!
Meșter n-am avut pe nimeni să mă-nvețe, să-mi arate
Cum cu mintea să țin dalta, s-aleg slovele curate,
Să nu mă îmbăt cu vorbe, rimele să fie clare,
Mai puține asonanțe, ritmul – ca o defilare!
M-am luptat de unul singur cu nevoi, cu amăgire,
Am căzut din înălțare și greu mi-am venit în fire.
Chiar de a fost să mă judec, cu mine însumi să
vorbesc,
Tot mă-mpiedic în silabe, de orice cuvânt mă izbesc,
Dar mă învață Răbdarea cum să trec peste obstacol
Și încet, ascuns în minte, se produce un miracol...
Așa pot, iubită dragă, versuri multe să îți trimit
Și pe cât m-o duce gândul, mai frumoase vor fi.
Promit!

7950-Un an de zile am parcurs prin vâltorile-ntristării;

S-a stins din viață iubita și sunt pradă disperării!
Ziua, noaptea, luna, cerul, înstelarea și pământul,

Toate-au suspinat atuncea și-au purtat negru –
veșmântul!

Au curs lacrimi și curg încă, ne-au durât și-ncă ne
doare,

Ard candelă, aprinși suntem, părem vii, viața ne
moare,

Ne-ntrebăm cine mai suntem, dar am vrea să ne
dezicem,

Căci nu are importanță ce mai facem, ce mai zicem.

Timpul zboară, dar nu trece, margem spre a fi înapoi,

Împăcându-ne cu soarta, deși îi declarăm război,

Suntem credincioși în suflet, dar cugetul se răscoală;

Că suntem iubiți de Ceruri, avem mare îndoială!

De suntem ființe-alese, grijă de noi cine are

Și cine ne protejează... suntem buni doar... de-
ncercare?

Creați de-am fost de Dumnezeu, destinați pentru
iubire,

De ce atunci noi suntem ruși din brațe de unire,

Ale cui victime suntem, de n-e dată suferință;

Iubirea ne este smulsă, fără nicio-ngăduință,

Și rămânem, parcă-n haos, nu aflăm durerii leacul,

Având chipul în pustie, precum e uscat copacul.

Năpădiți-ne voi, vremuri de pe când trăiam minuni,

Dați-ne iar fericirea și cu aceleași viziuni

Despre lume, despre viață și rosturile iubirii,

Când bucurii și visare erau în tainele firii.

N-aveam aripi, zbura gândul, cuceream necunoscutul,

Nu ne temeam de nimica, aveam iubirea-nceputul...

Transformam răul în bine, tristețea în bucurie,

Urâtul în frumusețe, făceam pace din furie!

Cum de-au dispărut cu toate, cine focul sacru stinge

De oricare din acestea nu ne mai vrea, ne respinge!

Știm precis ce-o să urmeze, căci dragostea când
dispare,

Veacul tot se prăbușește, că trăim doar ni se pare!

De un am m-ai lăsat singur, iubită cuceritoare;
Mi-ai inspirat o iubire, niciodată trecătoare!
Tare-aș vrea din veșnicie măcar o clipă să te scot,
Să te mai văd, să te mai văd! Să mor, atuncia, am să pot!

Bătrânețe, ce ești oare, din ce-ai fost ce mai păstrezi,

Ai rămas umbră de viață, iluzii doar administrez!
Pari a merge înainte, dar te pierzi în depărtare,
Te-amăgești cu vreo speranță, nu e nicio fremătare...
Drumul nu e fără capăt, se sfârșește-n văgăună;
Am să mă despart de tine, n-o să mergem împreună!
Bine-acolo n-o să-mi fie, sufletu-mi aici rămâne,
Ascult de faptele mele, ele doar îmi sunt stăpâne.
Prin ele vorbesc cu lumea, conversez cu viitorul,
Aici îmi este iubirea; dorul mi-e nemuritorul!
Nu-mi mai las cugetul slobod, să afle necunoscutul
Și să creadă în victorii; înșelări să-i fie scutul...
Mă împac cu mine însumi, ce-am făcut îmi ține parte,
Toată stăruința vieții de uitare mă desparte!

8000-Dar nu lenevesc prin curte, treburile mă întăresc,
Scriu versuri pentru iubită, niciodată nu obosesc;
Mă afund în amintire, tinerețea mă recheamă,
Recapăt idei și rime, bucuria-i fără seamă!
Îmi pun cugetul la treabă, iar sufletul să-l inspire,
Din taina iubirii noastre voluptate să aspire.
Implor imaginea iubitei, în prejmă să poposească,
Să ne mai privim odată și cu mine să vorbească.
Bătrânețe, tu mi-ești rază de urât, ci nu de viață,
Dar dator îi sunt iubitei: gândul spre ea mă răsfață!

Când noi ne țineam de mână, inimile ne cuprindeam,

Simțeam cum bat fiecare și-n fericire ne-ascundeam.
Aveam o mică-ncăpere, dar părea o lume-ntreagă.

Eram bogați în suflete, orice faptă ne-era dragă!
Speranțele ne asaltau, viața ne chema-nainte,
Ne oferea viitorul și profunde simțăminte.
Mâinile aveau dogoare și sufletele s-au sudat,
De rămân nedespărțite, căci Milostivul s-a-ndurat.
Chiar de azi mâna mi-e rece, că ne-a despărțit
destinul,
Inima, în schimb, îmi arde și îmi mai topește chinul.
Când ni s-au găsit mâinile, în suflete-a fost uimire,
Căci au dat putere vieții și au plămădit iubire.
După gestul mâinii strânse, ce-a urmat a fost minune,
Un univers de-ncântare, parc,-ar fi fost rugăciune,
De ni s-a sfințit simțirea, ne-a fost iubirea credință,
Căpătând, prin ea, elanuri, de-am cunoscut biruință,
Cucerind necunoscutul și amăgirile-am respins,
C-am avut mai multă forță, căci mâinile s-au atins.
Un fior trecea prin palme și prin inimi săgetare
De emoție sublimă – o divină fremătare!
Unde-s clipele curate, de iubire-nălțătoare,
Dogoarea palmelor moi, atingeri seducătoare!?
Astăzi, când îți mângâi crucea, ea nu-i rece, e
fierbinte,
Din mine își ia văpaia și-nțeleg că nu mă minte!

Eu simt că merit să trăiesc doar când sunt lumii de folos,

Cât fapta-mi este utilă, cât gându-mi poate fi mănos,
Plin de idei novatoare și de multă-nțelepciune;
Pentru oameni bucurie și rampă de ascensiune!
Astea-s rosturile vieții, dumnezeiasca menire
De a exista și motiva pe lume a mea venire!
Dacă nu pot să luminez întunericul din preajmă,
Nu sunt om, sunt un orbete? Doamne,-atunci prefă-
mă!
Cât pot fi bun la vreo treabă, simt s-o fac cu dăruire,
Nu să-mi premăresc ființa, ci oamenilor – dănuire!

Rămâne ceva pe lume când din tine ori din mână
Izvorăște-o bucurie, precum apa-ntr-o fântână;
Din nimic, din groapa seacă, parcă, viață se ridică,
Ori palmele tale goale o-nfăptuire dedică.
De la nimeni nu se-așteaptă să sfarme, să mute
munții,
Ci să-ncânte cu ce face... să-și steargă sudoarea
frunții,

8050-C-a-nțeles ce rosturi are, ceva demn să-nfăptuiască,
Nu în nepăsări s-adoarmă și doar drepturi să
cerșească!

Când sfârșești și-o mică faptă, parcă reverși voioșie,
Lume devine frumoasă, nu-ți mai pare cenușie,
Însuți te simți mai puternic, încrederea te stăpânește,
Iscusița dovedită alte lucruri plămădește.

M-am hrănit cu așa fapte; niciodată nu-s destule
Înfăptuirile-alese, gândurile-s nesătule!

Manifest chiar pasiune pentru scris și cugetare
Și pe cât ceva înfirip, simt mereu îmbărbătare,
Dar rămân și cu tristețe că nu au desăvârșire;
Tot ceea ce înfăptuiesc să fie fără sfârșire!
Dar de stau să judec bine, am totuși și-o mulțumire:
Pentru-a mea soție dragă păsterez aceeași iubire!

Vezi, să ai grijă de tine, acesta era cuvântul

Celei ce mi-a fost soție, când simțea deznodământul
Cumplitelor suferințe care i-au fost hărăzite;
Nu se mai gândea la sine, eu să n-am zile-ngrozite!
Nu simțeam că-i o povață, ci supremă adorare,
Declarații de iubire înainte de plecare...
Și s-au spulberat zilele, prăbușindu-mi-o-n vecie,
Iar peste mine durerea cade ca o moarte vie!
Mai sunt oare, iar dacă nu, sunt numai o iluzie;
Nu mi-e teafără inima, are o rea contuzie
De când a lovit-o soarta și sângerează permanent;
Nu se vindecă prin leacuri, căci de iubire-s dependent.

Cum să-mi văd de mine însumi, când același nu mai sunt,
Nu mai am puteri de viață, împilările nu le-nfrunt,
Voința, entuziasmul s-au topit ca o ninsoare,
Risipindu-mi visurile în potrivnică vâltoare.
Sunt înconjurat de fapte, dar toate-acestea la ce bun,
La ce altele s-adaug când nu mai am cui să le spun!
Îmi par azi că-s rânduite, ca-ntr-o vază niște flori
Ce se veștejesc cu vremea, ca niște oameni trecători.
Gândesc și îmi privesc trecutul: câtă faimă, câtă trudă;
Au rămas tote-mpietrite parcă de-o vrajă zăludă!
N-or veni vremuri senine și nici nu au așteptare,
Căci voi adormi-ntr-o noapte, fără nicio deșteptare!
Poate, poate cine știe cu Cici mă voi regăsi,
Vom rămâne împreună și nu ne vom mai părăsi,
Vor reînvia cu toate fanteziile trăirii,
Armoniile de viață și chemările iubirii!

Parte din Tine-a fost, Doamne, dar acum ți-ai reluat-o,

Nu mai este lângă mine, așa cum, cândva, mi-ai dat-o!
Înțeleg că ea de nu e, nu mai e dumnezeire
Și-atunci tot ce port în mine suntem veșnică pieire!
Dacă nu mai ești, Doamne, cine te înlocuiește,
Este cumva chiar diavolul tristeții ce chinuiește?
El este un duh satanic, cum de admiți hărțuirea
Să mă sâcăie întruna, nimicindu-mi viețuirea!

8100-C-am iubit e o greșală și că o mai iubesc încă
Trebuie să suport oare o pedeapsă-așa adâncă?
Nu ne-ai spus, la cununie, să ne păstrăm jurământul,
Să fie o veșnicie, o nepieire simțământul?!
Dacă acum l-aș renega, de Tine-atunci m-aș dezice?
Și de aș vrea, și de a-și ști, iubirea îmi interzice,
Căci ea din Tine-i desprinsă, asupra-mi are putere,
Nu pot să-mi abjur credința, nici nu am așa cădere!
Nu m-ajută rațiunea să știu ce drum am de urmat,

Tot edificiul gândirii definitiv s-a dărâmat,
Nu-nțeleg de ce sunt singur și cine este de vină,
E posibi ca iubita în viață să mai revină?
Ar fi o șansă, Părinte, pace în viața-mi să fie,
Să ne lași de capul nostru, doar dragostea să ne știe!
Ar mulțumi pe oricine o fapta-așa-nțeleaptă,
Căci Tu poți orice a face, rugăcinea-mi o așteaptă!

C-am rămas de unul singur, nimic nu este de sperat,

Ce-mpăcare să-mi aducă, fiind atât de-ndurerat!
Nu mai vreau să scriu sonete ori despre viață-o carte,
Toate-ambițiile-nalte le-am lăsat demult deoparte,
Nu-mi doresc, ca altădată, să cuceresc idealuri,
Importanță, strălucire, să fiu dus prin festivaluri;
Pentru cine aș mai face-o, cui i-ar strălucic privirea,
M-ar cuprinde-n brațe calde și și-ar dăruia iubirea?!
Freamăta inima-n mine pentru-o faptă reușită,
Era închinată lumii și un dar pentru iubită!
Sunt uitat, la ani de caznă și de oameni, și de viață,
S-au răcit în sentimente și-n neștire mă îngheață.
Poate că am fost pe lume, în ce veac, în care vremuri
Este greu să-și amintească, dispărut sunt ca-n
blestemuri!
De-aș fi fost doar o fărâmbă apă, aer ori doar boare,
N-aș fi lipsit de la nimeni, pe când mintea-mi
gânditoare,
N-a adus deloc foloase, la ce bun un fel de sfaturi,
Nu sunt bune de mâncare, cu ele nici nu te sature!
Ce am de făcut, ce am de spus, cui am de plătit
tributul,
Nu-mi poate răspunde nimeni, doar să îmi reneg
trecutul!
Ce-am clădit nu a fost bine, c-am existat nici n-am
știut,
Să nu fi crezut în mine, numai petreceri să fi vrut!

De, cumva, ar fi fost astfel, nu-mi doream să fi trăit,
Aș fi avut cugetul jostnic și sufletul meu înrăit!
De-aș putea să rechem Timpul, aceleași treburi aș
face,
N-aș schimba nimic din viață, niciun gând nu l-aș
preface,
Aceeși mare iubire sufletul să mi-l atingă;
Focul dragostei supreme niciodată să se stingă!

**N-am prea mult s-ajung până la capăt și voi
termina poemul,**

Zece mii de versuri pure; gândul meu deșiră ghemul
Unei fapte de iubire, începută în lumină,
Dar sfârșită-n întuneric, ca pedeapsă fără vină!
Am tot scris și tot voi scrie despre marea mea iubire,
Parcă, iubita-i aproape și am cu ea convorbire

8150-Despre prima întâlnire, despre cum ne-a aprins dorul,
Cum ne-a cuprins fericirea și-n viață ne-am luat
zborul!

Am întâlnit mulți potrivnici și răutăți înnegrite
Ce ne-au hulit gândurile, iar zilele – ponegrite!
Nu am cedat, nu ne-au înfrânt, am fost uniți și-am
biruit,

Am înălțat idealuri și bucurii ne-am dăruit,
În orice găseam frumosul, zâmbetele ne însoțeau,
Nimic nu era zadarnic, toate farmecul lor aveau.
Trăiam pasiuni aprinse, iubeam lumea, poezia,
Pentru dor și libertate ne întărea frenezia!
Poem drag, poem de vrajă ajungi la iubita-mi oare?
Eu mă adresez sufletului pe care draga mea-l are,
Cu el intru-n conversații, retrăim fiorurile,
Pe care, atât de simplu, ni le dădeau dorurile.
Te scriu ziua, te scriu noaptea, când inima mă
îndeamnă;

Simțul ei de dăruire pentru mine mult înseamnă,
Mă ajută, mă inspiră, caut rime răsfirate,

Cuvinte înaripate și idei adevărate.
Nu peste prea multă vreme, voi sfârși ultima frază,
N-o să cred că am întâlnit, în sfârșit, în drum o oază!
Îmi va fi gândirea mută, catrafusele mi le strâng,
Mă voi afunda-n uitare și-am să plâng, și am să plâng!

Iară o noapte a trecut, pe pagină s-au înșirat

Idei, rime, visuri, gânduri, pe cât am fost de inspirat.
Ce este liniștea nu știu, zbuciumul mă însoțește,
O tristețe pretutindeni cu viața mea se-înfrățește.
Să o mai lase în pace, caut refugiul în versuri,
Colind cu ele prin lume și prin alte universuri,
Rătăcesc și prin iluzii, caut timpurile duse,
Sper să îmi regăsesc iubita, prin jurămintele spuse
Când credeam că niciodată n-om cunoaște despărțire,
Că vom fi uniți de-a pururi, dincolo de Asfințire!
Ziua trece, noaptea-i neagră, inima îmi sângerează,
Leacuri nu-s decât în versuri; putere regenerează;
Tot mai sper să-mi văd iubita, printr-o minune
cerească,
Măcar ca o fulgerare zâmbetu-i să-mi dăruiască!
Versuri, versuri fără număr închinatu-i-am soției –
O revărsare de gânduri – minunile poeziei!
Așa o simt mai aproape cu farmecul ei delicat,
Cu zâmbetu-i de regină, prin dragoste purificat.
Mă grăbesc, apare ziua și va fi invidioasă
Pe noaptea care subjugă, poate fi chiar furioasă,
Că ar avea și ea drepturi asupra gândirii mele,
Că de mine grijă are și-mi acordă toate cele...
Ziua, noaptea sunt același, iubitei mele mă dedic,
Chiar dacă mi s-ar impune, eu de la scrieri nu abdic!

Iar soarele cu nori a plâns și cu lacrimi reci de gheață,

Căci și-a pierdut stălucirea de când Cici n-are viață;
A văzut întreg dezastru și de-atunci e răzvrătit,

Pentru ea avea o rază, ce-n umbră s-a convertit
8200-Și pe mine mă-nsoțește, în suflet nu am lumină,
Întunericul mă doare, viața-mi este anodină,
Căci putere nu mai are și-i lipsită de vigoare,
Viitorul o reneagă, de iubire-i cerșetoare!
Nu se luptă, nu se zbate, nici nu irumpe speranțe,
Lumea cu ea își sfârșește orice-ndem și cutezanțe.
La ce bun, la ce-nălțare, pentru cine, pentru ce,
Când mi s-a luat iubita, de-a rămas în loc o cruce!
În noi aveam o văpaie, cred că soarele ne-o dase,
De iubiri, exuberanțe și trăiri ambițioase;
Voiam să cucerim lumea, iubire, visuri să avem,
Să nu ne despartă nimeni, ca în neștiri să dispărem!
A căzut pe noi urgia și ne-a sufocat zâmbirea,
Cici și-a aflat mormântul, eu doar oblojesc iubirea!
Nedreptatea a rănit-o, i-a tăiat inima-n două
Și n-or să se mai unească, decât într-o viață nouă!
Mai fă, Doamne, o-nviere, căci este mila ta mare,
Și de-o fi să nu se poată, am să urmez o chemare...
Te rog, rupe-mă de viață, reunește-ne-n vecie
Și nu mă lăsa Iadului, să trăiesc în silnicie!

Când nu lași nimic în urmă, despre tine se va spune,

Din străfunduri de uitare, cuvinte nicidecum bune:
A trăit când nu se știe, prin vreun secol timpuriu,
N-a făcut nimic în viață și-a murit mult prea târziu.
Să nu știi ce e cu tine, să nu ai nicio chemare
Să trăiești ca într-o boală, fără nicio întremare?
E cumplită rătăcirea, existența n-ai prețuit,
N-ai simțit că ea există și nici că tu ai viețuit.
Un infinit de frumusețe nu l-ai aflat, nu le-ai văzut,
N-ai avut freamăt de viață, în tine ai tot decăzut!
Nu trebuie să faci minuni ori munții să îi muți din loc,
Să fii împăratul lumii ori să ajungi un prooroc!
Să ai doar gânduri sub frunte, faptele să-ți fie demne,

Un exemplu de virtute pentru oameni să însemne,
Să te lupți pentru dreptate, să nădăjduiești victorii
Și să nu te-mbeți cu vorbe și cu gesturi iluzorii.
De-ți pare că n-ai putere, ia povață de la semenii,
Cei care răzlesc în viață, doar cu ei să te asemeni.
Să mai știi, om fără zbateri, că poți lăsa moștenire
Lumii, ca o bucurie, de-ai simțit marea iubire
A unui suflet ingenuu ce ți-a dorit fericire,
Te-a-ndemnat să zbori în viață și să țințești nemurire.
Eu n-am făcut mare lucruri, dar versuri lumii am să
las,
Despre iubita mea pură și cât de singur am rămas.
Cum să-nvigem veșnicia poate că n-om ști vreodată
Care-i calea, care-i forța; doar o armă ne e dată:
Să nu fim stingheri pe lume, să ne dăruim iubirii,
Să nu stăm supuși pieirii; ea e taina dezrobirii!

Îmi pătrund în cuget rime risipite și uitate

Ori de prin dicționare, ori chiar din anchitate.

8250-Unele sunt răzvrătite, altele sunt suferinde,
C-au fost desconsiderate și că slava n-o cuprinde,
Fiind înlocuite în vers cu o aritmică proză
Și care iese în față, așa, ca să facă poză,
Să se creadă că-i virtute, dar nu pentru mintea oricui,
Sapientă ea cere, chiar de geniu să dispui!
Ce, trecută este vremea în care creau rapsozii,
Nu că așa simțea lumea, ci cum doreau voievozii!
Doar noi astăzi suntem liberi, nimeni nu ne mai
constrânge,
Ce atâta prozodie, versul alb nici nu mai plânge,
El e munte de gândire, cuprinde-n el diamante
De profunde înțelesuri, pentru tâmplesuri importante!
Când aud toate acestea, parcă m-au lovit cu parul,
Nu-s în stare de nimica, port în cuget tot amarul,
Că-s lipsit de-nțelepciune, mi-a spus chiar și un critic,
Că provin dintr-un alt secol, chiar de el nu-i analitic,

Nu iubește măcar câinii, mic de cap – nalt în statură,
Bucuros că face rele, plin de el și mare-n gură.
Ce să fac nu știu prea bine, să mă duc din nou la
școală
Și să-nvăț o altă limbă, ori să cred că am vreo boală,
Că-i mintea-mi înapoiată sau să plec în altă țară,
Renegând vocea străbună, să mă nasc a doua oară?
Să mă dezic de tot ce-am scris, zece mii de versuri să
ard?
De vreun ștreang să mă atârñ, blestemându-mi al meu
hazard?
Dar nu demult un cărturar, chiar într-un ziar a notat,
Citindu-mi versurile, că sunt un poet talentat...
Poate că așa e bine: versuri albe, vers cu rimă,
Fiecare să aleagă ce în mintea-i se imprimă!
Eu continui poezia ce o scriu iubitei mele,
Știu că ei așa îi plăcea; o va citi printre stele!...

Meditez de ceva vreme, tot privind cărțile mele,
Aș pleca și nu m-aș duce, aș rămâne lângă ele,
Oricum își au conținutul, toate despre mine vorbesc:
Mă judecă, mă laudă, mă reneagă ori mă iubesc,
În ele îmi aflu viața, înălțare, biruință,
Cugetările aprinse, imnurile de credință,
Idealuri năzuite, nedreptatea îndurată,
Libertatea așteptată și firea-mi îngândurată.
Mai presus de toate-acestea sunt și acele doruri
Care m-au făcut puternic și m-au definit în zboruri:
Iubirea grea de patrie și pentru ființa dragă;
Cu ele am jurăminte, permanent să mă atragă!
Cărți de suflet, cărți de vrajă mi-ați fost visuri,
fremătare,
Îndemnare, chibzuință și veșnică-mbărbătare,
Să mă zbat, să cunosc lumea și să transform iadul în
rai,
Răutatea în iubire, iar muțeniile în grai.

Am absorbit farmec prin voi, dor de viață, de izbândă,
Să nu cedez înjosirii, să am forță renăscândă.
Să îndemn la ce e bine, la luptă, la libertate,
Oamenii să aibă visuri și tristețile iertate.

8300-Fără voi nu ași fi putut să-mi exprim îngândurarea,
Suferințele-ndurate, nedreptatea, izolarea,
Când v-ascundeam prin sertare, aș fi fost demult
pieire,
N-aș fi privit către soare, n-aș fi cunoscu iubire.
Voi îmi sunteți suflet, gânduri, trecut, prezent și
veșnicie;
Nu voi muri pe-a-ntregul, voi emana omenie!
Ca un ecou voi fi prin lume când îmi veți rosti cuvântul
Plin de foc și de iubire, cum mi-a fost, cândva,
avântul!
Voi mi-ați susținut iubirea, soției i-ați pus cunună
De simțire, de credință, de-nălțare împreună
Către zarea de lumină ce-o emiteți, cărți tăcute,
Dar care sunteți răsunet în suflete necunoscute!

**În nicio zi n-am liniște, iar noaptea nu mă
odihnesc,**

Mereu doresc să fac ceva, niciodată nu obosesc;
Doar când nu dorm mă relaxez, atunci bucurii mă
încearcă,
Fufletul îmi clocotește și cu emoții se încarcă.
Orice treabă pe care-o fac nu este de mântuială,
Vreau să fie generoasă și-i dau ținută de fală,
Gându-mi caută sublimul, îl deprimă neputința,
Nu ocolește cerința, nu-și restrânge stăruința,
Pentru orice reușită perfecțiune-ar fi dorit
Și e nemulțumit de sine, pretențiile i-au sporit!
Orice succes îl îndeamnă pe alt nivel să pășească,
Să nu-și potolească-avântul, cu nimic să nu greșească!
E minunată dorința; cere talent, jertfă, trudă,
Dar ele nu sunt impuse, vor numai să se includă

În efort, în stăruință, în virtutea de-a învinge;
În tot ceea ce se-nfăptuiaște culmi înalte de-a atinge!
Visurile mă însoțesc, dragostea oricând mă cheamă
Și chiar de nu mă simt prea bine, împotrivirea se destramă.
Prind din zboruri gânduri limpezi, le-ncrustez în
versuri blânde,
Simt din nou chemarea vieții, sentimentele arzânde,
Le trimit iubitei mele, printe stele licărinde,
Căci acolo-și are locul, cu-același dor mă cuprinde!
Chiar de nu-s scăpărătoare, nu mi-a dat Divinul harul,
Pot să spun că sunt ferice că le-am încercat amnarul...

Cândva regretu-mi era greu, pare azi stare normală;

Nu există amintire, faptă, idee, vreo fală
Să nu-mi imprime în suflet teama grea de risipire,
De o veșnică uitare, de cumplită negăsire.
El nu chinuie năpraznic, nu doare precum o rană,
Dar îl simt că mă sufocă, viața îmi este sărmană!
De bine e ocolită, răutatea o adoră,
Se-nfrățește cu tristețea, de parcă i-ar fi o soră!
Am o viață, n-o să fie, privesc cerul, se va stinge,
Lumina ce mă-nconjoară întuneric va produce,
Măreția, Universul la nimic se vor reduce!
Munți, poienele, câmpia, sufletul meu, Bărăganul
Vor fi toate pustiire, se va usca și oceanul,
Pădurea, copacii, iarba, trandafirii și bujorii,

8350-Mestecenii și ștejarii vor fi victime terorii.

Fânețele și florile se vor usca fără soare.
Lumea, visul și credința, totul, totul, totul moare!
Și eu numesc asta regret, recunosc, e o eroare,
Nu i s-a găsit un nume la o așa disperare.
Ne potolește credința că pe altă lume va fi
Un rai fără de sfârșire... numai după moarte vom ști!
Rămâne-n Eter iubirea? Atunci catrastofă nu e,

Îmi voi regăsi iubita: dorul meu acol` se suie!

Că eu nu sunt un om bogat și n-am funcții importante

Ori că nu-s în politică o persoană penetrantă,
Nu am niciun fel de jenă, ba mie chiar nici nu-mi place,

Îmi pare c-aș fi un altul, cu apucături rapace.
Nu că iubesc sărăcia sau că am vreo nepăsare
Față de comunitate și de ce treburi ea are,
Dar neliniștile mele gândurile mi le produc,
Privind rosturile vieții; ele pe mine mă seduc:
De ce sunt ivit pe lume și care-mi este menirea,
Sunt o găză gânditoare ce nu-și înțelege firea,
Își suportă suferința, supunerea, nepăsarea,
N-are curaj să crâcnească când cunoaște disperarea?
Din aceste-aprinse zbateri desprind înțelesurile,
Ce avem a întreprinde, care-s învățăturile,
Simțind că am datoria să îmi exprim părerile,
Încercând să curm din teama ce ne seacă puterile.
Scriu atunci cărți despre viață, emit idei și cugetări,
Spre a da semenilor mei răspuns la grave întrebări.
Intuiesc căi de izbândă și scuturi de apărare,
Dorințe de fericire – din tristeți eliberare!

Mai scriu versuri înfocate de-ndmnuri și de iubire,
Mă opun nesocotirii, gândurilor de-nvrăjbire,
C-am învățat de la iubită că mai sus de orice voie
Să-ndrăgesc lumea și omul, și orice este-n nevoie!
Mai bine sărac și cinstit, spune-o vorbă înțeleaptă,
Dar să nu fim crezuți drept proști, cum prea mulți asta așteaptă!

Ei c-a lor, noi cu-ale noastre, dar pentru agoniseală,
Va veni înă o vreme când vor da grea socoteală!

Am mulți ani, merg câte-o sută; de când sunt bătrân eu nu știu

Și chiar nici nu-mi vine-a crede, dar de-s eu, vreau
altul să fiu,
C-am proiecte, îndrăzneală, puterea nu îmi cedează.
Chiar de mi s-a stins iubita, ea elan îmi generează:
Să nu renunț de a visa, de a gândi și de a scrie!
Să îi transmit zilnic versuri în trista ei veșnicie,
Sufletele ni se găsesc, stau de vorbă, au ce-și spune,
Tinerețe-mi reaprinde și voință îmi impune.
Nu-mi las viață să se scurgă în neștirile tăcute,
Glăsuiesc în cărți îndemnuri pentru gesturi nefăcute,
Mă confrunt cu idei aspre și le-acuz de răutate,
Aduc la lumina zilei frumuseți necăutate,
Despre trai vorbesc cu lumea, despre vremuri și
dreptate,

8400-Cum de nu li se împinesc atâtea fapte-așteptate.
Bătrânețe, ce-mi ești oare, în luptă o revenire,
Simți că atâtea speranțe nu și-au aflat împlinire
Și c-o supremă feroare la ce-i nedrept declari război
Ori timpurile trecute vrei să le aduci înapoi?
Ai putea și nu ai putea, te-aș crede și nu te-aș crede,
Cât îți va fi reușita este greu a se-ntrevede,
Dar mă bucur pentru tine că-mi ești parte de iubire
Pentru soția mea dragă și a lumii înnoire,
Pentru fremătul de viață, pentru visuri și iubire;
Zborurile existenței – seducții de nemurire!

A trecut, într-o durere, un an de la Timpul fatal
Când s-au stins ochii iubitei; Destinul ei i-a fost rival!
Ah, cum de mă mai întreba: *De ce n-am dreptul să trăiesc?*
Nu pot să uit cum se ruga; de-atunci în mine mă-nrăiesc!
Cum de-a vrut Nemernicia ca din viață ea să piară?
O creație – minune definitiv să dispară?!
Era blândă, iubitoare, credincioasă și pură,
O ființă înzestrată c-o îngerească făptură!

Ea nu mai era singură, mă avea pe mine parte,
Cum de și-a pemis Destinul, de mine a o desparte!
Mă revolt, dar cum arată acest individ fățarnic,
De-o să-l știu i-nfig în frunte un chin veșnic și
amarnic!
Ce, se face că nu știe că are confrăți cucernici
Că nu toți sunt, cum el este, printre criminali
nemernici,
Unii au respect de viață, știu ce este suferința,
Lasă omului puterea și iubirea, și credința!
Bun-a mea soție, bună ce-ai lăsat în urmă nu știi,
Mi-este greu să îți descriu, dar ca să vezi, mai bine să
vii...
Înviaz-o, Doamne, iară și lasă-i chipul printre noi;
Tu îți iubești creația și nu ai sufletul de sloi,
Doar știi că e-n suferință, ne simți c-avem întristare,
Fă minune, Milostive, că orice tu ești în stare!
N-ar fi greu că nu mai este, doar pentru o scurtă
vreme,
Ci că etern n-are viață, că nicicând n-o să mă cheme!
Eu oare-s viu pe de-a-ntregul? Pe cât sunt de-
mărmurit,
Nu mai simt iureșul vieții, de parcă și eu am murit.
Dar, poate, că târziu nu e; viața valoare nu are
Când este fără iubire; e zi neagră – disperare!

A trecut un an de zile! Cerul, parcă s-a prăbușit
Când chipul iubitei mele a fost brutal înăbușit.
Zidirea dumnezeiască, cugetul, vocea, ființa
Au devenit materie; s-a sfârșind alcătuința!
Rugăciunea, suferința n-au fost nicicum auzite,
Părând că de unde-s spuse de un rău au fost urzite.
Și s-a stins Raza de Viață, întunericul mă doare,
Nu mai am curaj, voință, totu-i fără de ardoare.
Floarea Mea de Existență, Seninul meu de Gândire,
Soție Adoratoare sufletul mi-e-n răstignire!

Divinul meu m-a părăsit, că n-am putut să te ajut,
8450-Că nu m-am dat pe mine însumi în locul tău, ca un tribut.

Dar cred că merit să îndur și, poate, să primesc iertare
De la sufletul tău trist, să simt iar îmbrățișare.

N-am o altă năzuință, orizontul e-ntunecat,

Toate dorințele vieții în tristeți s-au înecat.

Doar gându-mi spre tine pleacă, iubirea cu el mi-o poartă,

Să îți cuprindă sufletul, nimenea să n-o despartă.

Acolo ea va rămâne și pe mine-o să m-aștepte,

Să ne reunim de-a pururi; sorțile ne-or fi mai drepte!

Treacă-vor atuncea anii, n-o mai fi îndurerare,

Vom ierta vremea aceasta, cuprinsă în disperare,

Ne-om regăsi tinerețea, fericirea meritată,

Marea Noastră Adorare; ea nu moare niciodată!

Gândi-ne-vom cu suspine la lumea asta sublimă,

Care ne-a dat încântare, armonia ei intimă,

Ne-a imprimat în suflete frumusețea dorurilor,

Freamătul înfăptuirii și farmecul zborurilor.

A trecut un an, iubito, lacrimile nu mi-au secăt

De când în lume nu mai ești, dar din mine nu ai plecat...

Îți citesc aceste versuri înfocate de iubire –

Modul meu de exprimare, din suflet a mea vorbire,

Și mă simt mai în putere, scot din gând multe imagini

De pe când eram alături și le încrustez în pagini...

Seara îmi pun la-ndmână creionul, guma, caetul,

Că după miez de noapte se reivește poetul

Din străfundurile minții, vrând să scoată la lumină

Idei mai noi, gânduri mai vechi și cu dragoste le-nchină,

Până vor licări zorii, iubitei de printre stele,

Răpită de niște îngeri din fericea vieții mele.

Și încet, ca-ntotdeauna, își deșiră versul dorul,

Spunând bucuros iubitei: de dragoste-s cerșetorul,
Cu tine-ai luat-o-n ceruri și sufletul mi s-a golit;
Tu îmi erai bogăția, azi sunt mai rău decât falit!
De aceea-ți trimit rime, poate că de mine te-nduri
Și îmi returnezi în suflet de la tine niște gânduri,
Să îmi potolesc durerea, c-atât de singur am rămas,
Nu mă recunosc eu însumi, par o ființă de pripas.
Pribegesc cu gându-n lume, în pustii, mări și zare
Și sperând, cu-nfrigare, poate chipul tău apare...
Întristat revine gândul și rămâne în odaie,
Dar puterea amintirii îl cuprime-ntr-o văpaie
De trăiri incandescente, când cu iubita năzuim
Să cucerim viitorul și fericire intuim...
Recea mea îngândurare se aprinde de simțire,
Invoc idei să mă-ajute cu rime despre iubire,
Ca poemul să se-nalțe la acea tristă orbită,
Acolo unde se află, singură, a mea iubită!

Nu-i destul în câte-o noapte c-am sfârșit de scris o temă,

Un alt gând mă asaltează cu o idee extremă,
Ce-mi spune că-i importantă și nu mai are răbdare
8500-Să aștepte timp să treacă, vrea urgent o abordare.
Și atunci întorc o filă, las gândul să se deșire,
Chiar de nu-i așa grozavă și nu e neliniștire.
Înțeleg însă ce-i graba, așa-s ale vieții fapte,
Toate-și caută ieșirea cât mai repede din noapte,
La lumina judecății, cu lumea să se confrunte,
Adevărul să-și exprime, cu neștirea să se-nfrunte.
Zorii însă rău mă ceartă că mi-e pleoapa obosită...
Mai rămân în pat o vreme și-ntâmpin ziua ivită,
Cu interes să-i știu felul și cu multă voie bună,
Căci oricărui timp ce vine...gându-mi vrea ce să-i
spună.
Nu simt nicio irosire, atâtea am se spovedit,
Să îi depăn din amintiri, tot ce îmi pare inedit,

Doar îl simt un bun prieten, n-am alt cu cine să vorbesc,
Căci de-aşa singurătate, am să uit graiul românesc.
Spun în gând ce mă frământă, dar chiar şi cu voce tare,
Să m-aud că sunt în viaţă, că mai sunt ceva în stare,
Să mai fac lucruri de seamă, să îmi destăinui iubirea
Pentru acea fiinţă dragă ce mi-a luminat trăirea,
De-am ştiut unde pun pasul şi către care zări să zbor,
Să-i văd în suflet iubirea şi pentru ea oricând să mor!

Când rostesc *a mea iubită*, nu e un termen generic,

Ci-i Elena Țarălungă, soția, ființa cu chip eteric,
Cizelat în cuviință, plin de farmec și iubitor
Ce mi-a cuprins existența într-un gând clocotitor;
Orice-ar fi, orice aş face el mi-e stare permanentă
De supremă adorare, îmi e parte componentă;
Nu pot fi iubitei mele altceva decât ea-mi este;
Suntem unire de suflet ca o tainică poveste...
Chiar de ea-i dusă în ceruri, eu n-o simt că ea-i plecată,
Sălăsluiește în mine, mi-e dragostea nesecată.
Iubito scriu, nu numele, obsesiv rostind cuvântul,
Căci noi doar despre iubire ne-am spus cândva jurământul.
Și mă simt mai puțin singur, părându-mi că ea există,
Împreună ne petrecem, iubirea în noi persistă,
Îi simte sufletul aproape și spun vrute și nevrute,
Despre cât atât de bine ne aveam în vremi trecute.
Iubito e cuvânt magic, tinerețe reînvie,
Întristarea mea de-acuma o vrăjește-n armonie,
Mai apar speranțe-n viață, lacrimile se mai zvântă,
Gândurile gârbovite spre împlinire se-avântă,
Continui să scriu Poemul, din preajmă relele alung,
Răbdarea mă-ncurajează la adevăruri să ajung.
Vezi, iubito, ce noblețe are-n ea acest sentiment,

De-a ne dăriu credință; e un divin reviriment!

Proza mea versificată de poezie e plină,

Cu rime ca un ciorchine ce-a depozitat lumină

Și se transformă-n licoare a cărei pură sorbire

O văpaie de simțire va induce în gândire.

Nu vă umpleți o stacană și să o goliți de-odată,

8550-N-o să-i gustați înțeleșuri; lăcomia vă îmbată!

Cu răbdarea stăruinței se ajunge la pepite,

Parcurge filă cu filă și vei descoperii ispite.

Vezi și dacă le poți strânge, ori vrei numai o comoară

Și pretinzi doar ce e geniu, iar de nu, poate să piară!

Apleacă-ți cât mai des fruntea și intră în profunzime,

Să-ntâlnești sclipiri ascunse și-ale tainei limpezime.

Sub mîzga de întuneric, de tristețe și durere

Izbucnește marea forță a iubirii în tăcere.

Ea-i cea care-mi dă putere să zidesc poem iubirii,

Să spun numai ce-i viu freamăt, fără să mîngâi zefirii

Să mai aline din chinul când acesta viața rupe,

Așa, nu prea să se vadă, suferințe să astupe.

Spun ce simt, scriu fără milă, cu lacrimi prepar
mortarul,

Să reziste edificiul cât va dăinui amarul,

Cât va fi numai ferice, fără veșnica durere,

Iar destinul oamenilor nu va mai avea putere

Să se implice-n viața lor, ei să își aibă menirea

De-ași decide rosturile și de-a-și proteza iubirea.

Proza mea, proză de fală te-am schimbat în poezie,

Când încep să-ți dau contururi sunt cuprins de
frenezie,

Simt că lumea e frumoasă,îi ofer și-un gând puternic,

Iar iubitei credincioasă un dor aprig și cucernic!

Se-împlinește, astăzi, anul de când întuneric cade

Zilnic peste ființa mea, ce în durere decade,

Tot mai mult, fără speranțe că va mai putea vreodată

Să resimtă fericirea; viața-i este degradată.
Nu se luptă, nu visează, niciodată nu zâmbește,
Îi e răvășit cugetul, ce face se ofilește...
Nu mă-ntreb cine sunt oare, care îmi este menirea,
Nu mai am nicio chemare de când mi s-a smuls iubirea.
Ce era farmec, putere, voioșie, încântare
Nu mă mai slujsc pe mine, nu au binecuvântare.
Mi-e restrânsă existența și de prin lume m-am retras,
Oricâte daruri oferă, de nimic nu mai sunt atras!
Stau doar în odaia-n care Cici s-a născut și-a murit;
Un început și un sfârșit; mi-s univers nețărnut!
O resimt, o văd, mă strigă, intuiesc că ea adoră,
Că-i re trăiesc sentimentul și, parcă, mult mă imploră,
S-o ajut, să vină-n viață, cu mine iar să se știe,
Să ne-ndrăgim fulgerător, soție din nou să-mi fie!
Ce rostesc e rațiune sau o mare iluzie,
Îmi pare o bucurie ori în piept o contuzie?
Îngândurat rămâne-voi, spre mine dorul se-abate,
Doar noi vom fi împreună, la adevăr voi răzbate?
S-a sfârșit un an, iubito, poate mulți nu vor mai trece
Până când forțele mele către tine or să plece...

Iar mai trecură o noapte și-am mai scris din nou o filă,

Despre dragostea mea mare; mintea-mi încă e abilă,
N-o simte ca datorie, ci ca pe-o sfântă dorință,
8600-Pasiune, vis de fală, a iubirii biruință!
Nu obosesc, ci mă-ntăresc și îmi refac puterile,
Recapăt doruri de viață și îmi mai uit durerile.
Orice strofă-i o izbândă, ca o zi cu fapte bune,
Ideile mă ajută să am dreaptă viziune,
Despre cum zidită-i lumea, viața, lupta, Omenirea,
Cât suntem de vulnerabili, cum ne-nfăptuim menirea!
Dar și despre mine însumi, ce-am făcut, ce simt, ce cred,

Care-mi este împlinirea, ce fapte-n urmă mă succed,
Cum mi-am clădit existența, dacă i-am dat strălucire,
Ce puteri, zile și gesturi le-am jertfit pentru iubire.
Gândurile-apar năvalnic și se-aștern pe rând, pe rând,
Vin din zări, de pretutindenii ori din amintiri izvorând.
Creez cu ele-nchipuiri sau chiar le scapăr amnarul,
Să aflu ce-i întunerice, cum lumea-și duce amarul,
Iar pe multe dintre ele le-ncrustez cu încântare
În imagini luminoase, cu regească-nveșmântare,
Că sunt pline de iubire, de visări și armonie,
Să nu rămână-n uitare, ele mereu să se știe!
Gând de noapte, gând de doruri, tu îmi porți prietenie,
Îmi amintești de iubită – o divină omenie!

Vremea este supărată, nu pe vânt și nici pe ploaie,
Ci de-atâta zăpăceală în politica de zoaie;
Minciuna e la putere, gunoiul sub covoare,
Spălăm rufe prin lume și n-avem nicio pudoare,
Că ne-arătam goliciunea de caracter și păcate,
Ne hrănim viața cu falsuri și cu moravuri spurcate.
Ce-avem bun la noi, acasă – la cheremul prădăciunii,
Iar ce e jostnic la alții – e dovada-nțelepciunii.
Neamul, Cultura și Glia, Istoria și Eroii
Nu mai sunt fapte de fală, toate slugăresc nevoia,
De ne pierdem conștiința, voia, țara, hotarele,
Bogățiile și munții, pădurea și izvoarele.
Frumoasă țara, bogată, păcat că e cârmuită
De oameni fără de suflet și cu minte vlăguită,
Postați la timona țării și curând o s-o scufunde,
Pierzându-și identitatea; nimeni, nimeni nu răspunde!
Cei ce veghează destine nu au de spus niciun cuvânt,
Au aceeași interese: *sunt toți o apă și-un pământ!*
Când și când, se mai întâmplă, câte-o minte se
răscoală,
Dar repede e potolită, se inventează vreo boală;
Nu s-a petrecut nimica, stă în banca lui cuminte!

Vreme, vreme, lume, lume revoltați-vă odată,
Dezlănțuiți uragane și lăsați țara curată!
Spulberați mizeria, ideologii și doctrine,
Hoția și lăcomia – năravurile asatine!
Se va lumina tot cerul, vom fi iar ce-am fost odată,
Redescoperim iubirea și țara adevărată!

**Mereu îmi e scurtă noaptea; adorm târziu, iute mă
scol,**

Ca un actor, ca un cocoș, cu toate că n-am niciun rol.
8650-Nu încânt oamenii seara, pe nimeni nu trezesc în zori,
Efortul zilei nu vrea somn, îs obosit arareori.
Nu mă culc după-amiază, neliniștea nu mă lasă,
Parcă-s amețit de viață, căci tristețea greu m-apasă.
Nu-nțeleg care mi-e rostul, pe-această lume să colind,
Că îmi e sufletul rănit, de iubire sunt suferind,
Mi-a fost răpusă iubita, dar nu știu de către cine;
A avut dușman destinul, c-a iubit lui nu-i convine?!
Doar ea-i divina chemare, cum de i s-a îngăduit,
Nu suntem în grija Celui, care pe om l-a mântuit?
N-a fost însă doar soția pe vecie pedepsită,
Pentru nicio altă vină, doar c-a fost și e iubită,
Ci și pe mine, drept complice, eu eram făptuitorul
Care-a-ntreținut iubirea și îi duc și-acuma dorul.
Noapte rece, noapte scurtă, în tristețe ești prea lungă,
Aduci cu tine regrete și liniștea mi-o alungă,
Îmi răvășește sufletul și cugetul rătăcește,
Își caută iubirea lui, dar niciunde n-o-ntâlnește.
Noapte neagră, noapte lungă, poate de mine-te-nduri,
Îți dau încuviințare, din anii mei câțiva să furi,
Ca să ajung mai repede la a iubirii chemare,
Ne vor zâmbi sufletele, n-o mai fi vreo lăcrimare!

**Vremea-i tristă, dar nu plânge, doar pământul
lacrimi cere,**

Căci suferă de ne iubire și asta-i mare durere!

Aşa-i şi cu viaţa noastră: timpurile sunt duşmane,
Lacrimile cur şiroaie, zilele ne sunt sărmane.
Dor avem de bucurie şi de iubire nestinsă,
De aprinse idealuri – libertate necuprinsă!
Pământul ne este mamă, tată, prieten, natură,
Dacă el se chinuieşte, noi avem strâmbă statură,
Ne chircim de sărăcie, aripi cugetul nu are,
Privirea n-are lumină şi nu vede cum să zboare.
Avem sacră datorie să-l iubim fără-ncetare,
Altfel, pentru om devine o imensă închisoare.
Dintr-un rai al existenţei se va transform într-un iad,
Soarele va fi-ntuneric, toate virtuţile decad,
N-am mai fi chipuri-alese, minunile gânditoare,
Ci orbeţi de muşuroaie ori tulpini neroditoare.
Alungaţi am fost din Eden, dar pe pământ l-am
recreat,
După milenii de chinuri pe care omul le-a-ndurat.
Şi, uitând de suferinţe, nepăsători îl pustiim,
Dar, mai degrabă, conştienţi de ceea ce înfăptuim,
Indiferenţi de ce va fi-n generaţii viitoare,
Dacă ele vor exista ori doar idei muritoare!
Omule, om de ispravă tu din pământ te-ai ridicat,
Tot în el te vei întoarce, căci tu n-ai fost zeificat,
Dacă el se va îndura în sine să te primească
Sau vei rămâne ca un stârv, vulturii să-l ciugulească!

A venit toamna, iubito, şi-a lăsat în inimă frig,
Dogoarea ta îmi lipseşte, revino, revino, te strig,
8700-Apari minune mai curând, îmi cade pe suflet brumă;
Tu îmi erai primăvară, din acest anotimp du-mă,
Unde crezi că e mai bine şi dacă n-o să găseşti
Niciun loc fără suspine, atunci ia-mă-n spaţii cereşti
Şi să ai grijă de mine, c-aici şi iarna-i geroasă,
Va ninge pe inima mea, căci ea este nemiloasă,
Vor curge lacrimi de gheaţă, gândul va fi o furtună,
Tremură mâna ce scrie, iar vocea jale răsună!

Pe sub nămeți mă voi pierde, în ei nimic nu pătrunde,
Nu îți voi auzi glasul, nu-ți voi mai putea răspunde,
Uitarea mă va omorî și voi avea suflet de sloi,
Gânduri vor fi viscolite, nimic nu s-o ști despre noi!
Vino, vino, iubito, cât încă brândușe apar,
Cât încă raza nu-ngheță, cât sunetul încă e clar
Și fă-mi din toamnă, iubito, precum făceai adeseori,
Motiv de dor și încântare, cu-acele sublime fiori.
Redă-mi încrederea iară în vremuri care-or să vină,
Îndreaptă-ți privirea spre mine, că îmi dăruiește
lumină
Și-n suflet intră seninul pe care în tine îl ai,
Ce dacă a venit toamna, eu simt că trăiesc ca-ntr-u rai;
Cât timp suntem împreună, orice vreme e frumoasă,
Oricare farmec ascunde și-n preajma noastră îl lasă!

Învățați în lunga-mi viață, chiar dacă a fost cam târziu,

Să îmi controlez purtarea și câteva lecții să știu:
Nnicând să nu mă consider ca fiind cel mai important,
Față de cei din jurul meu, având un caracter distant,
Lipsit de înțelegere ori de stima omeniei
Și că e obligatoriu să am geniul modestiei,
Că nu e o exegeză, ci comportare firească,
Căci numai, astfel, se face ca lumea să mă iubească!
Dar oare-am deprins destule reguli ale viețuirii,
Să mă-ndepărtez de rele și de toți dușmanii firii,
De trufie, de orgoliu, de lupta pentru putere,
De ambiții și de fală, de drepruri fără cădere?
Sunt lipsit și de pretenții, de iluzii de mărire,
De mândrie sfidătoare, de lauri fără menire?
Dac-am fost străin de toate am ajuns să fiu, cumva,
sfânt
Și să nu fi păcătit? Acest fapt nu-i de crezământ!
Recunosc că mi-aș fi dorit pe unele dintre ele,

Dar m-a oprit o prudență, simțeam că vor să mă-nșele.
Am preferat un drum mai greu spre idealuri sublime,
Ocolind cărări ușoare, să nu mă-mbăt de înălțime.
A fost să cunosc eșecuri, neputință, îndoială,
N-am primit nimic de-a gata, am respins ce e spoială
Și-am cunoscut armonia și virtuți cuceritoare,
Dragostea unei copile pură și încântătoare!

Văzând ceea ce pregătesc, poza ta e curioasă,
Când am revenit de-afară, mi-a zâmbit mai bucuroasă;
Precum aveam obiceiul, am plantat puțină ceapă,
Oricine la așa treabă nu e greu să se priceapă,
8750-Și-am mai pus, c-așa e toamna, și o brazdă cu usturoi;
La fel făceam noi an, de an, mai scăpam un
pic de nevoi...
C-am avut și vremuri grele, și trebuia să chibzuim,
Să lovim în sărăcie, un trai mai bun să năzuim.
Presimt că ești mulțumită de cum azi mă gospodăresc,
Tu-mi spuneai vorbe frumoase, precum bine îmi
amintesc:
Să trăiești !, îți rostea glasul și ceva mai completeai:
Ce m-aș face fără tine și îmi plăcea cum cugetai.
Ne simțeam unul pe altul, un gest, o faptă, un cuvânt
Erau de-ajuns să reușim, către orice s-avem avânt.
De-aceea ce scriu are sens; ceapa, usturoiul, toate
Ne-au făcut să ne cunoaștem și de stau bine-a socoate,
Ne-a consolidat iubirea, ne-au permis să sfidăm
teama,
Să înfruntăm împotriviri, de noi doar să ținem seama!
Curios îmi pare însă că de la fapte banale,
Recurg la filosofie, iubirii `nalț pedestale!
Dar numai fondul contează, orice faptă, cât de mică,
Poate sluji ca virtute și înțelesul îl ridică
Spre sublime stări de suflet, dedicându-ne iubirii,
Înnobilându-ne viața cu minunile simțirii!

S-a sfârșit încă o noapte, buchisând, iubită dragă,
La rime, la idei pure, oricine să le-nțeleagă.
Mă feresc de ermetisme, las gândurile să curgă
În deplină libertate, drum spre imini să parcurgă!
N-aleg o cale ușoară, să încante, să desfete
Cu tot felul de îndemnuri, mințile să le îmbete
Cu iluzii fanteziste și cu tot felul de kitschuri
Lipsite de frumusețe și-ncărcate cu nimicuri.
Din suflet răsare vraja ce-o simțeam odinioară,
Când ne-am cunoscut, pe vremuri, dar și-acuma mă-
nfioară!
Poezie, poezie din amintiri îmi izvorăști,
Te bucuri de libertate; sunt mândru când te hotărâști
Să spui lumii despre fapte și despre aprinse doruri
Pe care le-am simțit, cândva, și încă le revăd în
zboruri!
Dar cel mai mult tu povestești despre acea întâmplare,
Ce-a apărut în calea mea: iubirea fulgerătoare
Pentru-o Rază de Ființă ce mi-a dăruit lumină
În suflet și în gânduri, de tot chipu-mi se-nsenină.
Văpaia dragostei ne-a fost o supremă încântare,
Am simțit ce-i fericirea – un vis lung, fără-ncetare!
Chiar dacă astăzi iubitei inima nu îi mai bate
Și-am rămas în rătăcire, același dor mă străbate!
Îl descriu în poezie, printre oameni să pătrundă,
Ca un fapt, chiar dacă a fost în Infinit doar secundă...

Îți privesc fotografia, gura ta nu este mută,
Îmi vorbește de iubire, de viața noastră avută,
De frumusețe, de visare, cu-a lor zbor și-nfiorare,
De șoptitele cuvinte despre-nalta adorare.
Nu doar glasul se aude, ci și aprinsa privire
Îmi pătrunde în inimă c-o săgeată de iubire.

8800-Ea pornea, cândva, din suflet și mie mi se adresa,
Ea se oferea pe sine, dragoste de a revărsa.
Poza i-a păstrat sclipirea și aprinsă mă privește,

Ne vedem ca-ntâia oară și-ntr-o taină ne unește.
Ne-a despărțit destinul, dar sudate-s privirile,
Ca și sufletele noastre, precum și amintirile.
Asupra mea ea veghează, totdeauna e prezentă,
Îmi spune că nu sunt singur, mi-e senină confidentă.
Dacă din ochi îmi cad lacrimi, prin unde parcă le
zvântă,
Îmi alungă întristarea și farmecul și-l împlântă
În orice fac, în orice scriu, mă inspiră, mă ajută,
Să nu mă pierd în nimicuri, să n-am viața neștiută.
Și să simt că totdeauna spre fapte mari mă îndeamnă,
Să-nțeleg că-n viața asta iubirea pură ce-nseamnă!
Te privesc fotografie și ochii spre tine-mi rămân,
Absorb din tine tinerețe și nu mă simt deloc bătrân.
O metamorfoză de-ar fi, chipul tău să ți-l redea;
N-ar fi nimic dacă-aș muri când iarăși te voi revedea!

? ? ?

!!!

Primul vers nu avea rimă, pe-al doilea l-am sărit,
Căci n-avea în el ideea și-astfel, strofa s-a rărit...
Sunt de-acum în rândul cinci, nu știu ce mai am a
spune,
Iar fila rămâne stearpă, doar din coadă să răsunе,
Cum vorba Marelui Poet ne-îndeamnă să ținем minte!
Dar eu am să scriu zilnic, așa că merg înainte,
Nu știu ce o să deșire gândul meu fără idee:
S-o găsi, poate, vreo vorbă s-apară instantanee
Și n-am să renunț la versuri, că doar mă consider poet,
Cu deplină anvergură, chiar dacă mă mai și repet,
În ce spun, în ce gândesc și-n modul în care eu rezolv
Dificilele probleme sau în uitare le dizolv.
Adică ce, lumea vrea doar puritate-n exprimare,
Geniu și înțelepciune? Cred că pretenția-i mare!
Căci om e și cel ce scrie, mai uită și mai greșеște,
Muza care îl inspiră uneori îl părăsește.

Și-atunci ce să facă bietul, să-i treacă ziua în zadar?
Așează și el cuvinte, precum pune un bun zidar
Cărămida-n edificiu, construindu-și poezia,
Chiar e mulțumit de sine, l-a jutat fantezia.
Of, dar timpu-i fără milă, el totdeauna decide:
Ce-i solid înfruntă anii, ce-i fugar se sinucide!
Am urmat eu vreo idee, de-am emis așa concluzii
Și nu au fost doar vorbe-n vânt, parcă da, nu sunt
iluzii!

**Pentru felul în care scriu, o persoană-mi
reproșează**

Că *mă caut* doar pe mine, nimic demn nu mă
urmează,
Mă obsedează prezența-mi, sufăr că nu sunt
important,
Nu *creez* literatură, că nu am un stil debordant,
Că n-are nicio valoare părerea unor confrăți,
Că ce scriu e memorabil, *noi nici nu suntem literați,*
Provenim din provincie, de noi nimic nu se știe,
Tot ce pe la noi se face e născut ca să nu fie!

8850-De-am trăi în capitală, nu ar fi nicio problemă;
Doar faptul că ești de acolo constituie o emblemă!
Și cum persoana-n cauză se crede că-i competentă,
Chiar sa-nscris printre iluștri, fapta-mi e inexistentă...
Să îmi văd, deci de-ale mele, să stau unde eu am un
loc,
Iar la zecile mele cărți nu am decât să le dau foc!
Despre-aceste mii de versuri, nici n-a vrut ca să audă,
Ce-ar putea din cap să-mi iasă, e o zadarnică trudă!
Niciun sfat ori vreo părere, niciun gest de-nurajare;
Înainte de-a le scrie, intenția mea dispare!
După o așa lecție, ar însemna să mă opresc,
Pot să fac orice altceva, dar a scrie, să mă feresc!
Dacă eu nu sunt un geniu și mai sunt și de de la țară,
Cum de am îndrăzneala să fac tagma de ocară,

Scriind proză și poeme, fără să am învoire,
C-o *patalama* la mână, că am dreptul de vorbire?
Draga mea, auzi în ceruri despre mine ce se spune,
Roagă-l tu pe Milostivul să scap de agresiune
Și să scriu, pe mai departe, cu speranța că vreodată
Mi se-nțelege gândirea și n-o fi nicicum sfidată!

Vino, Cici, să vezi toamna: brândușele au înflorit,
Pe păduri cad curcubeie și în vânt frunze au pornit,
Unele-s roșii ca focul ori maro sau violete,
Chiar galbene, cum e zădă, parcă vor să ne desfete.
Un cald regret te cuprindea când pornea acest
spectacol,
De schimbări și de suspine, totul îți părea miracol;
Culorile sunt bucurii peste toți munții din-mprejur,
Pădurea e primadonă, invită la îndelung sejur.
Frunzele, viu colorate, ținutele par că-și expun
Și cu-n fermecător surâs, de la raze-și iau rămas bun...
Frunze triste, frunze rare plâng în toamna mohorâtă,
E sfârșită vara mare, viața s-a făcut urâtă;
Când prin ele frigul intră, fiecare frunză plânge,
Iar verdele plin de viață devine lacrimi de sânge.
Atunci când ultima frunză cade tristă de pe ramuri,
Vom face în casă focul și-om privi galeși prin
geamuri...
Degeaba chem, zadarnic rog, tu nu poți să mă auzi,
dragă,
Eu numai vid am în prejmă, glas prin el nu se
propagă!
Mă aștept să vină iarna, viscolită și geroasă,
Gândul să mi-l troienească în uitare nemiloasă!
Gonit de frigul de-afară, un greier e în cămară
Și îmi cântă-o serenadă, prieten mi-e până la vară!
Parcă în acorduri grave îmi spune să am răbdare,
Că toamna așa e-n viață: un motiv de-ngândurare,
Dar c-o veni primăvara și vor izbucni elanuri,

Voi avea din nou îndemnuri și plăcute aleanuri...
O, cum am ajuns de-acuma, că povață-mi dă un greier,
Ce știi tu, rapsod de iarbă, ce durere-n gânduri treier!
Cici, dragă, eu ți-am redat unele mai vechi imagini
Dintr-o carte pe care-o știi, căci sunt svelte, nu-s paragini,

8900-Să te simt cât mai aproape, să retrăiești ceea ce-ți scriu,
Și până n-o veni iarna, ne-om regăsi mai timpuriu...

Un rău vine înspre mine ori eu către el mă duc?

Oricum, noi ne vom întâlni; amăgirile mă seduc,
Că ne-om lupta și-oi învinge, de-atâtea ori rele-am distrus,
Deci și de această dată voi face să fie răpus.
Răule, cât de puternic, eu voi fi învingătorul,
Căci nu-mi trădez jurământul; nemuritor îmi e dorul!
Te revolți că-mi țin cuvântul, că iubesc, că n-am uitare
Și versuri îi scriu iubitei; să-mi pui ștreang, n-ai ezitare!
Chiar de moarte-mi vei aduce, să știi: de ea nu mă feresc,
Cât timp am pustiu în suflet, eu o aștept și o doresc,
Dar ca și tine-i parșivă, să mă chinuie îmi place,
Să mă pierd în bătrânețe, să am zilele buimace.
Să nu mai știu nici cine sunt și către unde vreau să merg,
Tot ce-a fost frumos și falnic din amintire să le șterg!
Voi sunteți nemernicia ce amenință vicleană
Și cum doresc tinerețe îmi întinde o capcană,
Să cred că nu e posibil, orice aș gândi, orice-aș face,
Și că nici chiar amintirea, acest dar, nu-mi satisface
Fermecătoarea trăire a clipelor de iubire
Ce m-a luminat în viață și încă este sclipire.
Te înșeli, ură de viață, sufletul meu mă salvează

De ceea ce pui la cale, căci un înger mă veghează!
Chiar m-ajută, cu iubita în gândul meu să conversez,
Facem planuri, cum prin ceruri pe ce drum spre ea să
urmez.

Așa cum mă poartă anii, nu mă mai tem de năpastă,
Am trăit nenorocirea, a fost neagră, cruntă, vastă,
Ce-ar mai fi e jucărie, chiar suferința o aștept;
Îmi întreține iubirea și către ea să mă îndrept!

Am strâns astăzi din grădina tulpini de flori oflitate

Și-am pus pământ la trandafiri, c-or veni zile
cumplite,

Cu geruri mari, fără zăpezi, de simți cum pietrele
crapă,

Și nu mai știi niciodată cine piere, cine scapă!

O făcea, treaba aceasta, Zâna Florilor, soția

Și punea la fiecare vreascuri, peturi, ca stihia

Să nu-nghețe trandafirii, iar când venea primăvara,

Se bucura când îi vedea, că toți se vor înviora.

Eu, puțin mai rece-n fire, cam repede i-am echipat,

Dar mi-am și primit pedeapsa: în degete m-au înțepat

Și-au curs picături de sânge ca niște mici brobonele,

Semn că e o suferință; par că-s lacrimile mele,

C-a rămas grădina goală: i-a plecat spre cer stăpâna

Și ca gest de mare jale, sa-nnegrit de dor țărâna.

N-am ce să mai fac pe-afară, în taina casei mă retrag,

Nu-ntrevăd vreo bucurie, nici versurile nu m-atrag.

Și rămân îngândurare despre a vieții menire;

Natura regenerează, omul n-ar împlinire!

O creație-minune sortită e să dispară,

Lăsând în urma ei jalea, că nicicând n-o să apară.

8950-Te strig, Cici, cred că numai sufletu-ți știe-a
răspunde...

Și, de-odată, simt aeeva că în cameră pătrunde...

Retrăiesc cu bucurie o viață de fericire,

Mă farmecă iar iubirea, că-i singura nemurire!

Trec minute și trec ore, regândim amintirile
Și-ntr-un târziu de noapte mi se închid privirile,
Parcă-mi ții capul în poală, iar eu adorm visându-te,
Curg ani mulți pe lângă mine și-i petrec iubindu-te!

Așa e-n fiecare zi: vorbesc la telefon, un pic,
Îi spun fiicei de fac ceva și-apoi, nu se-ntâmplă nimic!
Curtea-i fără de verdeață, grădina de flori e goală,
Casa-i mută-,ntunecată, atmosfera e fatală.
Nu mă-ndeamnă să scriu versuri ori să mai deschid o
carte
Și să descopăr o lume; acele vremi sunt departe!
Se tot duc, se duc în urmă, purtând în ele-un univers;
Acel infinit de gânduri din mintea mea încet s-a șters.
Ce să fac, să plec aiurea ori să ascult politică;
Sunt mulți fără glagorie, ca-n era neolitică!
Ori să scriu unor prieteni... căror, unde, nu mai sunt,
Erau mulți și bravi în cuget, de lipsa lor fruntea mi-o-
ncrunt!
M-au părăsit și aceștia, plecați în zări cristaline,
I-am pierdut, lovit de soartă, tristețea cin` să-mi
aline?!
Voi, prieteni de nădejde, acol` unde voi vă găsiți,
Căuta-ți-mi, rog, iubita, că vin la ea să îi șoptiți,
Să ne rețrăim iar viața, raiul acesta pământesc,
Cu farmecul lui aparte, mai presus decât cel ceresc,
Chiar și-aici de are-un șarpe, am învățat să-l biruim,
Ne înălțăm idealuri și iubirii ne dăruim!
Când va fi viața-mi să sece și gându-mi n-o avea
izvor,
Ultima mea rugăciune, Doamne, să-mi faci un favor,
Cunună-mă cu iubita pentru toată veșnicia,
Că ai insuflat iubirii liniștea, statornicia!

Multe zile, zeci decenii, gândurile – milioane,
Cât efort – nu se mai știe; un infinit de canoane

Stau la temelia vieții, de-a putut să se ridice
Să-și clădească o statură, în izbânzi să se implice,
Iar când ajunge să zboare, năzuind desăvârșire,
Nu cunoaște viitorul, ci o veșnică sfârșire.
E condiția planetei! De n-o vrem, în galaxie
Vor fi și raiuri umane și scăpăm de grozăvie!
Dar acolo ce-o să fie, poate că-i o înșelare,
Avem ființa clădită din fragila îmbinare
De materie și suflet, de nevoi cotropitoare,
De plăceri și de speranțe, de visuri ispititoare.
De aceea existența e supusă degradării
Pe care-o exercită Timpul până-n clipa disperării,
Când se despart componente, reintrând în malaxorul
Transformărilor veșnice, cum a dictat Creatorul!
Iară atuncea sufletul, ce este suflare sfântă,
Nimic el nu mai păstrează, nimic el nu mai cuvântă!

9000-Cel puțin așa noi credem, nu avem nicio dovadă;
Nimeni n-a revenit din cer, să spună ce-a fost să vadă!
Mintea ta iscoditoare, omule, nu poate oare
Să afle secretul vieții, de a fi nemuritoare?
Să se opună schimbării, nu suntem ca o retortă,
În care ceva să punem, un fluid, ca-ntr-o aortă
Ori să implanteze-n creier un cifru de reciclare
A ce-i vechi cu noi substanțe veșnice, sigure, clare?
Am dobândi veșnicie, un univers de gândire,
Viața și-ar păstra minunea, am scăpa de osândire!

Nu beau o cupă cu vin bun, nici pahrul cu tărie,
Îmbăt mintea cu odihnă și trăiesc o bucurie:
Vin ideile mai clare, gândurile au sclipire,
Strofele sunt curgătoare și au rime alipire.
N-am nevoie de impulsuri, de doze de adrenalină,
Să-mi inspire simțăminte, iubirea îmi e deplină!
Ea-i sublima viziune și starea fermecătoare
Ce pune minuni de cuget în versuri încântătoare.
Orișicând este prezentă, nicio temă n-o respinge,

Ba, din contră, când e-absentă, orice lumină se stinge,
Nu se deslușesc adâncuri de-nțelesuri și visare,
Umbre cad pe frumusețe și seducția dispare.
Tot ce primesc din afară nu au suflet în zidire,
Nu pulsează-n ele doruri, vor cunoaște osândire,
O respingere brutală, nu ajung în conștiință,
Strădania de creare rămâne o neputință!
Nu ridic nicio stacană, ci-aplec fruntea pe o pernă
Și visez ființa dragă într-o iubire eternă.
Îi scriu versuri înfocate, din suflet primind dogoare,
Părându-mi că iar sunt tânăr, cu putere creatoare,
O cer din nou de soție pe-acea Ființă Pură,
Repătrund în fericire, de cred că-s altă făptură.
Lumea-mi pare bucuroasă, iubita-mi este-o minune;
Mă înalță în putere, niciun rău nu mă răpune.
Întâmpin anii cu elan și ne făurim propriul trai,
Transformînd tot ce e-n preajmă ca într-o grădină de
rai...
Însă peste ceva vreme, desinul din el ne-alungă:
S-a stins viața iubitei și străbat durere lungă...

**Nu m-așez să scriu de-a gata, c-așa vreau, c-așa
îmi place,**

Că sunt obligat de viață și-altceva nu știu a face!
Stau la masa mea de lucru, avînd o determinare,
Un imbold născut din suflet, o-nverșunată chemare.
Gîndul cere libertate, că are ceva să spună
Și-l zoresc ideile, vor să urce la tribună,
Să-și exprime fremătarea, zămisliri de fapte brave
Ori soluții salvatoare din suferințele grave.
Și tot apar idele, străbătînd o lungă cale,
C-au răzbit prin a mea viață, cunoscînd și dor, și jale.
Unele au fost prin lupte, în regimul de-asuprire
Și-au izutit să reziste, nu au pierit în neștire.

9050-Altele, mai visătoare, s-au jertfit literaturii,
Năzuind să cucerească piscurile scriiturii,

Dar mai multe dintre ele s-au dedicat cugetării,
Aforismelor concise, ca roade-ale-nălțării
Către celestele sfere de-nțelepciune și divin,
De unde-ncărcăm cugetul cu-nvățăături și cu senin.
Câteva idei rebele în lupte au fost rănite,
Sângerează și acuma, c-au dorinți neîmplinite;
De dreptate pentru viață, pentru oameni libertate,
Pentru gânduri dor să zboare și visuri nelimitate.
O idee-i de iubire, s-a ivit ca a lor zână,
Le-ndăgește, le alintă, se consideră regină
Peste toate celelalte și îndeamnă la victorii,
La sublime simțăminte, la fapte mari și la glorii!
Tu, idee de iubire, cât de dator îți sunt ție:
Tu mi-ai dat totul în viață, mi-ai oferit o soție,
De și-acum, când am durere, că din viață e răpită,
Tot mă faci s-o simt aievea, în mine ești o ispită,
Mă îndemni să-i scriu iubitei, trimițându-i, printre
stele,
Ca o taină de credință, flacăra iubirii mele!

**Multe ore-n plină noapte mă trezesc și-mi dau
îndemnul,**

Să îmi continui poemul, c-așa doru-mi dă consemnul.
Clipele-s o bucurie: liniștea este profundă,
Mintea este primitoare, iar gândirea o inundă
Cu imaginea iubitei de-alungul zilelor faste,
Scăldate în fericire, dense și entuziaste.
E plăcută, zâmbitoare, cu privirea luminoasă,
Vocea, cu un dulce susur, caldă și melodioasă.
Orice secvență de viață îi conturează portretul,
Starea, personalitatea, îi dezvăluie secretul.
Totdeauna era alta, niciodată diferită,
Prezența era discretă, mereu însă nimerită.
Modestia, cumpătarea potoleau împrejurarea
Și stimulau încrederea, micșorând îngrijorarea.
Așa-mi simte dorul nopții până se arată zorii,

Regândesc imaginile și le retrăiesc florii.
Ce bine-i că somnul fuge, fără să mă dușmănească
Și îmi lasă gândul slobod, iubirea-mi iar s-o-
ntâlnească,
Iar pe noaptea neagră, slută o transformă în văpaie,
Arde vâlul de tristețe și-o-mbracă în blânde strae.
Când sfârșesc închipuirea și îmi cade somu-n pleoape,
Aplec capul pe o pernă, simt iubita că-i aproape,
Cu mine însumi fac pace, iară tinerețe visez,
Scriu poemul mai departe și iubitei îl adresez!

E afară zero grade, apa, pământul îngheață,
Lumina este palidă, întristată ca o ceață,
Soarele pe noi ne uită și își arată petele,
De-o să vină iarna lungă și mă cuprind regretele...
S-au dus vremurile calde, din ce în ce e mai rece,
Vor veni geruri și viscol, ninsorile-or să mă-nece!

9100- Chiar de arde focu-n sobă și plita se înroșește,
Sufletul îmi e de gheață, durerea îl însoțește,
Gândind că în iarna albă viețuirea mea e sumbră,
Nu mai are nici-un zâmbet, iubita-mi este o umbră!
Ca pe-o vie strălucire în preajma mea o percepeam,
Cuvintele, privirile văpăi în suflet le simțeam.
Poate-n străfunduri de nămeți voi viețui-nainte,
Că am păstrat în inimă foc de dragoste fierbinte,
S-or topi sloiuri de gheață ce pe mine s-or depune;
Iubirea mi-e primăvară, iarna nu mă va răpune!
Când erai cu mine, Cici, ușor iarna înfruntam,
C-aveam suflete aprinse și-orice silnicii topeam.
Stau acum la gura sobei și privesc flărări cum joacă
Bucuroase că m-ajută, gerul inimii să-mi treacă,
Amintiri îmi luminează, ca un jar ele persistă,
Văd în urmă vremuri brave, viața nu-i atât de tristă...
Parcă aș ieși în viscol, să mă spulbere spre tine,
Draga mea însingurată, și cred că ar fi mai bine!

**Când fiica-mi era micuță, un pictor i-a făcut,
rapid,**

Un portret să-l ținem minte, că e gingaș și că e timid...
Ce bucurie azi mă inspiră! Pe atunci nici nu
gândisem,

Peste-un timp ce-o să mai fie; din America venisem,
Eram fericiți cu toții, aveam zbor, eram la mare,
Viața era minunată, o divină sărbătoare!

Am adus ceva cadouri, să-mi ierte lipsa de-o lună
Și că mi-a fost dorul mare, doream să fim împreună!

Astăzi, fiică, ești la tine, mama ta nici nu mai este,
Vorbim la telefon zilnic, de la ea n-am nicio veste.

Deși-i trimit multe versuri, sufletul ei să capteze
Declarații de iubire, scrisul meu n-o să-nceteze,
Nu primesc măcar în visuri un semnal de printre astre,
Ne uităm unul pe altul, chiar jurămintele noastre?

Cum orice știe să facă fiica noastră iubitoare,
Mă gândesc, de e posibil, să-l cheme, să vină oare?

Poate că, cine mai știe, din suflet e descendentă,
Ar comunica-ntre ele, au o putere latentă...

Să-i vorbească despre mine, să-mi spună de ea, ce
face,

Dacă la ea ajung versuri, de ce sufletul ei tace.

El are chip, ca ea-n viață, vreau să-l văd el cum arată,
Cum se simt pe-acele locuri, au trăire-ndurerată?

Vezi portret, copilă dragă, viața cum îmi mai
freamătă,

Suferă de ne iubire, deloc dor nu mai capătă!

M-aș duce să îți văd mama, dacă plec să-mi dai
iertare,

Că n-am să mai pot reveni, că acolo-i depărtare...

Și nu te mai poți întoarce; tu rămâi aici cu bine,

Ai grijă de-a ta fetiță! Dumnezeu să vă Aline!

**Ce va fi de după mine, când fiica mea nu va mai
fi?**

M-or uita contemporanii, cine-am fost nu se va mai ști,

C-am încrustat în cărți spirit, să răzbată-n veșnicie,
Fapta pare o greșală, n-are nicio trăinicie!

9150-Tu, nepoat-a mea de fiică, strănepoți ai mei de frate,
Pentru voi pun o-ntrebare, fără de severitate:
Aveți multe cunoștințe, dar știți unde am mormântul?
Nimeni nu vine la mine; uneori trece doar vântul...
El n-aprinde-o lumânare, întotdeauna o stinge,
Dar mi-amintește de lume și cu iluzii m-atinge...
Florile, lacrimi din ceruri, demult deasupra-mi s-au uscat,
Buruienile uitării ca barbarii s-au întronat.
Știți voi, dragii mei de suflet, că în viață am strălucit,
C-am luptat, c-am biruit, c-am fost atât de fericit,
Iubind Ființa-Minune, alături de ea-s îngropat,
Că am fost uniți o viață,. că-n jurământ ne-am întrupat!?
Cum trecură ceva vreme, lumea știe să iubească,
Să se-nalțe în simțire, viața să și-o dăruiască,
Ori crede c-a fost o modă, un gest doar de fantezie,
Că s-a dus timpul, mai falnic, de cânt și poezie?!
O, de-ar fi așa să fie, atunci voi luați aminte:
Dragostea-i secretul viații; viitor ai înainte!
Atunci când n-o ai în suflet, existența-i o pieire;
Dumnezeu a creat omul, a nu fi fără iubire!

Văzând că-i lumină-n casă, s-a ixbit de geam un bondar,

Ce colindase prin noapte, așa, fără niciun habar
Și m-a deranjat din lucru, eu căutam o rimă,
Căci asemenea faptură totdeauna mă deprimă.
Ce știi tu, măi, gânganie, am preocupări aparte,
Nu pot să știu și de tine, zboară-n colo, mai departe!
Eu scriu versuri de iubire, e o treabă importantă,
E firesc să am cu tine o poziție distantă...

Nu apuc să scriu o strofă, că iar lovește pe-afară,
Parcă îngână ce am spus, cum îl fac ca să dispară?!
Sting atunci orice lumină și-n perdeaua străvezie
Pătrund-o rază de lună, părând ca o fantezie,
Față de cea zburătoare, ce mi-a crea supărare...
Am găsit, a doua zi, moartă sub geam, pe cărare
Biata de ea, o insectă; s-a izbit de geamuri, tare,
Însetată de lumină – iubire nemuritoare!
O fi având un sufleteț, iertare eu aș vrea să-i cer,
Amândoi tot o iubire ne este marele mister!
Față de viețuitoare am greșit, nu m-a supărat,
M-a făcut să înțeleg viața, ba mai mult, m-a inspirat!
Ce am scris despre ființă a fost, Cici, o eroare,
Cum se zice, așa-n argou: am vrut ca să mă dau mare!
Îmi spuneai câteodată: *Tot ce-n viață se petrece*
E o lecție de școală; da, corigența mi-o-i trece!

Azi m-a întrebat o doamnă; e dor de tine, ce mai faci?

Nu te-a văzut de mult timp, eu i-am spus că te refaci,
După o grea suferință, într-o stațiune-astrală,
Ești îngrijită de îngeri și-ai o stare ideală.
Și-ncă i-am mai spus, Cici, că vreau curând să te
ntâlnesc,
Că ești prea demult plecată și vreau cu tine să
vorbesc.

9200-Iar ea atunci mă mai întreabă: cum se cheamă-anume
locul,

Constelația Elena, i-am spus, acol' și eu am sorocul!
Ea a cam rămas mirată, eu m-am dus cu-ngândurare,
Dar nu știu unde o s-ajung, să aflu o îndurare,
Că nu pot să spun nimănui că viața îți e răpusă,
Că plecarea printre stele de un destin ți-a fost impusă!
Eu prefer să creadă lumea că suntem tot împreună,
Că suntem la fel de tandri, că avem o viață bună.
Poate va afla oricine, când și eu mă voi petrece,

Că ne-am aflat menirea, amintirile-or să sece,
Nu s-o mai gândi nimenea la o iubire-avântată
Și vom fi ca o poveste, niciodată cuvântată.
Poate doară, cine știe, acest poem va fi citit,
Ne-o fi candelă aprinsă, că dragostea ne-a definit.
Peste viața trecătoare se așterne grea uitare,
Dar minunea de iubire niciodată nu dispare,
Ea e veșnicia lumii, iar nouă ne-a fost izvoare
De fericire și visare, de fantastică-nălțare!

În *Revanșa cugetului*, carte scrisă ca să nu mor,
Descriu un îngrozitor sfârșit; diagnostic ucigător,
În ultimul stadiu, patru, zis: Limfom malign Non
Hodgkin;
Când am aflat de ce sufăr, credeam că n-am să mai
mă-nchin!
A căzut pe mine cerul, munții, pădurea și norii,
În gânduri aveam doar noapte, nu mai vedeam de-
apar zorii.
Mă-ascundeam să plâng pe-afară, să nu mă vadă
iubita,
Căci nu puteam să cred, s-admit c-aceasta-mi este
ursita!
Medicul Alina Roșca a-nceput să mă trateze,
Cu grijă, atent, cu suflet; curaj mi-a dat să-nvieze!
În mine a-nceput revolta contra urgiei haine,
Nădăjduiam să mă vindec, să am îndurări divine
Și-n zbateri am scris însemnări, vreo nouă sute de
zile,
Chinu-a fost să se sfârșească, am învins vremuri
ostile!
La ultimul control, de rutină, trecând de-atunci patru
ani,
Doamna doctor: *sunteți bine!* Doară Dânsa are
dușmani:
I-a murit copil de-o lună! Ce-a pățit mă-ncremenește,

Nu știu cum pot să o ajut, un gest, un gând,
omenește...

Când m-am despărțit, la urmă, i-am spus că: *Cici-i cu pruncul...*

Și ne-am simțit prieteni, jalea ne-a atins adâncul...

Am simțit că las acolo o parte din imima mea;

M-a salvat, mi-a dat din sine, recăpătând încrederea.

O știi, Cici, este-o Doamnă! Și-a adus de tine-aminte,

I s-a umezit privirea și ți-a murmurat cuvinte...

**Voi, frumoase flori de toamnă, veni bruma, nu vă-
ngheață,**

Sunteți ca niște speranțe într-o izbândă de viață!

Îmi păreți o sărutare pe care-o mai dă soarele

Înainte de-a-ngheța pământul și izvoarele.

V-aducea iubita-n casă, ocrotindu-vă de jale,

Era cald și-nfloreați iară în bucurii de petale...

Și eu v-am adus din vreme, v-am așezat la fereastră,

Dar nu vă priește locul, vă ofiliți toate în glastră,

9250-V-a dispărut și parfumul, are un damf de tămâie;

O, sărmane ochi de lacrimi, zâna voastră nu e, nu e!

Văzându-vă cum vă pierdeți, am să vă pun într-un

ierbar,

Vă consider prietene, un al dragostei emisar!

De-atâte ori voi ați transmis semn de dragoste soției

Și ne-mbătați cu farmece – rudele minunăției!

Știu că voi la primăvară din rădăcini veți renaște,

Căpătați puteri divine, pieirea n-o veți cunoaște!

Veți surăde în lumină, emiteți parfum spre stele,

De-l va resimți, cu-uimire, și sufletul dragii mele.

Doar eu nu-s iubit de soare, când voi primi osândirea,

Pe voi, plin de încântare, nu-mi voi mai lăsa privirea.

Dar să știți c-am întâlnire cu iubita voastră zână,

Am să-i spun că-i duceți dorul, chiar de n-a fost să
rămână

Lângă voi pe totdeauna; în zori ...mari lacrimi
podidiți,
Că-nțelegeți de ce nu e, că vă e dor și c-o iubiți !
Flori de toamnă, flori de gânduri, drage mi-ați fost de
când mă știu,
Îmi recreați reverii, iubitei versuri să îi scriu,
Dar când va fi, a nu mai fi, cineva, poate, mi-o pune
Un buchet cu voi pe cruce, un regret părănd a spune...

**Am tot dat, de-a lungul vremii, ce am scris
cunoștințelor,**

Unor ziși, oameni de vază, multor domni, chiar
rudelor,
Dar după mulți ani de zile eu constat, cu resemnare,
Că n-a fost deschis vreo carte, că n-ar avea vre-
nsemnare!
Unii mai citesc, desigur, aventuri sentimentale
Ori fițiuci, la colț de stradă, despre cum să faci parale,
Că astfel de preocupări i-ar clasa printre elite,
Intelctuali de clasă, cu dorinți nestăvilite.
Le sunt gândurile-nalte, cum privirea să-și coboare,
La persoana mea banală, eu ce scriu n-are valoare.
Nici nu se mai deranjează să vadă ce am în minte;
După cum mi-artă chipul sunt condamnat dinainte!
Eu, dacă așa fi un geniu, desigur, ei m-ar onora,
Dar precum sunt un nimenea, chiar dacă eu i-aș
implora,
Nu-și pierd vremea cu nimicuri, căci nu le-aduc
niciun câștig;
La asemenea lectură cei fără minte se-nfig!
Eu n-am însă supărare de cum crede fiecare
Viața lui să și-o petreacă, cum are o implicare.
Mă uimeșc unele vorbe despre-o carte necitită,
C-ar fi rebut de gândire, nu-i cu geniu investită!
Iert asemenea palavre, ei, coperti să strălucească,
Vor să vadă în vitrine; ambalajul să lucească;

Marfa capătă valoare, chiar dacă-i de joasă clasă.
E-nșălat cumpărătorul, cui de asta îi mai pasă ?!
Rămân întristat și singur, vremea nu e de-nnoire,
Se mai zbate-n lăcomie, în frivol și-n ne iubire...
Poate n-oi mai fi în viață, la iubită mă voi duce,
Când vreo minte sclipitoare, un cuvânt bun mi-o
aduce!

Cine din somn mă trezește după două-trei ore,

Are ceva să îmi spună, parc-ar vrea să mă implore,
9300-Că-i destulă lenevirea, am de scris un tom de versuri,
Despre cum mi-a fost iubirea – fantastice universuri!
Pipăi și aprind veioza, iau caetul și creionul,
Fila-i albă, mă îndeamnă, dar cine să îmi dea tonul?!
Poezia-i melodie, cântec viu, o simfonie,
Cere vraja unui sunet, sublima eufonie.
În gânduri percep o voce, mi-amintește de iubire,
Blândă, suavă, plăcută, ca o divină vorbire...
Mi-am recunoscut iubita, totdeauna mă așteaptă,
Ca să îmi reiau chemarea, cea mai îndrăgită faptă,
Slobozesc idei fecunde, ce prin vremuri se perindă,
Iau din amintiri sclipire, gânduri să îmi reaprindă.
Revăd holdele de treburi, de speranțe și-mpliniri,
Farmecele tinereții și-al iubirii deveniri:
Veșnicele ei prefaceri în frumos și încântare,
În sublime simțăminte – fericita descântare!
Despre toate-i scriu iubitei, cum o mai duc și ce mai
fac,
Cum mă lupt cu-atâte rele și cum pot să le vin de hac.
Tot scriind de toate cele, mai ocolesc supărarea,
Iar vresurile de curaj parcă îmi iau apărarea
Când mă-ncearcă vreo durere, când ceva e împotrivă
A ce fac și a ce gândesc, la orice gest de-ofensivă!
Tu din ceruri vezi, iubito, cum mi-e viața, cum mi-e
traiul,
Cum atâtea neputințe se țin de mine ca scaiu,

Mă îndemni cum să le-nlătur, mă inspiri și-mi dai
putere,
Noaptea mi-o transformi în veghe și scriu versuri în
tăcere...

Moțiunea de cenzură, după votare, a trecut,

Liberalii jubilează, Guvernul Dăncila-a căzut!
Iohanis, ca președinde al tuturor românilor,
E în culmea fericirii: v-arăt eu pesediștilor!
E unit cu-nvingătorii, țara a-mpărțit-o-n două:
Noi – cei buni, ei – niște diavoli, nouă – tot, dar
nimica vouă!

Ați dus țara în dezastru, corupția e în floare;
Noi suntem oameni de seamă, voi să mergeți la-
nchisoare!

Scapă, astfel, de voi lumea, vom face *Țara Normală*,
Căci voi fi reales iară pentru cinci ani; e o fală!

Abia acum voi reuși să fac ceva pentru țară,
Căci voi avea *Guvernul meu*, adversarii să dispară!

Va curge lapte și miere peste toată România;
Promite și ce nu face, să-și mai descarce mânia
Care l-a stăpânit mereu, de când este la Cotroceni
Și chiar fără de motive, nu-i considerau cetățeni,
Pe cei care nu-l susțineau; erau niște răi cu toții,
Niște antieuropeni, mămă-n mână cu toți hoții!
Iohanis plus liberalii, câteva partidulețe
Jură că de-acum nainte belșug o să ne răsfețe!
S-o sfârși, poate, ocară; ce bine-i că au câștigat,
Aștept să văd ce-or să facă, dar după cum au tot
strigat,

N-o să facă mare lucru, vorba-aceea românească:
Bun de gură- rău de treabă! O să li se potrivească!

9350-O, tu, patria mea dragă, când te vei ridica-n slavă,
Când vei recăpăta mândria, când vei cunoaște izbavă?
Spune omul de pe stradă: nu-i nicio deosebire,
Sunt la fel, la fel cu toții, nu mai scăpăm de înrobire!

Fel de fel de îngrijorări spre ele gândul mi-abate,

Nu mai visez și n-am speranțe, simțurile-s inhibitate,
Privirea e-ntunecată, melodia parcă plânge,
Bucuria e sfioasă, traiu-n sine se restrânge,
Entuziasmul pălește, calda răbdare cedează,
Chiar și de o vagă teamă, curajul nu mai cutează!
Nu mai zboară gândul slobod, grijile îi sunt povară,
Ele-s univers de viață, cu tristețe mă-mpresoară.
Dacă-ncerc o evadare către amintiri frumoase,
Vin galop de după mine, urâte și dușmănoase,
Își dau mare importanță și fac un mare război,
Că n-am drepturi de liniște, să mă întorc iute înapoi!
Mă iau la zor facturile: lumina, gazul, căldura,
Reparația la casă, grădina și băutura,
Gardul e numai rugină, parcă-idin antichitate,
Iar mai multe manuscrise tânjesc după libertate,
Căci atâtea gânduri, visuri, îndelunga cugetare
Stau în neagră sărăcie, parcă sunt la închisoare!
Că așa-s aceste vremuri: să întinzi mâna, să cerșești
Dreptul tău la existență, cu ce creezi, cu ce gândești!
Dar ce rău n-are o breșă, trec prin ea cu îndârjire
Și îmi străbate gândirea către mare mea iubire.
Ei îi spun ce mă frământă, ea îmi dă deplinul curaj;
Parcă suntem împreună, ca-n sfântul nostru mariaj!
Nu mai simt nicio năpastă, se duc toate în pustie,
Reneg orice-ngrijorare, de mine să nu mai știe!
Mai las lumii câte-o vorbă, poate va fi cunoscută,
Scriu versuri pentru iubită și-orice grijă este mută!

S-a mai stins un om de seamă, înălțându-se spre astre

Și-au rămas de-acum nainte sărace zilele noastre;
Mai puțină frumusețe, strălucire de creații,
Bucurie pentru suflet și aprinse revelații.
Constatăm, cu-ngrijorare, că se tot duc de lângă noi,

Fără să-i putem reține, oameni bravi, oameni eroi!
Îi aveam pe toți în preajmă, ca o proprie avere,
Erau exemple de urmat, căci ne inspirau putere.
Simți că s-a stins pe cer o stea și-i luminează mai puțină,
Ai privit la un spectacol, va să cadă o cortină...
Rămânem în întuneric, noi doară prin ei existăm,
Fac parte din viața noastră, prin ei chiar ne manifestăm.

Așa ne e și iubirea, în suflet ne este raiul,
Ne-nsoțesc încântările, iar noi le urmăm alaiul...
Până în ziua în care fericirea încetează,
Iar în existența fastă pustiul se instalează...

Alături de oameni mari, eu și iubita mi-am pierdut,
Mi s-a frânt zborul în viață și în genune am căzut,

9400-Nu mai întrezăresc piscuri, orbecăiesc spre lumină,
Nu mai cred în vreo izbândă, nădejdea nu-mi e
senină!

Am să privesc din adâncuri și voi zări pe cer stele,
Căci îmi șoptește sufletul că e și-a iubitei mele;
Va scânteia mai aparte, ca un semn de-ncurajare,
Că am un loc lângă sine, înveșniciți în adorare!

Adeseori o idee, un gest, vorbă, o privire

Par a-mi opri viața pe loc, reînvie-o amintire,
Declanșând mari simțăminte, retrairi incandescente
Cu puteri și cu speranțe în spiritul meu prezente,
De cred că se petrec acum, tinerețe-nvăpăiază,
Părând că trăiesc minune ori că voința visează!
Chiar și unele neplăceri își schimbă comportările,
Parcă își cer astăzi scuze și așteptând iertările...
Sunt uimit câte imagini existența mi-o cotropesc
Cu bucurii și frumuseți, ce-n reverii se încropesc,
Transformând tristețea-n zâmbet și gândurile în izvor
De amintiri încrezătoare într-un prezent învingător,
În care orice se poate, c-are-n el puteri, voință,
Precum o stare de avânt, năzuind doar biruință.

Sunt alt om, ce bătrânețe, ce tristeți, ce-ngândurare,
Transform trecutul-n viitor, din orice fapt și-
mprejurare,
Urâtul îl preschimb rapid în frumusețe și plăceri,
Uit de ce-i singurătate și de a zilelor tăceri,
Sunt activ, sunt printre oameni, în jurul meu e
fremătare,
Nu mă feresc de ce-i mai greu, mă-nham la ce-i
ezitare!
O, dragi secvențe de viață, reveniți în lungi cohorte,
Gândul mi-e secăt de doruri; orice poate să suporte:
Bucurii, fără de număr, chiar și multe-ngrijorări,
C-am deprins să schimb în bine multe stări și
supărări!
Când voi nu sunteți prezente, mi-afund gândul în
iubire;
Ea mi-e singura salvare, e o vrajă, o zâmbire,
Retrăiesc minuni de doruri, fantastică înălțare:
Mă-ntâlnesc cu ea în ceruri și îi cer o sărutare!

S-a sfârșit copilăria, viața către ea mă cheamă,
O presimt că nu-i o joacă, ci răspundere de seamă...
Când a fost să într-un luptă, nu m-am dus ca la un
praznic,
La bucatele alese, ci la un război năpraznic!
Basmul sublim s-a destrămat, Feții-Frumoși nu mai
învîing,
Sunt înconjurat de rele, tot timpul sunt ca într-un ring!
Pretutindeni stau la pândă tot felul de lighioane,
Să mă-nhațe, să mă-nșele, să mă prindă în capcane
Și să fiu supus de chinuri, să cred că-i fatalitate,
Să n-am gânduri, să n-am visuri și nici dor de
libertate.
Dar am întâlnit o zână și mi-a venit în ajutor,
Mi-a dat scutul de iubire, ca să devin învingător
Și-am cunoscut adorarea, desfătărilor iubirii,

Zborurile gândurilor în vârtoarea fericirii...
S-a produs în viața noastră un cataclism nimicitor;
Ne-a prăbușit în durere un destin pustiitor,
9450-Iubitei mele, criminalul, văpaia de viață i-a stins,
Iar în mine, fără milă, o jale mare a aprins.
Viață, viață cer iertare, n-am învățat să te salvez,
Nici pe-a iubitei, nici pe-a mea; cu greu chin mă-
mpovărez,
Că n-am putut fi-nvingător, cum iubita m-a inspirat,
Mi-a scufundat existența un destin, ca un pirat!

Că mi-e dor, îți scriu poeme, căci tu ești așa departe,

Unde-ajunge numai gândul, iar speranțele-s deșarte.
Mă alină al tău suflet, resimte al meu dor de foc,
Știind că de când ai plecat, eu, parcă, n-am trăit deloc!
Tu, suflete, ești chinui și chiar ai fost martirizat,
Iar că eu nu te pot ajuta, oricare vis mi-e retezat.
Aș vrea să îmi fii alături, să te aud și să-ți vorbesc,
Să-ți sorb lumina din priviri și să îți spun că te iubesc,
Să ne unim vâpăile, sufletele să ne zboare,
Desfăcându-și aripile, în fericită splendoare.
Inimile să pulseze tinerețe înfocată,
Împresurată-n iubire și-n fericire ferecată.
O, cu câtă emoție te-așteptam la întâlnire,
Iar tu veneai zâmbitoare, ne-mbrățișam cu iubire
Și ne duceam orișunde, peste tot aveam chemare,
Ne bucuram că suntem doi, deși păream o-întrupare,
Cu-acelaș gând, cu-acelaș dor, cu sufletele în unire
Într-o credință de viață: dragoste fără sfârșire!
Și așa ne-am clădit viața și așa noi am crescut,
Am năzuit și am învins, și împliniri am cunoscut.
Ce mi-e dor să te recapăt, mult să îți văd chipul doresc
Și la fel, vechea minune, întâmplător să te-ntâlnesc,
Să se mire Universul, Cerului să-i aduc slavă,
Că mi te-a dat pe vecie: frumoasă, pură, suavă!

C-am rămas de unul singur, pe-această lume rătăcesc

Sperând că mai îmi este dat, iubita-mi să o regăsesc;
Ea s-a opus îngerilor, de lângă mine să n-o ia,
Eu, sigur, c-o să-i înduplec și-atunci mi-o vor înapoia,
Căci ea este numai a mea, cum însumi aparțin doar ei,
C-am făcut așa jurământ, el fiind iubirii temei,
Să nu ne despărțim vreodată; Divinul ne-a dat
îndemnul,

Noi ne-am unit sufletele și nu am trădat consemnul!
Ne-am iubit cu frumusețe, dar o fi fost prea mult
toate?

Aceasta însă nu-i păcat, să suferim nu se poate!
Îngerilor, Bun Părinte, redați-mi iarăși iubire;
Suntem o singură parte, un răsuflet o sorbire!
Nu vreți să fie lumea mai bună, nu iubirea este calea,
Atunci cum admiteți răul să aducă-n viață jalea?
Eu mă rog, nimeni n-aude, le explic să înțeleagă,
Dar nici nu mă bagă-n seamă, de durei nu mă
dezleagă!

Să mă războiesc, cu cine, sunt reali, ei cum arată,
Or fi doar închipuire, au voce-adevărată?
Oare să n-aibă vreo vină că iubita-i fără viață
Și că nici nu au putere să o pot vedea la față?

9500-Dar asta îmi e credința: că sunt forțe înzestrate,
Să creeze, să dea suflet, s-ajute rugiperate,
Să nu fie suferințe, iubirea să dăinuiască;
Chintesența existenței, speranță dumnezeiască!
Nu mai știu ce e cu mine, pe unde pașii mă poartă,
Pe unde gândul colindă, ce potrivnică am soartă.
Mi-ascult inima cum bate, în ritmul ei simt un
răspuns:
Ea îmi păstrează iubirea și-aceasta îmi este de-ajuns!

Desigur că îmi pare rău că trăirea mea dispare;

Aici sunt minuni în viață, Dincolo ce va fi oare?!
Nu da vrabia din mână pentru o cioară de pe gard,
Spune-o vorba românească; ne-am supune unui
hazard,
În deplină cunoștință, ca un fel de aventură,
Fără parte de izbândă; un eșec de conjunctură...
Când se risipesc în urmă frumuseți uluitoare
Și nimic nu iau cu mine pentru vremuri viitoare,
Mă simt gol, lipsit de suflet, o simplă materie;
Această metamorfoză într-un pustiu mă sperie!
Să ajungi precum o piatră, să nu mai simți, să nu
gândești,
Să nu știi ce-nseamnă a iubi și nici tu însuși cine ești -
E decădere-a naturii: din sublim te înjosești -
Că se petrec toate acestea, de ce prin viață am trecut,
Ce sens are existența, să piară în necunoscut?
Când spun viață, spun pieire, când spun veșnic e
nimic,
Când vreau iubire, cer tristeți, de spun luptă, spun că
abdic?
Să mă nasc a doua oară sunt convins că mi-aș mai
dori?
Dar dacă ar fi posibil, cu siguranță, m-aș zori,
Să visez iarăși frumosul, să vreau aceeași iubire,
Ce mi-a luminat trăirea și-am cunoscut fericire.
De n-aș fi existat nicicum, o grea durere ar fi fost;
Așa cum rânduiește-i viața, toate au un divin rost!

**Cum mișcarea face bine, astăzi m-am plimbat pe
stradă.**

Un câine, mai vechi prieten, a venit ca să mă vadă,
Nu ne-am mai găsit de-o vreme și-mi pare că ceva ar
vrea...
Eu credeam că se bucură, dar nicidecum, el chiar că
scâncea...
Înțeleg că mă întreabă de ce nu e și iubita,

N-am să-i spun că dintre oameni ea este nemiluită,
Ce-a fost dusă de la mine, îi zic c-are-n suflet rană...
Și îl chem să vin-acasă, să-i dau ceva de pomană.
Când și când trecea pe la noi, așa ca într-o plimbare,
La- botezat Cici, Bot-Alb și îi dădea demâncade.
O să priceapă el, desigur, de ce iubita nu este,
Ne-om înțelege din priviri, despre-această tristă veste,
C-așa e-n prietenie, împreună să suferim,
Iară din ființa noastră compasiuni să oferim.
Îți mulțumesc, dragă Bot-Alb că ai dragoste
constantă,
Numai între noi, oamenii comportarea e distantă,
Ne uităm unul pe altul, nu rostim vreo vorbă bună,
Chiar am un vecin aproape, n-a avut nimic să-mi
spună...

Cel puțin așa, în treacăt, un cuvânt de-ncurajare,
9550-C-am pierdut iubirea vieții și că sufăr rău îmi pare...
Dator îți sunt ție, câine, că de mine ești aproape,
Că-n sufletelul ce îl ai și tristețea mea încape,
Parcă nu-s așa de singur, o umană comportare
Primesc de la o ființă care nu-i cuvântătoare!

Îmi opresc adesea mâna, ca nimic să nu mai scrie
Când limpede nu-i gândirea; ar fi doar o vorbărie;
N-ar exista vreo ordine, ideile ar rătăci,
Cuvintele ar fi de-a valma și de-nțeleas ar sărăci.
Așa că renunț îndată să mai construiesc poeme,
Decantez ce-i turbulență și mai meditez o vreme...
Uit de grijile mărunte, hoinăresc prin tinerețe,
Iau de-acolo idei clare, inspirate de mândrețe
Și de farmecul iubirii – o sublimă desfătare,
Mă simt mai bogat în cuget, sufletul e-o revărsare
De vrajă seducătoare și-o depun în poezie,
Versurile unindu-se cu farmec și frenezie.
Am curajul de a scrie, spun ceva, implor iubire,
Înfrunt orice nedreptate, spre răutăți am răzbire,

Nu le las nepedepsite, ca din lume să dispară,
S-avem viața mai frumoasă și-n ea doruri să apară.
Ce nu mai aflu-n preajmă, ce vârsta nu-mi mai oferă
Iau orice din anii tineri – comoară auriferă,
Tot ce vreau găsesc acolo: este raiul viețuirii,
Poartă taina existenței, deține vraja iubirii.
Colindând prin amintire, mă iartă îngândurarea,
Recapăt spiritul senin și-mi alungă supărarea,
Îi scriu iar iubitei mele, poemul urmându-și calea
Către înălțimi stelare, poate ea își uită jalea.

Când să intru în odaie, poza mea mă întâmpină;

Am lipsit câteva zile și de-aceea ea suspină...
Ce bine că ne-am revăzut, bucuroși ne-am dat binețe,
Căci ea astăzi îmi arată chipul meu din tinerețe.
Și am stat mult timp de vorbă, ne-au cuprins
amintirile,
Visurile, zborurile și-am re trăit iubirile!
Câte minuni, câte zbateri s-au imprimat pe hârtie,
Să rămână peste vremuri imbold și dragoste vie.
Cum arăți am fost eu oare, nu cumva e o greșală,
Pari prea-ncrezător în luptă, ai chiar un aer de fală,
Scrutezi senin viitorul, izbânda te însoțește
Și, parcă, pe drumul vieții încrederea te sfințește.
De așa am fost odată, atunci cine m-a schimbat,
De-mi par azi că sunt o umbră, un obiect de lepădat,
Lipsit de orice valoare, dar de iluzii încărcat
Și bântuit de ideia că încă mai am de urcat,
Către piscurile vieții și ceva de îndeplinit,
Căci drumul meu este mai lung până, s-ajung la un
finit.
Cred, desigur, că se poate, port în mina de sub frunte
Un filon de fapte brave, cu răutăți să se-nfrunte!
Și încă mai am speranțe că iubita am s-o revăd,
9600-Poate-n viață, poate-n visuri ori chiar dincol' de
prăpăd...

După ce sfârșesc poemul și voi găsi îndurarea
S-o-ntâlnesc în veșnicie, să se stigă supărarea!

Zâmbetul pe care îl ai expresia iubirii e,

Spune mai mult decât vorba, în vraja lui eu văd orice;
Câtă fericire are, cât farmec îl însoțește
Și cu câtă bucurie pe deplin se dăruiește;
El mi-a-nseninat gândirea, inima mi-o-nflăcărează,
Oriunde aș fi prin lume, totdeauna mă urmează.
E fixat în multe poze și-a rămas să dăinuiască,
N-a pierit din existență, parcă ar vrea să vorbească.
Fiind parte de ființă, mă încântă, mă desfată
Și simt că se bucură de viață, mai mult azi, ca altădată.
Ori îmi faci, zâmbet, favoarea să cred că din cer
provine,
Să-mi reconfirme iubirea, iar tristețea să-mi aline?
Minunea mea de Iubită, Fata Desprinsă din Zare,
Ce mi-a fost în suflet soare, acum ea este pierzare,
C-a fost desprinsă de mine, de o putere nesfântă
Și de-atunci acul durerii în imină mi-l împlântă.
Sau poate că-n zâmbet vine din suflet dor de iubire,
Acea sublimă visare, o divină împlinire,
Să îmi prelungească viața, îndurerarea s-o reduc,
Pân` voi avea dezlegare ca spre iubită să mă duc!
Ia-mă, Doamne, de pe drumuri, că-n lume oriunde-aș
fi,
Nu mai am ce să mai caut, căci fericire n-aș găsi.
Du-mă unde mi-e iubirea, doar Tu i-ai dat zămislire,
C-așa ai lăsat pe lume: Nimic fără de iubire!

Iubirea-i mândria vieții, este idealul suprem;

Când reușim să-l cucerim, altceva chiar nici nu mai
vrem!
Parcă stăpânim o lume, ne-avântăm în fericire,
Căpătăm aripi de cuget și-n fapte însuflețire.
Toate poartă frumusețe, dăruiri și încântare,

Te îndeamnă și te supun, căci devin cuceritoare.
Tot ce e în jurul nostru, ce-i gândit și ce e clădit
Și emană măreție, numai de iubire-i sădit.
Fără această pură taină, urâtenia ne-ar paște,
Ne-am reîntoarce-n pădure, zborurile n-am cunoaște.
Iubirea – nemărginirea de sublimă desfătare,
Mi-a dat raiul de cuvinte și-am pătruns în cugetare,
I-am înțeles rosturile și-am implorat poezie
Să mă însoțească-n viață, ea călăuză să-mi fie,
C-a s-ajung să-mi știu menirea, rosturile viețuirii,
Scopul trecerii prin lume – împlinirile iubirii!
Și cum poezia este mai darnică în firea ei,
Drept, că și eu, mult prea grăbit, chiar în calea ei mă
dusei,
Mi-a dat Rod de Fericire o ființă uimitoare,
Căreia i-am simțit vraja dragostei nemuritoare.
Ce mi-ar fi fost existența fără divina iubire,
Nu i-aș fi văzut sclipirea, aș fi fost ca o orbire,
Nici n-aș fi-nțeles regretul că iubita-mi nu mai este,
9650- De-mi răvășește sufletul zbuciumările tempeste!

**M-am gândit, m-am tot gândit ce fel de viață am
avut,**

Cum îmi este ea acuma, până când voi fi dispărut
În eterna adormire, în acel teribil mister;
Îngrozitoare-ntrebare, unde răspunsurile pier!
Minic nu știu ce-i Acolo ori de-acolo Aici ce-a fost.
Efemerul și vecia nu-s de-nțeles și nu-și au rost;
Lumina de ce se naște, întunericul ce este,
Viața pare că apare, ca nimicul s-o deteste?!
Ma-mpresurat bucuria ca o vie strălucire,
Am înălțat zbor spre ceruri și am cunoscut iubire:
Mi-a dăruit-o o zână, o ființă omenească,
Să-mi fie ca o credință, peste noi să dăinuiască.
Anii-au fost inflorescențe cu un parfum dezmiardător,
Ne-au încântat existența cu-n viitor seducător,

Aveam în noi fericire și în față vreme lungă,
Cu extazuri de simțire, totdeauna să ne-ajungă.
Dar s-au stins vâpăi de viață, întuneric s-a declanșat
Și-a-ntrerupt desăvârșirea, un destin hain a trișat!
Iubitei i-a stins privirea, mie mi-a aprins durerea,
Nu mai am puteri în suflet și mi-a început căderea...
Acesta e zborul vieții și-al înălțării-n iubire:
O retezare de aripi, o nedreaptă prăbușire!
Voi recăpăta Acolo ceea ce am pierdut Aici?
Meditez, fără răspunsuri...De-așa sorți ce să mai zici!?

Cum a fost, de ce nu e, dacă nu-i, pe cin` să-nvinui

C-am rămas de unul singur și în viață rău mă chinui?
Viața este o poruncă, o divină înzestrare
Care poartă măreție, din acea Sfântă Suflare,
Cine din noi o desprinde, cin` iubitei i-a luat-o,
Altcineva are puteri, decât cel care i-a dat-o?
Dacă așa-s rosturile, Destinu-atunci e puternic,
Se comportă-n viața noastră ca veritabil nemernic,
Nu ține cont de credință ori de suprema iubire,
El nu știe ce-i în suflet, ucide cu învrăjbire,
De părem precum o piatră ce se preface în nisip;
Nu mai suntem o minune, n-avem fire și n-avem chip.
Viața, ca perfecțiune a Supremului Creator,
Făcut-a fost să se stingă la voia unui agresor,
Să devină întuneric, un Univers să dispară,
Din divina conștiință, nici ca umbră să nu pară?
Ori n-avem înțelepciune atacului să rezistăm,
Să înfrângem forța morții, ca de-a pururi să existăm?
Oare nu este posibil să ne creăm scut și arme,
Să ne făurim putere, orice barbarii să sfarme?!
Pare că aceasta-i calea de-a cunoaște nemurire,
Să dobândim rațiune, să ne implantăm în fire
Imunitate divină, aspirând-o din credință
Și din tainele naturii, renunțând la neputință!
Dac-ai fost, Cici, și-ai fost, tu n-ai puteri să mai revii

9700-Și-am căpăta așa puteri, în preajma mea iarăși să fii?
Mai bine noi am fi trăit în secole viitoare
Și am fi cunoscut în noi raiuri doar nemuritoare!

Am simțit ca un cutremur când viața iubiei s-a stins,

Pân`-atunci mă credeam tânăr, bătrânețea nu m-a atins!

Azi sufletul s-a-ncovoiat și visurile s-au zgârcit,
Curajul vieții tânguie, iar speranțele s-au chirchit.
Parcă sunt ca o mămâie care sperie ciorile,
Toate zilele-mi sunt triste, de plâng și sărbătorile.
Să fi fost un tânăr chipeș cu iubirea drept icoană,
Nu mai cred, atâta vreme, cât din viață sunt prigoană,
Nu mai sunt de trebuință, mi-am spus ultimul cuvânt,
Nu constitui exemplu și nu inspir niciun avânt.
S-au dus timpurile faste, nu mai revin niciodată,
Dar păstrez, comoară-n suflet, portretul ei drag de fată;

A fost clipa mea de viață și dragostea mea eternă,
Față de imaginea-i pură amintirea-mi se prosternă!
Parcă n-am avut vrun merit, pe cât i-a fost dăruirea,
Căci mi-a închinat sufletul, descoperind fericirea.
Ce-nvăpăieri de doruri, ce sublimă-nseninare
Cuprindeau zilele toate– permanentă fascinare,
De ne-am contopit în gânduri, iar visurile s-au unit
Și-am construit vatra noastră – imperiu indefinit.
O, tu, Cici, scumpă, dragă lumea-ntreagă s-a prăbușit,
Mă sufoc, parcă,-n moluzuri, de când tu te-ai desăvârșit,

Spune-i sufletului tău bun de aici să mă ridice
Și să ne reîntâlnim iară, drum spre tine să despice,
Că aici viața-i urâtă, cea pe care o veneram,
Ca pe o supremă stare, însă amândoi eram...

N-am greșit că i-am scris versuri, dar acum mă
părăsește;
Un duh rău nu mi-o mai lasă, o-mpinge, o chinuiește!

Peste prea puțină vreme, poem drag, te las în pace,

Nu voi mai ști nici de mine, gândurile îmi vor tăce!

Ți-am cioplit un an de zile cohortele de cuvinte

Și le-am dat din mine suflet, să exprime simțăminte

Ai de-acum demnă ținută, cu modestă-nfățișare,

Poți să te găsești cu oameni, să aveți o-mbrățișare,

Așa ca între prieteni, bucuroși de întâlnire

Și să spui ce e cu tine, ce anume ai menire.

Mulți inși nu o să te creadă, alții nu pot să-nțeleagă,

Dar, poate, vor fi și unii, cu ceva să se aleagă.

Te-am înzestrat cu răbdare, insistă și le explică,

Oricărui au îndoială, în viața lor te implică,

Explică-le să ia seama, că din cât lumea deține,

Iubirea este icoana la care să se închine!

Dedicate-s multe pagini dragostei, ca o regină

A sufletului omenesc; ea viața ne-o însenină,

Ea este acel miracol care-nseamnă fericire;

În această lume gravă ne este dumnezeire.

Ne apără, ne susține, prindem aripi, avem zboruri,

9750-Visăm glorii, nemurire, trăim marile fioruri.

Tu, poem, mi-ești rugăciune, dar și imnul meu de
slavă,

Pentru buna mea soție iubitoare și suavă.

Ți-am dat puteri să te înalți la ea-n zările stelare,

Să îi spui că mi-e tot dragă, iar că nu-i, cumplit mă
doare!

Rămâi, poemule,-n lume, poate vei aprinde-n gânduri

Văpăile de iubire care ard în mii de rânduri...

Chiar dacă nu te continui, ne spunem la revedere,

Spre iubită înalț doruri, până la întrevedere...

Când nu o să mai scriu poemul, nu-nseamnă că-mi iau adio,

De la scumpa mea soție; pe ea veșnic voi iubi-o!
Acolo unde ea-i dusă și-mi e înger printre stele,
Eu îi voi trimite zilnic toate gândurile mele.
Cum să nu-i spun ce-i prin lume și ce idei mă însoțesc,

Cum mă zbucium fără sine și cât de mult o mai iubesc!

Ea mi-a fost pulsul de viață douăzeci de mii de zile
Și încă inima-mi bate ca în vremuri de idile...

Că mi-a oferit o lume, n-am să uit nicio secundă;
Am cunoscut împlinirea, creația mi-a fost fecundă.
De-am căzut, m-a prins de mână, m-a alinat dacă am plâns,

Când mi-am risipit puterea, cu dor la pieptul ei m-a strâns,

M-aș fi rătăcit în frică, în nevoi și în înfrângeri,
N-aș fi adorat curajul, m-aș fi temut de constrângeri.

Din iubirea ei am forță, în suflet mi-a imprimat-o
Cu îndemn, avânt, virtute; viața ea mi-a luminat-o!

Mereu la ea mă gândesc și singurătatea resping,
Retrăiesc clipe senine și amare dureri înving;

E ca o rază de soare ce pătrunde într-un bordei,
Îi revăd iară zâmbetul și mă-mbăt cu privirea ei.

Nu s-or mai scrie pagini, în cuget mă voi adânci,
Regretând că nu mai este, iar suflet-mi va scânci,
Până mi se-ncheie veacul și când Timpul m-o respinge;

Voi urca unde-i iubita, iar durerea mi s-o stinge!

Chiar dacă vrei să mă ucizi, te sfidez îndurerare;

Mă revăd cu-a mea iubită, deși-i dusă-n zări stelare!

Cu iubita mea soție de vorbă am stat azi-noapte,

Ne-a fost mare bucuria, ne-am spus dorurie-n șoapte,

Ți-am alungat tristețile și ne-au aprins simțirile,

Iar până în zorii zilei ne-au vrăjit amintirile.
Evadez din suferință când visez ori când versuri scriu,
Despre cum mi-a fost iubita și dorum-mi tainic îl descriu.

Cu cât, durere, ești mai neagră, mă afund în meditații.
Întâlnesc chipul iubitei și-i fac iarăși declarații
De nesfârșită dragoste, ne regăsim tinerețe,
Ne apropiem buzele, doruri vin să ne răsfete...
Durerea-i inconștientă, ea crede că mă răpune,
Vrea, că ne iubim de-apururi, pe noi doi să se răzbune!

Ea crede că stăpânește tot ce e nemernicie
Și deloc în astă lume iubire să nu mai fie!
Ce hidoasă înșelare răspândește în Natură:

9800-Că n-ar exista iubire, ci numai dezbat și ură!

Eu știu cât ești de parșivă, nu mă minți, nesocotito,
Ființa ce mi-a fost dragă, cu pasiune-am iubit-o!
Și acum când vii spre mine, cât mai departe te alung,
Mă ajută și iubita și cu versuri eu te străpung,
Căci iubirea-i poezie, iar frumosul te sufocă
Și-oricât ai vrea să mă-nsoțești, din preajma mea te dislocă!

Simțind că sfârșesc poemul, ideile sunt în grevă,

Rimele sunt fără vlagă, par că-s lipsite de sevă,
Strofa nu mai e întregă, tot mai des se întrerupe,
Iară șirul gândurilor în orice parte se rupe.
Chiar și guma nu mai șterge, mina de creion se frânge,
Parcă și hârtia-i udă, pe ascuns ea, tristă, plânge...
Le explic c-așa e-n lume, orice faptă se oprește,
Toate își au o limită; mai mult nu se reușește!
Păi cum, par c-aud reproșuri, veșnică nu-ți e iubirea,
Cum o ai pentru iubită, noi să ne-aflăm părăsirea?
Ce să fac, căci au dreptate, cum să mă despart de ele;
Mi-au însoțit existența, totdeauna-n zile grele

Mi-au fost sfetnice și scuturi, m-au apărat de atacuri,
Mi-au fost glasul de iubire, la dureri mi-au găsit
leacuri.

Le promit atunci la toate că am să scriu mai departe
Și chiar le cer ajutorul, ca să scriu încă o carte,
Despre cum să iubim viața, cum se-ajunge la izbândă,
Să îi ferim măreția, căci relele stau la pândă,
Cum să nu cedăm vreodată la oferte-amăgitoare,
Păstrându-ne demnitatea în orice grea-mprejurare.
Știți voi însă cum e bine, la liman cum să ajungem;
Va fi lung și anevoie drumul ce-o să îl parcurgem,
Muză ne era iubita, cine-acum să ne inspire,
Aripile erau duble, azi gându-mi e-o risipire...
Cine, cu drag, să-l adune, în faptă bravă să-l zidesc,
Să nu simt vreo oboseală și cu râvnă să prididesc?
Nu mai zbor în cugetare, aripile-s rețezate,
Sentimente-nălțării toate sunt abrutizate.
De ne-ar călăuzi doruri, de iubita mea trimise,
Vom mai putea lăsa lumii bucurii, îndemnuri, vise...
De n-om avea sorți de victorii, eu știu că voi mă veți
urma
În veșnica adormire, când veacul meu se va curma!

De când iubita nu mai e, nu doar un biet an s-a sfârșit,

Ci, parcă, un veac a trecut, care-n dureri m-a copleșit.
Altceva nu mai există decât trista-ngândurare,
Orice-aș face, und` m-aș duce aceeași cutremurare
Îmi zgâlțâție existența, se clatină și pământul,
Nimic n-are echilibru, mi-e răvășit simțământul.
Nu mai înțelg ce-i viața, iubirea mi s-a prăbușit
Și odată cu aceasta, sufletu-mi plânge-năbușit.
Timpul zboară-n întuneric, trec zilele neștiute,
De mine nici că le pasă, nu mă vor, toate sunt mute.
Cu mine ce să mai facă, nu mai aduc niciun folos...

9850-Ba, mai mult decât atâta, sunt bătrân și neputiuncios,

Ce dacă eu mult mai sufăr, că s-a stins a mea soție,
Indiferența domnește, cum de mine ea să știe,
Să-mi spună vreo vorbă bună, să mai uit de supărare...
Dar de unde-așa virtute, ea nu are îndurare!
Voi uita să număr anii, voi nesocoti menirea,
Nimic n-o avea valoare, decât ce-a lăsat iubirea:
Credința în regăsire, într-o viață viitoare,
Căci Dumnezeu porunc-a dat: Dragăstea-i
nemuritoare!
Poate anii vor mai trece, dar peste veacuri de dureri
Știu că va veni o vreme, precum o taină de-nvieri,
Când voi îmbrățișa iară acea minune de fată
Care pentru totdeauna, numai mie mi-a fost dată!

De nu aş scrie c-am iubit, eu aş muri nefericit,
Căci n-aş trăda doar iubita, ci sufletu-mi, implicit;
Amintirea i-aş ucide-o, viața mi-ar fi remuşcare,
Aş comite blasfemie, ar fi o crucificare,
A celor mai sfinte taine ce în noi au fost sădite
De Cel ce-a creat iubirea – fericiri memărgunite!
Doar scriind, retrăiesc vremea când viața-mi era
minune;
Fără-această înzestrare, nimic n-aş fi putut spune.
Iubirea mi-a fost regină, măreție, victorie,
Am năzuit nemurire și am cunoscut glorie;
Mi s-aoferit sublimul, încântare și tandrețe,
Ce mi-au imprimat în suflet o veșnică tinerețe!
Ce ne-am face-n astă lume, de n-ar exista iubire,
Nici n-am fi, am fi hiene, o permanentă-nvrăjbire,
Ne-ar fi ura ca stăpână și viața să ne-o conducă,
Iar frumusețea trăirii la nimic să se reducă?
Prin iubire mai sunt astăzi, ea în lume mă menține,
Al supremei dor viață focul sacru întreține,
Ea-mi dictează poezia, ea-i speranța regăsirii
Cu iubita mea soție, dusă-n lumea părăsirii!
Pân-atunci îi scriu poemul și-l trimit, ca la-nchisoare,

Să resimtă libertatea de-a iubi fără-ncetare,
Căci vom avea întâlnire, nu peste prea multă vreme,
Nu ne-o mai despărți nimeni, de nimic nu ne-o mai
teme!

Peste câteva file, voi sfârși versificarea

Dedicată dragei mele, dându-mi inimii-mpăcarea,
C-am să las, spre cunoștință, portretul unei ființe
Ce mi-a oferit iubire, visuri, îndemn, biruințe,
De-am putut să-i aflui vieții dumnezeiescu-i miracol,
Ce și-a expus fericirea, ca pe un sublim spectacol,
Din care-am clădit iubirea cu ferestrele spre soare;
Ne-a luminat sufletele și doruri le-au dat să zboare.
Dăruindu-se iubirii, îngereasca ei făptură
A căpătat nemurire, o icoană-i în statură!
Eu mă pierd, ea va rămâne și nici nu-mi doresc alt
destin:

Să se știe c-am iubit-o și dorului ei aparțin!

Aceasta mi-a fost iubita, așa mi-a fost viețuirea;

9900-Fără imaginea-i pură, nu aș fi găsit iubirea!

**Vouă, ce-ați avut tăria de-a străbate-un drum
haotic**

Al rimelor întristate, rol având apoteotic

Pentru-a mea ființă dragă, vă închin un gând creștin,
Mulțumind pentru răbdarea de-ami cunoaște greul
suspîn,

De-a afla că taina vieții nu mi-e dat a o-nțelege,

Simțindu-mă o victimă a sorții fărădelege.

C-am iubit mi-a fost păcatul, că n-am abjurat iubirea,

Sunt motive de pedeapsă, să-mi reneg dorul și firea?

De-am greșit în judecarea unor fapte, unor gesturi,

N-am făcut-o cu părerea că ar fi un fel de resturi...

Orice gând, orice idee poate spune ce e bine

Și te-ajută să-ți dai seama cum te porți, ce e cu tine!

Trebuie să-mi cer iertare și de la a mea iubită,

De la lume, de la Ceruri că am inima zdrobită
În durere și tristețe, fără să știu bine-a spune
Doar ce a fost fericire, bucurii și-afecțiune,
Demult un sonet prevestea că-n mine jale va crește,
Dar nu îmi venea a crede; un duh bun nu mă păzește?

Ți-am dat iubirea chiar din prima clipă

Și am jurat, pentru întâia oară,

Ca dragostea nicidecum să nu dispară,

Căci ne uimeam ce vis se înfiripă...

Erai atunci frumoasa domnișoară

Care-a zâmbit și s-a-nroși în pripă,

Când ne sorbeam privirea cu risipă

Și ne-adunam în suflele comoară...

Mai dă-mi și-acuma, Doamne, iar visarea,

Să retrăiesc imaginea pierdută

Și să alung din mine întristarea!

Fă-mi iar din dragoste sfântă rețută

Și-ncurajează-mi, dacă vrei, purtarea

Să-mi aflu fericirea dispărută...

Ca să scriu un tom de versuri, am învins forțe
cumplite,

Nu găseam cărări bătute – nopți de trudă pârjolite!

Voiam să renunț adesea, n-aveam forță în gândire

Să ajungă până la capăt, mă temeam de năruire.

Versuri multe, rime grele, ritm precis, idei prea rare...

Construiam un edificiu ce putea fi o-nclercare.

N-am pe nimeni lângă mine să-l întreb, să-mi dea
povață.

Am tot scris și am refăcut; din greșeli omul învață!

Îmi părea o aventură, căci pe cât mergeam `nainte,

Nu găseam fapte de seamă, parcă nici n-aveam
cuvinte!

De ce spun toate acestea când sfârșitul e aproape,

Doar n-am săvârșit ispravă – amintiri să se dezgroape!

Nu mă judecați prea aspru, am scris ce-am avut în
minte,

N-am talent, nu sunt un geniu, le-am dat suflet de părinte.

E un dar cu puteri rare, poate veacuri să străbată,
C-are-n el Suflare Sfântă, din ce am primit odată!

De-a pururi, nu va rămâne rînd cu rînd, rimă cu rimă,

9950-Ci doar gestul, doar ideea că dragostea este sublimă.

Voi, ce nu ați plîns cu mine, cred că n-ați iubit vreodată,

Nu știți ce Divinitate nu vă este vouă dată!

Vă simțiți c-aveți putere și vă stăpâniți ființa,

Că-i rușine să verși lacrimi, că nu știți ce-i neputința?

O, dacă n-aveți în suflet nici doruri, nici rugăciune

Ce vă e azi înălțare mâine vă va fi genune!

Știți voi,zis oameni mai falnici,ce curaj aveți cât carul

Și-nfrunțați gestul iubirii, ce-nseamnă să-ți verși amarul?

Într-o strofă, într-o idee nu curg vorbele-n cascade,

Le implor, la stig, le caut, chiar dacă forța îmi scade!

Rima fără o gândire e viol, e basflemie;

Cuget, măsor, compar totul, să nu fie vrăjmășie!

În cohortele de gânduri nu am vrut să se repete

Nici faptele, nici visele – le-m triat pe îndelete!

Când îmi simțeam cugetul gol, voiam atunci să mă opresc;

Curaj n-aveam și nici tupeu, idei de unde să cerșesc!

Am scris, am reluat, am șters, nu am vrut din cer să cadă

Noroc sau baftă chilipir – am construit baricadă

Și-am reușit să mă opun uitării, fricii, timpului,

Eu însumi mi-am impus să-nving tristețea mea și-a veacului.

E-adevărat, n-am reușit doar gâduri calde să-i închin

Iubitei mele veșnice,am scris și despre-al meu suspin!

Că nu am scris romanțios tot ce-a pățit iubita mea,

Mi-am dat seama prea târziu și plătesc scump o vamă grea.

Aș fi-ncântat cititorii, n-ar fi plictisit lectura,
Chinul, răzvrătirea, truda în basme își schimbau ura.
Dar nu mă abăteam oare de la propria-mi simțire,
N-aș fi trădat adevărul cu puterea-i de sfințire?
De mi-a fost greu ori prea ușor nu mai contează-n
niciun fel,
Eu am făcut ce am făcut, iubita mea având model.
O vorbă doar mai vreau să-njgheb, mai înainte de
sfârșit,
Ea va-nsemna un bun rămas, iubita mea! Am săvârșit!
De poți, tu dragoste rămâi precum în carte te-am
descriș:
Cerul meu de senin mi-ai fost - m-ai luminat și mi-ai
fost vis!
Scriind ce am avut de spus, iar anii se duc în goană,
Eu ce mai am de făcut...M-am înnegrit ca o icoană!
Chiar de aș vrea, așa târziu, altă viață să îmi doresc,
Aș alege-o tot pe-aceasta, căci mi-a fost dat ca să
iubesc!
Am cunoscut nemărginirea, m-a-mbrățișat fericirea
Și splendoare visurilor, și-am intuit nemurirea!
Dacă ceva am câștigat ori a fost o înșelare,
Nu mai are importanță, mi-am dat ultima suflare!
De-o rămâne după mine fapte, idei, biruință
Ști-se-va că au fost rodul de iubire și credință!
De ce am scris că am iubit și am suferit despărțire,
O spun că *pentru aceasta am fost făcut să am în fire!*
Când mi-oi strânge aripile și-n vecii mă voi prăbuși,
Oriunde va fi să ajung, sunt convins că voi reuși
Să îi spun iubitei mele cel din urmă-al meu cuvânt:

**10.000-Că-n iubirea ce mi-ai dat-o, am simțit raiul pe
pământ!**

Voi semna tomul acesta eu, Gheorghită Țarlungă,
Dragoste să fie-n lume și-n veșnicie s-ajungă!

22 SEPTEMBRIE 2018 ORELE 21,55

CUPRINS

Câteva cuvinte de început.../ 2

Pentru o viață..... / 4

Am rămas singur!...../ 23

